COLECȚIA

Iubiri de poveste

KAREN ROBARDS

Atracție scandaloasă

Premiat de *Romantic Times*

Când aparenţele înşală şi ţesătura intrigilor devine tot mai deasă, numai o dragoste adevărată poate să iasă învingătoare...

Când Lady Gabriella Banning – Gabby – primește vestea că fratele ei vitreg și capul familiei, Marcus, conte de Wickham, a fost ucis pe plantația lui de ceai din Ceylon, se trezește brusc, împreună cu surorile ei mai mici, Claire și Elizabeth, fără nici un mijloc de subzistență. Toată averea familiei urmează să treacă în mâinile următorului moștenitor de parte bărbătească – un văr îndepărtat și nesuferit –, iar surorile Banning sunt condamnate la sărăcie lucie... în afară de cazul în care Gabby găsește la timp o soluție salvatoare. Ceea ce și face. Deșteaptă și ambițioasă, Gabby se preface că nu a aflat nimic despre moartea fratelui ei, așa că aranjează debutul în societatea londoneză a preafrumoasei ei surori, Claire, cu certitudinea că mariajul acesteia cu un nobil bogat le va asigura tuturor viitorul. Dar când, ajunsă la reședința familiei din Londra, descoperă un gentleman extrem de chipeș care pretinde că este Marcus, lucrurile o iau pe o pantă neobișnuită. Să dea în vileag înșelăciunea pusă la cale de misteriosul străin înseamnă să renunțe la planul ei, ceea ce este cu neputință. Uniți inițial de secrete și de minciuni, Gabby și cavalerul aventurier se îndrăgostesc nebunește... și, curând, societatea londoneză devine martora unei povești scandaloase între un „frate" și o „soră" care par să fie legați de o relație mai mult decât familială...

Karen Robards este o prezență obișnuită în topurile de bestselleruri din *New York Times*, *USA Today* și *Publishers Weekly*. A scris peste 40 de cărți; romanele ei de dragoste au fost traduse în 11 limbi și au primit șase premii Affaire de Coeur Silver Pen.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-270-7
9 786066 862707
Alma

KAREN ROBARDS

Atracție scandaloasă

Scandalous
Karen Robards
Copyright © 2001 Karen Robards

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Atracţie scandaloasă
Karen Robards
Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBARDS, KAREN
Atracţie scandaloasă / Karen Robards. trad.: Diana Ţuţuianu.
–Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-686-270-7
I. Ţuţuianu, Diana (trad.)

821.111-31=135.1

KAREN ROBARDS

Atracţie scandaloasă

Traducere din limba engleză
Diana Ţuţuianu

Atracție scandaloasă *este dedicată cititoarelor mele. Am scris cartea asta din dragoste și sper că o să vă placă. De asemenea, nu îi pot lăsa deoparte pe bărbații din viața mea: soțul meu Doug și fiii Peter, Christopher și Jack. Fără ajutorul lor, nimic din toate astea nu ar fi fost posibil.*

Prolog

Februarie, 1810

Contele de Wickham, chipeş, bogat şi în vârstă de treizeci şi unu de ani, zâmbi în aşteptare în timp ce scrută atent peisajul verde luxuriant, în căutarea vânatului său. O mişcare uşoară în tufiş, precum un semnal discret, un gest din partea unui servitor, iar contele îşi propti arma în umăr cu un gest brusc. Răsună o împuşcătură, zgomotul reverberând asurzitor, pe neaşteptate, prin valurile de căldură care, la momentul respectiv, coceau la propriu paradisul reprezentat de insula Ceylon. Însă detunătura nu proveni din arma contelui.

Observatorul se uită prostit, nevenindu-i să creadă, în timp ce contele fu aruncat în faţă de parcă ar fi primit un şut direct în turul pantalonilor de la un bocanc uriaş. Sângele îi ţâşni din spate asemenea unui gheizer în momentul în care faţa i se izbi prima de pământ; aproape instantaneu, spatele cămăşii sale din in fu inundat de un lichid roşu intens. Servitorii săi, ţinuţi în loc până atunci de aceeaşi senzaţie de şoc care îl făcuse pe observator să înţepenească pe un deal, la aproximativ patru sute de metri distanţă, reacţionară în cele din urmă şi se năpustiră spre el dintr-o parte, într-o grămadă înnebunită de oameni ce urlau din toţi rărunchii.

Era prea târziu. Observatorul ştiu asta exact în momentul în care urlă şi el de groază şi consternare de unul singur. Calul se agită sub el, înspăimântat de zgomotul pe care-l scosese. Binoclul pe care îl ţinea la ochi tremură şi coborî uşor, pierzându-şi focalizarea asupra ceea ce urmărise până atunci – şi descoperi, în schimb, un hăţiş de copaci chiar dincolo de scena haotică plină de panică, surprinzând rapid printre ramurile pline de frunze, o brută cu un aspect destul de dur care sărea în spatele unui cal

murdar şi neîngrijit, ţinând strâns o carabină într-o mână în timp ce îşi îmboldea bidiviul să o ia din loc.

Observatorul îşi dădu seama, cu acelaşi sentiment de neputinţă pe care îl resimţise în calitate de martor la moartea violentă a contelui, că bruta care acum fugea călare era, cel mai probabil, sursa împuşcăturii.

Marcus tocmai fusese ucis în faţa ochilor săi.

Şocul ţinea mâhnirea şi durerea la distanţă; ceea ce îl alimenta acum era un sentiment de furie cumplită. O furie ascunsă, violentă, ce creştea rapid în intensitate, o furie care îi declanşă un potop nestăvilit de înjurături pe buze şi îl făcu să simtă direct în inimă o dorinţă aprigă de răzbunare. Apăsând cu putere ca să îşi închidă binoclul, îşi propti pintenii în părţile laterale ale calului.

Ajunsese prea târziu. Acum nu mai putea să îl ajute pe Marcus. Însă putea, probabil, să îl oprească pe ucigaşul acestuia să scape.

Capitolul 1

– Îmi pare foarte rău să fiu io cel care îţi aduce veşti proaste, domnişoară Gabby.

Dar nu era numai regretul, Jem Downes părea în mod indiscutabil extrem de îndurerat din cauza veştilor pe care i le aducea, şi pentru care traversase un ocean şi părţi importante din două continente, se gândi Lady Gabriella Banning. Ochii lui căprui, acum umezi, îi întâlniră cu tristeţe pe ai ei, care acum erau uşor măriţi, de un cenuşiu inconfundabil. În spatele lui, majordomul în vârstă, Stivers, ieşi făcând o plecăciune şi închise uşa cu un pocnet înfundat. Mirosul de umezeală emanat de hainele lui Jem acoperea în intensitate mirosul înăbuşit de pucioasă provenit de la focul cu cărbuni şi pe cel de seu de la lumânarea ce sfârâia lângă cotul ei. Jem îşi ţinea pălăria cu ambele mâini; hainele sale murdare după călătoria abia încheiată erau îmbibate de umezeală şi, în plus, acoperite de picături lucioase de la ploaia torenţială de afară. Cizmele şi pantalonii îi erau împroşcaţi laolaltă cu noroi. În condiţii normale, servitorul de-o viaţă al familiei n-ar fi visat vreodată să se prezinte în faţa ei arătând astfel. Faptul că nu aşteptase până a doua zi, sau că nici măcar nu îşi schimbase hainele murdare, spunea multe despre starea lui de spirit şi despre cât de afectat era.

Aproape fără să îşi dea seama, Gabby se pregăti fizic şi mental să primească veştile. Buzele i se strânseră, se îndreptă de spate până rămase încremenită, cu o atitudine regească, în spatele biroului masiv îngrămădit parcă în colţul camerei de lucru din casa de la moşie, în care se retrăsese după cină ca să treacă în revistă registrul contabil al gospodăriei. Până în momentul acesta, cea mai mare grijă a ei fusese aceea de a găsi soluţia pentru a mai stoarce câţiva şilingi din cheltuielile proprietăţii, deja reduse la minimum. Vorbele lui Jem îi dăduseră o strângere de inimă,

scoțându-i cu totul din minte imaginea situației financiare a familiei. Cu toate acestea, se luptă să își păstreze o atitudine calmă. Singurul semn vizibil al îngrijorării ce pusese stăpânire pe ea era postura rigidă și faptul că își strângea convulsiv degetele pe condeiul pe care îl ținea în mână. Devenind conștientă de acest lucru, Gabby așeză cu grijă condeiul lângă sticluța cu cerneală și își puse mâinile subțiri, cu pielea deschisă la culoare, peste registrul deschis din fața ei.

Afară, tunetul se auzi atât de tare, încât zgomotul pătrunse adânc în interiorul zidurilor ca de fortăreață de la Hawthorne Hall. Focul din șemineu pâlpâi brusc, fără nici o îndoială din cauza faptului că picăturile de ploaie bătute de vânt își croiseră drum în jos, pe coș. Pentru Gabby, tunetul neașteptat și fulgerul intens care-l urmă părură ca niște semne de rău augur. Își reprimă cu dificultate un fior. „Acum ce-o mai fi?" se gândi ea, uitându-se lung și cu asprime la Jem. „O, Doamne sfinte, acum ce-o mai fi?"

– L-ai văzut pe fratele meu?

În întreaga ei viață trăită alături de cel mai josnic soi de bărbat violent și arțăgos, învățase să aprecieze valoarea afișării unui calm imperturbabil, indiferent de cât de mare era dezastrul aflat pe cale să se abată asupra sa. Tonul ei era în aceeași măsură calm și plin de îndoială.

– Domnișoară Gabby, contele este mort.

Conștient de groaznica însemnătate a veștilor sale, Jem strânse în mâini pălăria moale, până când aceasta fu aproape de nerecunoscut. La cei cincizeci de ani ai săi, cu părul grizonant, tuns scurt și cu trăsături ascuțite, încă mai avea alura zveltă și subțire a jocheului care fusese pe vremuri. Dar acum, aplecat sub povara veștilor pe care fusese nevoit să i le dea femeii, părea și mai scund decât de obicei.

Gabby trase o gură de aer, rapidă și extrem de scurtă. Se simțea de parcă primise o lovitură direct în plex. Fusese pregătită, dacă se întâmpla ca Marcus să aibă o personalitate asemănătoare tatălui lor, să îi fie respinsă cererea sau chiar să fie certată pentru că îndrăznise să ceară așa ceva – pentru asta însă, nu fusese pregătită. Fratele ei vitreg, Marcus Banning, care, după moartea

tatălui lor, în urmă cu optsprezece luni, devenise al șaptelea conte de Wickham, era mai mare doar cu șase ani decât ea. Cu două luni în urmă, când devenise evident că noul conte nu se grăbește să vină în Anglia ca să își revendice moștenirea, ea îl trimisese pe Jem să-i ducă o scrisoare fratelui ei, pe micuța insulă Ceylon. Marcus își trăise acolo mare parte din viață, pe o plantație de ceai aflată în proprietatea celor din familia mamei sale. În scrisoare, îi explicase cât putuse de concis situația lor financiară și îi ceruse lui Marcus permisiunea – și fondurile necesare – să o ducă pe sora lor Claire la Londra, pentru a-și face mult întârziatul debut oficial în societate.

Îl trimisese pe Jem, nutrind puține speranțe. Cu toate astea, trebuia făcut ceva. Claire avea deja nouăsprezece ani. Gabby nu suporta gândul ca sora ei să se mărite cu moșierul Cuthbert, un bărbat apatic, între două vârste, văduv de multă vreme, proprietarul moșiei din vecinătate, care era cel mai stăruitor pețitor al ei, sau cu Oswald Preston, parohul local. Amândoi, în felul lor extrem de diferit, erau îndrăgostiți lulea de Claire și, pentru că nu fuseseră bine-veniți la Hawthorne Hall în timpul vieții tatălui lor, cel de-al șaselea conte de Wickham, acum erau vizitatori frecvenți. Claire era amabilă cu ei deoarece bunăvoința și amabilitatea erau în firea ei, însă numai gândul căsătoriei ei fie cu moșierul durduliu, fie cu înțepatul de Oswald o făcea pe Gabby să îi vină rău.

– Fratele meu este *mort?* repetă ea încet. Simți cum i se pune un nod în stomac în timp ce implicațiile acestei vești începură să îi ricoșeze în minte. Jem, ești sigur?

O întrebare prostească. În mod obișnuit, n-ar fi întrebat niciodată așa ceva. La urma urmei, nu era posibil ca Jem să se înșele cu privire la ceva atât de crunt și de îngrozitor precum moartea noului conte. Jem păru, dacă era cumva posibil așa ceva, chiar și mai trist decât înainte.

– Da, domnișoară Gabby. Categoric da, sunt sigur de asta. Am fost acolo când domnul conte și-a găsit sfârșitul. Era împreună cu un grup care să vâna un tigru, iar fiara a atacat din ascunzătoare când nu se aștepta nimeni. Cineva a tras cuprins de panică,

iar contele a fost doborât. Şi astfel s-a stins din viaţă. Nu s-a mai putut face nimic.

– Doamne, Dumnezeule!

Gabby închise ochii, simţindu-se brusc ameţită şi incapabilă să mai gândească limpede. În lunile care urmaseră morţii tatălui ei, sperase şi totodată fusese îngrozită de venirea lui Marcus, fratele vitreg pe care îl întâlnise doar o dată în viaţă. Totul urma să se schimbe odată cu sosirea noului conte: atât poziţia ei, cât şi cea a surorilor ei mai mici. Să se schimbe în bine, sperase ea, deşi, după cum o învăţase soarta, trebuia să se aştepte că va fi în rău.

Însă ce putea fi mai rău decât să le vadă pe Claire, şi apoi pe Beth, suferind aceeaşi soartă pe care o avusese şi ea? Să fie când terorizate, când ignorate de un tată dominat de un dispreţ stăruitor faţă de femei şi fără nici cea mai mică fărâmă de afecţiune firească pentru copiii săi; să fie lăsate să se descurce cu foarte puţini bani – şi asta în timp ce tatăl lor era un om foarte bogat –, încât până şi cantitatea de mâncare de pe masa familiei era adesea insuficientă; să fie lăsată să îmbătrânească în casa părinţilor, cu puţine perspective de a avea un soţ şi copii, sau orice fel de viaţă în afara domeniului vast şi atât de izolat de la Hawthorne Hall?

Brusc, Gabby ştiu ce putea fi şi mai rău: să îşi piardă cu totul casa şi fondurile care le permiseseră să trăiască satisfăcător, chiar dacă nu bine. Să fie obligate să plece de la Hawthorne Hall, să-şi câştige propria existenţă – asta însemnând, dacă aveau noroc – ca guvernante sau însoţitoare. Beth era prea tânără să o angajeze cineva, îşi dădu seama Gabby în timp ce încerca să se gândească cu calm la acest lucru, iar Claire... oare pe Claire ar fi angajat-o vreodată cineva? Claire, a cărei frumuseţe era atât de răpitoare, încât făcea capetele să se întoarcă doar mergând pe străzile din York, care era cel mai apropiat oraş? Probabil că nici o femeie respectabilă nu avea să-i ofere o slujbă lui Claire, îşi dădu seama Gabby cu un sentiment de rău augur. La vârsta ei deja înaintată, de douăzeci şi cinci de ani, cu înfăţişarea banală şi şchiopătatul căpătat în urma unui accident pe care îl suferise la doisprezece ani, ea însăşi era singura dintre toate trei care avea cât de cât şanse

de a fi angajată. Oare urma să i se permită să îşi ţină şi surorile cu ea, în orice post ar fi fost suficient de norocoasă să obţină?

Puţin probabil. Categoric, aproape că nu. Mai degrabă nu, de îndată ce un presupus angajator avea să o vadă pe Claire.

Ce puteau să facă în continuare? Întrebarea se încolăci, rece, asemenea unui şarpe, în jurul inimii lui Gabby, făcând-o să intre în panică. Dintr-odată, moşierul Cuthbert şi domnul Preston începeau să pară aproape ca nişte colaci de salvare în mijlocul unei mări agitate. În mod sigur, dacă n-ar avea de ales, Claire s-ar gândi să se mărite cu oricare dintre ei, în loc să fie aruncată în lumea largă doar cu câteva haine în bagaj.

Dar stai, îşi spuse Gabby în sinea ei, încercând să-şi reprime teama din ce în ce mai mare, totul era încă la început. Trebuiau să existe şi alte alternative. Nu era vorba decât de faptul că până acum nu îi trecuse nici una prin minte.

– A lăsat în urmă vreo familie? Un fiu, poate?

O ultimă şi vagă speranţă îi flutură în piept, în timp ce îşi deschise ochii ca să se uite din nou la Jem.

– Domnul conte nu era căsătorit, domnişoară Gabby, şi cred că nu avea nici copii. Fără îndoială că urma să-şi aleagă o mireasă cum se cuvine de aici, din Anglia, când venea acasă să îşi ia în primire titlul.

– Da.

Gabby trase în piept o gură zdravănă de aer. Indiferent ce urma să se întâmple cu ea şi cu surorile ei, existau nişte acţiuni care trebuiau întreprinse imediat, oameni care trebuiau anunţaţi despre moartea contelui de Wickham. Nu demult, făcuse toate astea după decesul tatălui ei, fapt ce îi dădea sentimentul că este o expertă în domeniu. În primul rând, trebuia informat domnul Challow, avocatul principal al tatălui său, şi apoi vărul Thomas...

Gabby îngheţă la gândul acesta.

Odată cu moartea lui Marcus, titlul de conte şi tot ce implica această calitate îi erau transferate celui mai apropiat succesor de sex masculin, onorabilul Thomas Banning, fiul răposatului văr al tatălui ei. Tatăl ei nu-l plăcuse pe Thomas defel, iar acesta, împreună cu îngrozitor de îngâmfata lui soţie, Lady Maud, şi cele

două fiice smiorcăite răspunseseră antipatiei accentuate a contelui cu vârf și îndesat. Ea, una, îl văzuse pe acesta și familia lui probabil de vreo șase ori în viață, cel mai recent la înmormântarea tatălui ei. El abia i se adresase ei și surorilor sale, iar soția și fiicele sale nu făcuseră nici măcar atât.

Ea, Claire și Beth erau acum la mila lui Thomas, își dădu seama Gabby, cu o senzație de greață în stomac. Tatăl ei, în misoginismul său îngrozitor, nu stipulase în testament nici o clauză în favoarea celor trei fiice ale sale, după cum aflase cu disperare numai după moartea lui. Ele nu aveau nici un fel de venit, nici un fel de fonduri proprii. Fuseseră lăsate să depindă total de generozitatea – sau de lipsa acesteia – noului conte.

Și nu pentru prima oară, Gabby se întrebă dacă nu cumva tatăl ei, după ce murise, se trezise în iad.

Indiferent de cât de înfiorător era pentru o fiică să nutrească un asemenea gând, ea nu se putu abține să nu simtă că, dacă se întâmplase așa, era o pedeapsă binemeritată pentru suferința pe care le-o provocase și continua să le-o provoace fetelor pe care ar fi trebuit să le prețuiască mai presus de orice în viață.

Probabil că Thomas avea să le permită să locuiască în continuare la Hawthorne Hall, speculă Gabby fără prea multe speranțe. Soției lui i-ar fi făcut plăcere să aibă „colecția lui Matthew", așa cum le numea ea cu dispreț pe Gabby și surorile ei, deoarece fiecare era progenitura altei contese de Wickham, pe post de rude sărace care depindeau de ei.

Însă după aceea, Gabby se gândi din nou la Claire și știu că nu avea rost să nutrească nici cea mai mică speranță. Maud nu ar fi vrut să o aibă pe Claire la o distanță mai mică de un kilometru de propriile fiice atât de șterse.

– Domnișoară Gabby, domnul conte a scris o misivă.

Cuvintele lui Jem o făcură pe Gabby să-și îndrepte din nou atenția asupra lui.

– O misivă?

Vocea ei, descoperi ea cu surprindere, nu dezvăluia nici o urmă a grijilor care o frământau.

– În noaptea de dinaintea... de dinainte să fie luat dintre noi, domnul conte era în urmărirea acelui tigru despre care v-am spus deja, când l-am ajuns din urmă, undeva departe, în sălbăticie, însoțit doar de servitorii aceia indigeni ai dumnealui. M-a chemat în cortul său și mi-a dat asta pentru dumneata.

Jem scotoci în tașca de piele care îi atârna într-o parte și scoase o scrisoare pătată, ușor boțită, pe care i-o dădu.

Gabby o luă, rupse sigiliul și o desfăcu. Era o singură foaie ce conținea numai câteva rânduri mâzgălite cu negru, de o mână fermă. O altă foaie sigilată, aflată în interiorul primeia, ieși la iveală după ce despături misiva. Pe aceasta o puse deoparte.

Draga mea Gabby,

Propria știință și poveștile pe care le-am auzit despre tatăl nostru m-au făcut să cred că nu mi-ai prezentat decât în mică măsură situația în care ați fost lăsate. Te implor să mă ierți pentru că nu m-am ocupat de chestiunea aceasta mai devreme. Într-adevăr, mărturisesc că am dat dovadă de neglijență și că nu am avut grijă de bunăstarea surorilor mele, și în acest fel îți dau consimțământul de a o duce pe sora noastră Claire la Londra pe durata sezonului monden. Fă acest demers așa cum se cuvine, în stil mare, și folosește banii mei după nevoi și la propria discreție. Scrisoarea care să autentifice acest lucru este atașată și îți sugerez să le-o prezinți domnilor Challow, Mather și Yadon, avocați, cu complimentele mele. Întâmplarea face ca anumite circumstanțe să mă determine să mă gândesc la o călătorie în Anglia, și s-ar putea să mă alătur vouă la Londra în câteva săptămâni, nu prea multe la număr. Aștept cu nerăbdare să îmbunătățesc relația noastră și să reînnoiesc relația mea cu Claire și cu micuța Beth.

Al dumitale, cel mai devotat,
Wickham

Dintr-odată, Gabby simți un nod în gât în timp ce privea scrisul citeț și apăsat. Fratele ei părea foarte drăguț și lăsa impresia că ar fi fost dornic să aibă grijă de ele, iar această hârtie, alături

de vizita pe care abia dacă şi-o mai amintea, pe care el o făcuse la Hawthorne Hall, pe vremea când ea avea doar unsprezece ani, era tot ceea ce ştiuse vreodată de el.

Părea greu. Însă, după cum descoperise, aşa era şi viaţa.

Cealaltă scrisoare sigilată era într-adevăr adresată domnilor Challow, Mather şi Yadon, văzu ea în momentul în care o ridică, după care îşi îndreptă din nou privirea spre Jem.

– Gabby, Gabby, vorbeşti cu *Jem?*

Uşa bibliotecii se deschise larg, fără nici un avertisment. Lady Elizabeth Banning, o tânără exuberantă cu păr roşcat, uşor rotunjoară, de vreo cincinsprezece ani, se năpusti în încăpere. Ca şi Gabby, era îmbrăcată în negru în semn de doliu prelungit după tatăl lor, deşi perioada de timp obligatorie trecuse, din simplul motiv că acestea erau cele mai noi rochii pe care le aveau. Cheltuirea sumelor pentru cumpărarea hainelor de doliu fusese permisă fără prea mare tragere de inimă de domnul Challow după moartea tatălui lor, deşi în mod legal, după cum afirmase, el nu ar fi trebuit să aprobe nici un fel de cheltuieli fără acordul noului conte, cel căruia îi aparţinea acum toată averea. Până şi continuarea alocării sumei minime care îi permisese lui Gabby să administreze casa în trecut fusese subiect de discuţie în cadrul firmei de avocatură, îi spusese el, ajungându-se la consensul că, neexistând alte precizări din partea noului conte, cea mai bună soluţie era să lase lucrurile să continue cum fuseseră, până când aveau să primească instrucţiuni contrare.

– O, Jem, *tu* eşti! Ce-a *spus* fratele nostru?

Ochii căprui şi drăgălaşi ai lui Beth se fixaseră asupra lui Jem, scutind-o pe Gabby de nevoia de a-i răspunde la prima întrebare. Se apropie de ei, asaltându-i cu întrebări:

– L-ai găsit? I-ai dat scrisoarea lui Gabby? Ce-a spus? Putem să mergem? Putem să mergem?

– Îmi pare rău, Gabby, am încercat s-o opresc, însă ştii bine cum e ea, spuse cu un oftat Lady Claire Banning, intrând în urma surorii sale în încăpere. Nici măcar rochia ei neagră atât de sobră nu reuşea să diminueze în vreun fel efectul şuviţelor ondulate şi mătăsoase, negre ca pana corbului, ce se revărsau din abundenţă

peste umerii zvelţi, al ochilor mari, căprui-aurii, cu gene dese, al pielii albe ca de porţelan şi al trăsăturilor perfecte. În plus, mai era şi silueta ei rotunjită acolo unde trebuia să fie rotunjită, zveltă acolo unde trebuia să fie zveltă şi întru totul încântătoare. Pur şi simplu n-a mai putut să se abţină.

Dacă Claire ar fi putut să aibă parte de propriul sezon de debut, se gândi Gabby, uitându-se la sora ei aproape cu durere, ar fi fost asaltată de gentilomi potriviţi şi buni de însurătoare, dornici să se căsătorească cu ea. Lucrul cel mai trist era faptul că acolo, chiar în mâna ei, era tocmai instrumentul care i-ar fi dăruit lui Claire viitorul de care avea nevoie, pe care era îndreptăţită să îl aibă prin obârşia ei, şi pe care îl merita pe deplin. Marcus îşi dăduse acordul ca ea să aibă parte de acest sezon de debut. Practic vorbind, el îi dăduse lui Gabby şi libertate deplină ca să îl finanţeze.

Însă Marcus era mort. Scrisorile pe care el le trimisese nu erau acum mai mult decât nişte bucăţi de hârtie fără valoare. De îndată ce vărul Thomas era înştiinţat că devenise conte de Wickham, trebuiau să se considere cu adevărat foarte norocoase dacă nu aveau să fie aruncate imediat afară de la Hawthorne Hall. O disperare crescândă îi strânse stomacul lui Gabby. Ceea ce trebuia să le comunice surorilor ei era mult prea crud. Măcar dacă, se gândi ea, simţind o durere acută în gât, Marcus ar mai fi rămas în viaţă pentru încă trei luni, doar până când Claire să fi avut parte de sezonul de debut...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jem, nu poţi să vorbeşti? L-ai găsit sau nu l-ai găsit pe fratele nostru? îl întrebă Beth cu insistenţă, sărind precum un căţel plin de entuziasm în jurul bărbatului care le învăţase pe ea şi pe surorile ei să călărească, să vâneze, să pescuiască şi să se bucure de aproape fiecare activitate care putea fi desfăşurată în aer liber.

De-a lungul anilor, surorile ajunseseră să îl privească mai degrabă ca pe un complice şi prieten decât ca pe un servitor, şi se aflau în nişte relaţii condamnabil de apropiate pentru spiritul vremii cu cineva care, în realitate, nu era mai mult decât un rândaş.

Jem arăta chiar mai nefericit decât înainte.

– Asta am făcut, domnişoară Beth, însă...

El îi aruncă o privire neajutorată lui Gabby, care se uită în jos la scrisoarea din mâna ei şi inspiră adânc, dorindu-şi în sinea ei să pară calmă în timp ce anunța noutățile îngrozitoare. În acel moment Beth observă scrisoarea şi, cu o mişcare rapidă şi un țipăt plin de veselie, o smulse din mâna surorii sale.

– Beth, aşteaptă... gemu Gabby, încercând să pună mâna pe scrisoare, însă vorbitul necesita un efort mult mai mare decât îşi imaginase, iar protestul ei fu prea gâtuit pentru a-şi descuraja în vreun fel sora care se îndepărtă în paşi de dans la o distanță sigură, cu un zâmbet jucăuş.

Să afle cât de aproape de împlinire fuseseră toate speranțele lor nu putea decât să facă adevărul şi mai greu de suportat...

– O, Beth, încearcă să dai dovadă de puțină decență şi de maniere, şi fă-o chiar acum, interveni Claire cu asprime, aruncându-se într-un fotoliu de lângă şemineu şi încercând să pară că nu era deosebit de interesată de conținutul hârtiei pe care Beth o citea acum cu nerăbdare. Trebuie să afirm în mod solemn că nu am văzut în viața mea o asemenea obrăznicătură cum începi să devii tu.

– Cel puțin eu nu-mi rup gâtul întinzându-mă să mă uit în fiecare oglindă pe lângă care trec, îi replică Beth, ridicându-şi rapid privirea, pentru un moment, ca să se uite urât la sora ei.

Apoi, după ce îşi concentră din nou atenția la scrisoare, pe față i se întipări un zâmbet plin de fericire şi se uită din nou la Claire.

– O, Claire, o să-ți faci debutul în societate! Fratele nostru spune că urmează să mergem.

Ochii lui Claire se măriră, iar obrajii i se îmbujorară uşor în timp ce-şi îndrepta poziția corpului în fotoliu.

– Beth, e-adevărat? Privirea îi zbură rapid la sora ei mai mare. Gabby?

Părea că îi era aproape frică să creadă că soarta ei ar putea să se dovedească atât de minunată. Aşa cum, într-adevăr, se gândi Gabby, uitându-se la Claire cu o senzație bruscă de durere acută care îi frângea inima, şi avea dreptul să se întâmple. Iar ea nu mai putea să-i asigure acest lucru lui Claire...

În acel moment, focul trosni cu putere şi flacăra se ridică, mai sus şi mai fierbinte decât înainte, atrăgând pe moment atenția tuturor. Culoarea flăcărilor dădu o nuanță stranie de roşu aprins pielii palide a mâinilor lui Gabby, remarcă ea, aruncându-şi privirea spre scrisoarea adresată avocaților pe care încă o ținea între degete. Nu avea nici o îndoială că fața ei căpătase aceeaşi nuanță, care brusc devenise cea mai potrivită culoare pentru hăurile iadului.

Căci tocmai îi trecuse prin minte cea mai cumplită, păcătoasă şi imorală idee....

– Citeşte-o şi tu.

Beth îi întinse scrisoarea lui Claire, după care se cocoță pe brațul fotoliului pe care stătea sora sa, uitându-se la ea cu un aer de aşteptare triumfătoare. Când ajunse la final, Claire scoase un mic țipăt de emoție. Cele două surori mai mici îşi uniră capetele, unul cu părul roşcat strălucitor şi celălalt cu părul negru ca pana corbului, şi începură să recite cuvintele cu voce tare, cu o voioşie din ce în ce mai mare.

În timp ce surorile ei citeau, iar focul se potoli din nou, Gabby luă o hotărâre. La urma urmei era, după cum descoperi cu o oarecare doză de surprindere, o adevărată Banning. Aveau în sânge atracția jocurilor de noroc, iar acum era rândul ei să parieze totul pe o aruncare îndrăzneață a zarurilor. Rămase acolo în picioare, o femeie mult prea subțire, de înălțime medie, îmbrăcată din cap până în picioare în veşminte negre de bumbac, cu părul castaniu greu de îmblânzit strâns într-un coc îngrijit la ceafă, cu fața palidă, pătrată, cu nasul mic şi drept, cu gura şi bărbia ferme, însuflețită de hotărârea aprigă care i se citea în ochii cenuşii de regulă calmi, după care păşi cu grija pe care învățase să o adopte ca să-şi ascundă şchiopătatul, în jurul biroului, până ajunse lângă Jem.

– I-ai mai spus cuiva despre asta? Ai mai vorbit cu cineva pe corabie, întâmplător, sau de când ai ajuns pe țărmurile Angliei? întrebă Gabby astfel încât numai el să poată auzi, în timp ce amândoi se uitau cum surorile ei reciteau din nou epistola.

Jem arăta vrednic de plâns în timp ce, terminând misiva pentru probabil a douăsprezecea oară, ambele fete se uitară una la cealaltă şi începură să sporovăiască pline de entuziasm. Şoaptele lui Gabby deveniră de insistente:

– Cine altcineva mai ştie de moartea fratelui meu?

Servitorul şi stăpâna casei erau cam de aceeaşi înălţime, iar ochii lor erau aproape la acelaşi nivel. Jem îi aruncă o privire, încruntându-se nedumerit.

– Nimeni din Anglia, domnişoară Gabby, cu excepţia dumitale şi a mea. Doar n-aş fi vorbit cu străinii despre afacerile familiei, la bordul corabiei sau oriunde altundeva, nu-i aşa? Bănuiesc că ştiu numai câţiva oameni din Ceylon, însă majoritatea sunt băştinaşi sau de genul ăsta.

– Atunci am de gând să te rog să-mi faci un serviciu foarte mare, spuse Gabby rapid, înainte să îşi piardă sângele-rece. Am să îţi cer să susţii că ai plecat de lângă fratele meu imediat după ce ai primit aceste scrisori şi că nu ai fost niciodată martor la moartea lui. Am să-ţi cer să pretinzi că, după câte ştii tu, contele este încă în viaţă şi se află în Ceylon, şi că o să vină acasă când o să găsească de cuviinţă să o facă.

Ochii lui Jem se măriră. În momentul în care întâlni privirea fermă a femeii, buzele lui scoaseră un fluierat neauzit.

– Domnişoară Gabby, pot să fac asta, iar pentru dumneata o s-o fac din toată inima, după cum bine ştii, însă adevărul adevărat o să iasă la iveală mai devreme sau mai târziu. Aşa cum se întâmplă întotdeauna, şi-atunci noi cum o să picăm?

Vocea joasă a lui Jem era şi speriată, şi precaută.

– În nici un caz, într-o situaţie mai rea decât cea în care ne aflăm acum, ba probabil cu mult mai bună decât acum, spuse Gabby cu fermitate. Tot ceea ce ne trebuie este puţin timp şi puţin noroc.

– Gabby, nu eşti emoţionată? O să mergem la *Londra!* exclamă Beth extaziată, sărind de pe braţul fotoliului, dansând şi ţopăind ca să o cuprindă pe cea mai mare dintre surori într-o îmbrăţişare sufocantă. Claire va avea parte de debutul ei oficial, iar noi vom merge să vedem toate atracţiile oraşului. O, Gabby, niciodată în viaţa mea n-am fost mai departe de Yorkshire.

– Nici una dintre noi n-a fost, interveni şi Claire.

Ochii îi străluceau de emoţia anticipării, şi se apropie cu paşi graţioşi, deşi, conştientă de statutul ei de tânără lady se abţinu să sară în sus şi în jos, nestăpânită, cu nepăsarea arătată de Beth.

– Londra va fi o desfătare pentru noi toţi.

Întorcându-i îmbrăţişarea lui Beth, Gabby reuşi să afişeze un zâmbet credibil. Dintr-o privire aruncată rapid cu coada ochiului îşi dădu seama că Jem se uita la ea atât de speriat, ca şi cum i-ar fi crescut brusc coarne şi coadă.

– Asta înseamnă că putem s-avem nişte rochii noi?

Claire părea aproape melancolică. Lui Claire îi plăceau hainele frumoase şi de multe ori petrecea ore întregi cercetând modelele din *Ladies' Magazine* pe care – deşi fusese interzisă de tatăl lor în casă –, tot mai avusese din când în când ocazia să o răsfoiască. Fără să fie excesiv de vanitoasă, Claire era foarte conştientă de propria frumuseţe, iar chestiuni precum ultimele coafuri la modă sau croiala unei rochii erau importante pentru ea. Îşi dorise cu ardoare să aibă parte de debutul oficial în societate, însă ţinând cont de circumstanţele în care se găsea ştiuse că şansele de a avea vreodată parte de aşa ceva erau foarte slabe. Spre cinstea ei, se împăcase foarte bine cu gândul că nu o să se bucure niciodată de asta. Însă acum – acum putea să aibă parte totuşi de sezonul ei de debut. În ciuda riscurilor, Gabby se simţi brusc extrem de bucuroasă că era în măsură să-i ofere lui Claire o asemenea şansă.

– Sigur că putem, spuse Gabby, refuzând să se uite din nou la Jem şi ignorând în mod deliberat riscurile. De fapt, putem comanda o întreagă garderobă nou-nouţă, pentru fiecare dintre noi.

Exact în acel moment, focul din şemineu pocni cu putere şi izbucni din nou cu flacără vie, făcând-o pe Gabby să tresară. În timp ce surorile ei se extaziau în continuare datorită şansei nemaipomenite şi a norocului lor, Gabby nu putu să nu arunce o privire furişă, uşor neliniştită spre şemineu. Oare de ce nu putea scăpa de sentimentul că, indiferent de cât de nevinovate îi erau motivele, tocmai încheiase un fel de pact cu diavolul?

Capitolul 2

Aproape două săptămâni mai târziu, trăsura veche a contelui de Wickham se deplasa greoi, huruind pe drumurile stricate de ploi, îndreptându-se spre Londra. Stivers şi doamna Bucknell, menajera, alături de un lacheu şi o servitoare, fuseseră trimişi cu câteva zile înainte ca să redeschidă casa familiei din Grosvenor Square, care fusese închisă timp de mai bine de un deceniu, şi să angajeze personalul suplimentar necesar pentru administrarea ei. Încă murmurând tot felul de avertismente ce nu prevesteau nimic bun ori de câte ori putea fi auzit de Gabby, Jem mergea sus pe capra trăsurii alături de vizitiul John, cu borurile pălăriei trase în jos peste ochi ca să se protejeze de burniță. Înăuntru, Claire şi Beth sporovăiau pline de entuziasm, sub privirile lui Twindle, guvernanta de-acum în vârstă care se alăturase familiei odată cu sosirea mamei lui Claire şi rămăsese alături de ele chiar şi după decesul stăpânei. Aşezată lângă Claire pe bancheta uzată de pluş care, în ciuda tuturor eforturilor de a o împrospăta, încă mai mirosea uşor a mucegai, Gabby zâmbea când era nevoie şi se uita afară pe geam la mlaştina pe care o lăsau în urmă. Îşi dădu seama că ierburile îmbibate de apă, cerul cenuşiu şi ploaia neîncetată îi erau la fel de familiare ca şi hotarele de la Hawthorne Hall şi, în mod surprinzător, la fel de dragi. Nu avusese un alt cămin, şi simți un junghi în piept când îşi dădu seama că, indiferent cum se încheia tot acest joc, viitorul ei şi cel al surorilor sale probabil că era cu totul în altă parte.

Din momentul în care se hotărâse să trăiască clipa cât se mai putea, până în momentul de față, avusese parte de nopți nedormite şi de multe mustrări de conştiință. Incorectitudinea faptelor sale o neliniştea; însă a le lăsa pe surorile ei să sufere din pricină că ea nu ar fi fost suficient de hotărâtă era, după părerea ei, şi mai incorect. Îşi linişti conştiința reamintindu-şi că, dacă nu se întâmpla ceva care să-i năruiască planurile, nu avea intenția să susțină la nesfârşit acea minciună; imediat ce Claire era căsătorită

şi în siguranță, intenționa să „primească veşti" despre moartea lui Marcus, şi atunci toată înşelătoria avea să înceteze. Cât de greşit putea fi ceea ce făcea ea, adică să tragă puțin de timp până ce îşi puneau viețile în ordine?

– Te doare piciorul, Gabby? întrebă Claire, îndreptându-şi atenția către sora ei mai mare în timp ce Beth se angajase într-o discuție aprinsă cu Twindle privitor la locurile care erau adecvate pentru a fi vizitate de o foarte tânără domnişoară, în timp ce se afla în Londra.

Amfiteatrul Astley şi animalele sălbatice de la Royal Exchange erau, în opinia lui Twindle, destul de acceptabile. Însă Covent Garden – „Cum ai ajuns să auzi de locul acela, domnişoară Beth, nici nu vreau să mă gândesc..." –, în mod categoric nu era. Obişnuindu-se de-a lungul anilor cu infirmitatea lui Gabby – de fapt, ea şi Beth nici măcar nu se gândeau vreodată în asemenea termeni; piciorul afectat al lui Gabby reprezenta o parte din ea, acceptată în aceeaşi măsură ca şi părul ei lins –, Claire nu părea excesiv de îngrijorată.

– Mă încruntam de te-am făcut să te gândeşti la asta? întrebă Gabby uşor, forțându-se să zâmbească. Piciorul meu nu are nimic. Nu făceam decât să trec în revistă o listă cu tot ceea ce trebuie să fac când ajungem la Londra.

– Crezi că mătuşa Salcombe o să accepte să o sprijine pe Claire, Gabby? Beth îşi întrerupse conversația cu Twindle ca să pună întrebarea cu o încruntătură plină de îngrijorare.

Deşi era prea tânără ca să ia parte la plăcerile balurilor, recepțiilor şi seratelor petrecute în asemenea bastioane legendare cum era Almack's, intrase cu mult entuziasm în febra pregătirilor pentru debutul în societate al lui Claire.

– Nu pot să spun cu certitudine, desigur, însă sper din toată inima că o va face. La urma urmei, m-a invitat şi pe mine să-mi fac ieşirea în societate sub protecția sa, când am împlinit optsprezece ani, spunând că, atâta timp cât nu avea copii, i-ar face o reală plăcere să îşi prezinte nepoata în lumea bună. Iar tu eşti în aceeaşi măsură nepoata ei ca şi mine şi, de departe, ai mult mai multe şanse să faci senzație.

Gabby îi adresă această ultimă remarcă lui Claire, făcându-i cu ochiul. Se abținu să adauge că, în momentul în care acea invitație sosise în urmă cu atât de mulți ani, fusese în culmea fericirii gândindu-se la sezonul din Londra, până când tatăl ei râsese și spusese că în mod evident sora lui, Augusta, nu își dăduse seama că nepoata ei cea mare era acum infirmă și că avea să o facă de rușine în orice sală de bal care era suficient de ghinionistă ca să-i suporte prezența. Gabby nu avusese privilegiul de a vedea ce anume îi răspunsese contele surorii sale, însă invitația fusese respinsă și nu mai fusese repetată vreodată. La început distrusă, Gabby ajunsese să-și dea seama, privind retrospectiv, că probabil era mai bine că se întâmplase așa. Nu ar fi putut să le lase pe Claire și Beth, care pe vremea aceea aveau unsprezece, respectiv opt ani, doar cu Twindle și Jem care să le protejeze de excesele tatălui lor, chiar și pentru numai cele câteva luni la care se rezuma un sezon, și i-ar fi fost imposibil să le abandoneze pentru totdeauna printr-o căsătorie, care, la urma urmei, reprezenta scopul final al acelei îndeletniciri frivole. Iar tatăl ei nu i-ar fi permis niciodată să-și ia surorile ca să locuiască cu ea, nici la Londra și nici în casa noului ei soț. Ceea ce deținea Matthew Banning era în întregime în posesia lui, indiferent dacă el prețuia sau nu acel lucru.

– Lady Salcombe este foarte încuiată, domnișoară Gabby.

O umbră de îngrijorare întunecă fața îngustă a lui Twindle în timp ce vorbea. Cum trăise la Londra ani buni înainte să vină la Hawthorne Hall, Twindle cunoștea, chiar dacă pe unii doar vag, un mare număr de lorzi și de doamne care alcătuiau scena vieții mondene a capitalei.

– Ei bine, dacă n-o să fie dispusă să ne ajute, atunci o să trebuiască să ne descurcăm fără ea, spuse Gabby cu falsă voioșie.

Deși nu prea știa cum mergeau treburile la Londra, nu era atât de naivă încât să nu-și dea seama că sprijinul din partea surorii tatălui ei era de o importanță vitală pentru a face din debutul lui Claire în societate succesul meritat. Neavând ea însăși vreo șansă de măritiș, Gabby era, după cum considera, cât se poate de calificată să-i fie alături, pe post de însoțitoare. În calitate de fiice de conte, fie el și unul excentric și solitar așa cum fusese Lord

Wickham, ea și surorile sale puteau să pretindă un anumit loc în societate. Însă nu știa mai multe despre Londra și obiceiurile orașului decât ceea ce citise în cărți, auzise de la Twindle și observase urmărindu-i de-a lungul anilor pe oaspeții tatălui său, care de regulă nu erau de cea mai bună calitate. Și aproape că nu avea nici un fel de cunoștințe acolo. După cum îi spusese lui Claire, dacă Lady Salcombe refuza să le ajute aveau să reușească ele... în vreun fel sau altul. Dar nici pe departe atât de bine sau atât de ușor, cum ar fi fost dacă aceea lady accepta să le fie prietenă.

Undeva în adâncul minții avea în permanență ideea că trebuiau să exploateze la maximum acest interval de timp pe care îl smulsese din ghearele sorții: fiindcă se prea putea să nu mai existe alt sezon pentru Claire.

– N-avem alte cunoștințe sau relații în oraș care ar putea să ne ajute dacă mătușa Salcombe refuză? întrebă Beth cu interes.

– Vrei să spui în afară de vărul Thomas și de Lady Maud? Gabby zâmbi în timp ce Beth se strâmba. Mai sunt diferite rubedenii, cred, însă prefer să încep cu Lady Salcombe. Ea este, sau obișnuia să fie, un adevărat stâlp al societății.

După aceea Gabby căută să schimbe subiectul conversației, întrebându-se cu voce tare dacă târgul care se vedea pe geam era sau nu West Hurch. Așa cum considera că era cel mai bine să țină departe de surorile sale și de oricine altcineva în afară de Jem vestea morții lui Marcus și natura cu adevărat disperată a acestei călătorii, la fel considera că era mai bine să nu le facă pe Claire și Beth foarte conștiente de natura neconvențională a structurii familiei lor. Deși era adevărat că măcar avea rude de clasă, altele decât rubedeniile tatălui său, se îndoia că vreuna dintre ele ar fi putut sau ar fi vrut să fie de vreun ajutor în a facilita ieșirea oficială a lui Claire în societate. Aceste rude nu vizitaseră niciodată Hawthorne Hall și, din câte știa ea, nici nu manifestaseră vreun interes față de ea sau de surorile ei. Problema majoră era că fiecare dintre copiii contelui avea altă mamă și că statutul acestor mame variase simțitor pe scara socială. Mama lui Marcus, Elise de Melancon, călătorise din Ceylon la Londra pentru a debuta în societate, trăgând nădejde că avea să pună

la cale o căsătorie avantajoasă. Fusese o frumusețe fără origini excepționale și moștenitoarea unei averi considerabile. Căsnicia ei cu contele de Wickham satisfăcuse toate părțile implicate, deși după nici doi ani cu noul ei soț, tânăra și frumoasa contesă fusese atât de puțin înamorată de viața conjugală, încât își luase pruncul, un băiețel, și fugise înapoi în Ceylon. După moartea ei, câțiva ani mai târziu, contele mai vizitase încă o dată Londra ca să-și găsească o mireasă. De data asta, victima neștiutoare fusese mama lui Gabby, Lady Sophia Hendred, care era dintr-o familie la fel de bună ca și el, dar nu era nici deosebit de frumoasă și nici deosebit de bogată; ea murise odată cu pruncul pe care urma să-l nască la aproape trei ani după venirea pe lume a lui Gabby. Mama lui Claire, Maria Dysart, o frumusețe având o origine respectabilă, dar lipsită de orice fel de avere, îi atrăsese privirile contelui într-o scurtă călătorie la Bath, iar ea se gândise că se căsătorește peste clasa ei socială când se măritase cu proaspătul văduv. Rezistase suficient de mult cât să îi dea naștere lui Claire, înainte de a pieri din cauza tuberculozei. Mama lui Beth fusese fiica unui cleric obscur. Din fericire pentru legiunile de tinere necăsătorite încă, în momentul în care fosta domnișoară Bolton căzuse pe scări la Hawthorne Hall, rupându-și gâtul, contele suferise accidentul de călărie care îl imobilizase într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieții. Nici o altă contesă nu mai onorase Hawthorne Hall cu prezența ei și rămăsese în sarcina lui Gabby să preia rolul de stăpână a casei și să-și asume rolul de mamă față de surorile ei, un rol care i se potrivise de minune.

– Gândește-te, Claire, la anul pe vremea asta vei fi probabil o doamnă măritată, spuse Beth minunându-se, țopăind ușor pe banchetă.

Cu hurducăielile trăsurii, o astfel de mișcare nici nu-și avea rostul, dar Beth nu mai fusese în stare să stea liniștită încă din clipa în care aflase că mergeau la Londra.

– M-am gândit la asta, mărturisi Claire, părând ușor îngrijorată. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Gabby. Ca să fiu sinceră, nu... nu sunt sigură că vreau să mă mărit, la urma urmei. Nu vreau

să mă despart de voi două... și... și îmi este foarte frică că gentlemanul respectiv s-ar putea dovedi... ei bine, la fel ca *papa*.

Confesiunea aceasta le lăsă pe celelalte trei ocupante ale trăsurii fără cuvinte. Gabby reuși prima să-și recupereze graiul.

– Nu trebuie să te căsătorești cu nimeni dacă nu vrei, spuse ea hotărâtă și chiar convinsă de asta în pofida situației, deși ideea ca toate planurile ei disperate să fi fost în van îi dădu fiori pe șira spinării.

Acesta era un rezultat pe care nu-l luase în considerare; nu putea decât să spere că sensibilitatea inimii lui Claire și înfățișarea ei răpitoare aveau să o ajute să se îndrăgostească nebunește în momentul în care urma să apară într-o lume plină de bărbați eligibili și – era de sperat – frumoși și fermecători. Și dacă nu se întâmpla așa, ei bine, aveau să găsească o soluție și pentru asta, dacă era cazul.

– Cât despre faptul că-ți faci griji că viitorul tău mire ar putea semăna cu *papa* – ei bine, nu cred că prea mulți gentlemeni sunt... sunt zgârciți sau izolați sau... sau atât de lipsiți de orice afecțiune față de soțiile și de copiii lor cum era el, așa că nu trebuie să-ți faci prea multe griji în sensul ăsta.

– Nu, într-adevăr, spuse Twindle cu multă convingere. Domnia Sa, lordul, era cu adevărat unic în privința asta, crede-mă.

– Și poate că eu, și Gabby, și Twindle vom veni să stăm cu tine după ce te măriți, adăugă Beth zâmbind. Așa că nu e cazul să-ți faci griji nici pentru faptul că ne vei pierde.

Gabby, având grijă să-și controleze expresia feței când sora ei cea mai mică, în inocența ei, puse punctul exact pe i, direcționă din nou conversația spre făgașuri mai sigure.

Petrecură acea noapte în Newark și își continuară călătoria a doua zi. Dădură cu ochii de Londra, pentru prima dată, la apusul soarelui. Trăsura ajunse pe un deal și brusc orașul se întinse la picioarele lor ca o masă așternută pentru ospăț. Se repeziră toate la ferestre și se minunară de turle și acoperișuri, de aglomerările de clădiri parcă fără sfârșit, de meandrele argintii ale Tamisei ca o panglică șerpuitoare, totul strălucind ca giuvaierele sub razele soarelui la apus. Totuși, până când trăsura intră în Londra,

zăngănind peste pod, pe străzi pline de vehicule de toate felurile, din cauza unor întârzieri înnebunitoare, era deja întuneric beznă, iar Gabby mulțumi proniei pentru lumina lunii care răsărise. Trebuiră să încetinească ritmul și curând chiar și noutatea pe care o reprezentau priveliștile metropolei nu mai reuși să le facă să-și uite oboseala. Lipite încă o dată de ferestre, priviră la început cu uimire mulțimea de oameni care se mișca fără oprire, și prin care își croiau drum. Luminate de stâlpi de iluminat cu gaz care împrumutau o strălucire gălbuie ceții fumurii care învelea totul precum o pătură, Londra și priveliștile pe care le oferea ea erau la fel de fascinante pentru ochii unor fete de la țară ca niște viziuni de pe altă lume. Apoi își dădură seama că acei oameni care mergeau pe jos păreau, majoritatea lor, și zdrențăroși, și murdari, în timp ce aceia care călăreau sau se zăreau când și când în goana trăsurilor ce treceau pe lângă ele, păreau distanți și în multe cazuri cât se poate de nesuferiți. Mirosuri neplăcute începură să pătrundă și prin pereții trăsurii, făcându-le să strâmbe din nas și să se uite unele la celelalte, consternate. Cauza fu curând identificată: șanțurile înguste, pline până la refuz de gunoaie plutitoare, care mergeau în paralel cu drumul. Clădiri ponosite, pe jumătate acoperite cu lemn se înghesuiau atât de aproape una de alta pe ambele laturi ale străzii, încât după un timp le părură că formează o singură fațadă, ca un zid. Aceasta era traversată, la intervale neregulate, de alei înguste și lungi în care personaje cu o înfățișare periculoasă dispăreau ca șobolanii într-o gaură. Observând un bărbat care arăta deosebit de ticălos, Claire exprimă sentimentele tuturor când mulțumi cu glas tare pentru aparența ponosită a trăsurii lor și pentru blazonul lipsit de strălucire de pe ușă, care făceau puțin probabil un atac din partea tâlharilor. Când în cele din urmă pătrunseră în zona mai elegantă din Mayfair, recunoscută de Twindle pe un ton ușurat, traficul se rări și străzile deveniră în mod evident din ce în ce mai puțin populate. Când trăsura se opri în cele din urmă pe strada pietruită din fața conacului Wickham, luna suia pe cer și se mai vedeau doar puțini oameni în jur. Pasagerele trăsurii erau înfometate, istovite, iritate, iar Claire se simțea și extrem de rău de la stomac

din cauza călătoriei. Cu multă ușurare, Gabby, care era cel mai aproape de ușă, trase în piept o gură de aer proaspăt, cu un parfum aproape dulce, în vreme ce Jem o deschise și coborî scara, apoi ridică o mână ca să le ajute să se dea jos.

– Slavă Domnului! Dacă mai dura puțin, am fi fost cu toate bolnave, spuse ea.

Zâmbindu-i rapid servitorului ei posomorât în timp ce cobora în strada întunecată și vântoasă, Gabby își adună mai aproape faldurile pelerinei ca să se apere de răcoarea neașteptată, deși nu chiar neplăcută, a nopții de aprilie. Cel puțin, gândi ea în ideea de a găsi un aspect pozitiv, ploaia încetase, deși pe stradă se vedeau bălți sclipind întunecat în lumina lunii.

– Nu este prea târziu să te retragi din planul ăsta nebunesc al dumitale, domnișoară Gabby, spuse Jem îngrijorat, cu glas scăzut.

Gabby se uită la el și îi susținu privirea încărcată de semnificații timp de o secundă. Cel mai rău lucru în legătură cu servitorii care te cunoșteau de când erai mică și care, de fapt, te crescuseră de când erai în leagăn era acela că se simțeau destul de în largul lor ca să-și exprime părerile când aveau chef, indiferent cât de prost picau observațiile lor, cugetă Gabby destul de enervată.

– Ba da, este prea târziu. Eu m-am hotărât, Jem, așa că ai face bine să nu mă mai bați la cap în legătură cu asta.

Răspunsul ei țâfnos fu rostit pe același ton scăzut ca și avertismentul lui Jem.

– Ia aminte la ce îți spun, domnișoară, asta nu ne va duce la nimic bun, mormăi el sumbru, apoi trebui să tacă fiindcă Beth apăru în ușa trăsurii.

Gabby îi aruncă o privire tăioasă, după care îl ignoră, uitându-se în jur în timp ce le așteptă pe surorile ei și pe Twindle să coboare. La fiecare colț al piațetei ardeau felinare cu gaz. Lucirea lor pâlpâitoare, combinată cu lumina strălucitoare a lunii, făcea ca vizibilitatea să fie destul de bună. Un cărucior zăngănea în depărtare, undeva în josul străzii, împins de un bărbat care striga „Plăcinte cu carne! Plăcinte cu carne de vânzare!" ca și cum nu avea prea multe speranțe că o să-l bage cineva în seamă. O altă

trăsură, mai nouă şi mult mai elegantă decât a lor, trecu pe lângă ea cu roţile zăngănind pe caldarâm, şi în luminile pâlpâitoare şi printre perdelele desfăcute, Gabby reuşi să zărească înăuntru o doamnă elegantă şi un gentilom. În zona cu iarbă din centrul pieţei, doi derbedei zdrenţăroşi vorbeau cu un bărbat cu un felinar despre care Gabby presupuse că era garda de noapte.

– Zău aşa, Claire, eşti mult prea mare ca să-ţi mai verşi maţele în trăsură.

Beth, care ajunsese jos, pe stradă, îşi strigă supărarea spre uşa deschisă a trăsurii.

Gabby nu avu cum să nu zâmbească la tonul indignat al lui Beth, dar altfel aproape că nici nu băgă în seamă mormăielile surorii ei. În schimb, îşi întoarse privirea spre conacul Wickham şi îi făcu plăcere ce văzu. Cel puţin în ceea ce privea exteriorul, Stivers şi doamna Bucknell făcuseră o treabă minunată. Cu toate că stătuse zăvorâtă foarte mulţi ani, casa nu părea deloc diferită de cele ale vecinilor din jurul piaţetei. Într-adevăr, se putea spune că era una dintre cele mai arătoase. Şi cu siguranţă părea foarte bine întreţinută.

– Data viitoare poţi să stai *tu* în faţa ei.

Beth se uită urât şi, scuturându-şi dezgustată fustele cernite, se duse lângă Gabby. Claire, care tocmai apăruse în cadrul uşii arătând la fel de palidă şi de fragilă ca o narcisă după furtună, strigă pe un ton rugător:

– Îmi pare foarte rău, Beth.

– Acum, domnişoară Beth, nu e vina domnişoarei Claire că îi este rău şi o ştii foarte bine, aşa că las-o în pace, te rog. Iar în ceea ce te priveşte – nu e potrivit ca o tânără domnişoară să folosească astfel de cuvinte grosolane şi ţi-am repetat asta de nenumărate ori, spuse Twindle răstindu-se, apărând şi ea în uşa trăsurii, după care prinse mâna lui Jem şi coborî.

– Să verşi peste sora ta este chiar şi mai puţin potrivit pentru o tânără domnişoară decât să foloseşti asemenea cuvinte grosolane, dacă vrei să ştii părerea mea, ripostă Beth.

În timp ce Twindle şi Jem aveau grijă de Claire care continua să se scuze, Gabby, de mult obişnuită cu astfel de ciondăneli între surorile ei, îşi întoarse din nou atenţia spre casă.

Faţada era impresionantă, observă ea: era construită din cărămidă, cu scări elegante din piatră şi balustrade de fier. Conacul Wickham avea trei etaje. Volumul de muncă pe care Stivers şi doamna Bucknell îl depuseseră în doar câteva zile ca să pregătească locuinţa probabil că fusese de neimaginat: totul sclipea de curăţenie, de la ciocănelul lucitor de alamă de pe uşă, până la treptele măturate lună şi la ferestrele strălucitoare pe cele patru şiruri ce înconjurau casa. Însă cel mai surprinzător lucru era că de fiecare parte a uşii ardea a bun venit câte o lampă cu gaz şi fiecare cameră din casă părea luminată. Deşi draperiile fuseseră trase, în spatele lor se vedea lumină, făcând conacul să arate aproape ca şi cum în interior se dădea o petrecere.

– Stivers a calculat perfect momentul sosirii noastre, nu crezi? spuse Beth cu admiraţie, întrerupând şirul gândurilor lui Gabby.

În spatele lor, vizitiul John deja începuse foarte simplu şi rapid să descarce bagajele de deasupra trăsurii dezlegând grămada şi aruncând totul, valiză cu valiză, jos. După ce o lăsase pe Claire în grija lui Twindle, Jem rămase lângă trăsură, prinzând bagajele şi aranjându-le într-o nouă grămadă.

– Ai grijă cu aia. Conţine trusa de cosmeticale a domnişoarei Claire, ţipă Twindle de la câţiva paşi din urma lor, cu evidentă îngrijorare în glas.

Răspunsul vizitiului nu fu decât un mormăit neinteligibil, urmat de un zgomot înfundat şi de un geamăt dinspre Twindle.

– Mi se pare că Stivers a făcut o treabă absolut remarcabilă, încuviinţă şi Gabby, punându-şi în gând să nu uite să-l instruiască pe valet să folosească mai cu moderaţie lumânările pe viitor.

Date fiind circumstanţele, nu voia să cheltuiască mai mult decât era absolut necesar. De fapt, lui Stivers nu-i stătea absolut deloc în fire să fie atât de risipitor, gândi ea uşor confuză în timp ce, mişcându-se încet din cauza oboselii, începu să urce scările. Întotdeauna scările îi puneau probleme şi doar menţinând un ritm lent şi atent putea să fie relativ încrezătoare că nu avea

să se împiedice. Beth era exact în urma ei, iar Claire, sprijinindu-se de brațul lui Twindle, încheia șirul.

Ușa se deschise înainte ca Gabby să ajungă la ea. Un valet necunoscut ieși uitându-se lung la ele: fără îndoială, unul dintre noii angajați ai lui Stivers. În spatele lui, holul părea la fel de bine luminat ca și saloanele din York, unde, în lunile de dinaintea morții tatălui lor, Claire participase la niște seri dansante sub supravegherea lui Gabby.

– Bună, spuse Gabby, reușind să-și aducă pe buze un zâmbet pentru valet, îndată ce ajunse în capul scărilor. După cum ai ghicit fără îndoială, eu sunt Lady Gabriella Banning, iar acestea sunt surorile mele, Lady Claire și Lady Elizabeth. Iar aceasta este domnișoara Twindlesham.

– Da, milady, v-am așteptat toată după-amiaza, spuse bărbatul făcând un pas în spate cu o plecăciune și deschizând ușa larg. Să trimit pe cineva să vă aducă bagajele, milady?

– Da, mulțumesc, răspunse Gabby pășind pe lângă el în hol.

Imediat o izbi senzația de căldură și de viață pe care o emana casa. În ciuda faptului că, de mai bine de zece ani, nici un membru al familiei nu mai locuise acolo, părea că zumzăie de vitalitate ca un stup. Podeaua de marmură sclipea; candelabrul strălucea, oglinda înaltă ancorată în dreapta ei reflecta pereți cu tapet crem și model verde care părea surprinzător de proaspăt, iar rama ornată a oglinzii, la fel ca și ramele diferitelor tablouri care împodobeau pereții, erau de un auriu atât de strălucitor, de parcă ar fi fost aurite de curând. Nuanțele profunde de roșu și albastru ale covorului oriental de sub picioarele lor erau la fel de vii ca și cum covorul ar fi fost întins acolo cu o zi înainte. Balustrada scării late care se ridica abruptă în dreapta era mătăsoasă de cât fusese lustruită. Nu se simțea nici urmă de aer închis sau de mucegai oricât de mult se sili ea să detecteze amușinând în jur. Flori de primăvară puse într-o vază Meissen își adăugau parfumul la mirosul de ceară de lustruit și de... mâncare? Cu siguranță, Stivers nu ar fi avut cum să calculeze momentul sosirii lor cu atâta precizie.

În timp ce își scotea mănușile, Gabby își dădu seama, încruntându-se, că se auzea chiar un ușor murmur de conversație undeva în fundal. Părea că vine de dincolo de ușile închise care dădeau spre salonul din stânga; probabil sufrageria, presupuse ea.

– Domnișoară Gabby, domnișoară Beth, domnișoară Claire, bine ați venit!

Un zâmbet încălzi fața de obicei cadaverică a lui Stivers, care veni în grabă către ele de undeva din partea din spate a casei.

– Domnișoară Gabby, iertați-mă. Am stat de veghe toată după-amiaza și aș fi fost chiar aici să vă deschid eu însumi ușa, dar am fost chemat la bucătărie să rezolv o mică dispută. Bucătarul domniei sale, lordul – ei bine, știți cum pot să fie francezii ăștia – habar n-are să se descurce într-o bucătărie englezească. Dar m-am ocupat eu de tot și aș îndrăzni să spun chiar bine! Sper doar că bucatele lui străine o să fie pe placul dumneavoastră, domnișoară Claire.

Această ultimă remarcă fu adăugată pe ton părintesc.

– Stivers, ai fost foarte ocupat. Trebuie să te laud, spuse Gabby în timp ce Claire murmura ceva inaudibil ca răspuns la această aluzie la stomacul ei faimos pentru sensibilitatea lui.

Sentimentul că se petrecea ceva ciudat devenea din ce în ce mai puternic în sufletul lui Gabby. Se încruntă la Stivers.

– Dar ce vrei să spui cu bucătarul domniei sale, lordul? Ai furat bucătarul cuiva și l-ai angajat tu?

Tonul întrebării era glumeț, dar zâmbetul vesel care apăru pe fața lui Stivers ca răspuns o alarmă peste măsură. În toți anii aceia în care fusese în serviciul lor – adică de când venise ea pe lume și mai bine de atât –, Gabby nu-l văzuse niciodată pe Stivers să pară *vesel*.

– Nu, domnișoară Gabby. Este bucătarul *domniei sale*, cel pe care l-a adus cu el din țări străine. Lordul, fratele vostru, contele de Wickham. Este aici, domnișoară Gabby.

Pentru o clipă, Gabby nu putu face altceva decât să se zgâiască stupefiată la valet.

– Wickham? Aici? Despre ce Dumnezeu vorbești, Stivers? întrebă Gabby când reuși să-și controleze din nou glasul.

Chiar în momentul acela uşile de la presupusa sufragerie se deschiseră larg şi o mulţime de oameni îmbrăcaţi cu haine minunate de seară se revărsară în hol, râzând şi sporovăind.

– O să întârziem la spectacol, se plânse o femeie, o blondă destul de coaptă, cu o rochie galbenă şocant de decoltată, râzând la bărbatul de al cărui braţ se agăţase.

Acesta era înalt, bine făcut, brunet, înveşmântat în haine impecabile de seară; se vedea că era chiar în centrul atenţiei în grupul care se apropia.

– Milord, spuse Stivers tuşind discret.

Privirea bărbatului brunet se roti în jur, întrebătoare. Văzându-i pe nou-veniţi, el şi toţi ceilalţi se opriră brusc. Gabby se trezi brusc cu toţi ochii aţintiţi asupra ei. Conştientă de cât de rău arătau şi ea şi surorile ei în rochile mototolite şi murdare din cauza călătoriei, pe lângă faptul că erau demodate şi de doliu, plus uşorul iz de vomă pe care se temea că îl emanau toate, simţi că i se strânge inima de ruşine. Apoi îi trecu prin cap că aceia care o făceau să se simtă atât de incomod erau nişte străini care într-un mod total de neînţeles se simţeau ca acasă în propria *ei* casă. Îşi îndreptă spatele cu mândrie, trăgându-şi înapoi umerii, ridicând bărbia şi măsurându-i pe intruşi cu sprâncenele ridicate uşor trufaş.

O clipă doar, nu mai mult de atât, ochii ei se adâncirăîn ochii bărbatului brunet. Ai lui, observă ea, erau un albastru-închis, umbriţi de sprâncene negre şi groase. Părea să aibă până în treizeci şi cinci de ani, şi pielea îi era foarte bronzată ca şi cum ar fi petrecut mult timp stând la soare, un soare fierbinte, cu siguranţă nu unul englezesc. Trăsăturile îi erau frumos sculptate, făcându-i faţa dură şi frumoasă. Silueta lui cu umeri laţi şi şolduri înguste se potrivea de minune cu cămaşa cu jabou, fracul negru, vesta argintie, pantalonii negri până la genunchi şi şosetele de mătase pe care le purta.

– Ah, deci iată-vă în sfârşit, spuse el cu voioşie, ca şi cum le cunoştea bine şi le aştepta, după care se desprinse de doamna de lângă el. Doamnelor şi domnilor, vă rog să-mi îngăduiţi un moment să le salut pe surorile mele.

Gabby simţi că rămâne cu gura căscată când el o porni înspre ea.

– Gabriella, presupun, spuse el zâmbind uşor în timp ce ea se uita la el şi apucându-i mâna, brusc lipsită de orice vlagă, o duse spre buze. Bine aţi venit la conacul Wickham. Sper că nu aţi avut o călătorie prea obositoare, nu?

Capitolul 3

Nu era absolut deloc remarcabilă, în afara trufiei cu care îl privea, se gândi el. Trufia îl enerva: poate că era fiica unui conte, dar era în acelaşi timp trecută de prima tinereţe, nu avea forme, exact ca o scândură, era îmbrăcată ca naiba în veşminte urâte şi negre din cap până în picioare, uşor ciufulită, şi spre deosebire de frumuseţea de la braţul lui, avea o înfăţişare care nu ar fi meritat nici măcar o a doua privire din partea unui cunoscător al femeilor aşa cum era el. Îşi propuse să o facă să renunţe la trufie şi, se felicită singur, reuşi admirabil cu cele dintâi cuvinte pe care le rosti. De fapt, când îi ridică mâna la buze, ea era atât de şocată, de parcă ar fi pălmuit-o. Buzele ei întredeschise tremurau, dar fără a scoate vreun sunet. Ochii i se făcură din ce în ce mai mari până ce ajunseseră de dimensiunile unor monede. Mâna cu oase delicate pe care o lipi de buze se făcuse brusc rece ca gheaţa – sau ca a unui cadavru. Şi, că veni vorba de cadavre, puţina culoare pe care o avusese în obraji dispăru în câteva secunde, lăsând-o palidă ca o moartă.

Reacţia ei era una extremă, chiar dacă prezenţa fratelui ei în Londra era, cu siguranţă, o mare surpriză. Abia se abţinu să nu se încrunte, căci un gând îi trecu brusc prin minte: Oare reacţia ei nu era una *prea* extremă? Oare era posibil să *ştie?*

Nu avea cum, dacă nu avea cumva darul divinaţiei, se linişti el singur. Şi la urma urmei, cum ar fi putut? Indiciile care îl aduseseră aici erau cunoscute de foarte puţini în afara lui şi a câtorva – foarte puţini – tovarăşi de încredere. Îl urmărise pe ucigaşul lui

Marcus până în Colombo, apoi îl pierduse. Instinctul îl purtase în zona aglomerată a docurilor din port. Acolo îi luase din nou urma şi ajunsese astfel până la Londra, unde îşi găsise în cele din urmă prada putrezind într-o cameră cu chirie dintr-un hotel rău famat atât de dezgustător, încât mirosul de putreziciune trecuse neobservat timp de trei zile. În mod evident, cineva ajunsese la asasin înaintea lui. Acel cineva era, presupunea el, prada lui, *adevăratul* lui vânat. Omul care poruncise asasinarea lui Marcus. Mesajul prin care Marcus îl chemase în Ceylon spunea, printre altele: „Vino degrabă – n-o să-ţi vină să crezi, dar am găsit ceea ce cauţi". Nu fusese convins, nu pe de-a-ntregul, şi totuşi se dusese. Ajunsese însă prea târziu – Marcus fusese ucis chiar sub ochii lui, confirmând în mod ironic mesajul pe care i-l trimisese. Acum tot ceea ce putea face era să încerce să dea de omul care poruncise moartea lui Marcus. Şi cea mai bună cale de a face asta, hotărâse el, era să-şi asume identitatea lui Marcus în speranţa că ucigaşul, păcălit să creadă că prima lui unealtă nu îşi îndeplinise misiunea, avea să încerce din nou. Dar până acum însă, planul nu funcţionase. Deşi se vânturase la vedere peste tot prin Londra, nu obţinuse nimic şi acum începea să fie tot mai convins că bărbatul pe care îl căuta era suficient de inteligent să stea ascuns un timp.

Şi acum mai era şi sora lui Marcus care îl privea de parcă era un şarpe abia ieşit de sub o piatră. Dar nu avea cum să ştie că nu era Marcus. Nu, dacă nu avusese un spion în Ceylon. O privi cu atenţie, măsurând-o cu toată capacitatea minţii sale iscusite, pe sub pleoapele uşor coborâte. Era îmbrăcată complet în doliu, potrivit pentru moartea unei rude apropiate, şi uimirea ei la vederea lui îi păruse disproporţionată date fiind circumstanţele. Dar dacă era într-adevăr în doliu după moartea recentă a cuiva, nu ar fi avut cum să se afle în Londra plănuind să facă debutul surorii ei, ceea ce, graţie volubilei doamne Bucknell şi mai puţin locvacelui, dar binevoitorului Stivers, ştia că era motivul pentru intruziunea extrem de inoportună a doamnelor în planurile lui. O privire mai atentă fu suficientă ca să dezvăluie că veşmintele pe care le purta nu erau deloc la modă, ba chiar şi destul de uzate.

Pierderea pe care o suferise, prin urmare, era cel mai probabil una care se petrecuse cu mult timp în urmă. Şi atunci, ce era să priceapă din reacţia ei? Oare era poate genul acela de femeie care era complet dată peste cap de cea mai mică ieşire din cotidian? Uitându-se la tăietura hotărâtă a bărbiei ei, nu ar fi zis asta.

– M-Marcus? spuse ea.

Avea vocea joasă, ezitantă şi surprinzător de răguşită.

– Sunt chiar aşa o surpriză, dragă surioară? întrebă el vesel, dându-i drumul la mână şi zâmbindu-i cu privirea adâncită în ochii ei.

În continuare uşor precaut, căută îndeaproape să vadă ce se ascundea în ei. Irişii cenuşii erau la fel de reci şi de limpezi ca ploaia nesfârşită din Anglia. Tocmai acea limpezime îl linişti: femeia aceasta – această adevărată lady englezoaică – nu ascundea nici un secret. În el nu vedea altceva decât ceea ce era evident: fratele ei mai mare, capul familiei ei, un bărbat pe care nu îl cunoştea şi care, acum că se gândea mai bine la asta, avea viitorul ei în mâinile lui, sosit pe neaşteptate ca să intervină poate în viaţa ei şi a surorilor ei. Privind astfel lucrurile, uimirea ei ar fi putut fi interpretată şi ca, cel puţin parţial, consternare, şi devenea mai uşor de înţeles. În mod clar, indiferent pentru cine era doliul, cu siguranţă nu era pentru Marcus Banning, al şaptelea conte de Wickham. Cu alte cuvinte, nu pentru el.

Uşor mai relaxat, privi dincolo de ea, acolo unde se aflau celelalte trei femei care se uitau la el fără altă conotaţie decât doza normală de surprindere şi de interes. Pe femeia în vârstă înaltă şi uscăţivă care îl măsura cu ochii îngustaţi o categorisi imediat ca fiind un gen de servitoare mai însemnată în ierarhia casei, care în mod firesc îşi asuma o atitudine protectoare faţă de tinerele doamne aflate în grija ei. Fata cea frumoasă – şi, într-adevăr, era atât de frumoasă încât făcu ochii mari la ea înainte să se poată controla –, care se sprijinea de braţul bătrânei, trebuia să fie sora mijlocie, Claire. Şi copila durdulie, zâmbitoare, cu părul ca morcovul, era Elizabeth.

Desigur.

– Marcus, tu eşti?

Sora cea mai mică, Elizabeth, veni atunci spre el, cu brațele întinse să-l salute, aproape țopăind și cu încântare vădită în glas. Înainte să ajungă la el fu oprită brusc de o mână care o apucă de braț: Gabriella, care, din câte se părea, își venise oarecum în fire, dacă nu chiar de tot. Oprită, dar neintimidată de mâna surorii ei care-i rămase pe braț, fata îi zâmbi îndrăzneață.

– Da, chiar așa, răspunse el, luându-i mâinile și zâmbindu-i la rândul lui.

Gabriella dăduse drumul cotului surorii ei, deși evident fără tragere de inimă, iar el abia se stăpâni să nu-i arunce încă o privire cercetătoare. În schimb, își păstră privirea ațintită asupra celei mici.

– Și tu presupun că trebuie să fii Elizabeth.

– Da, dar nu uita că mi se spune Beth.

– Beth să fie, atunci.

Zâmbea în continuare în timp ce îi lăsă mâinile și privirea îi zbură la sora care mai rămăsese. Deși nu se uită deloc înspre Gabriella, era din ce în ce mai conștient de cuta care se adâncise pe fruntea ei și de faptul că se uita la el așa cum se uită o pasăre la un șarpe.

– Iar tu ești Claire.

Cea frumoasă îi zâmbi timidă. Dumnezeule, era adorabilă. Avea să necesite ceva voință să țină minte că era sora lui.

– Da.

În timp ce zâmbetul lui de răspuns își păstră farmecul de frate mai mare, își îndreptă atenția asupra servitoarei. Gabriella nu-și luă ochii de la el, făcându-l să se simtă din ce în ce mai puțin confortabil. Indiferent ce o frământa pe femeie, cea mai bună idee era să pară că nu-și dă seama de comportamentul ei neobișnuit, se decise el. Urmărindu-i privirea, Gabriella se întoarse ușor și făcu prezentările, cu vocea la fel de răgușită ca și mai devreme, dar mai puțin ezitantă acum:

– Ea este domnișoara Twindlesham, care a avut grijă de noi în toți acești ani.

El făcu o plecăciune scurtă.

– Domnișoară Twindlesham. Fiți bine-venită la conacul Wickham.

– Mulțumesc, milord.

Expresia domnișoarei Twindlesham se relaxă și zâmbi frumos înspre el, ceea ce-l făcu să aibă senzația că trecuse un fel de test. Claire continuă și ea să îi zâmbească, iar tânăra Beth se vedea cu ochiul liber că era încântată de prezența lui. Singura dintre rubedeniile lui nou apărute care nu părea deloc bucuroasă să-l întâlnească era, de fapt, Gabriella. În schimb, se uita în continuare la el cu aceeași încruntare precaută.

El îi zâmbi cu ceea ce spera el că trecea drept afecțiune frățească.

– Nu ne prezinți surorilor tale, Marcus?

Belinda apăru lângă el, vârându-și din nou brațul pe după brațul lui. Soția lui Lord Ware, un bătrân infirm care locuia tot anul la moșia lui din Devonshire, venea în fiecare an la Londra unde, în ciuda faptului că avea o înclinație deosebită spre jocurile de noroc și o simpatie aparte pentru bărbați, era totuși primită peste tot. O cunoscuse la o partidă de cărți, nu mult după ce sosise în oraș, și îi devenise amantă chiar în aceeași noapte. Dar atitudinea ei de proprietară începea să-l irite și, deși în mod obișnuit se spunea despre ea că este o frumusețe, farmecele ei destul de trecute nu se comparau nici pe departe cu cele ale, să spunem, nou apărutei surori mijlocii.

Făcu prezentările fără să lase să i se citească pe față nici urmă din ceea ce gândea.

– Lady Ware, permite-mi să ți le prezint pe Lady Gabriella, Lady Elizabeth și Lady Claire Banning, și pe domnișoara Twindlesham.

Observă că Gabriella, cu ceea ce probabil era o capacitate înnăscută de a judeca calitatea umană, abia dacă-i întinse două degete Belindei. Murmură ceva de convenință în timp ce pe fața ei se vedea clar că nu se considera întocmai onorată de această cunoștință. Cele două fete mai tinere zâmbiră și întinseră mâna, iar domnișoara Twindlesham schiță o reverență. El încheie cu un gest neglijent din mână spre ceilalți membri ai grupului lui.

– De asemenea, Lady Alicia Monteigne, doamna Armitage, Lord Denby şi onorabilul domn Pool.

Schimbul de saluturi politicoase fu întrerupt de Stivers, care, după o discuţie rapidă cu valetul, se apropie de umărul lui.

– Da, Stivers?

– Milord, trăsurile au fost aduse.

El dădu din cap încuviinţând.

– Mulţumesc.

Apoi, spre grupul adunat care, gândi el uşor amuzat, semăna cu un stol de păuni curioşi care se buluciseră în jurul unui cvartet de ciori asaltate, spuse cu voce tare:

– Cred că dacă nu vrem să ratăm toată distracţia acestei seri, trebuie să plecăm acum. Gabriella, Claire, Beth, o să vorbim mai mult de dimineaţă. Între timp, Stivers va avea mare grijă de voi, ştiu bine.

Grupul ce mergea la teatru deveni din nou gălăgios şi animat luându-şi rămas-bun, în timp ce se împărţeau diverse pălării, paltoane, bastoane şi mantii. Apoi uşa fu deschisă şi cu toţii ieşiră în noaptea care, deşi acum era deja aprilie, se făcuse atât de răcoroasă de-ţi clănţăneau dinţii. Ultima privire pe care o aruncă peste umăr spre noile lui surori îi arătă că Gabriella, care stătea încă în centrul holului cu celelalte strânse în jurul ei, se întorsese cu totul ca să îi urmărească plecând. Privirile li se întâlniră o fracţiune de secundă înainte ca uşa care se închidea să o ascundă vederii. Dar chiar după ce urcă în trăsura care aştepta şi se aşeză lângă silueta caldă şi frumos mirositoare a Belindei, nu putu să-şi şteargă expresia ei din minte. Îi luă câteva minute să-şi amintească unde mai zărise o asemenea privire, dar când îşi aminti, se simţi chiar şi mai neliniştit: în timpul campaniei în peninsulă, pe chipul unui tânăr soldat pe care îl văzuse lovit în plin de un glonţ. În secundele de dinainte ca băiatul să se prăbuşească şi să moară, privirea din ochii lui nu exprimase durere sau groază, aşa cum s-ar fi aşteptat cineva, ci numai neîncredere pură.

Asta era ceea ce citise în ochii Gabriellei în timp ce îl urmărea dispărând în noapte: neîncredere pură.

Capitolul 4

– Trebuie să spun, zise Beth plină de entuziasm, întorcându-se spre surorile ei când uşa se închise în spatele celor care ieşeau, că fratele nostru e *extraordinar!* Aţi văzut vreodată pe cineva care să fie mai chipeş sau mai bronzat decât el?

– Oricum, ce surpriză să-l găsim aici! Deşi a spus *într-adevăr* în scrisoarea lui că ar trebui să ne aşteptăm că ni se va alătura la Londra în câteva săptămâni. Adevărul e că a părut foarte drăguţ. Şi cu siguranţă are un aer aparte. Tonul lui Claire se schimbă când gândi cu voce tare, aruncând o privire spre Gabby: Crezi că e posibil să mergem să ne comandăm rochiile cele noi de îndată? Am văzut că Lady Ware şi celelalte s-au uitat la noi ca la cele din urmă provinciale. Şi rochia lui Lady Ware! Ai văzut vreodată ceva mai frumos? Nu crezi că ceva de genul acesta ar arăta bine pe mine?

– Nu, doar dacă nu plănuieşti să te împopoţonezi ca o prostituată, pufni Gabby, recuperându-şi într-o anumită măsură prezenţa de spirit, acum că fratele ei presupus decedat nu mai era de faţă.

– Rochia aceea cu siguranţă nu a fost creată pentru tinere domnişoare aflate la primul lor sezon, încuviinţă şi Twindle. Cât despre tine, domnişoară Beth, ce ţi-am spus eu despre folosirea cuvintelor nepotrivite? O să le laşi oamenilor o impresie foarte neplăcută dacă te aud vorbind în felul acela.

– Domnişoară Gabby, domnişoară Claire, domnişoară Beth, de-abia acum mi-a trimis vorbă Stivers că aţi sosit. Scundă şi rotundă ca o găluşcă, doamna Bucknell năvăli intempestiv în hol, cu faţa ei roşie şi lătăreaţă numai zâmbete, în ciuda tonului scandalizat al vocii. Cine şi-ar fi imaginat o surpriză aşa de mare cum e faptul că domnul conte e aici? Şi deşi eu m-am temut că o să ne trimită pe mine şi pe Stivers acasă, cum aici deja era o reşedinţă de burlac, imediat ce Stivers i-a spus că intenţionaţi să veniţi în oraş pentru debutul domnişoarei Claire, ne-a rugat

să rămânem şi să ne ocupăm de locul acesta, să fie ca la carte, sporovăi ea. Arătaţi toate moarte de foame şi de oboseală, mai ales dumneavoastră, domnişoară Claire. Cu siguranţă vreţi să mergeţi direct sus, aşa cum s-ar gândi oricine în afară de un cap pătrat precum Stivers, şi să vi se aducă un urcior cu apă fierbinte să vă spălaţi puţin. Apoi sigur o să vreţi să vi se servească cina în salonaş, domnişoară Gabby, având în vedere că salonul pentru cină e cu susul în jos după petrecerea pe care a dat-o domnia sa la cină. Sau vreţi o tavă cu bunătăţi în cameră?

Gabby îşi strânse puterile în suficientă măsură cât să o salute pe menajeră cu multă căldură şi să-i răspundă la întrebări.

– Domnişoara Claire, cel puţin, ar fi foarte fericită să se retragă şi să meargă la culcare, spuse Twindle cu fermitate, împingând-o pe Claire spre scări.

Doamna Bucknell, cotcodăcind ceva despre câte avea de furcă cineva cu o constituţie delicată când pornea în călătorie, se oferi să le arate ea însăşi camerele. Twindle aruncă o privire peste umăr către fata mai mică.

– Domnişoară Beth, las la latitudinea ta şi a domnişoarei Gabby dacă să te retragi şi să mergi la culcare sau nu, dar dă-mi voie să-ţi amintesc doar că Londra nu pleacă nicăieri. Va fi tot acolo şi mâine.

Beth se uită cu o privire rugătoare la Gabby.

– Dacă aş merge la culcare acum nu aş fi în stare să pun geană pe geană. Claire, nu-mi vine să cred că eşti aşa de slabă de înger să te duci la culcare în prima noastră seară în oraş.

– Nu aş face-o, dar am o durere teribilă de cap şi, în plus, stomacul mi se comportă într-un mod absolut ruşinos, spuse Claire scuzându-se şi începând să urce scările.

– Sigur că trebuie să urci, Claire. Beth, du-te şi tu sus şi spală-te măcar pe faţă şi pe mâini. O să vin şi eu imediat ce vorbesc ceva cu Stivers. Peste aproximativ trei sferturi de oră, dacă vrei, noi două vom lua o cină uşoară – doamnă Bucknell, ceva rece o să fie de ajuns – în salonaş. După aceea, eu, una, mă duc la culcare. Dacă speri să ai prilejul să vezi ceva din Londra mâine, îţi sugerez să faci acelaşi lucru. Altfel, o să fii morocănoasă ca un urs.

Beth făcu o faţă lungă, dar o urmă ascultătoare pe Claire, după Twindle, în sus pe scări. Când ele urcaseră suficient de mult ca să nu mai poată auzi, Gabby se întoarse către valet.

– Stivers, chiar era aici când ai sosit tu? întrebă ea cu voce scăzută.

Stivers se încruntă la ea.

– Adică, vreţi să spuneţi domnul conte, domnişoară Gabby?

– Da. Domnul... conte. Sosise deja şi stătea aici la conacul Wickham când ai ajuns tu?

În ciuda eforturilor ei de a părea nonşalantă, în voce i se citea nerăbdarea.

– Ooo, da, domnişoară Gabby. Am înţeles de la omul lui – Barnet, adică – cum că domnia sa a sosit în ţară acum două săptămâni şi că a venit direct la Londra, plănuind să facă o călătorie şi la Hawthorne Hall la un moment dat, mai târziu.

Probabil că expresia de pe faţa ei dezvăluia ceva din sentimentele care o încercau, căci adăugă temător:

– S-a întâmplat ceva, domnişoară Gabby?

În mintea lui Gabby era un adevărat vârtej de gânduri. Toate uneltirile şi grijile ei, certurile cu Jem, nopţile de insomnie, toate fuseseră aparent în zadar. Marcus era în viaţă şi era bine şi, într-adevăr, era aici la conacul Wickham. Şi aparent se bucura foarte tare să le vadă.

Era de necrezut. Cum putuse Jem să facă o astfel de greşeală? Poate că fratele ei fusese doar rănit şi îşi revenise. Dar Marcus nu arăta ca şi cum ar fi fost bolnav de curând – ba chiar, dacă se gândea bine, arăta ca şi cum nu fusese bolnav nici măcar o zi în toată viaţa lui.

Nu avea sens.

– Nu, nu s-a întâmplat nimic, Stivers, minţi ea şi, fără să ştie cum, reuşi chiar să zâmbească palid. Pur şi simplu am fost surprinsă să-mi întâlnesc fratele aici, asta e tot.

– Într-adevăr, domnişoară Gabby, a fost o surpriză şi pentru doamna Bucknell şi pentru mine, dar cu siguranţă pentru noi toţi este o zi fericită ziua în care contele se întoarce să-şi ia în primire casa şi locul care i se cuvin de drept, nu-i aşa?

– Da, cu siguranță așa este, răspunse Gabby cu un zâmbet forțat și o porni și ea înspre scări. Cu o mână pe balustradă se opri, uitându-se înapoi la Stivers. Jem s-a dus la grajduri cu trăsura, nu-i așa? Vrei să te duci să-i transmiți că trebuie să vorbesc cu el imediat? Du-l undeva unde putem vorbi în liniște, fără altcineva de față, și spune-i că vin și eu imediat.

– Da, domnișoară Gabby.

Stivers era prea obișnuit cu legătura dintre domnișoarele lui și valet ca să-și mai manifeste în vreun fel surprinderea. După ce făcu o plecăciune, se întoarse și plecă, iar Gabby, în continuare cu un vârtej de gânduri în minte, o luă în sus pe scări. Încercă să-și amintească tot ce putea despre fratele ei de la singura dată când îl întâlnise, când tatăl ei, dintr-un motiv necunoscut, își chemase moștenitorul la Hawthorne Hall. Pe vremea aceea, Marcus era un băiețandru subțirel de șaptesprezece ani, nu prea înalt, cu păr negru și piele albă și – ce culoare îi erau ochii, oare?

Cu siguranță, erau albaștri. O nuanță închisă de indigo. Oare nu-i văzuse din nou cu abia un sfert de oră în urmă? Ochii nu își schimbau culoarea.

Însă tot restul se schimbase fantastic față de cum și-l amintea ea. Oare băiatul pe care și-l amintea doar vag se transformase în acel bărbat înalt, musculos și extraordinar de chipeș? În mod evident așa se întâmplase, oricât de imposibil părea.

Fusese un băiat liniștit și destul de timid. Asta ținea minte. Și aplecat spre cărți – își amintea și asta. Și îi era dor de casă. Puținele conversații pe care le purtase cu el fuseseră legate de bunicul lui, pe care îl iubea, și de faptul că tânjea să fie din nou acasă la ei, alături de el. Gabby își amintea că îl invidiase pentru că avea un bunic iubitor și un cămin fericit la care să se întoarcă, chiar dacă se afla pe o insulă păgână, așa cum o numea tatăl ei.

Și pe urmă venise cineva după el, iar el părăsise Hawthorne Hall, și asta fusese tot. Dacă cumva ea întrebase unde plecase și de ce, acum nu-și mai amintea ce răspunsuri primise. Probabil că nu întrebase. Tatăl ei nu fusese genul de bărbat căruia să-i pui întrebări aiurea. Sau, de fapt, orice fel de întrebări.

– Domnișoară Gabby, v-am cazat în apartamentele contesei, dacă nu aveți nimic împotrivă. Și aceasta este Mary, care vă va fi cameristă. Mary, aceasta este Lady Gabriella. Vezi să ai grijă de dânsa cum se cuvine.

Trezită din gândurile ei de cuvintele doamnei Bucknell, Gabby ridică ochii și o văzu pe menajeră ținând o ușă deschisă pentru ea. Tânăra cameristă care stătea alături, emoționată și cu ochii plecați, făcu o plecăciune rapidă în fața noii ei stăpâne. Era o fată subțirică, cu fața plină de pistrui și păr nisipiu, temătoare în mod evident neștiind la ce se putea aștepta. Gabby reuși să-și forțeze un zâmbet pentru ea și, urmărită de menajeră și de cameristă, pătrunse în camerele ce-i fuseseră repartizate.

Apartamentul contesei era format din două încăperi. Prima era un dormitor mare, decorat elegant în nuanțe pale de roz și crem. Pereții erau acoperiți cu damasc de culoare crem. Baldachinul și perdelușele patului mare cu patru stâlpi erau din mătase roz cu margini din franjuri împletiți. Draperiile ce acopereau cele două ferestre înalte din partea din față a apartamentului erau făcute din același material. Un foc mare – un lux ce fusese permis în dormitoarele de la Hawthorne Hall numai după moartea tatălui lor – ardea frumos în cămin. A doua cameră, cea pe care doamna Bucknell o descrise drept garderobă, era prevăzută cu o mulțime de oglinzi, o măsuță de toaletă acoperită cu o varietate interesantă de sticluțe și cutii, și mai multe dulapuri înalte. Cufărul ei încă nedeschis aștepta în fața unuia dintre acestea. În partea mai îndepărtată a camerei, se vedea o ușă în perete, din șase plăci de lemn, vopsite în crem, cu un mâner rotund de cristal. Era închisă.

Probabil că doamna Bucknell îi văzu privirea care-i rămăsese destul de întrebătoare asupra ușii respective, căci spuse:

– Aceea dă în apartamentul domnului conte. Cum camera aceasta a fost cea mai mare dintre cele potrivite pentru o doamnă și în plus a necesitat foarte puține transformări, mi-am luat libertatea de a v-o da dumneavoastră, domnișoară Gabby, gândindu-mă că nu vă va deranja să fiți lângă încăperile fratelui dumneavoastră. Sper că am făcut bine, nu?

Deşi Gabby nu era chiar sigură că spunea adevărul, o linişti pe doamna Bucknell zicându-i că făcuse exact ce trebuia, reuşi să se descotorosească de femeie când îi sosi urciorul cu apă fierbinte promis şi, cu ajutorul lui Mary, îşi spălă rapid mâinile şi-şi aranjă părul înainte să iasă iar din cameră. Intenţia ei era să ajungă jos înaintea lui Beth, ca să aibă parte de măcar câteva minute de conversaţie particulară cu Jem, ca să vadă unde anume se produsese eroarea.

Stivers o căuta. Îşi făcu apariţia din cotloanele neştiute ale casei tocmai când ea ajunse la parter.

– L-am dus în bibliotecă, domnişoară Gabby. Dacă vreţi să mă urmaţi, răspunse el privirii ei întrebătoare.

Gabby îi mulţumi cu o înclinare din cap; apoi se lăsă condusă într-o încăpere înaltă, plină cu rafturi cu cărţi, aşteptă până ce Stivers se retrase şi uşa se închise bine, înainte de a înainta spre Jem, care stătea lângă foc, cu mâinile la spate şi o expresie îngrijorată pe faţă.

– Ai aflat că fratele meu este aici? întrebă ea pe un ton scăzut, încrucişându-şi mâinile peste piept şi frecându-şi neliniştită partea de sus a braţelor. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Spune-mi, dacă poţi, cum e posibil aşa ceva?

Jem clătină din cap. Părea la fel de descumpănit pe cât se simţea Gabby.

– *Nu* e posibil, domnişoară Gabby. Sunt cât se poate de sigur că aşa ceva nu e posibil. Domnia sa, fratele dumitale, a fost împuşcat şi ucis pe insula aia a lui. Am văzut cu ochii mei cum s-a întâmplat.

Gabby trase adânc aer în piept.

– Poate că a fost rănit, dar nu a murit.

– Domnişoară Gabby, *a murit*. Îmi cer iertare, dar domnia sa avea o gaură chiar prin inimă. Io ştiu ce-i ăla un om mort, domnişoară Gabby. Nu-s aşa de fraier ca să mă-nşel în legătură cu aşa ceva.

Gabby se holbă la el.

– Jem, *sigur* te înşeli. Căci dacă nu te înşeli, atunci... atunci omul acesta care spune că este fratele meu este... este ori o fantomă, ori un impostor.

Jem avea o faţă sumbră.

– Io nu cred în fantome, domnişoară Gabby.

– Nici eu. În ciuda căldurii din cameră, Gabby se cutremură când se gândi la cealaltă posibilitate. Dar un impostor – asta e atât de puţin probabil încât e de-a dreptul ridicol, nu? În plus, ne ştia numele, pe-al meu, al lui Claire şi al lui Beth.

Se încruntă uşor când îşi aminti că el îi spusese lui Beth Elizabeth înainte ca sora ei să-l corecteze. Se jucase cu bebeluşa Beth cu-atâţia ani în urmă, când venise la Hawthorne Hall, şi atunci îi spusese pe numele de alint. În scrisoarea lui se referise la sora lor mai mică drept Beth. Şi ei, ei îi spusese Gabriella, când o ştiuse drept Gabby de atâta amar de vreme... Însă faptul că folosise numele întreg al surorilor nu însemna nimic în sine. La urma urmei trecuseră mulţi ani, iar el acum era un om matur, care probabil abia dacă îşi mai amintea ceva despre ele.

La fel cum şi ea abia dacă îşi mai amintea de el.

– Cum arată domnul conte acesta? întrebă Jem încet.

Desigur, îşi dădu seama Gabby, cu uşurare. Jem îl văzuse de curând pe fratele ei; îl putea identifica fără putinţă de tăgadă.

– Este înalt şi bine făcut, cu părul negru şi ochii albaştri. Foarte chipeş.

Jem păru să se îndoiască.

– Ei bine, habar nu am despre partea cu chipeşul. Asta e ceva ce trebe să hotărască doamnele. Dar pentru restul – mda, se potriveşte destul de bine, cred.

– Atunci trebuie să fie Marcus.

Gabby simţi că i se ia o mare piatră de pe inimă. Cu fratele ei în mod uimitor, minunat, încă în viaţă şi în Londra şi, din câte se părea, perfect dornic să-i asigure un debut aşa cum se cuvenea lui Claire, toate necazurile ei luau sfârşit. Până la urmă nu trebuia să meargă mai departe cu planul pe care şi-l făcuse. Misiva pe care o trimisese deja domnului Challow, cu scrisoarea lui Marcus în ea,

nu mai era o minciună. *Nu* încerca să înşele pe nimeni; Claire nu mai avea nevoie neapărat să se grăbească să se mărite...

– Domnişoară Gabby, indiferent cine e domnul, *nu poate* să fie domnul conte. Asta în afară de cazul în care s-a sculat din morţi şi merge pe pământ.

Vorbele sumbre ale lui Jem îi spulberară fericirea ca pe un balon de săpun. Dezamăgită, îi întâlni privirea. De ce oare îşi îngăduise să spere că va fi uşor? Ştia din experienţă că nimic în viaţă nu era uşor.

– Atunci, trebuie să-l vezi, spuse ea. Este singura modalitate prin care putem fi siguri.

– Da. Tocmai la asta mă gândeam şi io.

– A ieşit. Foarte posibil se va întoarce târziu.

– Cu permisiunea dumitale, domnişoară Gabby, o să aştept aici până îl aud intrând. Pe urmă mă strecor în hol şi mă uit bine la el, fără ca el să ştie.

– Aştept şi eu cu tine.

Jem clătină din cap.

– Nu e nevoie de aşa ceva, domnişoară Gabby. Du-te la culcare şi io îţi zic care e adevărul de dimineaţă.

Gabby scutură din cap.

– N-aş putea să închid ochii până nu ştiu.

Chiar în acel moment auziră zgomot de voci în hol, căci Beth, care coborâse scările, se interesa dacă sora ei îşi făcuse deja apariţia.

Gabby oftă.

– Trebuie să mă duc să stau cu sora mea un timp. O să-l trimit pe Stivers să-ţi aducă ceva de mâncare aici. După ce Beth se duce la culcare, mă întorc.

– Fără îndoială, mi-aş pierde timpul dacă aş încerca să te contrazic, spuse Jem, încruntându-se la ea.

– Da, încuviinţă Gabby liniştită. Ţi l-ai pierde.

Şi spunând asta părăsi încăperea ca să i se alăture lui Beth. Luară o cină rece şi apoi se duseră să viziteze casa. Beth se extazie în legătură cu fiecare aspect, de la salonaşul elegant la grădina meşteşugit amenajată şi la grajdurile din spatele casei. Gabby, deşi

mai puţin expansivă, era la fel de impresionată. Până când sora ei se duse în sfârşit la culcare şi Gabby pretinse că vrea şi ea să se retragă ca să scape de Mary, de Stivers şi de restul angajaţilor care zăboveau în jurul ei, era deja trecut de miezul nopţii. Obişnuită să se îmbrace singură – surorile fuseseră nevoite să împartă o singură cameristă care fusese lăsată la Hawthorne Hall –, îşi scoase cămaşa de noapte pe care Mary i-o pusese şi o încheiase cu multă grijă şi, fără nici o dificultate, îşi puse o altă rochie, care măcar avea calitatea de a fi curată, deşi era aproape identică cu cea pe care o scosese mai devreme. Pe urmă îşi perie părul, şi-l prinse în cocul ei obişnuit la ceafă şi coborî tiptil la parter ca să se ducă în bibliotecă, unde se afla Jem.

Deşi nu se arătă prea surprins, el nu păru foarte mulţumit să o vadă şi petrecură primul sfert de oră într-o discuţie aprinsă pe ton scăzut în legătură cu cât era de bine-venită prezenţa ei acolo. Învins în cele din urmă, Jem renunţă. Apoi se puseră pe aşteptat, unul de-o parte a căminului, celălalt de cealaltă, şi aşteptară. Trecu o oră, apoi alta, şi alta. Ceasul de pe cămin tocmai bătuse de patru ori, iar Gabby se forţa din toate puterile să nu adoarmă în fotoliul cu spătar lat de piele, când sunetul inconfundabil al cuiva care intra în casă o făcu să tresară şi se trezi de-a binelea.

De partea cealaltă a căminului, şi Jem se ridică în capul oaselor. Schimbară o privire grăitoare în timp ce zgomotul îndepărtat al unei uşi care se închidea şi un zgomot înăbuşit de paşi grei le ajunse la urechi. Atunci, aproape simultan, amândoi se ridicară în picioare. Gabby o luă înainte, îndreptându-se în vârful picioarelor spre uşa bibliotecii.

Capitolul 5

Silueta înaltă şi întunecată care era – sau, destul de probabil, nu era – contele de Wickham traversă holul de la intrare cufundat în penumbră ca să-şi ia lumânarea ce fusese lăsată aprinsă pentru el pe masă. Mantia cu glugă îi flutura lângă picioare şi îi făcea

umerii lați să pară chiar și mai lați. O altă siluetă, mai masivă, ușor mai înaltă și mult mai lată chiar și decât cea a contelui, ieși brusc din salonul din dreapta, cu o lumânare în mână pe care o ascundea cu grijă strângându-și palma căuș în jurul ei. Wickham tresări ca și cum ar fi fost surprins să îl vadă. Apoi silueta i se alătură și cei doi începură să discute cu voce atât de joasă încât Gabby, oricât de mult se strădui, tot nu reuși să prindă ceva.

– Acela trebuie să fie Barnet, omul domniei sale. Am dat peste el în bucătărie mai devreme, murmură Jem în urechea lui Gabby în timp ce se furișau prin umbra deasă aruncată de scări.

Aproape lipită de peretele tencuit și rece, Gabby era conștientă că pulsul îi creștea rapid. Ceva din imaginea celor doi bărbați foarte înalți care discutau atât de încet în noapte i se părea extrem de sinistru. Pentru întâia dată era cu adevărat gata să creadă că bărbatul care pretindea că e fratele ei putea fi un impostor care urmărea cine știe ce plan mârșav.

– Ei bine, este Wickham? șuieră ea spre Jem.

Teama ce i se strecurase în suflet dându-i fiori pe șira spinării la gândul că era posibil să nu fie era foarte neplăcută. Dorea din toată inima ca Jem să admită că se înșelase, să mărturisească faptul că făcuse o greșeală monumentală și că Marcus era, de fapt, viu și în momentul acela stătea de vorbă cu un adevărat uriaș în holul de la intrare, lăsând-o astfel să-și liniștească nervii și să se retragă amândoi la o binemeritată odihnă.

– Ți-am tot spus, domnișoară Gabby, că *nu are cum* să fie domnul conte. Jem clătină din cap spre ea. Deși nu am apucat încă să mă uit prea bine, știu io ce știu: domnia sa e mort.

Se apropiau în continuare încet, ascunși vederii de scările monumentale și de întunericul de la capătul holului. Singura lumină venea de la cele două lumânări care pâlpâiau. Lumina nesigură transformase trupurile celor doi bărbați în siluete solide și întunecate și li se juca pe fețe într-o simfonie de lumini și umbre în permanentă schimbare. În cel mai bun caz, avea să fie foarte dificil să recunoască vreo trăsătură aparte, își dădu seama Gabby, și-i veni să-și tragă una pentru că nu-și dăduse seama mai devreme că era imposibil să reușească ce voiau să facă. O identificare de genul

acesta trebuia să fie făcută cel mai bine la lumina strălucitoare a zilei, în nici un caz noaptea, în lumina înșelătoare a lumânărilor.

Acum ar fi putut să fie foarte bine la căldură, în pat...

Căzătura se petrecu atât de rapid, că nu putu face nimic să o împiedice. Acum se mișca încet de-a lungul peretelui, cu o mână lipită de el ca să se ghideze și cu ochii fixați pe ținta lor, și imediat își prinsese piciorul în ceva – un colț de covor, poate, sau piciorul măsuței înguste pe lângă care tocmai trecuse? Se împiedicase și se poticnise, sprijinindu-se cu toată puterea pe piciorul ei beteag, care cedase, așa că, vrând-nevrând, se prăbușise în față cu capul înainte.

– Cine-i acolo?

Întrebarea răstită, de-a dreptul lătrată, se auzi imediat ce ea aterizâ cu zgomot pe podeaua de marmură. Din fericire, de vreme ce apucase să-și îndrepte mâinile în față, deși căzu cât era de lungă, măcar mâinile atenuară impactul. Jem scoase o exclamație răgușită și, abandonând orice încercare, oricum inutilă, de a se mai ascunde, se repezi lângă ea. Se ghemui deasupra ei, apucând-o de umeri cât de blând putu cu mâinile lui noduroase de grăjdar și întrebând-o imperativ dacă pățise ceva.

Gabby îl ignoră. Cu ochii mari de groază, cu degetele aproape încleștate nervos pe suprafața rece, dură, pe care se afla întinsă, întoarse capul spre bărbații care, exact așa cum se temuse, chiar în momentul acela se holbau la ei.

Din locul în care îi privea acum, cu ochii ridicați înspre ei de la aproximativ nivelul gleznelor lor, cei doi păreau îngrozitor de uriași – și amenințători.

Ambele lumânări fuseseră ridicate sus. Cu Jem lângă ea, se trezi în raza lungă de lumină aruncată de lumânări. Clipi, străduindu-se să vadă ceva, dincolo de cele două flăcări gemene, pe fețele bărbaților care le țineau. Nu putu să distingă nimic, în afară de sclipirea ochilor; apoi, când coborî privirea, scoase un geamăt când își dădu seama că un pistol cu țeavă argintie era acum îndreptat chiar în direcția ei din mâna aparent foarte capabilă a presupusului ei frate.

– Ooo, este Gabriella, spuse el cu evidentă surprindere, folosind un ton mult diferit de cel lătrat cu care le ceruse să-şi decline identitatea.

Cât ai clipi, pistolul dispăru din nou în buzunarul mantiei lui. Apoi Wickham, dacă el era cu adevărat, aşeză lumânarea pe masă şi se mişcă fără grabă spre ei. Omul lui îl urmă, ţinând în continuare lumânarea ridicată pentru a ilumina mai bine scena.

Gabby înghiţi în sec şi, ignorând junghiurile şi zvâcnetul de durere din diverse părţi ale corpului, se chinui să se ridice în fund. Măcar de-atâta demnitate putea avea parte pentru moment, recunoscu faţă de ea însăşi, adunându-şi fustele cu repeziciune pentru a-şi putea acoperi picioarele. Să se ridice în picioare era, cel puţin atunci, dincolo de puterile ei. Îşi făcu rapid un inventar mintal al pagubelor pe care le suferise şi îşi dădu seama că părul i se desprinsese în parte din agrafe şi bucle lungi castanii îi atârnau ţepene în jurul feţei. Palmele o înţepau de la contactul neaşteptat cu podeaua. Genunchii o dureau şi-i zvâcneau. Şoldul stâng şi piciorul beteag o dureau îngrozitor. Nu putea decât să spere că nu-şi provocase nişte răni serioase.

Apoi ridică ochii, şi-i găsi pe Wickham – căci nu se putea gândi la el drept altcineva, indiferent cum stăteau lucrurile – şi pe omul lui aplecaţi deasupra ei. Brusc, gândurile ei se abătură complet de la starea ei fizică. Wickham îi măsura pe ea şi pe Jem cu o privire încruntată, mijindu-şi ochii cu o suspiciune care lui Gabby îi displăcu profund. Omul lui îi privea crunt, fără să se ferească, peste umărul lui Wickham. Avea statura masivă şi trăsăturile schimonosite ale unui pugilist, şi pe faţa aceea, o expresie cruntă era la fel de înspăimântătoare ca o ameninţare rostită cu voce tare.

– Rogu-te, ce faci, furişându-te aşa prin casă în crucea nopţii?

Calmul din vocea lui Wickham o făcea să sune, în mod pervers, mai înfricoşător decât ar fi fost un strigăt. Întâlnindu-i privirea, Gabby simţi cum i se usucă gura.

Chiar aşa, ce făcea furişându-se prin casă în crucea nopţii?

Înainte ca Gabby să poată scoate o minciună măcar cât de cât plauzibilă, Wickham îşi îngustă privirea, fixând-o asupra feţei ei.

– Mă spionai, surioară? întrebă el cu o falsă amabilitate care îi făcu lui Gabby pielea de găină.

Ochii lui stăruiră asupra ei, cu sprâncenele ridicate, într-un fel de parodie a unei întrebări politicoase. Ea trase adânc aer în piept, sperând din toată inima ca gestul să treacă neobservat.

– Nu, deloc, spuse ea, pregătită să evite o minciună directă şi probabil incredibilă spunându-i pur şi simplu că acţiunile ei nu îl priveau absolut deloc *pe el.* Înainte să poată termina însă, Jem zvâcni în picioare şi se interpuse brusc între ea şi ceilalţi, părând exact întruchiparea câinelui mic, bătrân, dar cu un curaj admirabil, care încearcă să-şi apere stăpâna de o pereche de lupi feroce.

Concluzia lamentabilă a lui Gabby fu că respectivul câine avea mai multe şanse de reuşită.

– Nu îţi e ea soră mai mult decât îţi sunt io, netrebnicule! *Tu nu eşti stăpânul meu, contele Wickham,* iar io, unu', ştiu bine asta. Stăpânul meu Wickham e mort!

Glasul lui Jem era ascuţit din cauza indignării.

Lui Gabby îi căzu faţa la auzul acestei remarci complet neaşteptate. Se uită, îngheţată, cum pistolul reapăru, atât de repede că parcă i-ar fi alunecat la loc în mână, de data asta ca să se îndrepte cu o atitudine ameninţătoare imposibil de confundat spre Jem.

– Nu! Nu! icni ea, îngrozitor de speriată că era pe cale să fie martora unei crime.

Să dezvăluie atât de mult în condiţiile de faţă era foarte posibil o eroare fatală. „Biet prost", gândi ea gemând în sinea ei, „ce-a fost în capul tău?" Apucându-se de braţul lui Jem – el îi prinse automat cotul ca să o ajute să se ridice, fără să-şi ia ochii de la pistol –, se chinui să se ridice în picioare. Ignorând durerea pe care o simţea în picior şi în şold, îşi puse o mână pe umărul lui Jem ca să-şi ţină echilibrul şi reuşi să afişeze un zâmbet – spera ea – jucăuş, adresat bărbatului cu pistolul.

– Jem glumea, desigur. Serios, Marcus, chiar nu ai *nici un pic* de simţ al umorului?

Urmă o pauză foarte scurtă. Lângă ea, Jem se mişcă de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu scoase nici un sunet, fără îndoială remarcând prea târziu că să emită acea provocare în crucea

nopții, când erau singuri cu impostorul și cu omul lui, probabil nu era chiar un lucru înțelept. Pistolul continuă să fie îndreptat fără șovăire spre el. Lui Gabby îi trecu prin minte că dacă ceea ce susținea Jem era adevărat, atunci era foarte posibil să se afle în cel mai mare pericol. Pericol de *moarte*.

Prea târziu, de-acum. Îi era foarte teamă că răul fusese deja făcut. Cuvintele rostite nu puteau fi luate înapoi, și nu putea decât să spere că reușise să le îndulcească. Dacă nu, nu era nimeni prin preajmă care să le sară în ajutor: surorile ei și Twindle dormeau adânc undeva la două etaje deasupra lor, iar servitorii erau chiar la mansardă. Se aflau la mila lui, fără nici o apărare.

– Lasă chestiile astea pentru fraieri, draga mea, spuse Wickham pe un ton catifelat, dar rece, făcând-o să înghețe de spaimă. Deci nici nu încerca să mă prosteşti în felul ăsta. Dă-mi voie să-ți spun că minți foarte prost. Te-ai uitat la mine ca la o stafie chiar din clipa când m-ai văzut prima oară. Râse scurt, fără umbră de veselie, cu ochii fixați în ochii ei. Întrebarea este ce e de făcut acum?

Ochii îi sclipeau negri în lumina lumânării. Gabby simți cum îi sare inima din piept când pistolul se îndreptă din nou spre Jem cu intenții mortale, după cum se temea ea. Brațul lui Jem țâșni, împingând-o și mai tare în spatele lui, iar degetele ei se înfipseră și mai adânc în umărul valetului când văzu degetul lung și bronzat eliberând cocoșul pistolului...

Zgomotul de armare a pistolului păru să răsune la fel de puternic ca o explozie în liniștea mormântală.

Atunci Gabby, chiar continuând să se uite la țeava armei, se gândi la ceva și simți cum se eliberează de tensiunea care îi întinsese nervii la maximum, ca un arc.

– Bine, bine, indiferent cine-oi fi, cred că e de ajuns, spuse ea caustic, încercând din nou să vadă dacă piciorul ei rănit îi putea susține greutatea; din câte se părea, acum era posibil, și, încrezându-se iar în cele două picioare ale ei, își luă cu grijă mâna de pe umărul lui Jem și veni să stea lângă el. Fața ei căpătă o expresie severă când ochii îi întâlniră pe cei ai impostorului. Ai face bine să nu mai fluturi atâta pistolul ăla. Este absolut inutil

să încerci să ne sperii cu el. Sunt foarte conștientă că eu și Jem nu avem de ce ne teme.

Gabby îl simți pe Jem cutremurându-se lângă ea. Îi aruncă o privire îngrijorată, pe care ea nu o băgă în seamă. Falsul Wickham o privi destul de gânditor.

– Chiar așa?

Degetele părură să i se miște, ca și cum ar fi mângâiat metalul strălucitor de sub ele cu o afecțiune reală. Arma era, observă ea, încărcată și cu siguranța trasă, și în continuare ațintită înspre Jem. Cu toate acestea, știa că nu avea cum să se înșele.

– Cum așa?

– Zgomotul unei împușcături ar trezi toată casa, spuse ea calm. Ceea ce tu știi la fel de bine ca mine. În plus, două cadavre însângerate în holul de la intrare ar ridica alte probleme: ar trebui să vă descotorosiți de corpuri și să și frecați podeaua ca să îndepărtați orice urmă de sânge, toate înainte să ajungă cineva la locul faptei. Pe urmă ar trebui să justificați cumva dispariția mea și a lui Jem. S-ar face mare vâlvă din pricina noastră, și ai ajunge inevitabil să fii supus unei investigații atente, ceea ce, având în vedere circumstanțele, sunt foarte sigură că ai prefera să eviți.

El îi întâlni privirea pentru o fracțiune de secundă.

– Ai foarte mult sânge-rece, doamnă, trebuie să recunosc, spuse el zâmbind foarte ușor și ironic.

În ciuda unui murmur de protest din partea slugii aflate în spatele lui și care îi privea crunt peste umerii lui lați, el repuse cocoșul cu grijă în poziția de siguranță și își vârî din nou pistolul în buzunar.

– Deci, ce părere ai, Gabriella? Crezi că m-am abținut să vă împușc pe amândoi din cauză că mi-e teamă că voi strânge toată casa aici, pe capul meu, sau pentru că sarcina de a mă descotorosi de două – cum ai spus tu, cadavre însângerate? – mă depășește?

– Habar n-am. Vocea lui Gabby era absolut neclintită. Nici nu mă interesează în mod deosebit.

– Nemernicilor, până mâine pe vremea asta, potera va fi pe urmele voastre, spuse Jem cu ușurare, aparent hotărându-se că, acum că pistolul dispăruse din peisaj și impostorul reacționa așa

de uşor la provocarea lui Gabby, duşmanul era foarte posibil să fie mort de frică. Dacă aş fi în locul vostru mi-aş lua picioarele la spinare cât mai repede cu putinţă. Nu ştiu de ce, da' am impresia că să te dai drept conte înseamnă să ajungi direct în laţ.

Asta, nu se putu abţine să nu remarce Gabby, era o provocare complet inutilă. Ochii falsului Wickham zăboviră asupra lui Jem, măsurându-l din creştetul capului cărunt până la ghetele solide, dând impresia că nu-i scăpase nimic între cele două puncte.

–Ştiţi, am impresia că deveniţi din ce în ce mai obositori, voi doi. Chiar mi-ar fi imposibil să vă las să vă răspândiţi aiurelile prin toată Londra.

Tonul îi era gânditor. Încrucişându-şi braţele la piept, îi privi cu ochii îngustaţi.

–Lăsaţi-mă să mă ocup io de pacostele astea, dom' căpitan, mormăi uriaşul până atunci tăcut din spatele lui. *Io* n-o să am nici o problemă să scap dă două cadavre afurisite.

–Atunci nu văd ce ne-ar reţine să nu o facem.

Impostorul se uită la Gabby cu un zâmbet sardonic. Imediat, Jem o împinse din nou în spatele lui, aproape făcând-o să-şi piardă iarăşi echilibrul, şi îşi băgă mâna în haină, într-un buzunar interior, scoţând de acolo un pistol despre care Gabby nici măcar nu ştia că îl are. Îngrozită, îl urmări fluturând pistolul către adversari, uitându-se la ei cu expresia satisfăcută a cuiva care avea toate atuurile în mână, deşi, din cauza diferenţei de înălţime, trebuia să-şi lase capul pe spate ca să-i poată privi în faţă.

–Staţi departe de domnişoara Gabby, ticăloşilor, spuse Jem printre dinţi. Domnişoară Gabby, mergi înapoi în bibliotecă şi încuie-te înăuntru. O să mă ocup eu de...

Pumnul impostorului ţâşni atât de repede încât Gabby abia îl văzu mişcându-se şi izbi bărbia lui Jem cu un zgomot sinistru. Capul cărunt al lui Jem se dădu pe spate şi, fără vreun cuvânt, omul se prăbuşi pe podea, aterizând cu un sunet înfundat care-o făcu să-i vină rău. Pistolul alunecă, fără a provoca nici o pagubă, pe podea. Rânjind, Barnet se aplecă să îl ridice.

Un moment, Gabby nu putu face altceva decât să se holbeze îngrozită la cavalerul ei căzut, care zăcea fără cunoştinţă,

cu membrele răşchirate, aproape de picioarele ei. Apoi, privirea ei acuzatoare se mută la aşa-zisul ei frate care părea înnebunitor de calm, în timp ce-şi freca pumnul cu degetul mare de la cealaltă mână. În spate, sluga lui râdea pe înfundate, aprobator, îndesându-şi pistolul în buzunar. Sunetul o făcu să-şi îndrepte spatele şi simţi cum i se ridică sângele la cap.

–Acum ţi-ai dat arama pe faţă, îi spuse ea cât putu de rece falsului ei frate.

Se ghemui destul de stângaci lângă Jem, se asigură punând mâna pe el că mai respira şi pe urmă se uită crunt la bărbatul dominator de deasupra lor.

–Indiferent cine eşti, indiferent ce urmăreşti prin jocul ăsta, farsa asta a ajuns la sfârşit. Dacă nu te răsuceşti pe călcâie în momentul acesta şi nu pleci din casa mea luând şi... maimuţoiul acela rânjit cu tine, o să ţip cât mă ţine gura.

–Nu e prea înţelept să rosteşti ameninţări pe care nu le poţi îndeplini, Gabriella.

În vocea lui se citea o anumită provocare.

–O, chiar aşa, nu pot? îi replică Gabby şi deschise gura să ţipe.

În clipa aceea el se aruncă spre ea, repezindu-se ca o pasăre de pradă, astupându-i cu o mână gura, iar cu cealaltă prinzând-o de mijloc, înainte să poată scoate măcar un scâncet. Deşi se lupta cu toate puterile, Gabby fu învinsă cu uşurinţă. În câteva secunde se trezi luată pe sus şi ridicată într-o poziţie ciudată, cu spatele spre el, astfel încât braţele îi erau în continuare prinse în timp ce el continua să-şi ţină mâna pe gura ei.

–Aşa, dom' căpitan.

Barnet se apropie şi el în timp ce Gabby se lupta ca şi cum viaţa ei depindea de asta. Şi poate chiar depindea.

–Acu' o să vedem noi cât de tare o să ţipe.

–Dă-mi drumul, încercă să strige Gabby, dar nu se auzi nimic în afară de un fel de croncănit neinteligibil.

Palma impostorului îi acoperea complet gura. Degetele lui lungi îi apăsau dureros carnea moale a obrajilor ei. Nu putea să ţipe; abia putea să respire. Totuşi, putea să dea din picioare şi exact asta începu să facă, în ciuda durerii pe care i-o provoca

fiecare lovitură de călcâi – păcat că era încălțată numai cu niște papuci moi, cugetă ea – în fluierele picioarelor lui, cu o răutate de care nu se știa capabilă. Zvârcolindu-se nebunește, îl mușcă de mână. Dinții ei se înfipseră adânc în partea cărnoasă a palmei lui. Când simți în gură gustul ușor sărat al pielii lui, simți un fior aprig de satisfacție.

– Fir-ar al dracului, icni el, trăgându-și mâna.

Gabby trase o gură adâncă de aer în piept și țipă din toate puterile. Cât ai clipi, el îi îndesă adânc în gură ceva ce semăna cu un ghem de piele, înăbușindu-i țipătul aproape de la început. Luată prin surprindere, ea se opri, se înecă și încercă să scuipe afară chestia aia cu gust de ulei. Simțea că o sufocă pur și simplu...

– Așa-ți trebuie, domnișorică, spuse el posomorât, cu privirea ațintită dușmănos în ochii ei, în timp ce-și muta mâinile ca să o ridice mai sus la pieptul lui.

Luptându-se cu toate puterile, gâfâind și încercând să respire și să-și împingă afară din gură căușul cu limba, transpirată de furie și de spaimă, se zbătu nebunește în brațele lui în timp ce el o ținea strâns lipită de zidul puternic al pieptului său. Dar zbaterile ei slăbiră pe măsură ce nevoia de aer spori. Călcâiele, din care dădea în van în spațiul gol, se potoliră; agitația se mai diminuă și în cele din urmă se opri de tot. Brațele lui erau ca niște benzi imposibil de rupt care-i țineau prizoniere și brațele, și picioarele; era, își dădu seama ea din ce în ce mai disperată, imposibil să se elibereze. Pentru moment, tot ce putea face era să respire.

– Ia-l de aici și stai cu ochii pe el până îți spun eu altceva, îi zise el lui Barnet, făcând din cap un gest înspre Jem, care zăcea în continuare inconștient pe podea. În clipa asta simt o nevoie presantă de o... conversație... privată... cu draga mea surioară.

Capitolul 6

Refuzând cu dispreț să-și lase capul să atingă umărul lui, Gabby își ținu gâtul țeapăn și capul ridicat în timp ce era purtată de-a

lungul holului neguros ca o peșteră cu la fel de multă ușurință de parcă ar fi fost un fulg – ceea ce, reflectă ea cu amărăciune, cam era adevărat. Era atât de mare și de puternic în comparație cu ea, încât orice fel de întrecere fizică între ei era pur și simplu de râs. Indiferent ce alegea să-i facă, ea nu prea avea cum să-l împiedice. Tocmai această stare de neputință în care se găsea o înfuria peste măsură, și se bucura de asta. Era mai bine, mult mai bine să fie furioasă decât să se teamă. Teama te face slab...

Deși era prea întuneric ca să-i citească foarte bine expresia feței, tot îi putea vedea ochii, și îl privi cu furie, sperând să-i transmită toate sentimentele foarte puțin flatante pe care căluțul din gură o împiedica să i le spună prin viu grai.

Indiferent ce punea la cale, se avertiză singură, singura șansă pe care o avea să evite asta era să-și păstreze cumpătul.

– Înțeleg că ți-ai lansat mica ambuscadă din bibliotecă.

O rază subțire de lumină se vedea pe sub ușa închisă a bibliotecii, probabil fiind motivul ce îi inspirase comentariul.

Nici măcar nu părea să gâfâie, reflectă ea furioasă, în timp ce ea, din cauza căluțului, se lupta pentru fiecare gură de aer și nu știa dacă din cauza asta sau a epuizării, sau – ura să recunoască – a fricii, inima îi bătea dureros în piept.

Oprindu-se la ușă, el reuși cu o mișcare iscusită de jongler, să întoarcă micul mâner fără a-și slăbi deloc strânsoarea. Când ușa se deschise, trecu pragul și, odată intrați, el împinse ușa la loc cu piciorul.

– Tu și servitorul tău stăteați aici așteptându-mă, nu-i așa? Destul de puțin înțelept, nu crezi?

Cum ea nu putea răspunde, ceea ce în mod evident el știa, întrebarea rostită în timp ce o ducea în brațe prin bibliotecă sună ca una pur retorică. Focul din cămin arsese aproape de tot, dar tot mai avea o lucire portocalie care lumina zona din jurul lui. O puse în același scaun de piele cu spătar înalt pe care stătuse și mai devreme. Prinzându-i încheieturile mâinilor cu o singură palmă de-a lui, se ghemui în fața ei, privind-o speculativ. Umerii lui lați o împiedicau să vadă cea mai mare parte din cameră. Fața lui cu tenul măsliniu și trăsături dure era prea aproape

ca să se simtă confortabil. Ochii lui albastru-închis îi străpungeau pe-ai ei; gura îi era strânsă într-o linie subțire și aspră. Cu toată voința din lume, nu putea nega că era atât de chipeș de-ți tăia răsuflarea. Faptul că vedea asta nu o făcu însă deloc să îl deteste mai puțin. Cu spatele drept și țeapăn și cu bărbia ridicată, îl scrută cu o ostilitate deschisă.

El continuă dojenitor:

– Ceea ce ar fi trebuit să faci era să-ți ții suspiciunile pentru tine până când le puteai expune în fața domnului Challow sau a altcuiva asemenea lui. Să-mi arunci mie în față acuzațiile în particular, fără să fie nimeni aici să te apere în afara unui valet bătrânel și mititel, nu denotă altceva decât un creier de vrabie.

Și deși Gabby gândea cam același lucru, cuvintele lui nu făcură altceva decât să reaprindă focul mocnit al furiei ei. Sigur că îi aducea oarecare alinare să se gândească la faptul că nu intenționase absolut deloc să-i arunce în față acuzațiile; confruntarea avusese loc numai din cauza căzăturii, care fusese cu totul accidentală. Totuși, dacă ar fi avut la dispoziție toată noaptea să se gândească înainte de a încerca să afle adevărul în legătură cu apariția la Londra a presupusului ei frate, rezultatul demascării lui ulterioare ar fi fost diferit.

– Acum, continuă bărbatul pe un ton provocator care o făcea să-i vină să-l scuipe în ochi, numai și numai din cauza prostiei tale te găsești într-o *situație fără ieșire*.

Îi zâmbi. Zâmbetul lui era foarte ușor, foarte încrezut și, în mod hotărât, foarte batjocoritor. Ca să se împiedice să-l lovească cu piciorul – ceea ce ea ar fi făcut bucuroasă dacă ar fi putut; picioarele lui erau chiar în fața picioarelor ei –, ea își reaminti că, fiind încălțată cu papucii ei moi, n-ar fi reușit altceva decât să-și rănească degetele. Cu siguranță nu ar fi ajutat-o să-și câștige libertatea.

Străduindu-se să nu cedeze tentației, se forță să se concentreze pentru un moment asupra aspectelor pur fizice. Dogoarea ce venea dinspre cămin o făcea acum să-i fie chiar prea cald; probabil din cauză că era deja supraîncălzită în urma luptei cu el. Gulerul înalt și mânecile lungi ale rochiei ei de cașmir nu îmbunătățeau

lucrurile, iar faptul că o șuviță subțire de păr îi gâdila nasul îi sporea starea de disconfort. Își scutură capul într-o încercare inutilă de a mișca șuvița ce nu voia să o asculte deloc – căzu exact în același loc unde fusese și mai înainte.

Desigur. Asta fusese întotdeauna soarta ei.

Încreți din nas într-un protest tăcut și se uită urât la el. Privirea lui, observă ea cu oarecare teamă, era fixată asupra buzelor ei care fuseseră forțat deschise. Aproape că i se tăie respirația când îi trecu prin cap că, poate, nu de crimă trebuia să se teamă ea...

– Dacă încerci să țipi, îl pun la loc, o avertiză.

Apoi, spre considerabila ei ușurare, îi scoase călușul din gură. Ea tuși și se cutremură când i-l scoase, apoi trase adânc aer în piept, umplându-și plămânii.

Călușul, văzu ea în timp ce-și mișca mandibula și buzele uscate, încercând să le readucă la o stare cât de cât de normalitate, era, de fapt, una dintre mănușile lui de piele, acum udă de la saliva ei. El o privi cu evidentă neplăcere înainte să o arunce pe o masă din apropiere. Apoi își îndreptă din nou atenția asupra ei. Era atât de aproape de ea, că putea să-i vadă ridul vertical foarte puțin vizibil dintre sprâncenele negre, liniile pe care le avea la colțul ochilor, urma de barbă care îi întuneca obrajii și mandibula. Lumina focului punea nuanțe portocalii în părul lui negru și se reflecta în culoarea indigo a ochilor.

– Acum intenționezi să mă strangulezi în voie, nu?

Întrebarea venea din pură bravadă și fusese rostită în ciuda limbii pe care și-o simțea umflată. El râse, dar nu în mod plăcut auzului.

– Nu mă tenta, draga mea. Ești destul de incomodă, știi, nu? Acum, o să-ți pun niște întrebări și tu o să-mi răspunzi. Și o să-mi răspunzi sincer, ai grijă.

Îi scutură încheieturile mâinilor drept avertisment. Gabby miji ochii înspre el. Simțea mirosul de băutură tare pe care îl emana, la fel și mirosul mai vag de tabac. Îi trecu prin cap, când identifică primul miros și se uită mai îndeaproape la lucirea fără astâmpăr din ochii lui, că era un pic amețit. Nu chiar beat, dar cu siguranță resimțea efectele consumului destul de nestăpânit

de alcool. Ştia din experienţa ei amară de viaţă ce însemna asta şi acum vedea acelaşi lucru în faţa ei.

Buzele i se curbară dispreţuitor.

– Deşi s-ar putea să ţi se pară greu de crezut, date fiind practicile tale evident ticăloase, unii dintre noi avem obiceiul de a spune adevărul, spuse ea.

Buzele şi limba îi funcţionau aproape normal. El îi zâmbi sardonic.

– Sper că prin asta nu sugerezi că *tu* spui adevărul.

Ea se zbârli.

– Sigur că... adică ce vrei să spui?

– Este evident pentru oricine care are cât de cât minte că ai pus la cale un aranjament dubios.

Gabby făcu ochii mari de uimire.

– Eu am pus la cale un aranjament dubios? Asta e bună! Mai ales venind din partea cuiva care *se dă drept* bietul meu frate mort.

– Ah. Zâmbetul i se lărgi. Dar asta ne conduce la o întrebare interesantă: dacă ştiai că Wickham e mort, atunci, rogu-te, spune-mi de ce ai decis să vii la Londra, să-ţi trimiţi servitorii să deschidă conacul Wickham şi să-ţi faci planuri să o scoţi pe sora ta în lume, când s-ar cuveni mai degrabă să te afli în Yorkshire, în doliu? Mărturisesc că mă macină curiozitatea din cauza asta.

Ea-i aruncă o privire nimicitoare. Pungaş sau nu, era extrem de iute la minte, asta trebuia să recunoască.

– Pe fratele meu abia dacă l-am cunoscut. Nu e de mirare că nu simt nevoia să intru în doliu şi să jelesc după el – totul suna ca o explicaţie, îşi dădu ea seama şi-şi ridică bărbia cu trufie – şi, în orice caz, nu văd de ce ar trebui să-mi justific acţiunile în faţa ta.

– Ei, aici te înşeli. Vezi tu, faţă de toată lumea şi în toate privinţele, eu sunt în momentul de faţă Wickham. Iar tu şi servitorul tău sunteţi, mi-e teamă, singurii care ştiţi că nu e adevărat. O poziţie cam neplăcută în care vă aflaţi, *surioară*.

Gabby nu spuse nimic un moment, în timp ce îşi cântărea situaţia. El era în continuare ghemuit în faţa ei, acum ţinându-i cu câte o mână fiecare încheietură. Deşi o ţinea uşor, cu degetele prinzându-i încheieturile precum cele mai uşoare cătuşe, Gabby

ştia că nu exista nici o posibilitate să se elibereze. Dată fiind relativa ei lipsă de putere, mâinile lui ar fi putut fi la fel de bine nişte cătuşe de fier. Trupul lui bloca orice mijloc de scăpare de pe scaun şi cu atât mai puţin din cameră, şi cu atât mai puţin de el.

Privirea lui o întâlni pe a ei; acum nu mai zâmbea. Ochii lui se îngustaseră şi o priveau cu intensitate, cu strălucire negre în lumina pâlpâitoare a focului. Gura îi era o linie subţire şi aspră. Părea complet necruţător, gândi ea, şi în stare de orice, inclusiv de crimă. Propria ei vulnerabilitate o copleşi, făcând-o, pentru o clipă oribilă, să fie cuprinsă de o panică îngrozitoare. O scutură un tremur interior; simţi cum i se face toată pielea de găină. Singura dată când îşi amintea să se mai fi simţit atât de neputincioasă fusese...

Nu. Nu *voia* să-şi amintească. Nu mai era aceeaşi persoană care fusese în ziua aceea. Când îşi jurase ca niciodată, niciodată în viaţa ei să nu se mai lase înspăimântată din nou de vreun bărbat.

Îndreptându-şi spatele, ignorând mâinile puternice care îi ţineau prizoniere încheieturile şi trupul uriaş care îl blocase pe al ei, precum şi pericolul mortal în care era foarte posibil să se afle, îl privi drept în ochi cu o răceală de gheaţă.

– Dacă părăseşti chiar în acest moment casa asta şi renunţi la pretenţia de a fi cine nu eşti, îţi dau cuvântul meu că nu pun potera pe urmele tale şi nici nu mai povestesc altcuiva despre înşelăciunea asta.

O clipă privirile li se încleştară. Apoi el scoase un sunet batjocoritor, un fel de pufnet combinat cu râset, şi se ridică brusc. Imediat mâinile ei fură eliberate. Înainte să poată face altceva decât să înregistreze pur şi simplu acest lucru – ceea ce oricum nu îi folosea la nimic, gândi ea amar, căci orice lovitură i-ar fi dat ea ar fi avut acelaşi efect asupra lui precum o pişcătură de ţânţar –, el se aplecă deasupra ei, şi îi cuprinse gâtul cu mâinile. Nu strânse, dar o lăsă să-i simtă puterea mâinilor, în timp ce îi ridica încet bărbia cu degetele mari.

Avea mâinile foarte mari, calde, cu degete lungi. Înfăşurate în jurul gâtului ei ca un guler lat, rezistent, intimida fără să mai fie nevoie să apese. Gabby făcu ochii mari. Inima începu să-i bată

în piept ca un ciocan. Simțea pur și simplu cum i se scurge culoarea din obraji. Încleștându-și mâinile pe brațele scaunului ca să nu-l prindă de încheieturi – căci exact la asta se aștepta el, își zise, și prin urmare nu era dispusă să o facă –, trase adânc aer în piept să se liniștească. Dacă intenția lui era să o strângă de gât, nu avea forța fizică să-l împiedice. Singura ei speranță era istețimea de care putea da dovadă.

– Hai să clarificăm un lucru cum trebuie între noi doi: tu ești – *complet* – la mila mea.

Zâmbetul de pe fața lui era cât se poate de detestabil. Se aplecă deasupra ei, cu mâinile aproape mângâindu-i gâtul și privirea susținându-i-o pe a ei. Când și ea îl privi adânc în ochi, încercând să pară neînfricată în timp ce căuta cu disperare o cale de scăpare, *orice* cale de scăpare, simți poalele mantiei lui voluminoase învăluindu-i picioarele. Ceva tare îi lovi genunchiul. Pistolul lui, realiză ea cuprinsă de un val brusc de frenezie. Dacă ar fi putut să pună mâna pe pistolul lui, i-ar fi arătat ea lui...

– Un bărbat care este dispus să amenințe o femeie... rosti ea cât putu de calmă în timp ce-și strecura mâna pe furiș în buzunarul mantiei lui.

Buzunarul era cald, căptușit cu mătase și încăpător. În degetele ei cercetătoare, pistolul păru dur și neted și, când îl ridică, greu și, în toate sensurile, o binecuvântare.

– ... este mai mult decât demn de dispreț.

– Cu toate astea... începu el, dar se opri brusc când ea, cu pistolul în continuare în buzunarul lui, dar strâns bine în mâna ei, trase cocoșul.

Zgomotul de armare a pistolului răsună destul de tare și, pentru urechile lui cel puțin, imposibil de confundat. Expresia lui surprinsă când înțelese ce se întâmpla fu aproape comică. Gabby își îngădui un zâmbet sălbatic când scoase pistolul din buzunarul lui și i-l înfipse în coaste. Ochii li se întâlniră. Pentru o clipă, nu mai mult de atât, nici unul dintre ei nu se mișcă și nu scoase vreun sunet.

– Acum îmi vei da drumul.

Vocea lui Gabby sună foarte rece și foarte sigură pe sine.

El se uită în jos spre ea, ca și cum ar fi vrut să se asigure că obiectul cu care era amenințat era într-adevăr un pistol. Apoi, cu ochii sclipindu-i, cu gura strânsă, încet și cu evidentă îndărătnicie, își ridică mâinile de pe gâtul ei.

– Așa e foarte bine. Acum, dă-te înapoi. Încet. Și ține-ți mâinile la vedere.

El făcu ce i se spuse, îndreptându-se de spate și apoi făcând un pas, apoi încă unul, și încă unul în spate. Se mișca cu prudență. Ochii lui, după acea primă privire către pistol, nu îi mai părăsiseră pe ai ei. În continuare deranjată de acea șuviță rebelă, Gabby riscă și-și luă o mână de pe pistol ca să și-o dea după ureche.

– Ar trebui poate să-ți atrag atenția că pistolul acela în mod special are trăgaciul extrem de sensibil.

Spuse asta pe tonul cel mai firesc din lume.

Gabby zâmbi amar.

– Atunci ai face bine să ai grijă să nu-mi dai motive să-mi îndoi degetul, nu-i așa? Dă-te puțin mai înapoi, te rog. Chiar acolo.

Ea se trase înainte până ce ajunse chiar pe marginea scaunului alunecos de piele, punându-și picioarele cu hotărâre pe covor, strângând cu putere pistolul în ambele mâini și îndreptându-l neclintit înspre partea de mijloc a trupului lui. El o urmări cu privirea, aproape de la un metru depărtare, cu mâinile ridicate, cu palmele înspre ea, cu buzele strânse cu îndârjire. Partea din față a mantiei lui atârna desfăcută, lăsând să se vadă cămașa imaculată de in, pantalonii negri, argintiul mat al vestei. Avea fălcile încleștate și ochii îi sclipeau amenințător. De fapt, arăta exact ca un bărbat dovedit de o femeie mult mai slabă decât el, și-ncă unul care detesta asta din toată inima. Gabby nu se putu abține – zâmbi.

– Acum, ce se poate face cu un ticălos ca tine? cugetă ea cu voce tare bucurându-se de senzația că întorsese cărțile împotriva lui. Ar trebui să te împușc pur și simplu pe loc sau să te predau autorităților cât de curând posibil?

– Trebuie să faci ce crezi, desigur, dar în timp ce îți cântărești opțiunile, ai putea să iei în considerare și următorul aspect: dacă dezvălui lumii că eu nu sunt Wickham, voi fi obligat să-ți pun

şi eu nişte bețe în roate mărturisind că de fapt, Wickham şi-a găsit în realitate sfârşitul.

Gabby îşi îngustă ochii auzind asta – o ameninţare mult mai elocventă decât văzuse el până atunci – şi vocea îi şuieră ca a unei scorpii.

– Nu poţi dezvălui nimic dacă eşti mort, domnule.

– Foarte adevărat, dar nu pot să cred că vrei într-adevăr să te transformi într-o criminală. Crima se pedepseşte cu spânzurătoarea, ştii bine.

– Să împuşti un om care avea la el un pistol şi te-a ameninţat că te strangulează, cu siguranţă nu poate fi considerată crimă, protestă ea indignată.

El ridică din umeri.

– Te deranjează dacă-mi cobor braţele? Încep să simt înţepături în mâini...

Făcu asta fără să aştepte răspunsul ei, scuturându-şi mâinile ca şi cum voia să restabilească circulaţia firească a sângelui prin ele, apoi îşi încrucişă braţele la piept şi o privi întrebător.

– Crimă sau nu, rămâne de decis la tribunal, dar până se va anunţa decizia, indiferent dacă eşti găsită vinovată sau nu în cele din urmă, nu prea va conta: gândeşte-te doar la scandal. Sunt sigur că nu-ţi doreşti să atragi o asemenea notorietate asupra familiei tale.

Gabby strânse din buze. Îi era aproape imposibil de greu să recunoască, chiar şi faţă de ea însăşi, că el avea dreptate. Însă ceea ce spusese el, se temea ea, era cât se putea de oribil şi de hidos de adevărat. Dacă voia să găsească un soţ cât mai bogat pentru Claire, cu siguranţă nu-şi permiteau nici cea mai mică umbră de scandal.

Zâmbi amar.

– Avertismentul tău este cât se poate de adevărat, trebuie să recunosc. Dacă te împuşc, voi avea mare grijă să ascund această faptă.

El ridică din sprâncene.

– Poziţionându-te astfel în dilema pe care mi-ai înfăţişat-o mai devreme: cum să te descotoroseşti de... ăăă, cadavrul însângerat.

Nu vei putea să mă muţi singură, ştii asta. Cântăresc mai mult decât tine, aşa la o primă estimare, cu mai bine de patruzeci de kilograme.

Ochii lui se mişcară spre un punct aflat undeva în spatele ei şi faţa i se lumină.

– Excelentă sincronizare, Barnet. Trebuie să...

Indiferent ce altceva mai spuse el se pierdu, căci Gabby aruncă instinctiv o privire peste umăr. Barnet nu se vedea nicăieri; uşa bibliotecii era în continuare închisă. Chiar când înregistră aceste amănunte – nu-i luă mai mult de o fracţiune de secundă – şi îşi dădu seama că fusese păcălită, un amestec de agitaţie şi mişcare îi atrase din nou atenţia la ce se petrecea în faţa ei. Prea târziu: sărind înspre ea în acel moment de neatenţie, el îi apucă încheietura cu o mişcare brutală care o duru, întorcând pistolul într-o parte în timp ce încerca să i-l smulgă din mână...

Dacă intenţionase cu-adevărat să apese trăgaciul, nu fu deloc sigură mai apoi. În orice caz, pistolul se declanşă cu o lovitură ca o copită de catâr şi cu un zgomot teribil de explozie.

El scoase un ţipăt ascuţit şi se clătină pe picioare dându-se înapoi, cu o mână încleştată într-o parte. Privirile – a ei îngrozită, a lui şocată – li se întâlniră, şi rămaseră aşa un moment în care timpul păru să stea în loc.

– Dumnezeule, m-ai împuşcat! spuse el.

Capitolul 7

Făcuse ochii mari ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă prăbuşindu-se mort din moment în moment. Expresia ei îngrozită aduse un zâmbet vag pe buzele lui, chiar dacă îşi încleştă mâna peste locul pe unde pătrunsese glonţul. Oricât de mult şi-ar fi dorit ea să se întâmple asta, el ştia, după zona unde se afla rana, că nu va muri. După cunoştinţele lui, nu exista nici un organ vital care să fi fost atins, acolo, chiar deasupra osului şoldului.

Cu toate astea, sângera. Şi-ncă din abundenţă. Simţea şuvoiul de sânge care ţâşnea chiar în palma lui. În mod curios, nu îl durea. Sau cel puţin nu încă, deşi era sigur că, atunci când prima undă de şoc avea să treacă, în mod sigur avea să-l doară.

„Soră-sa" îl uimise. Ceea ce nu prea se mai întâmpla de un timp încoace. Supravieţuise atâta amar de vreme în jocul acesta periculos pentru că era, de felul lui, un om foarte prudent. Dar cine s-ar fi gândit că o sfrijită fată bătrână englezoaică ar avea curajul să îl provoace, şi cu atât mai puţin să-i ia pistolul şi să apese pe trăgaci?

El unul, nu.

Cel mai amuzant era că, după ce plecase de la teatru şi o dusese pe Belinda acasă, refuzase oferta ei de a rămâne şi a-i ţine companie. Şi asta pentru a se angaja în jocul periculos dar atât de necesar de a colinda oraşul, umblând prin cele mai renumite stabilimente cu jocuri de noroc, în speranţa că se va înfăţişa drept o ţintă atât de ispititoare, încât cel pe care îl urmărea avea să fie ademenit să iasă la iveală. Acela era genul de activitate în care s-ar fi aşteptat să fie împuşcat, şi în mod cât se poate de corect fusese în gardă toată nenorocita aia de noapte. Ce ironic era că, abia intrat într-o casă unde se putea în mod foarte rezonabil aştepta să fie în siguranţă, dăduse peste o creatură care se dovedise mai periculoasă decât toţi nemernicii care bântuiau străduţele rău famate ale Londrei!

O creatură care şi acum încă îl mai privea cu nişte ochi mari şi cenuşii şi cu gura întredeschisă, cu trupul ei subţire – despre care aflase întâmplător, în timp ce o purtase în braţe, că avea partea lui semnificativă de farmece feminine – aparent luându-şi avânt, în mod absolut ridicol, ca să îi sară în ajutor.

O creatură care începea, în ciuda tuturor motivelor pentru care nu ar fi trebuit să o facă, să-l intereseze chiar peste măsură.

– M-ai împuşcat, spuse el din nou uşor neîncrezător, susţinându-i privirea.

Apoi şocul începu să se estompeze şi rana începu să îi zvâcnească. Se chinui să nu tresară de la junghiul ascuţit de durere crâncenă care îl săgetă.

Capitolul 8

– E numai vina ta. Nu ar fi trebuit niciodată să încerci să-mi iei pistolul. Doamne, Dumnezeule, cât de tare sângerezi!

Ultima replică veni când el ridică mâna să se uite la rană şi Gabby văzu că palma îi era roşie de sânge. Stătea în continuare pe marginea scaunului mare de piele, acum cu o mână pe obraz, cu ochii măriţi de groază. Pistolul care-i căzuse dintre degetele inerte la câteva fracţiuni de secundă după ce se descărcase se afla pe podea, la picioarele ei. Mirosul acru de praf de puşcă plutea în aer.

– Îţi faci griji că s-ar putea totuşi să trebuiască să te descotoroseşti de cadavrul meu însângerat?

Faptul că îşi însoţi cuvintele cu o umbră trecătoare de zâmbet nu atenuă în nici un fel dezolarea lui Gabby. Îl privi înmărmurită cum îşi scoate cămaşa din pantaloni şi ridică tivul. O porţiune bună de carne bronzată şi musculoasă asprită de păr negru ieşi la vedere. Împingându-şi pantalonii câţiva centimetri în jos de la talie, lăsă să se vadă o gaură sângerândă în partea stângă, chiar deasupra şoldului. Se uită la ea, apoi îşi lăsă cămaşa să-i cadă la loc şi-şi apăsă mâna peste rană.

– Cât de grav e?

Se simţea rău de la stomac.

– Nu e nimic serios: o simplă gaură în carne, nimic mai mult.

Indiferent dacă era o simplă gaură în carne sau nu, în mod evident se resimţea din cauza rănii. Mâna care nu îi apăsa pe rană găsi şi se încleştă pe spătarul unui scaun de birou foarte lustruit din lemn de trandafir, chiar în spatele lui. Făcând o grimasă, se trase un pas înapoi şi se aplecă greoi peste scaun. Faţa, observă ea cu groază crescândă, îi devenise în acele câteva momente, extrem de palidă.

– Trebuie să trimit după un medic.

Străduindu-se să-şi vină în fire, Gabby se ridică şi se mişcă fără să ia în seamă piciorul care o durea şi se duse lângă el. Condiţiile

extreme o făcură să ignore situația care condusese la acel moment. Acum chipul îi era alb ca varul, iar ochii i se îngustaseră din cauza a ceva ce semăna cu durerea. Punându-şi o mână uşor pe antebraţul lui, ea se uită în jos la locul în care palma lui îi acoperea rana. Mantia îi era dată pe spate, şi la fel şi partea de jos a hainei, iar degetele lui se aflau în parte pe vestă şi restul pe cămaşă. Sângele se scurgea printre ele, picurând peste încheieturile degetelor ca nişte lacrimi stacojii. Ea tresări.

– Trebuie să găsim ceva să oprim sângerarea...

El scoase un fel de pufnet.

– Nu-mi spune că, după ce aproape că m-ai ucis, acum ți-ai propus să faci pe infirmiera, nu? Dacă vrei să faci ceva util, ajută-mă să-mi scot mantia. Pacostea asta mi se pare de nesuportat.

Acum aproape gâfâia. Ascultătoare, Gabby se întinse să apuce gulerul mantiei greoaie în timp ce el se scutură scoțându-şi braţul de pe partea unde era rana. Mişcându-se în spatele lui ca să-i scoată şi celălalt braţ, ea auzi zgomot înăbuşit de paşi alergând pe hol şi aruncă instinctiv o privire spre uşă. Aparent auzi şi el acelaşi lucru. Încleştându-şi dinții, cu sudoarea acoperindu-i acum fruntea, el se uită la ea.

– Se pare că ai avut dreptate că zgomotul unei împuşcături va ridica toată casa în picioare. Deci, ce spui, Gabriella? Ne păstrăm unul altuia secretele... sau nu?

Chiar în acel moment, uşa de la bibliotecă se dădu de perete. Jem, cu o bucată de funie legată de o încheietură şi atârnând în faţa lui, se aruncă înăuntru urmat de masivul Barnet care strângea în mână pistolul pe care-l avusese Jem mai devreme. În mod evident, Jem nu era deloc intimidat de ameninţarea pistolului, ceea ce părea să-l descumpănească pe Barnet. În plus, amândoi erau răvăşiți, roşii la faţă şi cât se poate de alarmați, iar Barnet lăsa să se vadă un ochi umflat pe jumătate închis.

– Domnişoară Gabby! Domnişoară Gabby! Slavă Domnului că eşti în viaţă. Dacă nenorocitul ăsta ți-a făcut vreun rău...

Jem alunecă şi se opri, iar vocea îi amuți când dădu cu ochii de ei, uimit – impostorul, palid şi plin de sudoare, lăsându-se greu

pe spătarul scaunului cu o mână apăsată pe rana-i sângerândă; Gabby, evident nevătămată, stând lângă el, strângându-i mantia în ambele mâini–, când îşi dădu seama cum stăteau lucrurile.

– Să nu-mi spui că fătuca asta a reuşit să te împuşte, dom' căpitan, icni Barnet, care, ca şi Jem, se oprise înmărmurit, încercând să înțeleagă ce se petrecea acolo.

Îndreptă pistolul spre Gabby, care se trase instinctiv înspre impostor.

– Pune arma aia undeva, Barnet, spuse Wickham cu o voce iritată.

– Hoo, oricum nu e încărcată, croncăni Jem triumfător, repezindu-se spre Gabby.

– Cum? Tu, neno...

Uitându-se furios spre Jem, Barnet înghiți restul cuvântului, vârî pistolul în buzunar şi se repezi spre bărbatul rănit, aruncând, în treacăt, o singură privire dojenitoare înspre Gabby.

– La dracu', domnişoară, nu ar fi trebuit să faci asta, şi atât am de spus.

– Dacă domnişoara Gabby l-a împuşcat, poți să fii sigur că ticălosu' a meritat-o, spuse Jem, aprinzându-se ca să-şi apere stăpâna. În timp ce vorbea, aruncă funia deoparte. Şi ar fi fost mai bine să-şi fi făcut treaba ca lumea şi să-l ucidă pe ticălosul ăsta.

– Jem, taci, protestă Gabby, temându-se de reaprinderea ostilităților între el şi Barnet chiar înaintea ochilor ei.

Barnet însă, nu făcu altceva decât să arunce o privire otrăvitoare înspre Jem. Se aplecă să ridice pânza pătată şi să se uite la rană, îndreptându-şi toată atenția asupra stăpânului lui.

– Dom' căpitan, dom' căpitan, cât de tare te-a sfârtecat? Doamne, tare fraier cred că mai eşti dac-ai putut să laşi o făptură micuță ca don'şoara asta să te ciuruiască.

– Domnişoara Gabby este *Lady Gabriella* pentru unu' ca tine, se stropşi Jem, apucând-o cu o mână pe Gabby de încheietură şi încercând să o tragă de acolo.

– Jem, dă-mi drumul. Trebuie să-ți dai seama că nu am cum să plec aşa... îi aruncă Gabby servitorului o privire abătută.

– Dimpotrivă, aş vrea să pleci de aici, spuse impostorul.

Vorbea cu mare greutate, îndurând încercarea lui Barnet de a opri sângerarea cu poalele cămășii cu o răbdare greu de imaginat, având în vedere suferința pe care i-o producea gestul.

– Barnet poate face tot ce e nevoie în ceea ce mă privește, crede-mă. Noi doi trebuie doar să ajungem la un acord – haide, domnișoară, suntem dușmani sau aliați? – și poți să-ți iei tălpășița de aici cu binecuvântarea mea.

– Da, ar fi foarte frumos din partea mea să te las în starea asta, spuse Gabby indignată.

Expresia de pe fața lui era imposibil de citit.

– Dacă e vorba de asta, nici faptul că m-ai împușcat nu a fost prea frumos, așa că dacă aș fi în locul tău nu mi-aș bate capul cu ce e frumos sau nu.

Gabby gemu.

– M-ai amenințat că mă strangulezi!

– Ar fi trebuit să știi totuși că nu aș fi făcut asta.

El clipi de câteva ori, căci probabil Barnet apăsase pe un punct extrem de sensibil. Pentru o clipă, lui Gabby aproape că îi veni să-l felicite pe Barnet.

– Nu ai fi făcut asta...! izbucni ea, dar se întrerupse când privelișteа din fața ei – el, palid și sângerând și lăsându-și toată greutatea pe scaun – o făcu să-și dea seama care erau prioritățile.

– Pentru moment, asta nu contează. Trebuie trimis după un doctor.

Impostorul clătină din cap.

– Ți-am spus că Barnet mă poate ajuta. Haide, spune-mi ce ai hotărât.

– Dom' căpitan, domnișoara are dreptate. Cel mai bine ar fi să chemăm un doctor.

– Nu vreau să vină nici un tăietor de oase pe-aici – și ai grijă, Barnet, toate „dom' căpitan" astea ne vor aduce pieirea, spuse impostorul printre dinți.

O pată stacojie se lăbărța deja pe bandajul improvizat din pânza odinioară imaculată și începuse încet, dar sigur, să se întindă și pe vesta argintie. Era evident că fără sprijinul pe care i-l oferea scaunul, rănitul nu s-ar mai fi putut ține pe picioare.

– Nu după *doctor* trebuie să trimitem, ci după poteră, spuse Jem aruncând o privire cruntă spre Barnet. Uriaș fără creier ce ești, te-am avertizat că o să dați socoteală pentru ce-ați făcut în noaptea asta.

Barnet sări în picioare, cu pumnii strânși, uitând de poalele însângerate ale stăpânului său, care se desfășurară ca un steag purpuriu.

– Ascultă, spiriduș veninos, am destulă amărăciune pe capu' meu din cauza ta ș-a lu' don'șoara de-aici și te-aș sfătui să nu uiți asta.

– De-ajuns, Barnet, spuse impostorul răstit și aruncă o privire spre Barnet, acesta întorcându-se supus și mormăind, ca să se îngrijească de rană.

– Acu' primiți ce-ați meritat, pungașilor, spuse Jem cu satisfacție, în timp ce tropotitul mai multor perechi de picioare se auzi în jos pe scări, invadând biblioteca.

Voci care păreau confuze exclamau încolo și-ncoace, încă prea depărtate ca să poată fi înțelese pe deplin.

– O să vă treziți amândoi în pușcărie înainte de sfârșitul zilei, să vedeți voi dacă nu.

– Ei bine, dacă așa stau lucrurile, atunci să știi c-o să-ți rup gâtu' ăla amărât înainte să se întâmple asta, ca să te las fără plăcerea de a vedea așa ceva, mugi Barnet.

– Aici! În bibliotecă. Veniți repede, strigă Gabby ridicând vocea ca să se audă din hol.

Un amestec de țipete de îngrijorare îi răspunseră și ceea ce părea ca o turmă întreagă de oameni o porni tropăind în direcția lor.

– Nu-ți face griji, dom' căpitan, n-o să-i las să te ia fără luptă.

Îngrijorat, Barnet țâșni încă o dată în picioare.

– Nu, stai, Barnet, spuse impostorul și-și opri valetul punându-i o mână pe braț.

Impostorul o privi pe Gabby.

– Mi se pare că nu mai avem timp. Deci, Gabriella, ne păstrăm unul altuia secretele sau nu?

Strângându-şi buzele, Gabby îi întâlni privirea. Ochii îi erau întunecaţi şi îngustaţi. Pe frunte avea broboane de sudoare şi se încrunta de durere. Pe vestă avea o pată care se lăţea şi poalele cămăşii care îi atârnau erau îmbibate de sângele care îi picura din tiv formând o băltoacă mică, dar în creştere, la picioarele lui. Lângă el, Barnet, ţinut în frâu de mâna de pe braţul lui, îşi arăta dinţii înspre uşa deschisă ca un animal încolţit.

– Sigur că nu.

Scutură din cap, oripilată numai la simplul gând de a face asta. Chiar şi numai să ia în considerare păstrarea secretului privind identitatea lui falsă era ceva de neconceput. Nu numai că era greşit, putea fi şi periculos. O putea ataca oricând. Sau, dacă avusese şansa să-l facă fizic incapabil de aşa ceva, putea să-l instruiască pe Barnet să se descotorosească de ea şi de Jem, ei fiind singurele persoane care ştiau adevărul. Să meargă mai departe şi să pretindă că acest străin ameninţător era fratele ei Marcus, contele de Wickham, făcea ca bietul plan pe care-l croise pentru salvarea ei şi a surorilor ei să pară cât se putea de inocent, prin comparaţie. Aici era vorba de fraudă la scară mare, la o scară periculoasă, şi nu voia să aibă de-a face cu aşa ceva.

Gura impostorului se strâmbă uşor la răspunsul ei şi păru că ar fi vrut să mai spună ceva. Chiar în acel moment Stivers alunecă, îmbrăcat în pantalonii cu bretele pe care şi-i trăsese pe el peste cămaşa de noapte, cu picioarele goale vârâte aiurea în pantofii cu şireturile dezlegate. Dând cu ochii de ei, se aplecă înainte, abia trecând de prag, cu o expresie înmărmurită pe faţă, în timp ce îi măsura pe toţi din priviri. În spatele lui Stivers, Claire, Beth, Twindle, doamna Bucknell şi o mulţime de servitori, toţi în cămăşi de noapte şi cu diverse veşminte aruncate deasupra, îşi făcură apariţia lovindu-se unul de altul, oprindu-se brusc şi chinuindu-se să vadă ceva dincolo de valet, în cameră.

– Vino, dom' căpitan, te scot eu de aici, murmură Barnet.

Încercând să-şi tragă peste umăr braţul ce opunea rezistenţă al stăpânului său, aplecat deasupra lui ca un uriaş furios, protector, Barnet păru că vrea să o ia la fugă. Impostorul, respingându-l pe Barnet cu un gest de nerăbdare, se uită drept la Gabby.

– Ce păcat că tu şi surorile tale veţi fi obligate să ratăţi sezonul, spuse el cu un aer de uşor regret, cu vocea suficient de scăzută ca să nu fie auzită de altcineva în afară de ei patru. Perioada acceptabilă de doliu pentru un frate este de un an, aşa cred, nu? Şi pe urmă, fără îndoială, vei descoperi circumstanţele cu totul şi cu totul schimbate.

Gabby făcu ochii mari. Trebuia numai să spună ceea ce ştia şi avea să-l dea în vileag ca pe un şarlatan, aşa cum era de fapt. În starea lui, chiar şi cu ajutorul lui Barnet, avea puţine speranţe de scăpare. Orice pedeapsă ar fi primit avea să fie binemeritată...

Dar ea şi surorile ei, care cu siguranţă nu meritau nimic din toate astea, aveau să sufere şi ele. Odată ce se afla de moartea lui Marcus, vărul Thomas avea să-şi reclame poziţia de drept, ca noul conte, iar ea, Claire şi Beth ar fi fost condamnate pe viaţă să fie, în cel mai bun caz, rudele lui sărace.

Cu toată siguranţa unui adevăr de netăgăduit, o izbi faptul că dacă îi permitea omului acestuia, indiferent cine şi ce era el, să se dea drept conte, ar fi fost mult mai bine pentru ea şi pentru surorile ei decât să-l lase pe vărul Thomas să-şi preia titlul.

În afară de cazul în care el apuca să-i omoare şi pe ea, şi pe Jem înainte ca planul ei de a-şi asigura viitorul să poată da roade.

Totul atârna de ceea ce hotăra ea să facă acum. Privirea ei o întâlni pe cea a impostorului şi i-o susţinu. Era momentul să aleagă calea onoarei şi a adevărului, calea mai sigură, care era spre binele lor...

Dar care era şi calea spre sărăcie şi disperare pentru Claire şi pentru Beth, ca şi pentru ea însăşi.

– Fără îndoială, eşti un mare ticălos, spuse Gabby printre dinţi, cu ochii în ochii lui.

Îi trecu prin cap că dacă făcuse într-adevăr un pact cu diavolul alegând să ţină secretă moartea lui Marcus, atunci în faţa ei se afla cu siguranţă diavolul însuşi, care venise să reclame ce era al lui. Apoi, descoperind că ceea ce crezuse ea că era o alternativă nu era o alegere absolut deloc viabilă, ridică vocea ca să se facă auzită de toată lumea.

–Ar trebui să ne laşi să trimitem după un doctor, *Wickham*, spuse Gabby răspicat, uitându-se în continuare în ochii lui.

Impostorul întâmpină hotărârea ei cu o umbră de zâmbet care-i flutură pe buze şi o uşoară înclinare din cap. Lângă el, Barnet se uită la ea, suspicios. Lângă ea, Jem icni, părând să plesnească de indignare.

–Domnişoară Gabby... ce... domnişoară Gabby...!

Mutându-şi ochii de la impostor – nu, Wickham acum, îşi reaminti ea – la servitorul ei, prinse privirea lui Jem chiar când acesta era pe punctul de a izbucni împotriva numelui folosit de ea, şi clătină din cap.

–Taci din gură, şopti ea cu înverşunare, numai pentru urechile lui.

Cu trăsăturile schimonosite, încercând să facă faţă schimbării ce tocmai se întâmplase, Jem o ascultă totuşi, arătând pentru o clipită ca şi cum ar fi fost forţat să înghită un medicament dintre cele mai amare. Apoi gura i se închise pocnind. Ochii îi fugiră la Barnet şi îl privi pe bărbatul mai mare ca el cu genul de silă pe care o rezerva de obicei pentru cei care încercau să-i fure caii. Apoi, nu mai fu loc de nici un fel de discuţie particulară.

–Îmi cer iertare că dau buzna aşa, milord, dar am fost trezit din somn de un zgomot din casă care semăna cu o *împuşcătură*.

În ciuda faptului că fusese practic împins în cameră de eforturile combinate ale celor din spatele lor, care se revărsară înăuntru în urma lui, Stivers reuşi să-şi păstreze şi demnitatea, şi echilibrul.

–Gabby, ce s-a întâmplat? întrebă Claire, trecând prin mulţimea de oameni ca să traverseze în grabă camera până la Gabby şi vorbind aproape simultan cu Stivers.

Claire reuşea să fie frumoasă chiar şi aşa cum era acum, cu o scufie de noapte cu margini dantelate încheiată sub bărbie ca să-şi împiedice buclele mătăsoase să se strice în somn, şi atrăgătoare chiar dacă numai un şal destul de sărăcăcios de culoarea levănţicii fusese aruncat în grabă peste cămaşa de noapte care-i flutura în jurul trupului. În spatele ei, Beth, înfăşurată într-un cearşaf albastru de damasc, cu părul împletit în două cozi lungi,

se opri brusc după ce trecu de pragul uşii, să se uite insistent la Wickham.

–Marcus *sângerează*, spuse ea.

Urmă un cor de gemete, când ochii tuturor se concentrară pe Wickham. Pentru o clipă, cu toţii rămaseră înţepeniţi. Apoi se repeziră înainte aproape în acelaşi timp, mirându-se şi vociferând în timp ce se adunau în jurul lor. Gabby se trezi înghiontită şi se uită în jur, văzând cum era încercuită din toate părţile.

–O, Marcus, gemu Claire, apucându-se de braţul lui Gabby când îl văzu mai de aproape pe bărbatul rănit, al cărui sânge curgea acum în voie pe covor, de vreme ce poalele cămăşii, care erau ude leoarcă, nu mai puteau absorbi nici o picătură.

–Milord! Twindle începu să-şi frângă mâinile îngrozită când îşi dădu seama de adevăratele dimensiuni ale dezastrului. O, Doamne, milord, sunteţi palid ca o stafie.

Smulgându-şi scufia de noapte pe care o purta legată peste părul ei cărunt împletit şi rotit în jurul capului, i-o dădu lui Barnet. Barnet o luă cam în ciuda voinţei lui, şi totuşi împături pânza albă ca zăpada într-un bandaj şi îngenunche din nou ca să-l apese pe rană.

–Sigur că e palid. Uite, are o gaură mare cât toate zilele în el, spuse disprețuitor unul dintre valeţi, care apoi se făcu roşu ca focul sub privirea nimicitoare a lui Twindle.

–Trebuie chemat imediat un paznic. Spune-ne numai cine a făcut asta, milord, ţipă doamna Bucknell, care se uita frenetic în jur ca şi cum s-ar fi aşteptat să dea cu ochii de vreun spărgător ascunzându-se în umbră.

–Mi-e teamă că e numai vina mea: am fost foarte neîndemânatic cu pistolul, le spuse Wickham tuturor, cu o voce surprinzător de puternică. Mi-e ruşine să recunosc că am pus-o în buzunarul de la haină, crezând că era descărcată, şi când am băgat mâna să o scot s-a descărcat.

–Stivers, după cum vezi, domnul conte este rănit. Tocmai îl trimiteam pe Jem să te aducă.

Gabby preluă controlul cu uşurinţa dată de o practică îndelungată. În mod clar, dacă trebuiau luate nişte măsuri constructive, ea trebuia să se ocupe de tot.

– Trebuie trimis imediat după un medic. Sunt sigură că ştii unde e de găsit unul.

– Da, domnişoară Gabby.

Clar zguduit de priveliştea stăpânului sângerând, dar cu aerul cuiva care se ridica cu noblețe la înălțimea situației, Stivers îi urmă instrucțiunile făcând o scurtă plecăciune. Cu un gest imperios spre valetul care era încă roşu ca focul, se retrase în hol, cu valetul pomenit pe urmele lui.

– Ți-am spus că nu am nevoie de nici un doctor. Barnet poate face tot ce e necesar.

Wickham, practic complet aplecat peste scaun acum, se uită poruncitor la Gabby.

– Nu fi idiot, răspunse Gabby răstit, trecând haina lui Wickham în mâinile unui servitor.

Wickham închise gura îndârjit la acest semn de nesocotire crasă a ceea ce el considera un ordin clar, dar nu răspunse nimic. Poate că, se gândi Gabby, judecând după fața lui devenită pământie, era din ce în ce mai slăbit, prea slăbit ca să se poată certa.

– Barnet – uriaşul mohorât ghemuit lângă Wickham îi întoarse privirea temător – cu siguranță că poate ajuta, dar un medic este cel care trebuie să vadă rana aia şi un medic o va face.

Wickham rămase tăcut. Barnet ezită un moment foarte scurt, apoi mormăi fără voia lui:

– Aş spune că aici ai dreptate, domnişoară.

– Pentru tine, Lady Gabriella, mârâi Jem.

Gabby îi aruncă o privire foarte aspră lui Jem, avertizându-l fără cuvinte să aibă grijă ce spune.

Mica adunare de servitori şi membri ai familiei se uită instinctiv la Gabby, aşteptând instrucțiuni. O privire aruncată spre Wickham dezvălui că transpira din abundență şi se aplecase şi mai mult peste spătarul scaunului, în timp ce picăturile de sânge de la picioarele lui deveniseră atât de numeroase, încât începeau să se unească pentru a forma o băltoacă.

– Barnet, cred că cel mai bine ar fi dacă l-ai ajuta pe domnul conte să urce în camerele lui ca să-l aştepte pe medic. Francis, i se adresă Gabby valetului care le însoțise de la Hawthorne Hall, poți să-l ajuți pe Barnet. Doamnă Bucknell, vă rog să aduceți nişte vată, prosoape curate şi apă fierbinte la etaj, o să văd eu ce se poate face pentru a opri sângerarea până la venirea medicului.

Obişnuită de mult timp să conducă o gospodărie, Gabby vorbi cu autoritate. Toți cei cărora li se adresă se apucară de treabă.

– Domnişoară Claire, domnişoară Beth, cred că cel mai bine ar fi ca noi să ne întoarcem în camerele noastre. Aici nu facem decât să le stăm în drum.

Twindle se uită de la una la alta la surorile mai mici.

– Nu mai dorm eu...

Vocea lui Beth se stinse sub privirea severă a lui Twindle.

– Gabby, dar *tu* cum de erai aici? Şi Jem...

Claire, în continuare în picioare lângă Gabby, întrebă încruntându-se nedumerită, în timp ce Twindle încerca să o tragă de acolo.

Înainte ca Gabby să poată răspunde, se auzi geamătul colectiv al servitorilor.

– A leşinat, spuse Barnet ritos.

Uitându-se în jur, Gabby văzu spre groaza ei că într-adevăr Wickham îşi pierduse cunoştința. Fața îi era pământie, ochii închişi şi atârna peste Barnet, care îl prinsese cu ambele mâini în jurul mijlocului. Chiar în timp ce Gabby se uita, Barnet se mişcă, modificându-şi strânsoarea, apoi îl ridică pe Wickham ca pe un bebeluş.

Cu teama citindu-i-se pe față, Barnet se uită de la stăpânul lui, al cărui trup atârna inert în brațele lui, la Gabby.

– Domnişoară, eu... ăăăă... gemu el.

– Du-l pe domnul conte sus, îl îndemnă ea, calmă.

Barnet dădu din cap, părând uşurat că cineva îi spunea ce să facă, şi o luă spre uşă, purtându-l pe Wickham neclintit în brațe. Gabby se întoarse să-l urmeze, aruncând o privire peste umăr ca să adauge:

– Doamnă Bucknell, aduceți-mi ce v-am cerut *acum*, vă rog. Jem, s-ar putea să am nevoie și de tine. Voi, restul, ați face foarte bine să mergeți înapoi la culcare.

Capitolul 9

Până când sosi medicul, veniră și zorile. Primele raze palide de lumină începeau să se ivească parcă timid pe la marginile draperiilor bine trase din camera contelui, iar jos, în stradă, se auzea zăngănit de roți și clopoțelul omului cu brioșe. Servitorii, care abia fuseseră trimiși înapoi în pat, începură să se agite din nou. Wickham, dezbrăcat până la brâu, descheiat la pantaloni și cu betelia ușor trasă în jos ca să lase la vedere rana, cu cizmele scoase, zăcea culcat pe spate în mijlocul patului larg – cu patru stâlpi susținând un baldachin cu perdele stacojii, elementul central al camerei sale –, cu capul acoperit de păr negru sprijinit pe o pereche de perne moi. Cuverturile fuseseră trase la picioarele patului și, în ciuda nuanței ușor cenușii pe care o căpătase fața lui, pielea îi părea foarte bronzată în contrast cu cearșafurile albe.

Având în vedere cât de mare era patul din lemn de trandafir frumos sculptat, măsura în care reușea să îl acopere era de-a dreptul surprinzătoare, se gândi Gabby. Umerii i se întindeau pe aproape jumătate din lățimea saltelei și picioarele încălțate cu șosete ajungeau aproape de capătul lui.

Chiar așa, rănit și dezbrăcat, tot arăta formidabil. Gabby se cutremură când își aminti cât de neajutorată se simțise când el își înfășurase mâinile acelea mari în jurul gâtului ei.

Se gândi din nou la faptul că jocul acesta pe care îl juca ea era unul destul de periculos. Dar pentru moment, în afară de cazul în care era dispusă să pună în pericol tot ce avea mai scump, nu vedea o altă cale de scăpare.

În viitorul apropiat cel puțin, nu se gândea că acordul de a-i fi complice îi punea viața în pericol. Pudoarea era însă o cu totul altă poveste. Adevărul era că situația în care fusese aruncată

fără voia ei i se părea neliniștitoare. Ajutase la îngrijirea tatălui ei în timpul fazei finale a bolii de care suferise și, ocazional, mai fusese chemată să se ocupe de unul sau altul dintre locuitorii de la Hawthorne, când fusese vorba de vreo boală sau vreun accident, așa că trăsăturile caracteristice masculine nu reprezentau chiar un secret pentru ea. Dar ca domnișoară bătrână, destul de înaintată în vârstă, nu se așteptase niciodată să se trezească atât de aproape de un străin aproape gol, în mod evident extraordinar de viril.

Făcând tot ce-i stătea în putință să nu bage în seamă umerii lați și goi, pieptul larg acoperit cu păr negru și des, abdomenul musculos sau – ce rușine! – buricul lui care era aproape în întregime expus, oricât de mult s-ar fi străduit, Gabby nu putea să se concentreze pe deplin asupra a ceea ce avea de făcut. Trebuind să-l îngrijească, degetele ei erau obligate să simtă textura ușor aspră a părului de pe pieptul lui, căldura și netezimea de satin a pielii lui, mușchii puternici de dedesubt, simțurile ei înregistrând mirosul vag de mosc pe care el îl emana. Cu toate acestea, era hotărâtă să nu-i ia în seamă goliciunea. Pentru moment, el era pacientul ei, nici mai mult, nici mai puțin de-atât.

Așa că, deși se cocoță destul de circumspectă chiar pe marginea patului, mișcările îi erau calme și eficiente, încercând să facă tot ce putea pentru a-l împiedica să mai piardă sânge, ceea ce reprezenta, după judecata ei, cea mai mare amenințare pentru starea lui. Ambele mâini, una deasupra celeilalte, păstrau o presiune continuă asupra bandajului gros format din vată și prosoape pe care îl pusese pe rana care sângera în continuare, iar ea avea grijă să nu-și lase privirea să rătăcească dincolo de propriile mâini și bandajul de dedesubt – cel puțin nu prea des. Era al doilea astfel de bandaj pe care îl folosise în ultima oră. Primul se îmbibase complet.

Atâta sânge... Întrebarea care o chinuia acum era cât de mult își mai permitea să piardă...

– Dacă încerci să mă torturezi, domnișoară, să știi că îți reușește de minune.

Wickham, care își recăpătase cunoștința cam la câteva minute după ce fusese întins pe pat, o urmărea cu ochii îngustați. Vocea

îi era slabă, dar se simțea cât se poate de evident nota ironică. Cu fruntea acoperită de sudoare, se mișca încontinuu, într-o deșartă încercare de a scăpa de manevrele ei.

– *Tratamentul* tău doare mai tare decât rana propriu-zisă.

– Stai liniștit, se răsti Gabby. Îți face rău să te agiți atâta.

– Având în vedere faptul că tu ești cea care a băgat un glonț în mine, sunt sigur că mă vei ierta dacă-ți spun că preocuparea ta pentru mine mi se pare mai puțin decât convingătoare.

– În mod evident, nu ai luat în considerare și asta: dacă mori, după ce te-ai dat drept Wickham, atunci nu mă voi afla deloc într-o poziție mai bună decât cea în care eram cu adevăratul meu frate mort.

– Ah. Zâmbi ușor, deși în mod evident efortul îl costa destul de mult. Atunci să înțeleg că-mi pot lăsa fără nici o grijă sănătatea în mâinile tale.

– Îmi pare rău să-ți spun că da.

– Au!

Exclamația veni când ea își modifică poziția ca să aplice presiune direct deasupra locului unde sângele începuse din nou să țâșnească îmbibând bandajul. Sub palma ei se simțea pata udă care începuse să se întindă...

– Leagă nenorocita aia de rană odată și termină cu ea!

Se mișcă din nou, căci ea apăsa neobosită pe bandaj.

– Mă doare ca dracu' dacă apeși așa pe ea.

– Atunci aș spune că bine-ți fac.

Vocea îi sună calmă și netulburată, în timp ce continua să apese. El se strâmbă de durere și trase adânc aer în piept, șuierând printre dinți.

– O, nu-i așa? Cu siguranță că ți-ar face plăcere să-mi strângi degetele într-o menghină și poate și să mă tai bucățele?

Privirea i se îndreptă spre valetul lui, care stătea lângă pat cu o expresie neajutorată pe chip.

– Adu-mi ceva de băut, Barnet. Sunt secat ca un deșert.

– Da, dom' căp... adică, milord.

Când Barnet o luă din loc să îndeplinească ordinul, se auzi un ciocănit ușor în ușa camerei. Jem, cu o expresie de dezaprobare

cruntă pe față, care se accentuase din momentul în care Gabby afirmase să impostorul era fratele ei, se duse să răspundă. Se auzi un schimb de replici pe un ton scăzut și apoi Jem deschise larg ușa.

– A venit doctorul, spuse el morocănos.

Când medicul impunător, cu părul alb și o atitudine pătrunsă de propria importanță intră în cameră, Gabby dădu cu ochii de Stivers și de doamna Bucknell, cu fețe îngrijorate, în mijlocul unei adevărate mulțimi de servitori care păreau să se fi strâns în holul din fața dormitorului contelui. Date fiind circumstanțele – cine știe ce putea dezvălui așa-zisul ei frate într-o stare de semiconștiență sau sub influența durerii? –, se gândise că cel mai bine era ca numai ea, Jem și Barnet să se ocupe de rănit.

– Apă? *Apă?*

Wickham scuipă, protestând pe un ton indignat, în timp ce Gabby întoarse capul pentru a observa intrarea medicului.

– Vreau vin sau o tărie. Ia asta de-aici și adu-mi ceva decent de băut.

Barnet, care ridicase cu blândețe capul stăpânului de pe pernă ca să-l ajute să soarbă din paharul pe care-l adusese, abia reuși să împiedice zdrobirea lui de podea, smulgându-i-l lui Wickham exact la timp, ceea ce îl făcu să lase capul bărbatului să cadă cu ceva mai puțină grijă decât arătase când îl ridicase.

– Fir-ar al dracului, Barnet. Și tu încerci să mă omori?

– Iertare, dom' că..., ăăăă, milord.

Medicul ajunse lângă pat chiar în momentul acela, frecându-și mâinile și înclinându-se în fața lui Gabby.

– Eu sunt doctorul Ormsby, milady. Acum, să vedem, ce avem aici? O rană produsă de glonț, mi s-a spus? Da. Mă scuzați, milady, dacă aș putea să arunc o privire...

Gabby îi cedă locul ei fără să scoată o vorbă și se ridică.

– Pleacă de-aici. Nu am nici un chef să fiu măcelărit de unul ca tine.

Wickham se uită urât la medicul care tocmai ridicase bandajul pătat de sânge ca să se uite sub el. Surprins, Ormsby îl lăsă să cadă şi se dădu înapoi părând foarte ofensat.

– Milord.

– Nu te purta ca un bebeluş, interveni Gabby, vorbindu-i cu asprime lui Wickham. Sigur că medicul trebuie să se uite la rană. Nu mă surprinde deloc dacă îţi este teamă că o să te doară, dar trebuie să înduri, nu ai ce face.

Wickham îşi îndreptă căutătura cruntă înspre ea.

– *Nu* îmi este teamă că o să mă doară.

– O, eu aşa am crezut, răspunse Gabby.

El se uită la ea ca şi când i-ar fi venit să-i arunce cu ceva în cap.

– Foarte bine, îi spuse el printre dinţi medicului. Atunci, examinează-mă. Dar ai grijă cum umbli.

Gabby se strădui să nu zâmbească atunci când Ormsby, cu o expresie uşor circumspectă, ridică încă o dată bandajul de pe rană. Strânse din buze, apăsă şi verifică osul şoldului şi abdomenul pacientului. Când ridică ochii din nou, Wickham era deja cu câteva nuanţe mai palid şi transpira din greu. Deşi nu-i scăpase nici un sunet de pe buze, Gabby era foarte sigură că îl duruse foarte tare consultaţia.

Date fiind circumstanţele – la urma urmei, omul îi ameninţase viaţa şi pe cea a lui Jem, pe lângă multe alte fapte reprobabile –, nu putea spune că îi părea foarte, foarte rău.

– Glonţul este în continuare în rană, se pronunţă Ormsby, îndreptându-şi spatele şi adresându-i aceste cuvinte lui Gabby. Va trebui să fac o operaţie ca să-l scot.

Pe chipul lui Wickham se citea groaza pură.

– Nu o să las nici un nenorocit de felcer să mă taie.

– Blue Ruin, milord.

Barnet reapăru la marginea patului chiar în acel moment, ţinând la vedere un recipient argintiu. Wickham, cu buzele strânse, aruncă o privire înspre valet şi dădu din cap. Îi puse sticla în mână, îi ridică uşor capul şi rănitul bău.

– O să fie mai uşor dacă e beat, spuse Ormsby aprobator, scoţându-şi deja haina.

– Ţi-am spus că n-o să...

Vocea lui Wickham suna ca un mormăit. Fu din nou lăsat pe perne, cu ochii ca nişte lame tăioase şi strălucitoare, cu fălcile încleştate.

Gabby strânse şi ea din buze. Trebuia să facă un efort să-şi aducă aminte că recuperarea lui era la fel de importantă pentru ea ca şi când ar fi fost cu-adevărat fratele ei.

– Dacă glonţul este acolo, atunci trebuie scos ca să se poată vindeca rana, spuse ea ferm.

– Dacă glonţul rămâne unde e acum, fără îndoială că rana va putrezi, încuviinţă şi medicul, întinzându-i haina lui Jem şi suflecându-şi mânecile.

– Aceea ce e, apă fiartă? Excelent.

Gabby îi arătase cu un gest urciorul şi lighenaşul.

– Nu avem de ales, îi spuse lui Wickham.

El se uită în ochii ei un moment îndelungat, în timpul căruia îi dădu de înţeles, fără a rosti vreun cuvânt, că din punctul lui de vedere toată situaţia asta era numai şi numai din vina ei. Pe urmă se uită la Ormsby şi dădu din cap cu multă curtoazie.

– Foarte bine. Dar să fii al dracului de atent la ce faci.

Medicul dădu din cap.

– Ca întotdeauna, milord.

Barnet scoase din nou sticluţa în timp ce Ormsby, cu gesturi pline de importanţă, începu să-şi scoată instrumentele şi să le alinieze pe o mică masă pe care îl pusese pe Jem să i-o aducă lângă pat.

De data asta Wickham bău zdravăn. Apoi se uită din nou la Gabby.

– E timpul să pleci, spuse el.

Gabby, care nu putuse găsi în ea nici cea mai mică dorinţă să asiste la procedura chirurgicală ce avea să urmeze, în ciuda unei dorinţe arzătoare să fie cumva răzbunată pentru tot prin suferinţa falsului conte, dădu din cap. Dar Ormsby se uită în jur chiar în momentul acela şi, dând cu ochii de ea, clătină din cap.

– O să am nevoie de cineva să mă ajute, milady. Desigur, dacă vreți, puteți să trimiteți una dintre cameriste...

– Barnet poate să ofere orice ajutor e nevoie, mugi Wickham, care tocmai băuse iarăşi din sticlă.

Medicul se uită expresiv la Gabby.

– La dracu' omule, nu mai face fețe în spatele meu. Dacă ai o obe... obiecție față de Barnet, spune-mi de-a... de-a dreptu'.

Uşoara poticneală din vocea lui Wickham era un indiciu că lichidul din sticlă deja funcționa, îşi dădu seama Gabby.

Ormsby părea jenat.

– S-ar putea să fie nevoie, milord, să-l folosim pe servitorul domniei voastre – aşa cum e el, mare şi puternic – să vă țină, ăăă, nemişcat. Nu aş vrea să alunece cuțitul.

În mod evident, gândul acesta îl oripilă pe Wickham.

– Dacă se va întâmpla să alunece, bunul meu domn, te pot asigura că vei suferi consecințe dintre cele mai neplăcute.

Wickham aproape că rânji la Ormsby, care făcu instinctiv un pas înapoi, înainte să fie distras de Barnet care întinsese sticla încă o dată, fără să spună vreun cuvânt.

– Foarte bună ideea, spuse Ormsby cu voce scăzută, înspre Gabby, când Wickham mai trase o înghițitură bună de tărie. E un bărbat foarte, hmmm, puternic, soțul dumneavoastră.

– Nu e soțul meu.

Ormsby îi aruncă o privire destul de surprinsă. În mod evident, în opinia lui, nici nu se punea problema ca o doamnă să se afle în camera unui bărbat – în special a unui bărbat pe jumătate dezbrăcat – care nu era soțul ei.

– Este fratele meu.

Vocea lui Gabby sună destul de răstit, căci fusese forțată să spună o minciună. Deşi, îşi spuse în sinea ei, ar fi fost bine să se obişnuiască cu asta. În viitorul apropiat, cel puțin, pentru toți cei interesați şi neinteresați, banditul neruşinat din pat *era* fratele ei.

– Dragă... dragă soră, mă simt nevoit să-ți mai cer o dată să părăseşti camera.

În mod evident, Wickham auzise pretinsul grad de rudenie pe care ea fusese nevoită să-l invoce şi i se părea amuzant. La fel

de evident era că lichidul din sticlă îşi făcea treaba: bărbatul avea obrajii uşor îmbujorați, iar membrele îi zăceau întinse pe saltea.

– Servitorul tău – Jem – poate face tot ce trebe... trebuie ca asistență. Nu am nici... nici cea mai mică dorință să fii de față la măce... măcelărirea care urmează.

– Nici pomeneală de aşa ceva, milord, replică Ormsby ofensat. Aş vrea să ştiți...

Milord îi aruncă o privire amenințătoare, iar Ormsby înghiți în sec.

– Dar nu are importanță. Îşi coborî vocea şi se uită din nou la Gabby. Milady, dat fiind că fratele dumneavoastră e un bărbat vânjos, şi în mod clar destul de puternic, mi-e teamă că – în vâltoarea acțiunii, ştiți – s-ar putea să fie nevoie de mai mult decât un servitor să îl țină.

Gabby aruncă o privire spre Wickham, care se uita la cei doi cu suspiciune, dar era prea ocupat să golească sticla pe care Barnet încercase să i-o ia. Ar fi putut, desigur, să cheme un servitor să-i ia locul, se gândi Gabby, dar, date fiind circumstanțele, oare era înțelept?

Dacă ieşea totul la iveală, ea avea de pierdut la fel de mult ca şi Wickham.

– Pleacă acum, spuse Wickham, coborând sticla de la buze şi uitându-se urât la ea.

– Este mai bine să rămân, răspunse Gabby fermă, întâlnindu-i privirea cu o hotărâre menită să înăbuşe orice împotrivire.

Aparent, Wickham fie îi descifră mesajul, fie nu se mai simți în stare să o contrazică. În orice caz, nu mai protestă deloc.

După ce-şi termină pregătirile, doctorul aruncă o privire spre Barnet şi dădu din cap. Posomorât, Barnet puse sticla deoparte şi apoi se aşeză greoi pe marginea patului.

– Muşcă asta, milord, spuse el, răsucind o batistă de pânză între degete până o făcu un fel de laț strâns.

În ciuda beției din ce în ce mai accentuate, Wickham păru să înțeleagă semnificația acestui gest. Se strâmbă, apoi deschise gura astfel încât Barnet să-i poată vârî batista între dinți. Apoi, Barnet

își înfășură brațele lungi în jurul brațelor și a pieptului stăpânului său.

Ceea ce urmă fu cât se poate de neplăcut. Ormsby începu să sape după glonț; Wickham se agită și scoase sunete guturale de durere prin batista strânsă între dinții încleștați. Sângele curgea în valuri precum vinul la nuntă. După cum prevăzuse Ormsby, Barnet de unul singur nu era suficient pentru a-l ține nemișcat pe pacient. Jem, cu o expresie de îndărătnicie întipărită pe chip, fu chemat să se așeze pe gleznele lui Wickham și să apese bine cu ambele mâini peste genunchii lui.

Până când medicul extrase glonțul, Gabby era aproape la fel de leoarcă de sudoare ca și Wickham.

– Ha! L-am prins.

Ormsby ridică triumfător afurisita de biluță de oțel însângerată, apoi o puse în lighenașul pe care i-l ținea Gabby.

Wickham, mârâind și gemând, după ce își arcuise spatele desprinzându-l de pat în momentul crucial, în ciuda eforturilor combinate ale lui Barnet și Jem de a-l ține jos, se cutremură când glonțul îi ieși din carne. Apoi se prăbuși inert pe saltea, în timp ce sângele îi țâșnea ca dintr-o fântână arteziană din gaura lăsată în urmă de Ormsby și dădu pe dinafară. Cloncănind plin de importanță, Ormsby începu să oprească sângerarea. Gâfâind, cu capul rezemat de umărul lui Barnet, Wickham scuipă bucata de pânză răsucită din gură.

– Cred că o să-mi vină rău, spuse el pe un ton gutural.

Când Jem îi eliberă gleznele și Barnet îi întinse capul peste marginea patului, într-adevăr fu cuprins de spasme violente ce anunțau că va vărsa. Gabby reuși cu greu să ajungă cu lighenașul unde trebuia, în timp util.

Capitolul 10

Când Gabby ieși din camera contelui, era complet ametită din cauza epuizării. După ce cauterizase rana, presărase pudră

de basilicum pe ea, o bandajase bine și lăsase o mulțime de poțiuni care să fie administrate la diverse intervale, în diverse situații, Ormsby plecase, cu promisiunea de a se întoarce a doua zi. Wickham, istovit din cauza tratamentului la care fusese supus și aflat în continuare în foarte bună măsură sub influența băuturii Blue Ruin, deja adormise. Barnet își exprimase intenția de a rămâne alături de stăpânul lui tot timpul. Jem o urmă pe Gabby afară pe hol, care din fericire era gol, după ce mulțimea de servitori care fuseseră acolo mai devreme probabil îl escortaseră în masă până la ieșire pe Ormsby, dornici de noutăți.

– Dacă vrei să spui ceva, și-mi dau seama că vrei, ai face foarte bine să te abții până mai târziu. Sunt prea obosită să te ascult acum, îi spuse Gabby morocănoasă lui Jem, citindu-i în ochi intențiile.

O vânătaie stacojie se vedea foarte clar printre perii cărunți de pe obrazul lui. Gabby își aminti de lovitura pe care i-o dăduse Wickham. Foarte pătimaș pentru statura lui mică, Jem probabil că nu avea să uite sau să ierte asta prea curând.

– Foarte frumoasă trebușoara asta în care ai intrat, domnișoară Gabby, și o știi foarte bine.

Și Jem vorbi tot cu o voce scăzută, dar cuvintele lui nu sunară mai puțin vehement din cauza aceasta.

– În camera aia e o pereche de ticăloși buni de spânzurat, cea mai adevărată pe care am văzut-o io. Ai făcut mare treabă când l-ai împușcat pe nemernicu' ăla. El...

– Poți să crezi ce vrei, dar va trebui să-ți ții gura, îl întrerupse Gabby cu severitate. Indiferent cine e, nu are cum să fie mai rău pentru noi decât vărul Thomas.

– Se prea poate ca domnul Thomas să fie un idiot, dar măcar de el nu trebuie să ne temem că o să ne ucidă în pat, replică Jem. Tâlharii ăștia merită să fie duși la pușcărie, dacă nu chiar spânzurați din prima. Lasă-mă să trimit pe cineva pe Bow Street...

Se întrerupse brusc, căci apăru Mary pe coridor, cu o carafă de apă fierbinte. Spionând-o pe Gabby, îi făcu o scurtă plecăciune.

– Bună dimineața, Mary.

– 'Neața, milady. Doamna Bucknell s-a gândit că s-ar putea să doriți carafa asta în cameră acum, doamnă, spuse Mary.

– Da, îmi va face foarte bine, mulțumesc, Mary. Poți să o duci înăuntru. Vin și eu imediat.

În timp ce Mary făcea ceea ce i se spusese, Gabby se mai uită o dată la Jem.

– Dacă noi dezvăluim faptul că bărbatul de acolo nu este Wickham, el va da la iveală că Wickham e mort, îi spuse Gabby sec. Cu Wickham mort, vărul Thomas obține titlul. Iar tu știi bine cum e vărul Thomas: cu el conte, noi – noi toți, eu și surorile mele, tu, tot restul personalului – vom fi curând săraci lipiți, lăsați de izbeliște. Așa cum stau lucrurile acum nu spun că este neapărat bine, dar măcar e mai bine decât ar fi altfel, crede-mă.

Jem se încruntă, apoi clătină din cap, îndoindu-se.

– Dacă trebuie și trebuie și simțiți că asta aveți de făcut, domnișoară Gabby, atunci știți foarte bine că așa o să fac și eu, spuse Jem. Da', după părerea mea, facem o mare greșeală. Tâlharii ăștia nenorociți...

O cameristă apăru în capul scărilor, mergând spre ei cu spatele plecat sub greutatea găleții cu cărbuni pe care o ținea cu ambele mâini. Jem se întrerupse brusc din ce spunea. Profitând de ocazia care i se oferea astfel, Gabby o luă înspre ușa de la apartamentul ei.

– Mă duc la culcare, îi spuse lui Jem în timp ce fata trecu pe lângă ea, făcând o plecăciune rapidă. Și îți sugerez să faci și tu același lucru.

– Mă îndoiesc că voi mai putea vreodată să închid ochii și să dorm în pace cu atâția tâlhari și pungași în casă, spuse Jem amar. Și dacă io mă duc să mă culc la grajduri, cine va sta cu ochii pe ei, ia să-mi spuneți?

– Din fericire, nu e nevoie ca nimeni să stea cu ochii pe ei în acest moment. Sunt legați de mâini și de picioare. Unul este rănit, iar celălalt trebuie să-l îngrijească. Ceea ce înseamnă că în nici un caz nu vor avea la dispoziție timpul și posibilitatea să se preocupe în legătură cu noi.

Terminând în această notă optimistă, Gabby puse mâna pe mânerul ușii.

– Da, asta e adevărat, în afară de cazul în care se hotărăsc mai repede să-i omoare pe cei care ar putea depune mărturie privind faptele lor rele decât să se îngrijească de răniți, caz în care o să fim luați ca din oală. Fii atentă și io o să fiu la fel, și să nu ai încredere în ei câtuși de puțin, domnișoară Gabby, m-auzi?

Cu avertismentul acela sumbru răsunându-i în urechi, Gabby ajunse în sfârșit în camera ei și se lăsă în grija lui Mary. Curând după asta, se lăsă pradă epuizării totale și se întinse pe pat. În câteva minute dormea dusă.

– O s-o trezești. Hai să mergem de aici.

– Dar e trecut de miezul zilei.

Șoapta exasperată îi aparținea lui Beth.

– Atunci, în mod clar este foarte ostenită.

Și Claire vorbi tot în șoaptă, deși cuvintele ei fură însoțite de o tonalitate mai aspră.

– Gabby nu doarme *niciodată* atâta timp.

– Dar de obicei odihna nu îi este tulburată de o împușcătură în miez de noapte.

– Hm. Gabby nu e așa de moale, încât să doarmă toată ziua din cauza asta. Și tu, și eu am fost deranjate de asta și noi ne-am trezit. Sunt convinsă că nu ar vrea să ratăm prima noastră zi în oraș.

– Pe tine te preocupă doar să ajungi cât mai repede în oraș, ripostă Claire.

Pleoapele lui Gabby se ridicară doar cât să le zărească pe surorile ei care erau aplecate deasupra patului ei. Claire o ținea pe Beth de braț, încercând să o tragă de acolo. Beth, care se strâmba la Claire, nu se dădea dusă. Sigur că nici una dintre ele nu avea habar că fusese trează noaptea întreagă. Claire continuă:

– Nu-ți pierde timpul, nu plec nici să mă pici cu ceară.

– Și când mă gândesc că Twindle mă tot ceartă *pe mine* că folosesc termeni colocviali. Beth clătină din cap. Nu îi folosești niciodată când e ea de față.

– Haide, să mergem, te rog. Dând dovadă de o adevărată noblețe, după cum cugetă Gabby, Claire ignoră tentația de a lansa o salvă de răspuns. Las-o pe Gabby să doarmă. Putem merge mâine la cumpărături.

– La cumpărături? izbucni Beth. Dacă asta e ideea ta de zi petrecută ca lumea, eu cred că e destul de plictisitoare. Eu...

– Bine, bine, m-am trezit, interveni Gabby gemând, deschizând ochii și întinzându-se.

Perdelele erau încă bine trase, iar dormitorul – întunecat. Cu toate acestea, era evident, judecând după razele care se iteau pe marginile ferestrelor și după zgomotele pe care le putea acum auzi destul de clar din stradă, că ziua aceea începuse de o bună bucată de timp. Pentru o clipă, simți un mic fior de încântare care reuși în mare măsură să îi șteargă epuizarea: adevărul era că erau la Londra...

– Vezi ce-ai făcut?! spuse Claire dojenitor către Beth când ambele se întoarseră să se uite la Gabby. Ce te costa să o lași să mai doarmă?

– Adevărul este că am prea multe lucruri de făcut ca să-mi permit să dorm toată ziua. Oricum, cât e ceasul? întrebă Gabby, frecându-și cu ambele mâini ochii obosiți.

– E trecut de *unsprezece*.

Tonul lui Beth era scandalizat, de parcă avea de-a face cu cel mai rușinos păcat de care auzise vreodată. Într-adevăr, tatăl lor, suferind de ani buni de insomnie cronică, nu îngăduise niciodată cuiva aflat sub acoperișul lui să doarmă prea mult după ivirea zorilor. Și chiar dacă nu mai era cu ele de mai bine de un an, obiceiurile vechi erau, după cum descoperiseră și ele, foarte greu de schimbat.

– Atât de târziu, spuse Gabby luând-o în zeflemea și făcându-i semn lui Beth să tragă perdelele.

Beth o ascultă și curând camera fu inundată de lumina strălucitoare a zilei, iar ea clipi de câteva ori să-și obișnuiască ochii și să se scuture de ultimele rămășițe de somnolență, apoi se ridică să se sprijine de tăblia patului. Părul ei care-i făcea tot timpul probleme, refuzând să se lase bine fixat cu agrafe, îi atârna

pe umeri, scuturându-se din cauza mișcării, iar ea își dădu seama brusc că o chinuiau dureri și junghiuri noi, acesta fiind în mod clar efectul celor petrecute noaptea trecută. Și cel mai rău lucru era durerea surdă care-i zvâcnea în șold și în picior. Clipi de câteva ori să se obișnuiască oarecum cu durerea, retrăind momentul căzăturii care i-o provocase. Și legată de amintirea aceasta mai era una, și mai neplăcută: în încăperea de alături se afla un bărbat care se dădea drept fratele ei, dar mai cu seamă un om care o amenințase și încercase să o intimideze, și pe care îl împușcase într-un gest cât se poate de meritat. Un bărbat care era un bandit periculos, și al cărui secret întunecat îl cunoștea bine...

Gândul acesta o făcu pe Gabby să se cutremure. Presupunea că ar trebui să se considere norocoasă că fusese trezită de surorile ei și nu de valetul lui, care să intre peste ea în dormitor să o ucidă.

Dar era mai bine să păstreze astfel de gânduri pentru altă dată. Deocamdată, nu era nimic de făcut în privința bărbatului din camera de alături. Și cea mai rapidă cale de a scăpa de el era, în mod evident, să-și urmeze planul original de a-i asigura viitorul lui Claire. După aceea, lucrurile aveau să stea cu totul și cu totul altfel, iar pungașul acela ar fi făcut bine să-și păzească spatele.

– Uită-te la ea cât de obosită pare. Trebuie să înveți să te gândești și la ceilalți, Beth.

Beth înghiți în sec, indignată.

– Beth are dreptate, Claire. *Nu* mi-ar plăcea să ratez prima noastră zi în oraș, spuse Gabby în grabă, înainte să se aprindă cearta între cele două.

– Vezi? spuse Beth cu o demnitate suverană spre Claire.

Claire, părând să uite pentru moment de calitatea ei de tânără lady, scoase limba în loc de răspuns.

– Sunați clopoțelul, una dintre voi? Am să mă scol îndată. Trebuie să îi facem o vizită mătușii Salcombe, asta în primul rând, dacă nu chiar azi, atunci cât se poate de repede, și fără îndoială foarte curând vom începe să primim și noi vizite...

Gabby le cercetă cu privirea. Amândouă erau înveșmântate în rochii demodate de doliu, așa cum de altfel era și rochia în care avea să se îmbrace ea însăși. Situația aceasta deplorabilă trebuia

remediată fără întârziere. Cu cât era Claire mai repede îmbrăcată cum se cuvine, văzută, curtată şi cerută în căsătorie, cu atât mai repede avea să poată şi ea răsufla uşurată. Indiferent cât încerca să caute justificări în mintea ei, nu avea cum să evite senzaţia că se afla pe un munte de pulbere gata să-i explodeze în faţă în orice moment.

– Claire, ai nevoie de haine. Şi adevărul este că toate avem. De haine multe şi frumoase, incomparabile cu ce avem acum.

Claire, care tocmai traversa încăperea ca să ajungă la cordonul clopoţelului, dădu din cap, total de acord cu ea.

– Să nu-mi spui că mergem la cumpărături, mârâi Beth.

Gabby aruncă deoparte pledurile şi-şi coborî picioarele peste marginea patului, ignorând în mod intenţionat durerea din şold şi din genunchi atunci când picioarele îi atinseră covorul.

– Ba exact asta vom face.

Până se îmbrăcă, Gabby reuşi să potolească protestele lui Beth în legătură cu itinerarul acelei zile, promiţându-i că vor vizita tot ce era de vizitat în Londra imediat ce ea şi surorile ei aveau să aibă o înfăţişare potrivită, adecvată pentru a fi văzută. Ceea ce, date fiind veşmintele lor actuale – trebui să recunoască până şi Beth, care se uita pe furiş pe fereastră cercetând trecătoarele îmbrăcate la modă într-un mod cât se putea de necuviincios, după cum se exprimă Claire –, era departe de a fi aşa. Apoi, pentru a răspunde la întrebarea lui Claire, Gabby fu obligată să povestească cu lux de amănunte, aproape în întregime false, cum de ea şi Jem ajunseseră primii la locul unde se rănise Wickham. Când cele trei tocmai ieşeau din apartamentele lor şi o luau în jos pe scări, avură ghinionul să se întâlnească cu Barnet, care ieşea din camera contelui, încruntat şi ţinând în mâini un bol neatins de supă şi un pahar de bere.

– Cum se simte Wickham? îl întrebă Beth, când Gabby ar fi preferat mai degrabă să treacă pe lângă el cu un simplu gest din cap, politicos.

– Nu prea bine.

Barnet părea îngrijorat.

– E slăbit ca un pisoi şi, după cum vedeţi, nu vrea să mănânce.

– Vrei să spui că nu vreau să mănânc spălătura aia de vase, se auzi prin uşa deschisă vocea slabă, dar arţăgoasă a lui Wickham.

Barnet se uită neajutorat la Gabby.

– L-aţi auzit pe doctorul Ormsby cu urechile dumneavoastră, domnişoară: a zis să nu-i dăm nimic în afară de lichide până nu vine să-l vadă el din nou.

– Poate că dacă... începu Claire, întinzându-se să ia tava din mâinile lui Barnet.

– Gabriella! Tu eşti? Vino aici, ordonă Wickham imperativ.

Gabby se încruntă. Dacă era după ea, l-ar fi ignorat pe ticălosul acela lipsit de orice maniere, dar o astfel de atitudine puţin curtenitoare din partea ei, care îi era total necaracteristică, le-ar fi făcut curioase pe surorile ei. La urma urmei, se presupunea că bărbatul rănit era fratele lor.

– Gabriella!

– Dă-mi asta, spuse Gabriella scurt, luând tava de la Claire.

Era surprinzător de grea, îşi dădu ea seama când privirea ei o întâlni pe cea a surorii ei.

– Camera în care boleşte Wickham nu este locul potrivit pentru tine şi Beth. Duceţi-vă jos şi spuneţi-i lui Stivers să servească gustarea şi vin şi eu în câteva minute.

– Dar, Gabby...

Beth aruncă o privire curioasă prin uşa care rămăsese deschisă din cauza staturii masive a lui Barnet, care se oprise în cadrul ei. Însă mobilierul din apartamentele contelui era în aşa fel aranjat, încât tot ce se vedea erau două fotolii tapiţate cu brocart auriu din faţa căminului.

– Mergeţi, spuse ea ferm, întorcându-se să intre în cameră.

– Domnişoară, puteţi să mergeţi înapoi cu aia dacă vreţi, dar mie mi-a spus să cer la bucătărie câteva felii bune de carne de vită şi poate nişte budincă. Dom' c... adică, domnul conte mi-a zis că-mi ia gâtu' dacă nu-i ascult ordinele.

– Mie n-o să mi-l ia, spuse Gabby mult mai sigură pe ea decât era de fapt.

Aruncându-i o privire plină de respect, Barnet ţinu uşa lăsând-o să intre. Păşi în încăpere, iar Barnet închise uşa în urma ei.

Vag, ea auzi paşii bărbatului şi ai lui Claire şi Beth, din ce în ce mai departe pe hol.

Rămăsese singură cu un om de care avea toate motivele să se teamă. Gândul o făcu să ezite. Făcu o pauză, aruncând o privire spre pat, conştientă că se simţea cum trebuia să se fi simţit Daniel când păşise în groapa cu lei.

Capitolul 11

Părea slabă, delicată şi emoţionată ca un subaltern într-o încăpere plină de generali. Ochii i se măriseră fixându-l cu privirea. Pielea îi era palidă. Bine, se gândi el cu o senzaţie de satisfacţie. Spera că îi dădea o stare de agitaţie. Voia să o facă să se simtă agitată. Sau cel puţin suficient de emoţionată şi de nesigură pe ea ca să se gândească de două ori înainte de a dezvălui şi altcuiva adevărul în ceea ce-l privea.

Faptul că era ţintuit la pat recuperându-se după rana pe care i-o provocase ea era, în opinia lui, reţeta perfectă pentru dezastru. În primul rând, nu avea cum să o oblige să respecte înţelegerea pe care o făcuseră. Putea avea încredere în ea numai în măsura în care propriul interes dicta că trebuia să-şi ţină gura.

Dar acea încredere era, în cel mai bun caz, doar un lucru extrem de fragil. Sârma subţire pe care păşea de când îi luase locul lui Marcus se transformase, acum că şi ea, şi servitorul ei ştiau despre înşelăciune, în cel mai fin fir de mătase. Mai înainte nu-şi făcuse griji decât să nu dea peste cineva care să-l cunoască pe Marcus sau pe el însuşi. Cum Marcus îşi trăise viaţa în Ceylon şi nu pusese piciorul în Anglia decât într-o scurtă vizită cu mulţi ani înainte, iar el îşi petrecuse anii copilăriei şi ai primei tinereţi în Ceylon înainte de a se muta în India, posibilitatea era una reală, dar, considera el, suficient de puţin probabilă, încât această înşelăciune putea să funcţioneze. Cu toate astea, avea senzaţia că merge pe coji de ouă de când îşi asumase identitatea lui Marcus.

Evenimentele nopţii trecute transformaseră cojile de ouă în lichid, iar lui îi era teamă că acum se ducea la fund, şi-ncă repede.

–Vino încoace, îi spuse cam cu acelaşi ton pe care l-ar fi folosit cu unul dintre oamenii aflaţi sub comanda lui.

Ea-şi înţepeni spatele, ridică bărbia, sprâncenele înălţându-i-se trufaş. În ciuda rochiei negre care nu i se potrivea deloc, arătând de parcă fusese făcută pentru o femeie care avea de două ori vârsta ei şi era şi de două ori mai grasă, ea deveni brusc, în fiecare centimetru al trupului, o mare doamnă, iar el, judecând după expresia de pe faţa ei, nu era mai presus decât ţărâna de sub picioarele ei.

Dacă nu s-ar fi simţit atât de groaznic de slăbit şi de puţin confortabil, chiar i-ar fi venit să zâmbească.

–*Te rog*, vino încoace, draga mea Gabriella, rectifică el înainte ca ea să aibă răgaz să se răsucească pe călcâie şi să plece din cameră, aşa cum expresia ei sugera că era foarte posibil să o facă. Aş vrea să-ţi spun ceva.

–Ce este?

Tonul ei era total neprietenos, dar se apropie totuşi. El bănui însă că ascultarea ei se datora mai degrabă greutăţii tăvii pe care o avea în mână decât să exprime vreun act de supunere în faţa voinţei lui.

–Aş vrea să-ţi reamintesc de târgul nostru.

Ea păru să înţepenească din nou, iar paşii îi şovăiră puţin. Vocea îi sună foarte rece când răspunse:

–Poţi fi sigur că nu am nevoie să-mi reamintească nimeni. Nu o să-mi iau cuvântul înapoi.

–Nu trebuie să spui nimănui, nu uita!

–De ce, crezi c-o să mă duc să strig asta în patru zări? Nu o s-o fac. Nu părea deosebit de fericită în legătură cu asta. Să fac public faptul că am fost de acord cu aşa ceva nu-mi va face prea multă cinste în faţa nimănui, de asta poţi fi sigur.

–Dacă te face să te simţi mai bine în vreun fel, cu siguranţă asta îţi face cinste în faţa mea.

–Nu mă face să mă simt mai bine.

Puse tava jos, pe măsuța de lângă pat, cu mai multă forță decât era necesar, astfel că lingura zăngăni şi supa se mişcă în bol, amenințând să dea pe-afară. Când observă că tava era exact aceeaşi cu cea pe care tocmai o refuzase, el se posomorî.

– I-am spus lui Barnet să ducă asta înapoi la bucătărie şi să-mi aducă ceva comestibil.

Tonul îi era din nou răstit, mai răstit decât intenționase el.

– Barnet nu făcea altceva decât să urmeze recomandările domnului Ormsby când a adus asta.

Ea se încruntă la el. Perdelele erau trase la ferestrele înalte care dădeau înspre curtea din spatele casei, şi razele soarelui strălucitor îi atinseră fața. Ochii ei erau într-adevăr limpezi şi gri ca apa de ploaie, observă el în trecere, iar profilul îi era la fel de delicat precum cel de pe o camee. Avea de fapt, aşa cum observase el noaptea trecută când o ținuse în brațe, mult mai mult farmec feminin decât părea la prima vedere. Discrepanța dintre imaginea pe care o prezenta lumii şi femeia pe care o întrezărea când şi când pur şi simplu îl intriga.

– Porcăria asta mă va ucide mai degrabă decât rana pe care mi-ai făcut-o, spuse el amar, mirându-se cât de mult îi plăcea să privească lumina soarelui jucându-se pe chipul ei.

Aşa cum intenționase el, pe fața femeii se întipări o expresie vinovată. Bun. Voia ca ea să regrete faptul că-l împuşcase. Putea folosi sentimentul de vină în avantajul lui.

– Totuşi, trebuie să mănânci asta sau nimic până ce domnul Ormsby ne va spune altceva, spuse ea pe un ton sever.

Era foarte posibil – îşi dădu el seama brusc – ca, pentru ea, să nu reprezinte nici pe departe o privelişte atâta de intimidantă pe cât ar fi dorit. Stând întins în pat, cu capul proptit pe câteva perne, nebărbierit, fără îndoială palid, înveşmântat doar într-o cămaşă de noapte, cu aşternuturile (netezite recent de Barnet) strânse în jurul mijlocului, nu era tocmai în postura de a sili pe cineva să-i respecte ordinele pe care le-ar fi putut da foarte uşor. Cu siguranță, Gabriella nu mai părea să îl privească cu teamă. Mai degrabă, se uita la el de parcă ea ar fi fost guvernanta, iar el băiețelul neastâmpărat aflat în grija ei.

– *Poți* să mănânci asta singur?

– Nu sunt copil, spuse el mijindu-şi ochii spre ea. Sigur că pot să mănânc singur. Dacă hotărăsc să fac asta, iar eu nu am nici cea mai mică intenție.

– Atunci, arată-mi. Cuvintele ei sunau foarte mult a provocare. Ridică tava şi o aşeză în poala lui, apoi se îndreptă de spate, cu mâinile în şolduri şi o privire necruțătoare în ochi. Haide, dă-i drumul, ia lingura.

El o măsură din ochi.

– Nu am hotărât să...

– Nu poți, nu-i aşa? Cât de tare trebuie să enerveze pe cineva, care este atât de obişnuit să-i intimideze pe cei mai slabi decât el, să fie atât de slăbit el însuşi, încât să nu poată să ridice nici măcar o lingură!

Strângând din dinți, el se ridică să muşte momeala, deşi vedea cât se putea de limpede că undița era în apă şi firul întins. Ceea ce înrăutăți lucrurile fu că, în momentul când vârî lingura în fiertură şi dădu să o ridice la gură, muşchii brațelor se făcură brusc ca de marmeladă, iar mâna începu să îi tremure. Supa se vărsă pe tavă.

– Dă-mi voie să te ajut.

Părând resemnată, ea îi luă lingura din mână şi o cufundă din nou în supă, în timp ce brațul lui trădător se supuse şi rămase inert pe saltea. Apoi, aşezându-se pe marginea patului, umplu din nou lingura cu fiertură şi i-o ridică spre gură.

El nu ştiu dacă să se simtă amuzat, jignit sau recunoscător pentru faptul că era tratat ca un copil bolnav. Uitându-se lung la ea, expresia de pe fața lui era o combinație din toate trei, îşi spuse în sinea lui.

– Deschide gura, spuse ea pe tonul cuiva care era la fel de obişnuit să dea ordine ca şi el.

Mirându-se şi el însuşi de cât de ascultător putea fi, se supuse, iar ea îi turnă lingura de supă caldă pe gât, rapid şi eficient. Lichidul sărat avea un gust surprinzător de bun, iar el îşi dădu seama că de fapt îi era foame. Înghiți mult mai cu poftă decât era dispus să lase să se vadă, în timp ce ea continua să-i ducă supa la gură.

– Spune-mi ceva: cum se face că ai ştiut că fratele meu este mort?

Întrebarea rostită pe un ton uşor îl luă prin surprindere şi aproape că se înecă. Tuşind, reuşi în cele din urmă să înghită şi se uită la ea circumspect.

– Aş putea să te întreb şi eu acelaşi lucru, spuse el când reuşi să vorbească.

– Îţi voi răspunde cât se poate de sincer, măcar ţie: îl trimisesem pe Jem la Marcus să-i ducă un mesaj. El era acolo când... s-a întâmplat.

– Chiar era?

În cazul acesta era surprinzător faptul că nu-l văzuse pe servitor. Pe de altă parte, el se dusese să-l urmărească pe ucigaş într-un acces paroxistic de durere şi furie, în timp ce Jem rămăsese la faţa locului. Mesajul lui Marcus spunea „am găsit ce cauţi". Ceea ce căuta cu atâta ardoare, încât trebuise să abandoneze şi ideea de a se întoarce alături de Marcus. Marcus era mort; nu avea cum să mai schimbe asta. Tot ce putea face acum era să îl caute pe ucigaş: unul pentru care, dacă Marcus avusese dreptate, iar faptul că fusese asasinat arăta aproape sigur că avusese, crima era cea mai neînsemnată dintre nelegiuirile de care se făcea vinovat. Să urmărească indiciile legate de uciderea lui Marcus era singurul fir pe care îl avea; nu-şi putea permite să îl piardă.

Cu toate astea, îi era foarte teamă că şi de data aceasta avea să se lovească de eşec, aşa cum i se întâmplase de mai multe ori în ultimele luni. În cel mai bun caz, rolul pe care şi-l asumase era o chestie extrem de hazardată. Dacă ucigaşul nu făcea nici o mişcare pentru a remedia ceea ce spera el că avea să fie interpretat drept o greşeală, el putea să continue cercetările cu câtă tenacitate voia, fără însă a avea sorţi de izbândă. Era ca şi cum ar fi căutat acul în carul cu fân.

– Ei bine?

Gabriella îl privea nerăbdătoare, chiar când îi ducea la gură ultima lingură de zeamă aurie. El înghiţi, dându-şi seama că se simţea mult mai bine acum că mâncase ceva – chiar şi o fiertură călâie şi fără gust – şi îşi umpluse cât de cât stomacul. Întrebarea

ei nu avea răspuns, desigur. Niciodată nu ar fi putut şi nici nu ar fi avut cum să dezvăluie ceva din motivele care îl aduseseră în locul acesta.

– Ai o gură... tocmai bună de... sărutat, spuse el în schimb, gânditor, lăsându-se pe spate pe perne şi închizând pleoapele pe jumătate.

Să o tachineze părea o răsplată necuvenită pentru faptul că avusese atâta grijă de el, dar avu exact efectul scontat: ea făcu ochii mari şi buzele i se depărtară, în timp ce se uita la el, şocată. El continuă cu un zâmbet din ce în ce mai larg:

– Ca desert, mi-ar plăcea să gust puţin. Ce zici?

Ea se ridică brusc în picioare. Mişcarea făcu vasele să zăngănească şi, pentru o clipă, el se temu că o să se verse toată berea pe el. Rapid, puse mâna pe pahar să nu se mai clatine, bucuros să descopere că îşi recuperase suficient puterile încât să-i permită să o facă, şi privi în sus pentru a întâlni ochii ei ce aruncau sclipiri violente, ca nişte peşti argintii într-un lac, şi îl priveau crunt.

– Eşti obraznic, vulgar, *desfrânat*, spuse ea printre dinţi. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu are rost să-mi pară rău pentru tine. Ar fi trebuit să te las să flămânzeşti.

Şi rostind aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie şi o luă foarte demn înspre uşă. El zâmbi slab, admirând mişcarea uşoară a posteriorului ei sub fustele prea largi. Nu era nici pe departe atât de lipsită de forme cum i se păruse lui la început.

Capitolul 12

Gabby fierbea încă, atunci când li se alătură surorilor ei. Şi când te gândeşti că îi păruse rău pentru el, că se aşezase pe patul lui şi-l hrănise cu supă şi că începuse să simtă un anumit grad de confort în prezenţa lui... Ar fi trebuit să ştie că nu era cazul. De fapt, ştia că nu e cazul. Dar el avea suficient farmec încât să ademenească şi porumbiţele din găoace, iar ea îi căzuse victimă.

Nu avea să se mai întâmple.

– Ce a vrut Marcus? întrebă Beth când Gabby se aşeză lângă ele la masă.

Luată prin surprindere, pentru o clipă Gabby nu putu face altceva decât să clipească spre sora mai mică. Apoi se strădui să-şi şteargă din minte scena pe care tocmai o trăise şi reuşi să încropească o expresie plăcută, care să se potrivească oarecum cu un răspuns agreabil şi cuviincios.

– A vrut doar să întrebe dacă totul e în regulă cu noi. L-am asigurat că suntem cât se poate de bine.

Beth păru că voia să mai întrebe ceva, iar Claire părea pe punctul de a interveni şi ea în discuţie. Astfel că, pentru a imprima o nouă direcţie gândurilor comune, Gabby o întrebă în grabă pe Twindle, care li se alăturase în sufragerie, unde se găseau, după părerea ei, cele mai la modă magazine. Această diversiune funcţionă; Claire şi Twindle începură să discute pline de interes despre subiectul acesta, Beth interveni în discuţie din când în când, iar ele cerură chiar şi părerea lui Stivers. La rândul lui, acesta se ocupă de tot ce era nevoie în timp ce doamnele luară un prânz rapid şi uşor. În sfârşit, se ajunse la o concluzie ce păru cât de cât clară, iar surorile plus Twindle se lansară în prima lor zi de explorări pe străzile Londrei.

În ochii lor de fete crescute la ţară, priveliştile care le asaltau la tot pasul erau absolut extraordinare. Pe de-o parte erau edificiile, monumente şi muzee şi clădiri ale căror înălţimi şi faţade decorate le făceau să se minuneze. Pe de altă parte erau zonele întinse acoperite de verdeaţă şi atât de îmbietoare, descrise într-un ghid – pe care întreprinzătoarea Beth îl scoase din săculeţul ei de mână – drept Hyde Park şi Green Park. Peste tot mişunau oameni, în trăsuri, pe cai, pe jos, iar o mulţime de vehicule aglomerau străzile. Până când ajunseră pe Bond Street, despre care şi servitorii, şi ghidul de buzunar le dăduseră asigurări că era cel mai select bulevard din oraş, locul potrivit pentru achiziţionarea de lucruri elegante şi la modă, chiar şi Gabby simţi că, dacă nu era atentă, avea să rămână cu gura căscată întocmai cum păţise

Beth, înainte de a-i atrage Claire atenţia să închidă gura, ca să nu arate ca nişte ţărăncuţe ignorante.

La început, conştiente de lipsa lor de experienţă şi de cunoştinţe în domeniu, ezitară să intre în locurile unde se aflau cei mai la modă croitori. Acele buticuri elegante erau pline de doamne îmbrăcate cu rochii frumoase, din lumea bună, aflate în căutarea ultimelor tendinţe, iar Gabby se simţea la fel de nelalocul ei între ele, cum s-ar fi simţit o tânără puritană ajunsă din întâmplare la curtea regelui George. Dar mătăsurile, şi satinul, şi muselina, şi şifonul expuse aveau nişte culori şi texturi atât de minunate, iar modelele rochiilor erau atât de atrăgătoare, încât nu se putură abţine să nu intre. Curând descoperiră că se simţeau şi se distrau extraordinar. Chiar şi Beth. Când intrară în atelierul extrem de select al lui Madame Renard, despre care se spunea că este cea mai de vază croitoreasă de haine de damă din oraş, erau destul de prinse în discuţii despre cele mai frumoase elemente ale modelelor actuale şi aproape că nici nu băgară în seamă unde se aflau. Apoi, o remarcă aparent întâmplătoare a lui Claire îi dezvălui uneia dintre asistentele cu nasul pe sus ale proprietarei că acele trei provinciale demodate, îmbrăcate în negru, erau de fapt surorile contelui Wickham, nou-sosite în oraş pentru începerea sezonului. Astfel, *madame* însăşi ieşi să le servească, aproape frecându-şi mâinile de mulţumire şi lăcomie.

Apoi fură învăluite de un vârtej de materiale şi de tipare, încât şi Gabby însăşi se trezi în pericol să-şi piardă capul. *Madame* înţelese foarte bine când Gabby îi spuse că Lady Claire era elementul principal al preocupărilor lor. O femeie mică de statură, vioaie ca o pasăre şi, cu un coc imens în părul prea negru ca să fie natural şi cu ochi negri vicleni, *madame* văzu din prima în Claire o frumuseţe care, îmbrăcată corespunzător de ea, nu ar fi făcut decât să-i sporească extraordinara reputaţie. Celelalte surori ofereau mai puţin spaţiu de lucru talentului ei, recunoscu în faţa asistentei ei într-un moment de intimitate. Dar cea mai mare, deşi era cam trecută de o anumită vârstă ca să mai fie încă necăsătorită, avea totuşi un nu ştiu ce la fel de rar şi de valoros ca şi frumuseţea. Era vorba despre *calitate*, asta spuse *madame* accentuând ultimul

cuvânt ca să arate ce voia să spună. Lady Gabriella era *o doamnă de calitate*. Cât despre sora mai mică, aceasta fiind din păcate pufoasă ca o budincă, nu rămânea decât să spere că timpul avea să facă vrăji asupra siluetei ei. În orice caz, *madame* nu putea decât să simtă că le făcuse nobilelor ei cliente un serviciu subliniind faptul că Lady Gabriella, în rolul de soră mai mare şi potenţială însoţitoare peste tot, avea nevoie şi ea, fără îndoială, de o mulţime de veşminte noi. Lady Elizabeth nu trebuia uitată nici ea; deşi era prea tânără ca să onoreze cu prezenţa ei petrecerile de sezon, i se permitea totuşi să fie prezentă la vizitele pe care aveau să le primească şi să le facă, petrecându-şi timpul printre persoanele de o vârstă cu ea, pe care urma să le cunoască fără îndoială în cel mai scurt timp. Din acest motiv, garderoba ei, deşi simplă aşa cum se cuvenea unei domnişoare de pension, trebuia să fie, de asemenea, destul de cuprinzătoare.

Când, în sfârşit, orgia de cumpărături se încheie, doamnele, la recomandarea lui *madame*, se retraseră la Guenther, pentru a se răcori cu îngheţată. Extenuate, dar fericite, fiecare dintre ele era conştientă de suprema plăcere feminină de a fi îmbrăcată în rochii noi şi la modă. Iar *madame*, mişcată de dimensiunile comenzii pe care o primise şi de natura ilustră a clientelor ei, fusese de acord să se despartă de unele veşminte care fuseseră deja confecţionate pentru alte doamne, dar nu fuseseră livrate încă. Rochiile de doliu pe care le dăduseră jos şi pe care *madame* se oferise să le pună pe foc, fuseseră puse deoparte pentru a fi date săracilor. Le promisese alte rochii pentru ziua următoare şi garderobe complete în timpul săptămânii următoare.

– Şi dacă nu o să observăm noi o creştere remarcabilă a numărului de cliente când sora cea drăgălaşă îşi va ocupa locul în înalta societate, atunci nu am motiv să mă numesc modistă, îi spuse *madame* cu satisfacţie asistentei ei, când doamnele părăsiseră incinta.

Iar asistenta se arătase de acord, convinsă.

Doar trei sferturi de oră mai târziu, surorile Banning îşi terminară îngheţatele şi hotărâră să lase pentru altă zi restul

de cumpărături pe care le mai aveau de făcut, lucruri minore dar necesare, cum ar fi panglicile sau evantaiele.

– Ei bine, spuse Beth senină şi sinceră când urcară din nou în trăsură pentru a se întoarce acasă, trebuie să spun că nu a fost prea rău. Să faci cumpărături la Londra este cu totul şi cu totul altfel decât să faci cumpărături în York.

– Da, pentru că am avut bani de cheltuit, aşa cum nu ni s-a mai întâmplat niciodată până acum, iar modelele de aici îţi taie răsuflarea, răspunse Claire cuibărindu-se pe locul ei.

Se uită cam îngrijorată spre Gabby, care stătea în faţa ei.

– Crezi că Marcus o să se supere şi o să ne taie toate fondurile când va primi nota de plată? Mi-e teamă că am fost nepermis de extravagante. Mie nici nu-mi trecea prin cap că avem nevoie de atâtea rochii, dar ţie?

– Şi de mănuşi, şi de bonete, şi de şaluri, ca să nu mai vorbim despre botinele acelea cochete cu năsturaşi într-o parte, ciripi şi Beth, intervenind în discuţie.

Entuziasmul ei pentru cumpărături sporise considerabil de când i se arătase cât de bine putea să arate în haine noi.

– Cu siguranţă nu era nevoie să comandaţi rochii noi şi pentru *mine*, domnişoară Gabby, spuse Twindle.

Ca şi Claire, Twindle părea uşor îngrijorată din pricina micii averi ce fusese cheltuită.

– După cum v-am spus, eu am deja suficiente rochii pentru ce-mi trebuie mie, iar stăpânul – pe bună dreptate – ar putea să aibă ceva de obiectat dacă e pus să plătească pentru ca eu să mă preumblu pe-aici gătită ca o ducesă.

– Prostii! pufni Beth indignată. Tot ce ţi-ai ales a fost fie gri, fie maro, şi cu nişte modele atât de simple şi plicticoase... Aş vrea să văd eu ducesa care le-ar îmbrăca.

– Culorile şi materialele pe care le-am ales sunt pe deplin potrivite pentru vârsta şi poziţia mea, domnişoară Beth, iar când vor fi terminate, rochiile vor fi mult mai frumoase decât orice am avut eu până acum.

– E trist să spun aşa ceva, dar asta e valabil şi în ceea ce ne priveşte pe noi toate, Twindle, spuse Claire cu o privire îndurerată.

– Pentru că *papa* era așa un zgârie-brânză! exclamă Beth. Mușcându-și buza de jos, se uită înspre Gabby. Doar nu crezi că și fratele nostru seamănă cu el în privința asta, nu? Cât de umilitor ar fi să trebuiască să trimitem totul înapoi.

– Fratele nostru Wickham, spuse Gabby ferm, refuzând să permită ca fie și o singură imagine a odioasei ființe să-i pătrundă în minte, va fi încântat ca noi să arătăm cât mai bine.

Nu știa ce părere va avea pungașul dacă se întâmpla, cine știe cum, să vadă ceea ce cu siguranță urma să fie o notă de plată uriașă, și nici nu-i păsa. Deși nu erau, strict vorbind, banii lor, în mod clar erau în mult mai mare măsură ai lor decât ai lui. Desigur, dacă era să fie cinstită, toată averea, până la ultimul bănuț, îi aparținea de drept vărului Thomas. Dar Gabby era hotărâtă să nu se gândească la asta. Nu avea nici un rost să se lase influențată de ce era drept sau nedrept în legătură cu acea problemă. Făcuse deja o alegere și intenționa să meargă până la capăt. Claire avea să-și facă debutul cu mult stil, așa cum merita, și asta era tot. Date fiind circumstanțele, cu siguranță nu-i va permite lui *Wickham* să-i controleze baierele pungii. Se putea considera norocos că, în momentul acela, nu-și odihnea țurloaiele la răcoare, într-o temniță. În orice caz, era foarte puțin probabil și să vadă măcar facturile. Ea dăduse ordin să-i fie trimise direct domnului Challow pentru a fi achitate.

Zâmbind hotărâtă, spuse:

– Rochia aceasta cafeniu-deschis de plimbare îți vine absolut admirabil, Claire.

– Da, nu i-ai văzut pe acei doi gentlemeni făcându-i ochi dulci pe stradă? Trebuie să recunosc, Claire, în ciuda tuturor defectelor tale, te afli în posesia unei frumuseți absolut *răpitoare*.

Beth vorbi ca și cum ar fi enunțat o lege nescrisă a universului, nicidecum de parcă ar fi fost animată chiar și de cel mai neînsemnat sentiment de invidie.

– Defecte? Eu?

Claire ridică nasul trufaș în vânt, se uită în jos spre Beth, și apoi izbucni în râs.

– Și tu ești foarte frumușică, Beth, iar acea nuanță deosebită de verde pe care o are rochia ta îți face părul să pară de culoarea aramei.

– Chiar așa? Beth strălucі de bucurie la auzul complimentului și netezi cu palma pliurile noii ei rochii de muselină olive cu evidentă plăcere. Crezi că s-ar putea să se mai închidă la culoare? Mi se pare că să fii blestemată să ai un păr de culoarea morcovului este cel mai groaznic lucru din lume.

– Să fii fericită că nu ai și pistrui care să se asorteze cu el, o sfătui Claire.

Beth era exact de aceeași părere, astfel încât cele două își urmară conversația într-o înțelegere perfectă pe drumul de întoarcere.

Când ajunseră acasă, îl găsiră pe vărul Thomas așteptându-le în salonaș. Înalt, slab și cu un început de chelie, cu o expresie de îngrijorare perpetuă pe fața lui cam lungă, vărul Thomas se ridică brusc de pe canapeaua cu mânere aurite când intrară ele. Deși ultima lor întâlnire nu fusese prea cordială, Gabby îl salută cu un zâmbet și o strângere de mână. Văzând-o, Claire și Beth, îi urmară exemplul.

După ce schimbară amabilitățile obișnuite, vărul Thomas trecu la chestiunea pentru care venise de fapt.

– Am auzit – știți cum circulă veștile de felul acesta – că Wickham a sosit din Ceylon ca să-și preia locul de cap al familiei și, cumva, a reușit să se aleagă cu o rană provocată de o împușcătură. Vreți să-mi spuneți voi cât adevăr este în toate astea?

Gabby se gândi cu disperare că, de-acum, minciuna ar fi trebuit deja să-i fie ca o a doua natură, dar nu era așa. Simți mustrări de conștiință când îi confirmă că Wickham era într-adevăr sus, chiar atunci, și era doar ușor rănit din pricină că se împușcase accidental. Dacă nu ar fi fost ajutorul inocent al lui Claire și Beth, probabil că vărul Thomas ar fi ghicit, din modul ezitant și dezlânat în care ea povesti ce se întâmplase, că, de fapt, nu spunea deloc adevărul, se gândi Gabby îngrijorată și își promise să se descurce mai bine pe viitor. La urma urmei, se vârâse prea adânc în chestia asta, mult prea adânc, să mai poată ieși acum.

Vărul Thomas plecă, nu însă înainte de a le da asigurări că le va trimite pe Lady Maud şi pe fiicele lui în vizită, imediat ce se vor înapoia de la noii socri ai fetei mai mari. Apoi, Gabby mai făcu un ultim efort şi îi scrise un bilet lui Lady Salcombe, anunţând-o că ea şi surorile ei erau în oraş, şi cerându-i permisiunea să o viziteze fără întârziere. Apoi, istovită din cauza evenimentelor din ultimele două zile, disperată să scape de sporovăiala lui Beth şi a lui Claire, Gabby se retrase la culcare curând după masa de seară. Odată întinsă în pat însă, îşi dădu seama că, în ciuda epuizării, nu putea dormi. Piciorul şi şoldul o dureau ca un dinte stricat. Faptul că le bruscase când căzuse se adăuga la prelungita plimbare din ziua aceea, înrăutăţindu-i starea. În plus, nici sunetele vagi ce veneau din camera de alături nu o lăsau să se odihnească, amintindu-i de personajele de joasă speţă de care o despărţea numai bariera prea puţin substanţială reprezentată de o uşă zăvorâtă. Însă pentru că aflase de la Stivers că doctorul Ormsby trecuse pe acolo, şi că stăpânul era departe de a fi în cea mai bună formă, se consideră la adăpost de un atac, cel puţin din partea *stăpânului*. Cu toate acestea, cuvintele amare de avertizare ale lui Jem îi răsunau în urechi. Din pricina servitorului ei credincios, de fiecare dată când închidea ochii, o bântuiau imagini cu silueta uriaşă a lui Barnet strecurându-se în camera ei şi punându-i o pernă pe faţă. În cele din urmă fu silită să se scoale, să găsească un borcănel de sticlă pe măsuţa de toaletă pe care să-l golească de conţinut şi să-l aşeze în echilibru pe clanţa uşii de legătură între camera contelui şi dormitorul ei. Ca ultimă măsură de precauţie, apucă vătraiul de lângă cămin şi-l aşeză în pat, lângă ea. În sfârşit, după ce luase toate aceste măsuri de siguranţă, reuşi să adoarmă.

Numai pentru a fi trezită, chiar în crucea nopţii – după cum judecă ea – de borcanul care căzu pe podea şi se făcu ţăndări. Sărind ca arsă, clipi în direcţia din care se auzise zgomotul şi văzu îngrozită, în cadrul uşii de la garderoba ei, o siluetă bărbătească uriaşă care se îndrepta cu paşi mari spre patul ei.

Icnind, cu ochii cât cepele, bâjbâi înnebunită printre aşternuturi după vătrai.

Capitolul 13

Dacă era o întrecere, Gabby era hotărâtă să o câştige. Cu inima bătându-i cu putere şi cu degetele încleştate pe vătrai, Gabby se eliberă din cearşafuri, se prăbuşi practic pe partea cealaltă a patului şi se ridică în picioare înainte ca bărbatul – pe care acum îl recunoştea drept Barnet – să poată să pună mâna pe ea. Ţinând vătraiul cu ambele mâini – chestia asta era surprinzător de grea – şi ridicându-l mult deasupra capului, se confruntă cu intrusul, cu pulsul gonindu-i la maximum şi cu dinţii dezgoliţi.

– Înapoi. Înapoi sau ţip!

Vocea îi tremura. De fapt, nu era chiar sigură că *putea* să ţipe. Gura i se uscase dintr-odată atât de tare din cauza fricii, încât i se păru dificil chiar şi doar să articuleze aceste cuvinte.

– Domnişoară! Domnişoară, e dom' căpitan.

Dacă Barnet îi auzise ameninţarea, asta nu îl opri. Uriaş şi ameninţător, nici măcar nu se uită pe unde merge şi înconjură patul în grabă, înghesuind-o într-un colţ şi împiedicând-o să agite vătraiul chiar dacă i se făcuse părul măciucă de frică.

– Ieşi afară de-aici. Te lovesc...

Dar era prea târziu. El era deja deasupra ei, iar ea nu-l putea lovi, nu-i putea crăpa capul în două, nu putea să i-l separe de trup cu o lovitură de vătrai aşa cum îşi dorea cu disperare, pentru simplul motiv că el apucă bara de fier aproape fără să observe ce face şi o ţinu nemişcată într-un pumn de oţel.

Gabby îşi ţinu respiraţia.

– I-e foarte rău, domnişoară, tre' să m-ajutaţi.

Spatele ei era lipit de tencuiala rece a peretelui. Capul îi era ridicat într-o poziţie nefirească şi se uita înfricoşată în sus la uriaşul care se afla deasupra ei, şi care controla cu atâta uşurinţă, cu o singură mână, singurul mijloc de apărare de care dispunea ea. Agăţându-se disperată de mânerul vătraiului, privi înnebunită într-o parte căutând ceva, orice ar fi putut folosi ca armă împotriva lui.

– Domnişoară, vă rog. E dus complet, aiurează şi nu vreau să chem pe altcineva să mă ajute, că mi-e frică de ce-ar putea spune.

Barnet era ca pe ace, incapabil să stea locului, mişcându-se de pe un picior pe altul şi aruncând priviri înfricoşate spre uşa contelui chiar în timp ce vorbea. Tensiunea pe care Gabby o simţea în muşchi se risipi rapid când îşi dădu în sfârşit seama că, în ciuda intrării lui precipitate, Barnet nu o ameninţa. De fapt, chiar o implora să facă ceva.

– Am nevoie să veniţi cu mine *acum*, domnişoară. Nu-ndrăznesc să-l mai las singur.

– Ai nevoie de ajutorul meu? întrebă Gabby precaută.

În afara luminii vagi pe care o arunca focul pe cale să se stingă din cămin, dormitorul ei era cufundat în întuneric. Era imposibil să vadă ceva din Barnet în afara contururilor butucănoase ale siluetei sale. Stătea atât de aproape de ea, că deja o durea gâtul de cât se uitase în sus. Mâna lui era în continuare strânsă pe vătrai şi, dându-şi seama că nu avea absolut nici un rost să continue să se ţină de el, în cele din urmă Gabby îi dădu drumul.

Un geamăt stins şi alte sunete înăbuşite ce se auziră din apartamentele contelui îi răspunseră înainte ca Barnet să o poată face.

– Mai are puţin şi dă ortu' popii, spuse Barnet disperat.

Aruncând vătraiul pe pat, bărbatul se întoarse şi o luă rapid înapoi spre camera contelui. Îşi dăduse jos cizmele, observă Gabby şi se trezi gândindu-se în trecere la posibila întâlnire dezastruoasă dintre picioarele lui în şosete şi cioburile de pe jos. Înainte să dispară în garderobă, el aruncă o privire peste umăr către ea.

– *Haideţi*, domnişoară.

Recuperând vătraiul – nu că îi fusese de prea mare ajutor până acum, dar nu se ştia niciodată –, Gabby înşfăcă şalul de la capul patului şi îl urmă încet, cu grijă să nu calce pe cioburile împrăştiate peste tot pe podeaua garderobei. O cheie ce se vedea pe partea lui Wickham în uşa ce făcea legătura dintre apartamentele lor îi confirmă lui Gabby cât de uşor îi fusese uriaşului să intre în camera ei.

Avusese dreptate să pună o capcană la uşa aceea.

În faţa priveliştii ce i se înfăţişă când se opri pentru o clipă în prag, Gabi făcu ochii mari. Dormitorul era luminat de o mulţime de lumânări aşezate pe măsuţa de lângă pat, iar focul ardea viu în cămin. În încăpere era cald, mult mai cald decât în camera ei, iar în aer plutea un miros uşor înţepător de medicamente. Fără să mai semene absolut deloc cu bestia insolentă care o insultase mai devreme, Wickham zăcea lat în mijlocul patului, zbătându-se, cu mâinile şi picioarele întinse în patru direcţii, legate cu cârpe de stâlpii patului. Avea pe el doar o cămaşă de noapte, care i se ridicase mai sus de genunchi.

Gabby observă, deşi se sili să nu fie prea atentă, că picioarele îi erau lungi şi musculoase şi acoperite de păr negru şi des.

„Ai o gură numai bună de sărutat." Cuvintele lui îi răsunară brusc în minte. Ce om detestabil! Trebuia să-l dispreţuiască fie şi numai pentru că îndrăznise să îi spună aşa ceva. Şi aşa era. Îl dispreţuia. Numai că părea incapabilă să-şi şteargă vorbele din minte.

– Marcus! La dracu', Marcus! O, Doamne, prea târziu...

În mod evident, Wickham delira, răsucindu-se şi zbătându-se, ţinut strâns de bucăţile de cârpă care îl legau de stâlpii patului.

– Cine e el?

Întrebarea îi apăru involuntar pe buze în timp ce ea se holba uluită la silueta care se contorsiona în faţa ei. Îl cunoscuse pe fratele ei, măcar asta era cât se poate de limpede. Îl cunoscuse pe fratele ei şi ştia despre moartea lui. Privirea i se mută înapoi la Barnet.

– Cine sunteţi *voi?*

Vocea îi sună aspru.

– Gata, gata, dom' căpitan. Nu te mai frământa, m-auzi?

Barnet o ignoră şi se aplecă deasupra patului, apucând umerii stăpânului său cu ambele mâini, într-o încercare zadarnică de a-l linişti.

– A trebuit să-l legi?

Gabby îşi dădu seama că nu avea să obţină un răspuns la întrebarea ei, cel puţin pentru moment, şi renunţă. Oare chiar se aşteptase să o lumineze Barnet? Nu.

– N-am ştiut să fac altceva. Nu ştie unde este. Tot voia să se ridice.

Barnet îi întâlni privirea. Vocea îi suna răguşit. Era în pantaloni şi cămaşă, cu mânecile suflecate, cu faţa buhăită de epuizare, cu o vânătaie pronunţată sub unul dintre ochii speriaţi.

– Nemernicu' ăla de – îmi cer iertare, domnişoară – de doctor a văzut că e febră pe el când a venit ultima oară, da' n-a fost în stare să facă altceva decât să-i ia sânge şi să lase un medicament să i-l dau eu. Da' nu mi se pare că medicamentu' ajută la ceva şi...

Barnet continuă să vorbească, dar ultimele cuvinte îi fură acoperite de ţipătul pe care îl scoase Wickham.

– A, Marcus. Ar fi trebuit să... Nu, nu. Am venit cât de repede am putut...

Wickham se lupta cu toată puterea, trăgând de legături, pieptul ridicându-i-se de pe saltea, arcuindu-se cu violenţă.

– Stai, dom' căpitan, nu...

Barnet se aruncă peste trupul care se zbătea al stăpânului său, forţându-l să se lase în jos, vorbindu-i tot timpul ca unui cal sau unui copil scos din minţi.

– Gata, gata, stai liniştit, nu s-a întâmplat nimic.

Barnet se uită în sus când Gabby, după ce pusese jos vătraiul, îşi trase mai bine şalul pe umeri, îl legă şi veni şi ea la marginea patului. Wickham arăta devastat, văzu imediat. Era mai degrabă pământiu la faţă decât palid, chipul îi era acoperit, pe obraji şi pe bărbie, cu un început de barbă deasă; părul lui negru era ciufulit, pleoapele cu gene dese fluturau incontrolabil peste ochii închişi, iar buzele i se mişcau fără a scoate vreun sunet.

Oare în dimineaţa aceleiaşi zile îi dăduse să mănânce supă?

– Starea i s-a înrăutăţit simţitor, spuse ea pe un ton impacientat.

– Da, mi-e teamă că l-aţi aranjat, domnişoară, gemu Barnet în timp ce Wickham continua să se agite ca şi până atunci.

Gabby simţi cum o cuprinde un sentiment puternic de vinovăţie. *Chiar* trebuise să-l împuşte pe omul acela? Apoi îşi aminti ameninţările şi senzaţia mâinilor lui în jurul gâtului ei şi îşi confirmă: „Da, trebuise".

– Îmi pare foarte rău pentru starea în care e, desigur, dar după cum ştii foarte bine, el a fost de vină pentru ce s-a întâmplat. Vocea lui Gabby sună mai ferm de data asta. Nu ajuta la nimic să se învinovăţească pentru asta şi, în mod clar, era nevoie de cineva care să preia comanda aici.

Barnet îi aruncă o privire încărcată de reproş.

– Arde tot, domnişoară. Felceru' ăla a spus că trebuie să ne aşteptăm la nişte febră, da' cred că acuma e mai mult decât atâta.

Gabby dădu din cap.

– Şşşşşş, totul e în regulă, spuse ea către bărbatul de pe pat.

Apoi, încet, îndepărtând şuviţele negre, cârlionţate şi ude din cauza febrei de pe fruntea lui Wickham, Gabby îşi aşeză palma pe ea. Pielea lui era uscată şi fierbinte ca o sobă încinsă. Răceala atingerii ei păru să străpungă ceaţa în care se pierduse bărbatul, căci mişcările lui încetară şi chiar dădu să deschidă ochii. O secundă, nu mai mult, Gabby se trezi privind pierdută în adâncimile violet ale ochilor lui.

– Consuela, spuse el răguşit ca şi când l-ar fi durut gâtul. Iubita mea cea prihănită, aş face-o dacă aş putea, draga mea, dar nu acum. Mi se pare... că sunt un pic cam in... indispus.

Gabby îşi smuci mâna iute, de parcă ar fi plesnit-o. Pleoapele lui coborâră din nou peste ochi. Scoase un oftat prelung şi îşi întoarse capul într-o parte, părând să adoarmă.

– Ăăă, nu ştie ce spune, domnişoară, rosti Barnet pe un ton împăciuitor, deşi vârfurile urechilor i se făcuseră roşii ca focul. Se ridică cu grijă. Adică, inventează chestii...

– Trebuie să îi scădem febra. Gabby alese să ignore şi spusele lui Wickham, şi scuzele ruşinate ale lui Barnet. Trebuie trimis după doctor.

Barnet clătină din cap.

– Domnişoară, nu îndrăznim. Lucrurile pe care le zice... e prea riscant, domnişoară. Nu-s numai secretele lui, care ar fi oricum şi alea destul de rele, dar... şi alte lucruri, şi-ar putea să vorbească despre ele.

Încrucişându-şi braţele peste piept, Gabby îl privi în ochi când el se ridică în picioare lângă pat.

– Ce alte lucruri? Cine e el, Barnet? Am dreptul să știu.

Barnet îi întâlni privirea și păru că ezită.

Gabby insistă:

– Îi spui căpitan, ceea ce, după mintea mea, înseamnă că e în armată și este evident faptul că l-a cunoscut pe fratele meu. Iar acum vorbești de secrete. M-aș simți mult mai ușurată dacă mi-ai spune adevărul despre ce se petrece. Altfel, am descoperit că am tendința să fac cele mai rele presupuneri – cum ar fi că voi doi sunteți evadați de la Newgate sau poate de la un spital de nebuni.

Un zâmbet ușor străpunse expresia îngrijorată de pe figura împietrită până atunci a lui Barnet.

– Nu e chiar așa de rău, domnișoară, vă dau cuvântu' meu. Da' dom' căpitan de-aci, nu eu, trebuie să vă spună restu' când crede el că e cazu'.

– Doamne, ce cald e. Soare blestemat. Atât de fierbinte... Wickham începu din nou să se zbată și să murmure. Apă. Te rog, apă...

– O să primești apă, îi promise Gabby, înmuindu-se fără să vrea, când îi atinse obrazul fierbinte, într-o încercare de a-i opri din nou delirul. Aruncă o privire spre Barnet. Doctorul trebuie chemat și va fi chemat.

Barnet îi întâlni privirea, păru că ar vrea să o contrazică în continuare, apoi își lăsă capul în jos a supunere. După ce-l ajută pe servitor să toarne câteva linguri de apă în gura lacomă a lui Wickham, Gabby se întoarse în propria încăpere. Acolo sună clopoțelul și o trimise pe Mary, pe jumătate adormită, să cheme un valet care să-l aducă pe Ormsby de acasă. După ce se gândi mai bine, trimise alt valet să-l ia pe Jem din patul lui din grajduri, gândindu-se că exista posibilitatea, destul de probabilă, să fie necesară mai multă forță brută decât putea oferi Barnet pentru a-l stăpâni pe Wickham. Apoi se apucă să se îmbrace, deși zorile abia își trimiteau crâmpeie de lumină peste orizont. Pentru a sta în camera bolnavului, îi spuse lui Mary, care căsca de-i trosneau fălcile, veșmintele de doliu care-i mai rămăseseră din cele aduse din Yorkshire erau tocmai potrivite.

Jem sosi înaintea lui Ormsby. Barnet îl lăsă să intre în camera contelui. Când Jem păși înăuntru, cei doi servitori își aruncară priviri crâncene și, pentru o clipă absolut ridicolă, dădură să se învârtă unul în jurul celuilalt ca niște câini priponiți. În cele din urmă, ca răspuns la porunca răstită a lui Gabby, amândoi se postară de-o parte și de alta a patului. Cu voce joasă, Gabby îi expuse situația lui Jem, care nu încetă nici un moment să arunce priviri întunecate către Barnet cel posomorât. Dar înainte ca Jem să insiste, cu o voce scăzută dar pornită din inimă, să o avertizeze în ce se băgase, sosi Ormsby.

– Rana s-a infectat, spuse medicul după o examinare rapidă. Nu voi încerca să vă ascund faptul că situația fratelui dumneavoastră este destul de gravă. Totuși, nu disper în ceea ce privește posibilitatea de a-i salva viața... Ultimele cuvinte fură spuse în grabă, probabil ca răspuns la expresia de pe fața lui Gabby și la geamătul înfundat al lui Barnet și continuă: ... *dacă* instrucțiunile mele sunt urmate întocmai. Rana trebuie spălată o dată la două ore cu poțiuni fierbinți făcute cu pudra aceasta pe care v-o las; trebuie să-și primească medicamentul fără greș la ora stabilită; trebuie să primească foarte multe lichide și trebuie să fie ținut într-o încăpere bine încălzită și să nu se miște.

– O să am eu grijă, răspunse Gabby, având în vedere că instrucțiunile îi fuseseră adresate.

Nu era de așteptat ca Ormsby să nu-i ia sânge lui Wickham. Asta și făcu, pentru că trebuia să elibereze umorile rele din sânge, care fără îndoială îi provocau febra, după spusele sale. Apoi prima porție de pudră fu turnată pe gâtul lui Wickham sub supravegherea lui Ormsby; tot atunci, bandajul fu schimbat și rana spălată. Cum asta, la rândul ei, implica dezvăluirea unei bucăți mai mari din trupul pacientului decât era dispusă Gabby să vadă, se retrase într-un colț al camerei, unde începu să pregătească o carafă de apă cu vin.

– ... Atâta sânge. Dumnezeule, Marcus. Marcus.

Când îi curățară rana, păru să îl doară, iar Wickham, pe jumătate treaz, țipă ca din gură de șarpe și se luptă, încercând să se elibereze din legăturile ce-i țintuiau membrele. Jem și Barnet

erau amândoi acolo, ajutându-l pe doctor. Când Wickham începu să se zbată şi să ţipe, Barnet se arătă din ce în ce mai îngrijorat. Şi Gabby se trezi din ce în ce mai alarmată de ceea ce dezvăluia Wickham în delirul lui. Când el rosti, cât se poate de clar, „la dracu', vrăjitoarea asta mică m-a împuşcat", fu sigură, din căldura pe care o simţi că-i încinge obrajii, că faţa i se făcuse stacojie din cauza vinovăţiei. Iar când el începu să geamă din nou despre sânge şi despre Marcus, spaima care o cuprinsese nu fu domolită decât de gândul că, neavând nimic de-a face cu familia, medicul nu ar fi avut cum să-şi dea seama de importanţa celor auzite.

Dar se dovedi că se înşela asupra acestui aspect.

–Îmi cer scuze, Lady Gabriella, spuse Ormsby în timp ce-şi aduna lucrurile şi se pregătea să plece. Dar nu este... vreau să spun că aveam impresia că Marcus era numele de botez al domnului conte.

Gabby simţi că-i îngheaţă sângele în vine în faţa acestei demonstraţii nedorite de perspicacitate, dar reuşi să-şi controleze expresia feţei.

–Aşa este, spuse ea rece, ca şi cum se întreba, dar era prea politicoasă să întrebe, de unde şi până unde avea impresia că această chestiune era în vreun fel problema lui.

–Dar pe urmă... cum tot strigă după cineva pe nume Marcus, care înţeleg că a fost rănit grav sau ucis...

Medicul se încruntă nedumerit, apoi se întrerupse brusc sub imperiul privirii nimicitoare pe care i-o aruncă Gabby.

–Nu că ar conta, absolut deloc. Doar că mi s-a părut ciudat... Dar nu contează.

–Întâmplarea face că fratele meu a avut un prieten bun, numit tot Marcus, care din nefericire a suferit un accident fatal nu cu multe luni în urmă. Fratele meu a fost de faţă.

Dacă nu ar fi vrut cu tot dinadinsul să îndepărteze orice suspiciune pe care ar fi putut să o aibă medicul, nu ar fi spus atât de multe lucruri. Cu siguranţă, dacă ar fi fost fratele ei Marcus cel care zăcea acolo în pat, nu ar fi simţit nici o obligaţie să răspundă curiozităţii lui Ormsby în vreun fel.

–Atunci, asta explică totul, spuse Ormsby, părând uşurat.

Gabby îi aruncă un zâmbet destul de reţinut şi-l conduse personal până la uşa dormitorului.

–A fost cât pe-aci, spuse Barnet după ce Ormsby ieşi.

Wickham, fără îndoială istovit din cauza tratamentului dureros pe care trebuise să-l îndure, acum, că nu mai erau de faţă decât cei din cercul de apropiaţi să-l audă, ca o ironie a sorţii, nu mai spuse nimic şi chiar păru că adormise. Barnet continuă, uitându-se cu reproş la Gabby:

–Nu v-am avertizat că gura căpitanului o să ne joace festa? Tre' să vă spun că am fost tot timpu' ud leoarcă de sudoare.

–Nu am fi *noi* implicaţi în toată povestea asta, nerodule, spuse Jem furios, de pe partea cealaltă a patului, dacă nu aţi fi fost voi. Aţi fi numa' voi, banditii, singuri, iar biata mea stăpână n-ar fi implicată decât ca un suflet milostiv care dă o mână de ajutor unui rănit.

–Tu să vorbeşti politicos cu mine, piticule, sau... Barnet îşi încleştă pumnii.

–Destul! strigă Gabby, uitându-se urât, pe rând, la fiecare dintre cei doi combatanţi. Nu vor mai fi certuri dintr-acestea între voi doi. Indiferent dacă vă place sau nu, trebuie să rămânem uniţi dacă nu vrem să ne ducem cu toţii de râpă. Barnet, când ai dormit ultima oară?

Trăsăturile i se îmblânziră doar foarte puţin după expresia cruntă pe care o avusese vorbindu-i lui Jem, iar apoi Barnet se încruntă, cugetând.

–Am aţipit puţin pe scaun, nu cu mult înainte să vin să vă trezesc, domnişoară.

–Atunci, fă-mi plăcerea şi du-te frumos la culcare. Întoarce-te peste opt ore, dacă eşti amabil.

–Dar, domnişoară... dar, domnişoară...

Barnet aruncă o privire hăituită spre Wickham, care părea că doarme liniştit.

–Jem sau eu vom sta cu el până te întorci. Îmi este foarte clar că va trebui ca noi trei să luăm asupra noastră povara îngrijirii lui. Ai dreptate, e mult prea probabil să spună ce nu trebuie când

aiurează, ca să-l putem lăsa în preajma cuiva care nu cunoaşte... aceste circumstanţe deosebite.

Jem înţepeni demn şi indignat, aruncându-i o privire care spunea la fel de clar ca şi nişte vorbe că, după părerea lui, ea-şi pierduse complet mintile.

Barnet încremeni şi el exact în acelaşi moment şi, uitându-se lung la Jem, spuse:

– Dacă nu vă deranjează, domnişoară, eu nu o să plec. Oricum, vă mulţumesc pentru bunătate şi pentru că v-aţi gândit la mine.

– Ba mă deranjează, se răsti Gabby. Vei face cum ţi se spune, te rog. Şi deşi mă doare să spun asta, nu la confortul tău mă gândesc în primul rând, ci la supravieţuirea stăpânului tău.

Barnet păru speriat.

– Dar, domnişoară...

– Nu îi vei fi de nici un folos dacă o să pici aici de oboseală. Haide, poţi fără grijă să-l laşi în grija nesmintită a lui Jem şi a mea.

– Da, domnişoară, spuse Barnet, bosumflat.

– Atunci, du-te.

Barnet aruncă o privire îndurerată spre stăpânul său, îndreptându-se spre uşă. Înainte să ajungă în prag, se întoarse şi îl privi ameninţător pe Jem.

– Dacă se întâmplă ceva în timp ce eu nu sunt aici...

– Du-te.

Gabby îl întrerupse, cu ochii scăpărând de mânie.

– Nu mai trage de timp!

Barnet închise gura, înghiţi o dată în sec şi plecă.

– Aşa trebuie să vorbeşti cu el, domnişoară Gabby, spuse Jem exultând, când rămaseră singuri.

– Dacă nu vrei să mă vezi cuprinsă de cele mai rele istericale, te rog să încetezi războiul ăsta cu Barnet. Nu vezi că trebuie să-l suportăm şi pe el, şi pe *el*, dădu Gabby din cap spre silueta nemişcată a lui Wickham, aşa cum şi ei trebuie să ne suporte pe noi?

Capitolul 14

Starea lui Wickham nu suferi prea multe modificări în timpul următoarelor două zile. Rana era înconjurată de o bucată rotundă de carne ce era îngrijorător de fierbinte şi de tare la pipăit; gaura neagră de unde fusese scos glonţul răspândea o duhoare de putreziciune şi sângera de fiecare dată când era tratată. Wickham rămase la fel de inconştient din cauza febrei. Ceea ce poate că era mai bine, reflectă Gabby în timp ce apăsa o compresă cu poţiune aburindă pe rana lui pentru a suta oară în ultimele trei ore, sau cel puţin aşa i se părea ei. Măcar, în cea mai mare parte a timpului, nu-şi dădea seama ce i se făcea – iar sentimentele de jenă care o încercau fuseseră, într-o anumită măsură, alinate. Dacă el ar fi fost treaz şi ar fi urmărit-o făcând toate operaţiunile – ei bine, nu le-ar mai fi putut face deloc, asta era tot.

Să-l ţină complet acoperit şi să-i administreze tratamentul în acelaşi timp nu era deloc uşor, iar ea, una, nu reuşise să stăpânească pe deplin această tehnică. Deşi purta cămaşă de noapte, şi-ncă una curată – Barnet o schimbase pe cea scăldată în sudoare chiar înainte ca ea să-i preia îndatoririle –, era ridicată mult deasupra brâului pentru a i se putea pune compresa. Îi acoperiseră – şi reacoperiseră – părţile intime cu o pătură, dar mişcările lui haotice îndepărtau tot timpul materialul ce trebuia să ascundă ce era de ascuns. Ceea ce se dezvăluia astfel privirii o intriga în mod ruşinos, dar refuza să cedeze în faţa pornirilor instinctive de a-şi satisface curiozitatea uitându-se într-acolo.

Detaliile pe care le prindea când privirea îi aluneca într-acolo erau şi aşa destul de stânjenitoare.

Cum stătea pe marginea patului aplicând compresa cu tratamentul, îşi fixă cu hotărâre privirea numai asupra zonei din jurul rănii şi de deasupra, care era suficientă pentru a-i ţine ocupaţi ochii – şi simţurile. Deja descoperise cu groază că, în mod ciudat, contururile muşchilor de pe toracele lui o afectau. Uneori se uita la el pierdută, cu mintea în altă parte, când frumuseţea

masculină pură a trupului lui numai mușchi i se insinua în subconștient, făcându-i pulsul să o ia razna și respirația să i se întețească înainte ca măcar să-și dea seama ce se petrecea. În astfel de cazuri, își ferea imediat privirea și își silea gândurile să se îndrepte într-o direcție cuviincioasă. Dar adevărul rușinos era că îl găsea pe ticălosul acesta uneltitor foarte atrăgător din punct de vedere fizic și, indiferent cât de tare încerca să ascundă asta de el, în sufletul ei știa bine că exact așa stăteau lucrurile.

Iar partea cea mai rea era că nu avea cum să nu-l atingă când se ocupa de el. Oricât de mult încerca să se abțină, se trezi că îi făcea plăcere – o plăcere ce nu avea nimic de-a face cu actul de caritate de a avea grijă de un bolnav – senzația mâinilor ei pe carnea lui. Burta lui, descoperi ea aproape simțindu-se vinovată, era fermă și elastică, acoperită cu o piele netedă și bronzată care era la fel de plăcută la pipăit precum pielea tăbăcită cea mai fină. Era traversată de o cărare de păr negru și fin care se lățea spre partea de jos, acolo unde ea se străduia să nu se uite. Părul acela de pe burtă, după cum își dădu seama din greșeală, era considerabil mai mătăsos decât, să zicem, părul de pe piept. Buricul lui era un oval secret, curbat în interior, în care nu doar o dată fusese silită să înmoaie o cârpă înfășurată pe un deget ca să absoarbă poțiunea ce se scurgea până acolo. Avea șoldurile înguste și doar puțină carne acoperea oasele puternice.

Urmărind linia de păr întunecat în sus – era necesar să îl usuce după ce îi curăța rana cu poțiune – descoperise că pieptul lui se lățea în forma literei V în partea de sus spre umeri, și era de asemenea acoperit cu mușchi sub pielea netedă. Linia de păr întunecat se lățea și ea în locul unde începeau coastele, iar părul se făcea mai aspru și mai creț. Deși cămașa de noapte ascundea vederii partea superioară a pieptului lui, ca și brațele și umerii, se dezvăluia suficient ca ea să știe că erau acoperite de o pătură de păr creț – și aspru la pipăit – și negru.

Deodată, în timp ce mintea îi rătăcea în aceeași direcție în care i se îndreptau și mâinile, și ochii, Gabby simți o dorință aproape irezistibilă să-și treacă degetele prin desișul de păr.

„Rușine să-ți fie", se dojeni singură, smulgându-și mâinile și punându-le împreună cu prosopul și cu tot restul în poală, ca să fie în siguranță. Îngrijorarea și epuizarea probabil că îi făcuseră subconștientul să o ia razna; altfel nu s-ar fi ițit neîncetat, trimițându-i tot felul de imagini nepotrivite în minte, care o luau total pe nepregătite.

„Ai o gură numai bună de sărutat."

Chiar atunci Wickham murmură ceva, întorcând capul spre ea, cu pleoapele zbătându-i-se, și pentru o clipă oribilă, Gabby crezu că gândise cu voce tare, iar el se trezise tocmai la timp să audă. Dar nu, își dădu seama ușurată, când genele lui îi închiseră din nou pleoapele peste ochi, era numai și numai conștiința ei care se simțea vinovată. El rămase la fel de inconștient.

– Ești un mare ticălos, știi, îi spuse ea supărată. Și nu mă simt absolut deloc vinovată că te-am împușcat.

Ba se simțea, desigur, și știa că avea să se simtă chiar și mai vinovată – de fapt ca o criminală de-a dreptul – dacă cumva el murea. Dacă otrava din rană i se răspândea în întreg trupul sau dacă nu-i puteau scade febra...

Ei bine, nu avea să se gândească la asta.

De undeva de jos se auzi un ceas bătând ora. Era unu noaptea. Toți ceilalți, ba chiar și servitorii, dormeau. Îi fusese destul de greu să găsească un pretext pentru a-i ține departe de dormitorul lui Wickham, sigur, în afară de perioadele scurte în care se îndeplineau îndeletnicirile casnice cele mai obișnuite. De fapt, pe toți în afară de fete, cu care mersese destul de ușor. Gabby spusese doar că îngrijirea lui Wickham presupunea vederea unor priveliști care nu erau potrivite pentru niște ochi tineri. Îi fusese mai greu să explice de ce nu li se permitea servitorilor să se implice în această îngrijire. În cele din urmă, Gabby fusese silită să pretindă că nu avea încredere în nimeni, în afară de ea însăși, de Jem și de servitorul personal al lui Wickham, Barnet, ca să se ocupe de Wickham așa cum se cuvenea.

Și trebuise să suporte multe priviri rănite din cauza asta.

Îi fusese teamă să-l țină pe Wickham legat de stâlpii patului în permanență – nu se putea odihni bine legat astfel, iar circulația din

membre era o problemă – Gabby îl pusese pe Barnet să-l dezlege cu o zi înainte, spre seară. Rezultatele erau admirabile: el dormi, şi Gabby puse lipsa lui de agitaţie pe seama confortului sporit produs de senzaţia că nu mai este supus nici unei constrângeri.

– Fierbinte, spuse Wickham destul de clar, mişcându-se din nou.

Pentru o clipă, Gabby se uită la el cu respiraţia întretăiată.

Din nou se întrebă dacă era pe punctul de a se trezi; i se păruse de mai multe ori gata să o facă de când îl înlocuise pe Barnet la căpătâiul lui. Dar bolnavul se linişti din nou şi păru să doarmă. Câteva secunde nu se auziră alte sunete decât respiraţia lui uşoară şi trosnetul vreascurilor din foc.

În cameră era într-adevar foarte cald, îşi dădu seama Gabby uitându-se în jur, căci uşa fusese ţinută închisă de multă vreme, iar focul ardea în permanenţă în cămin. Adevărul era că şi ea simţea căldura puternică. Brusc, i se păru că se înăbuşă în rochia ei de doliu cu guler înalt pe gât şi cu mâneci lungi, şi descoperi mărgele mici de umezeală la baza părului când vârî un cârlionţ rătăcit înapoi în cocul greu pe care-l avea la ceafă. Făcu o grimasă şi-şi făcu vânt cu prosopul din poală. În plus, fiind mult prea cald, camera era şi plină de mirosuri nu chiar plăcute, inclusiv mirosul iute şi puternic de muştar al poţiunii, şi pe lângă el, mirosul mai stins, dar la fel de persistent, de trup bărbătesc suferind de febră. În afară de foc, lumina venea de la sfeşnicele cu lumânări de pe măsuţa de lângă pat, care adăugau mirosul de seu fierbinte peste toate celelalte.

Cele trei lumânări arseseră aproape de tot, văzu Gabby aruncând o privire, şi bălţi lichide de seu sclipeau lângă fitilurile negre şi schimonosite. Aplecându-se, suflă în lumânări, una câte una. Nu era nevoie de lumină în plus şi chiar dacă ele contribuiau doar în mică măsură la căldura de cuptor şi la mirosul neplăcut din cameră, îi convenea să scape fie şi de un singur miros în plus. Se ocupase deja de rana lui de atâtea ori, încât era destul de sigură că ar fi putut s-o facă, dacă era nevoie, şi pe întuneric.

–... briella, spuse Wickham brusc, iar ea-şi întoarse imediat ochii spre el.

Oare chiar îi rostise numele sau doar murmura alte prostii în somn?

– Eşti treaz? spuse ea destul de răstit.

Nici un răspuns. Nu că ar fi aşteptat unul. Ochii lui rămaseră închişi, iar respiraţia îi era profundă şi regulată. Poate că se simţea într-adevăr mai bine, se gândi ea şi verifică temperatura poţiunii punând mâna cu grijă pe ea. Nu mai era atât de roşu la faţă cum fusese şi părea mai puţin agitat în noaptea aceasta.

Încă o oră, se gândi ea oftând, mai punând încă o dată mâna pe poţiune, şi venea Jem să o înlocuiască. Uimit peste poate şi speriat de hotărârea ei nestrămutată de a-l ajuta pe „banditu' ăla sadea", după cum îl numise Jem, acesta îşi făcuse totuşi datoria încrâncenat, dar eficient.

Desigur, când venea să-şi preia schimbul petrecea fiecare minut până ce ea părăsea încăperea încruntându-se şi mormăind şi amărând-o cu remarci de avertizare, care mai de care mai sumbră. Cu toate astea, avea să se bucure să îl vadă; era atât de îngrozitor de obosită şi... iritată într-un fel pe care nu voia să încerce să-l analizeze. Bărbatul care zăcea pe jumătate gol şi neajutorat în mâinile ei era un străin, un delincvent, şi mai mult decât atât, unul care o insultase şi o ameninţase, ba chiar se manifestase violent la adresa ei. Dar era şi deranjant de chipeş, fermecător în felul acela în care presupunea că sunt toţi ticăloşii de succes, şi mult prea evident masculin. Cu siguranţă nu ar fi trebuit să o surprindă atât de tare că i se părea atrăgător, dar ea *era* surprinsă şi nu avea cum să îi placă asta. Era o chestie... deconcertantă, asta în cel mai bun caz.

Capul i se mişcă într-o parte şi-n cealaltă pe pernă, părul lui negru şi încâlcit contrastând puternic cu bumbacul alb de care se freca. Începu să mormăie ceva, să spună o frază lungă şi rostită foarte încet, atât de încet încât ea nu putu să înţeleagă nici măcar o silabă. Privirea ei se mută asupra gurii lui într-o încercare instinctivă de a-i înţelege cuvintele. Chiar şi aşa, arsă de febră, era o gură frumoasă, observă ea, uşor prea subţire, poate, dar cu buze având o formă foarte atrăgătoare şi foarte ferme, aşa cum ştia

de când se străduise să-i toarne o mulțime de lichide printre ele în ultimele două zile.

„Ai o gură numai bună de sărutat."

Și la fel avea și el, se gândi ea. Oare ce senzație ar fi avut dacă și-ar fi apăsat gura pe buzele acelea atât de frumoase?

El se mișcă din nou, cu pleoapele-i zbătându-se, în timp ce în mintea ei se forma gândul respectiv fără ca ea să-i poată rezista mai mult decât rezistă norii de furtună înainte de a fi atrași într-o tornadă. Când își dădu seama la ce se gândea și, pe urmă, colac peste pupăză, mai și dădu de ochii lui, brusc, larg deschiși, Gabby sări în sus ca și când ar fi fost împușcată. Pentru o clipă, speriată, se holbă în adâncurile indigo. Dar la o privire mai atentă, descoperi că ochii lui aveau în continuare aceeași căutătură sticloasă ce însemna că nu era conștient, iar pleoapele i se închiseră imediat, ca și cum ar fi vrut să-i pecetluiască impresia.

Lăsă să-i scape un oftat de ușurare. Îngrozită să descopere că mintea îi era capabilă să scoată un asemenea gând, cum ar fi să-și apese gura pe buzele lui, își îndreptă din nou atenția spre ceea ce trebuia să facă, apăsă cârpa udă cu un deget nerăbdător, consideră că tratamentul fusese suficient și strânse poțiunea pe care acum o considera destul de rece de pe rană. Recunoscătoare că terminase, puse cârpa în lighenașul pe care-l pusese tocmai pentru acest scop pe măsuța de lângă pat. Într-o clipă avea să se poată așeza fără grijă lângă foc și să aștepte acolo, poate frunzărind cartea pe care și-o adusese cu ea, până ce venea Jem să o înlocuiască.

Măcar, dacă citea din *Marmion,* poate că nu avea să se mai trezească aruncând priviri în direcția lui Wickham.

Grăbindu-se să plece de lângă el, presără peste rană pudra de busuioc pe care o lăsase Ormsby și începu să o panseze, legând fâșii de pânză peste tot în jurul rănii și fixându-le cum trebuie. Să-și treacă brațul pe sub trupul lui necesita destul efort, dar dacă bandajul nu era prins în felul acesta, inevitabil el reușea să îl deplaseze.

Reacționând, poate, la brațul ei care-i săpa pe sub șale, el se mișcă mai iute decât înainte. Picioarele i se mutară – pătura fu din nou dată la o parte, desigur; nu că ea se uită în jos ca să fie

sigură – iar el spuse „te rog" destul de clar. Cum Gabby habar nu avea la ce se referea el și se grăbea să termine cu el și să plece, pe deasupra, ignoră rugămintea mormăită și continuă să strângă bandajul fără să-și lase ochii să rătăcească nici deasupra, nici sub imediata vecinătate a rănii.

– Te rog, rosti el din nou, cu o voce răgușită dar perfect clară.

Gabby nu avu ce face. Privi în sus. Pleoapele lui fluturau, dar ochii nu i se deschiseseră. Gura lui – buzele acelea frumoase – erau curbate, aducând vag a zâmbet.

Voia apă, presupuse ea destul de impacientată. Era un pahar pe jumătate plin pe masă; îi dăduse mai multe linguri la fiecare oră. Când termina cu bandajul avea să-i mai toarne printre buze câteva linguri înainte să se retragă lângă foc și la carte.

– Fir-ar să fie, ce pacoste, spuse ea printre dinți, aruncându-i o privire severă pe care el, desigur, nu o văzu.

Mâinile îi trecură peste pielea prea caldă a abdomenului său în timp ce trase ultima fâșie de pânză la locul ei și făcu o fundă cu capetele.

Într-un fel sau altul probabil că el percepu atingerea ei, căci mâna i se mișcă în acel moment, o găsi pe a ei și se închise în jurul ei. La fel ca tot restul, și mâna îi era fierbinte ca focul, mare și puternică. Gabby mai aruncă o privire rapidă spre fața lui. Oare încerca poate să comunice? Posibil. Era greu să fie sigură. În orice caz, ochii îi avea în continuare închiși.

Puțin agitată, Gabby își lăsă mâna să fie strânsă, ridicată – *și pusă exact pe locul acela cu cele mai intime părți masculine.*

Gabby icni, își smulse mâna și țâșni de lângă pat ca dopul unei sticle bine agitate de bere de ghimbir. I se părea că-i luase foc mâna – chestia chiar se mișcase și se mărise sub ea! – și nu se putu abține: rămase holbându-se la mădularul dintre picioarele lui. Acum era uriaș, se înălțase față de poziția corpului lui la aproape nouăzeci de grade – iar ea chiar pusese mâna pe el.

Se cutremură, ștergându-și mâna de câteva ori, fără să se poată controla, de fustă. O, Doamne, putea simți în continuare senzația că i se mișca în palmă.

Ochii lui rămaseră închişi. Expresia de pe faţă îi era senină. Mâna lui, pe care ea o aruncase cât acolo fără să-i pese absolut deloc de starea lui slăbită, rămase inertă pe saltea, lângă el, cu degetele uşor îndoite.

Sigur că nu-şi dădea seama ce făcuse, îşi spuse ea din nou. Era pierdut undeva, într-un vis cauzat de febră.

Slavă Domnului. Îşi încetini ritmul respiraţiei. Pulsul îi reveni la normal. Agăţându-se de gândul acesta cu tărie, Gabby îşi adună tot curajul pe care îl mai avea. Ferindu-şi privirea, se întinse uşor după pătură să îl acopere...

În momentul acela, el îi prinse încheietura şi o trase în pat lângă el. Luată pur şi simplu pe sus, aterizâ gemând pe şoldul care o durea în continuare. Înainte să poată face măcar o mişcare ca să scape, se trezi pe spate, cu el rostogolit deasupra ei şi trupul lui uriaş strivind-o pe saltea.

Capitolul 15

Corpul ei, întins sub al lui, îi dădea o senzaţie de bine şi căldură, şi mirosea a... vanilie. Îngropându-şi faţa între gâtul şi umărul ei, trase adânc aer în piept.

Gabriella. Ştia cine este. Ştiuse asta, într-un ungher al minţii, de ceva timp încoace.

Parfumul ei era înnebunitor. La fel şi atingerea ei, o fiinţă atât de subţire şi de delicată şi, în momentul acesta, ţeapănă din cauza tensiunii.

El se mişcă peste ea, împingându-şi zona pelviană în a ei, sărutându-i gâtul, aşteptându-se în orice secundă să o simtă cum se luptă să se elibereze, să o audă poruncindu-i să-i dea drumul.

Până se întâmpla asta, era hotărât să savureze momentul. Îşi trecu gura peste punctul care pulsa în spatele urechii ei şi rămase acolo o clipă, simţind tic-tacul agitat, în timp ce şi pulsul lui o lua razna.

Indiferent ce gândea ea – iar lui îi era groază şi să încerce să ghicească –, trupul ei reacţiona la al lui cu o moliciune instinctivă care-i încorda simţurile la maximum. Respiraţia i se înteţi. Îi simţea sânii împingându-se în pieptul lui când încerca să tragă aer în plămâni.

Îi trase lobul urechii în gură şi începu să-i ronţăie carnea delicată.

Mâinile ei se încleştară pe umerii lui. Unghiile i se înfipseră în piele. Ea tremură, mişcându-se sub el, şi scoase un geamăt uşor. Reacţia ei îl făcu să se înfierbânte.

Voia să facă dragoste cu ea cu o intensitate care i se părea aproape dureroasă. O voia goală şi gemând în braţele lui, sărutându-l cu patimă şi încolăcindu-i mijlocul cu picioarele.

Voia să intre înăuntrul ei.

Nu putea să aibă ceea ce îşi dorea, desigur. Chiar şi aşa ameţit cum era, ştia asta foarte bine. Sau, cel puţin, nu putea să aibă *tot* ce îşi dorea. La o ultimă analiză, nu era un nemernic chiar atât de mare. Dar putea avea ceva.

Îşi trecu mâna peste sânul ei.

– O, exclamă ea cu o notă de surprindere în glas.

Şi din felul cum rosti această interjecţie, el ştiu că şi ei îi plăcea senzaţia mâinii lui pe sânul ei aproape la fel de mult ca şi lui.

Oare nu era cumva o vorbă despre drumul spre iad care e pavat cu bune intenţii?

Capitolul 16

Când faţa lui fierbinte şi ţepoasă i se cuibărise în curba sensibilă dintre umăr şi gât, urechea lui ajunsese chiar lângă gura ei. Aşa cum stătea ţintuită dedesubt, iar el îşi apăsa buzele pe un locuşor extrem de vulnerabil, aflat chiar sub urechea ei, i se păru că, probabil, cântărea cât un cal adult.

Dar nu putea rezista. Căldura umedă a gurii lui chiar acolo o făcea să respire din ce în ce mai repede. Se simţea... Se simţea...

Minunat.

Ce făcea el atingea o coardă din adâncul ei despre care nici măcar nu ştiuse vreodată că există. În toţi cei douăzeci şi cinci de ani de viaţă, nici un bărbat nu o mângâiase în felul acesta. Nici măcar nu fusese sărutată vreodată de un bărbat şi nici nu-i lipsise asta. Într-adevăr, crezuse că ea şi, foarte posibil, cele mai multe doamne din clasa ei erau imune la genul de emoţii şi trăiri animalice despre care ştia, căci le văzuse ea însăşi, că erau o caracteristică greu de invidiat a sexului masculin. Când era mai tânără, iar căsătoria părea încă o parte aproape sigură a viitorului ei, speculase din când în când asupra detaliilor din cadrul relaţiilor maritale, pe care le cunoştea numai vag, în linii mari. La urma urmei, era o domnişoară crescută la ţară. Cât despre îndatoririle patului conjugal, se aştepta ca, în cel mai bun caz, să i se pară numai uşor inconfortabile. Le considerase drept un preţ ce trebuia plătit pentru a obţine un soţ şi, când venea timpul, copii.

Nu-i trecuse niciodată prin minte că atenţiile fizice ale unui bărbat faţă de ea s-ar putea dovedi chiar... plăcute.

Nu, nu plăcute, se corectă ea cu sinceritatea care o caracteriza atât de bine, în timp ce unghiile i se înfigeau în muşchii tari ai umerilor lui: divină. Acesta era singurul cuvânt care ilustra pe deplin fiorii care-i străbăteau trupul. Convinsă de propriile simţuri amorţite de plăcere să rămână imobilă, îşi permise un moment, doar un moment, în care să experimenteze ceva cu care era foarte probabil să nu se mai întâlnească absolut niciodată.

Obrazul lui neras zgârie suprafaţa moale şi fină a gâtului ei în timp ce el îşi trecea buzele fierbinţi şi ferme pe pielea ei. Gura lui îi găsi urechea, trăgând lobul în peştera udă şi toridă, sugându-l, ronţăindu-l cu dinţii. Buzele ei se deschiseră; se chinuia să respire. Senzaţia era foarte ciudată şi în acelaşi timp înnebunitoare. Mici fiori îi treceau de-a lungul terminaţiilor nervoase din locul în care gura lui săvârşea magia, până în vârful degetelor de la picioare. Nici chiar greutatea lui care o ţinea ţintuită de pat nu era atât de zdrobitoare cum ar fi presupus, dată fiind diferenţa dintre dimensiunile lor. Sau cel puţin, dacă era zdrobitoare, era zdrobitoare în sens bun – în sens excitant. De fapt – iar ea nu ştia

de ce era surprinsă să descopere asta – trupul ei părea conceput exact pentru scopul de a-l primi pe el. Dintr-un instinct neştiut până atunci dar înnăscut, părea gata să cedeze, să se conformeze, să-şi modeleze forma ei moale şi feminină după forma lui tare, masculină, în funcţie de necesităţi.

Gabby îşi dădu seama, având un nou şoc, că el îşi... îşi împingea membrul acela uriaş în partea cea mai secretă a feminităţii ei.

Slavă Domnului, gândi ea în timp ce se bucura de senzaţia pe care o simţea cu buzele deschise şi ochii din ce în ce mai mari, că era complet îmbrăcată. Altfel... altfel...

Baldachinul stacojiu cu pliseuri complicate la care se uita ea păru să se piardă în ceaţă când presiunea pelvisului lui lovindu-se ritmic de al ei provocă cele mai uimitoare reacţii înlăuntrul femeii. Adânc în cele mai intime părţi femeieşti ale ei, totul păru să se contracte, să se strângă. Simţea o... *furnicătură* caldă... delicioasă. Pântecul ei începu să se încordeze şi să zvâcnească într-un ritm care răspundea ritmului lui.

Se făcea din ce în ce mai fierbinte. Foarte, foarte fierbinte. Mai fierbinte chiar şi decât îl simţea pe el, iar el părea că arde de-a dreptul.

De nicăieri, un sunet slab îi ieşi din gât. Uluită, îşi dădu seama că nu putea fi caracterizat altfel decât drept... drept un geamăt.

Şocată, Gabby clipi, îşi închise buzele cu îndârjire ca să nu-i mai scape şi alte sunete neavenite şi îşi dădu seama că experienţa senzorială pe care îşi propusese să o aibă o dată în viaţă era pe punctul de a-i scăpa complet din mână.

Era timpul să se oprească, îşi spuse ferm. De-ndată. Prin pura forţă a voinţei mai degrabă decât printr-o dorinţă reală de a scăpa, îşi întoarse capul brusc, eliberându-şi lobul urechii.

Cu aerul care-l răcori rapid, simţi aproape o reacţie de reproş în lobul ud. Între timp, gura lui fierbinte alunecă în jos pe gâtul ei.

Ea trase câteva guri de aer, tremurând. Pleoapele îi fluturară şi, de parcă ar fi avut o voinţă proprie, voiră să se închidă. Hotărâtă, se sili să-şi ţină ochii deschişi. Mâinile ei începură să împingă în umerii lui, mototolind pânza moale ce le acoperea carnea fermă

şi elastică. Era timpul să se elibereze din acest vârtej neaşteptat de plăcere, înainte să poată fi atrasă şi mai departe de-atât.

El îşi mută greutatea uşor într-o parte; partea pe care nu fusese rănit, îşi dădu ea seama, întrebându-se dacă nu fusese cumva o mişcare instinctivă ca răspuns la durere. Oricum, dacă nu se mai afla complet deasupra ei, trebuia să fie ceva mai uşor să-şi câştige libertatea.

Dacă asta era ceea ce dorea.

Era un gând răzleţ care îi trecu prin minte, unul cu implicaţii şocante, iar Gabby îl respinse imediat. *Sigur* că dorea să se elibereze. Oricum, indiferent dacă aşa stăteau lucrurile sau nu, începuse să se elibereze.

Aşa.

Trase adânc aer în piept, să se liniştească. Dacă ar fi putut să-l mişte încă puţin ca să se lase mai tare pe partea teafără...

O căldură grea i se aşeză pe sân, distrăgând-o de la gândurile proprii. Era mâna lui, descoperi ea aruncând o privire în jos. Ritmul respiraţiei i se înteţi iar, la vederea mâinii lui, cu degete lungi şi piele bronzată, desfăcută pe corsajul rochiei ei austere de caşmir negru. În viaţa ei nu văzuse ceva mai necuviincios. I se uscă gura numai privind-o.

– O! exclamă ea.

El îi mângâie sânul, îl strânse, îl frământă de parcă ar fi fost o bucată de aluat, apoi îşi apăsă degetul cel mare peste sfârcul ei.

Iar ei îi plăcu. Dumnezeule mare, cât îi plăcu! Sânul ei păru să se încordeze şi să se umfle sub mâna lui. Sfârcul i se întări înfiorat în timp ce el îl frecă şi apoi îl prinse între degetul mare şi arătător rotindu-le. Părţile ei femeieşti părură să tremure şi să se transforme în... în lichid.

Spre groaza ei, îşi dădu seama că, probabil, ceva dinlăuntrul ei se topea. Îi era imposibil să confunde senzaţia: era din ce în ce mai udă între coapse.

Asta o excită, dar o şi înspăimântă.

Sânul ei se potrivea tocmai bine în palma lui, descoperi ea cu o anumită fascinaţie când el îl acoperi cu mâna. Începu să traseze cercuri în jurul sânului ei, cu nişte degete aproape jucăuşe.

Cercuri concentrice care se făceau din ce în ce mai mici, cu sfârcul fiindu-i în mod evident, ţinta finală. Până când ajunse el acolo, mângâind miezul ridicat, ciupindu-l destul de ferm prin straturile de material, întregul ei trup era cuprins de fiori.

Senzaţia era delicioasă. Atât de delicioasă, că până şi degetele de la picioare i se strânseră în ciorapii groşi de lână. Atât de delicioasă, că începu să respire cu greutate, de fapt aproape gâfâind, şi scrâşnind din dinţi ca să nu scoată încă un sunet din acela jenant. Senzaţia de topire era acum însoţită de un fel de dorinţă fierbinte şi profundă.

El se mişcă, mutându-şi greutatea din nou, apăsându-şi genunchiul între genunchii ei. Fustele, descoperi ea, erau răsucite undeva în jurul coapselor ei. Iar picioarele lui se lipiseră de ale ei. Prin ciorapi, putea simţi genunchiul lui gol şi osos şi căldura coapsei lui musculoase.

Coapsa lui cu muşchi tari se cuibări între ale ei de parcă acolo i-ar fi fost locul. Ea se simţi brusc invadată de un sentiment de panică. Era greşit să facă asta, se gândi. Despre asta ştia. Membrul lui bărbătesc îi intra între picioare şi... şi...

O, Doamne, Dumnezeule, ce făcea acum?

Mâna lui îi părăsise sânul ca să se mişte încet şi senzual în josul trupului ei, mângâind tot ce întâlnea în cale, înainte să înceapă să-i tragă de fustă.

Fusta îi era pe la jumătatea coapselor şi, uşor-uşor, începu să se ridice înainte ca Gabby să-şi recupereze suficient prezenţa de spirit ca să se poată opune cu adevărat.

– Îmi place când te agiţi aşa, îi spuse el în ureche, rostind cuvintele foarte clar.

Şocată să audă o frază normală de la cineva pe care îl considerase complet inconştient, ea rămase nemişcată.

Spre groaza ei, el ridică uşor capul, iar ea se trezi uitându-se în ochii aceia indigo sclipitori.

– Eşti treaz, spuse ea, vocea ascuţindu-i-se de indignare.

– Te-ai îndoit vreo clipă?

Îi zâmbi – era un zâmbet lent, senzual, care ei îi făcu stomacul să i se strângă. Apoi, înainte ca ea să poată reacţiona, înainte să-l

poată lovi sau să-i ceară să fie eliberată sau să facă unul dintre miile şi miile de lucruri care-i trecură prin minte în acelaşi timp, el îşi plecă iar capul şi-şi apăsă gura pe pieptul ei.

Ea simţea căldura şi umezeala gurii lui prin toate straturile de material ale rochiei şi cămăşuţei. O simţea arzând în jurul sfârcului ei deja excitat, udându-l, punându-l pe jar. Un val de căldură o inundă. Trupul ei se înfioră şi începu să tremure. Un alt geamăt, din cele mici şi umilitoare, îi scăpă de pe buze. Spatele i se arcui instinctiv; mâna ei se mişcă involuntar până la ceafa lui, apăsându-i capul şi gura şi mai tare, şi mai aproape, pe sân.

Groaza propriei reacţii o şocă pe Gabby într-atât, încât îşi veni în simţiri. Însufleţită, ştiind bine că nu putea, nu avea cum, şi îi era absolut imposibil să lase povestea asta să meargă mai departe, începu să se lupte cu sălbăticie, împingându-se în umărul lui într-o încercare de a se elibera. Iar când asta nu funcţionă, se aplecă în faţă, rapidă ca o viperă, şi îl muşcă de umăr, adânc.

Capitolul 17

–Au! scheună el, rostogolindu-se pe spate, ducându-şi mâna la locul rănit. Un zgomot înfundat şi un geamăt de durere îl făcu să se uite în jur. Se părea că ea alunecase pe o parte a patului şi aterizase în patru labe pe podea. Privirea lui se îngustă, zărind un cap cu un coc castaniu cam dezordonat care se iţi ca un dop ţâşnind dintr-o sticlă. Ai fi putut măcar să-mi spui ceva de genul: „Lasă-mă să mă ridic".

Spre surprinderea lui, vocea îi suna ciudat de gâtuită.

–Şi tu ai fi ascultat?

Gabriella nu părea să găsească nimic neobişnuit în vocea lui. Ochii cenuşii îi aruncau o privire aprigă, peste marginea saltelei. Sprâncenele frumoase, întunecate, se încruntau pe deasupra nasului ei.

În mod ridicol, în ciuda durerilor şi a înţepăturilor şi a slăbiciunii inexplicabile care îl făceau parcă să plutească, descoperi că se amuza.

–Sigur că aş fi ascultat. Drept cine mă iei?

Expresia de pe faţa ei era atât de grăitoare, că nu mai trebui să spună vreun cuvânt. Chipul i se vedea în întregime, iar răspunsul la întrebarea lui, pe scurt, în mod clar nu era unul prea flatant.

–Domnişoară Gabby?

Uşa camerei lui se deschise fără veste. Uitându-se în jur, el îl văzu pe Jem intrând fără măcar să ceară permisiunea. Se încruntă. Slavă Domnului că omul nu venise cinci minute mai devreme. Gabriella ar fi fost umilită peste orice închipuire, iar el descoperi că nu i-ar fi plăcut deloc asta.

Servitorul închise uşa şi se apropie de pat, uitându-se peste el la Gabriella. Între timp, ea se chinui să se ridice în picioare, trecându-şi vinovată mâna peste părul care se desfăcuse din agrafe şi acum îi atârna în cel mai atrăgător mod cu putinţă.

–Vă simţiţi bine? se încruntă Jem întrebător înspre ea.

–Da. Doar că... mi-am pierdut echilibrul.

Se lăsase destul de greu, sprijinindu-se de stâlpul patului din dreptul ei, la picioarele lui, şi părea că avea respiraţia întretăiată. Dacă stătea bine să se gândească, şi el respira cam gâfâit, iar situaţia nu se îmbunătăţea deloc în timp ce o măsura cu privirea. Să descopere comoara ascunsă – iar el considera trupul ascuns sub rochia aceea oribilă o comoară ascunsă – era mai excitant decât ar fi putut visa vreodată.

–Nu-mi aduc aminte să fi auzit un ciocănit şi nici să-ţi fi spus cineva să intri.

Vocea lui păru vag poruncitoare în timp ce i se adresă lui Jem. În acelaşi moment, o privire rapidă aruncată în jos îl asigură că, aşa încâlcit în aşternuturi cum se găsea, cel puţin avea o ţinută decentă.

–Te-ai trezit, nu? Jem îi aruncă o privire nimicitoare.

–Da, s-a trezit, răspunse Gabriella înainte ca el să poată zice ceva, cu o voce calmă, ca şi cum şi-ar fi petrecut ultimele cinci minute brodând în faţa căminului şi nu tăvălindu-se în patul lui.

Privirea ei trecu uşor peste privirea lui înainte să o întâlnească pe cea a servitorului. Ochii îi erau limpezi şi reci, de culoarea ploii. Ce păcat, se gândi el impasibil, că nu-şi putea controla la fel de uşor şi roşeaţa din obraji care o dădea de gol.

Ea nu se mai uita la el, dar bătrânul da. Să zacă lat pe spate, în timp ce servitorul strâmba din buze privindu-l, nu i se potrivea absolut deloc; îşi înfipse coatele în saltea, hotărât să se ridice şi să se sprijine de tăblia de la capul patului, stând în fund.

Când se ridică în capul oaselor, simţi un junghi înfiorător străpungându-l ca un vătrai încins. „Ce dracu'...?" Strângând din dinţi ca să-şi înăbuşe un geamăt, se opri din mişcare imediat şi căzu pe spate înapoi pe saltea, luptându-se să-şi recapete suflarea. Cum durerea nu îl slăbi, ca o lamă de cuţit ce i se răsucea în tot corpul, se încordă să-i reziste, simţind cum fruntea i se acoperă de sudoare. Când se relaxă suficient ca să deschidă din nou ochii, dădu cu ei de Gabriella şi de lacheul ei, amândoi aflaţi lângă pat şi uitându-se în jos la el. Jem, cu braţele încrucişate peste piept, se încrunta cu vădită neplăcere; Gabriella îl cerceta îngrijorată.

– Nu ar trebui să încerci să te mişti. E posibil ca rana să înceapă din nou să sângereze.

Grija ei, dacă într-adevăr asta era ceea ce detectă el în vocea ei, părea reticentă.

– M-ai împuşcat.

Întins din nou pe spate, fiindu-i frică să se mişte ca să nu apară din nou durerea, se uită în sus spre ea, în timp ce îşi aminti ce se întâmplase.

– Ai meritat-o, spuse ea.

Jem încuviinţă din cap cu putere.

– Dumnezeule, mă simt de parcă a trecut poştalionul peste mine.

Se auzise ca un vaiet. Având în vedere lipsa totală de compasiune a auditoriului, ar fi fost mai bine să nu se plângă, îşi dădu el seama imediat ce rosti cuvintele. Dar îl durea prea tare şi era prea dezorientat ca să mai fie la fel de stoic cum îi era obiceiul.

– Ai fost foarte bolnav.

Răceala de neconfundat din vocea ei atrase o privire piezişă din partea lui Jem. Văzând-o, şi dându-şi fără îndoială seama că atitudinea ei dădea naştere unor noi întrebări, ea reuşi, strict pentru servitor, să alunge privirea încruntată şi să afişeze o expresie firească pe chip.

– De cât timp?

Descoperi că se simţea mai bine dacă respira adânc. Durerea începea să pălească.

– Asta este a treia zi.

Nu încăpea îndoială. Tonul ei era cât se poate de elocvent. Doamna era ostilă, supărată fie pentru modul în care trupul ei reacţionase în contact cu al lui, fie pentru faptul că el *văzuse* modul în care trupul ei reacţionase în contact cu al lui, nu era prea sigur. Dar dacă ar fi pus rămăşag, cu siguranţă ar fi ales varianta a doua.

– Deci tu ai avut grijă de mine.

O mulţime de înţelesuri se ascundeau sub învelişul acelor cuvinte, aparent nevinovate, şi reuşi să zâmbească sugestiv, deşi simplul efort de a vorbi începea să i se pară uriaş. Îşi simţea limba încărcată şi umflată, iar vocea care îi suna atât de slăbită începea să-l îngrijoreze. La fel şi ameţeala care îl cuprindea de fiecare dată când sălta capul de pe saltea. Durerea dintr-o parte, deşi nu mai era junghiul agonizant care-l făcuse să se teamă că o să leşine, era în continuare cât se putea de prezentă. Singura dată când îşi amintea să se mai fi simţit la fel de rău fusese în peninsulă, atunci când armăsarul pe care călărea fusese împuşcat. Animalul căzuse pe piciorul lui, rupându-i-l în trei locuri, dezastrul fiind atât de mare, încât medicul voise în cele din urmă să-i taie membrul. Numai refuzul lui îndârjit, şi devotamentul de câine de pază al lui Barnet în momentul în care îşi pierduse cunoştinţa, îl împiedicase pe medic să-i taie piciorul. Amintindu-şi de asta, îi privi cu destul de multă suspiciune pe cei doi care stăteau aplecaţi asupra sa.

– Ce aţi făcut cu Barnet? El nu m-ar fi lăsat singur de bunăvoie, sunt absolut încredinţat.

Având grijă să nu mişte mai mult din el decât era nevoie, ridică o mână ducând-o la rană. Când apăsă, îl duru.

– L-am trimis la culcare. Era istovit. Şi ar trebui să laşi rana în pace.

Gabriella se uita urât la el, răsplătindu-l fără îndoială pentru zâmbetul de mai devreme.

– Deci l-ai convins să aibă încredere în tine, nu? Complimentele mele. Având în vedere circumstanţele, mi se pare chiar o realizare.

Abandonând explorarea tactilă a bandajului pe care îl avea înfăşurat în jurul mijlocului, rămase nemişcat un moment, adunându-şi puterile pentru a încerca încă o dată să se ridice în capul oaselor. Îşi aţinti privirea asupra ei. Deasupra unui sân avea o pată foarte vagă de umezeală, descoperi el cu interes, un cerculeţ mai închis la culoare pe materialul negru, care ar fi trecut neobservat de cineva care nu ştia ce să caute. Dar el ştia, şi îi făcu plăcere să o vadă uimită şi încrucişându-şi apoi rapid braţele peste piept, când observă unde zăboviseră ochii lui şi îşi dădu seama, în plus, şi de ce.

– Dacă-i musai, cu plăcere, cum se spune.

Ochii i se îngustaseră iar vocea îi suna cât se poate de rece.

Jem încuviinţă din cap. Era amuzant să remarce că, dintre cei doi, servitorul avea o mină mai prietenoasă. Sigur că asta era ca şi cum ar fi spus că între o aspidă şi o cobră, primul era un şarpe letal mai prietenos.

– Ne-am ocupat de tine în schimburi. Ne-ai pus pe jar şi ne-ai istovit peste poate, mai ales pe domnişoara Gabby aici de faţă. Cât despre mine, io aş spune că nu meriţi.

– De ce tu? De ce nu servitorii?

Ignorându-l pe Jem, îşi adresă întrebarea Gabriellei.

– Pentru că îţi ieşiseşi din minţi din cauza febrei şi, în plus, erai foarte vorbăreţ. Date fiind circumstanţele, m-am gândit că ar fi mai bine ca servitorii să nu fie părtaşi la toate secretele tale.

Era rândul ei să-i zâmbească. Iar zâmbetul îi era cât se poate de răutăcios. Sugestia implicită era că acum *ea* îi ştia toate secretele. El îi zâmbi înapoi şi, la naiba cu efortul pe care-l implica asta.

– Foarte înţelept din partea ta. Într-adevăr, dacă ei sau oricine altcineva, şi îi aruncă o privire încărcată de semnificaţii, ar afla *toate* secretele mele, probabil că aş fi nevoit să-i ucid.

Asta o făcu să-i piară zâmbetul, după cum fusese şi intenţia lui. Şi ea, şi Jem se uitară la el cu nişte priviri reci şi feţele împietrite.

– Ruşine să-ţi fie, pungaşule, că te-apuci s-o ameninţi pe cea care ţi-a salvat viaţa. Dacă domnişoara Gabby nu ar fi...

– Destul, Jem. Nu te poţi aştepta la cineva de teapa lui să fie recunoscător pentru îngrijirea pe care a primit-o.

Disprețul vorbelor ei îi reaminti cât de trufaşă putea fi. Şi reamintindu-şi cât de trufaşă putea fi, ajunse să se gândească şi la alte lucruri despre ea – cum ar fi cât de absolut *lipsită* de trufie devenise când el fusese cu mâna şi cu gura pe sânul ei.

Dacă ar fi fost singuri, exact asta i-ar fi replicat.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Iar ceva în expresia lui probabil că îi dădu un indiciu despre gândurile lui în momentul acela, căci faţa ei căpătă culoarea trandafirilor vara.

– E apă pe-aici? întrebă el brusc.

Nu avea nici o intenţie să o facă să se simtă prost în faţa servitorului, iar ea nu părea capabilă să mai ţină ascunse prea multe dacă el continua să o tachineze. În plus, chiar îi era sete. Îşi simţea limba ca o bucată de piele tăbăcită, iar gâtul îi era ars de sete şi-l zgâria de parcă ar fi înghiţit nisip.

– Da, desigur.

Faptul că era supărată pe el nu-i afectase instinctele de infirmieră, descoperi el cu bucurie. Gabby se mişcă spre măsuţa de lângă pat, aruncând în acelaşi timp o privire peste umăr, spre servitorul ei.

– Pune-i o pernă sub cap, te rog. O să-l ajute să bea mai uşor.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Jem şi, pentru o clipă, el şi servitorul se măsurară din priviri. Bătrânul mai degrabă l-ar fi lăsat aşa cum era; asta i se citea în ochi. În ceea ce-l privea, în general nu prea era dispus să primească ajutor, şi mai ales nu din partea cuiva care se uita la el ca la un fazan căruia abia aştepta să-i rupă gâtul. Dar faptul că stătea întins pe spate îl făcea să se simtă vulnerabil, senzaţie cu care nu era deloc obişnuit, şi care nu-i

făcea nici o plăcere. Şi să bea din poziţia culcat pe spate implica într-adevăr anumite dificultăţi.

Hotărându-se să facă un compromis, atunci când Jem se întinse după o pernă, mormăind ceva neinteligibil, dar în mod evident foarte puţin măgulitor la adresa lui, el îşi ridică uşor capul. Când o a doua pernă fu apăsată şi vârâtă la locul ei sub prima, iar servitorul le aranjă cum trebuia, cei doi se priviră cu aversiune vădită.

– Ar trebui să mai arunci nişte cărbuni în foc. Este gata să se stingă.

Dându-i aceste instrucţiuni lui Jem, Gabriella îi luă locul servitorului lângă pat. Se aşeză pe margine, destul de puţin confortabil, se gândi el, şi luă o lingură pe care o introduse într-un pahar pe care îl ţinea în cealaltă mână, ducându-i cu grijă ustensila plină ochi până la gură.

– Te pricepi foarte bine la asta, murmură el provocator, amintindu-şi cum îi dăduse nu demult să mănânce supă şi neputându-se abţine să nu o tachineze.

Gabriella strânse din buze – după cum observase mai înainte, erau chiar voluptuoase, atunci când nu le transforma ea într-o linie subţire din cauza furiei –, dar continuă să-şi vadă de treabă.

După ce bău cât îi trebuise, îşi încleştă degetele în jurul încheieturii ei, prinzându-i mâna în aer, în timp ce ţinea în continuare lingura goală. Pielea ei era mătăsoasă la atingere, iar oasele îi erau atât de delicate, încât păreau făcute din sticlă turnată.

Ea înţepeni. Încheietura îi deveni brusc rigidă sub mâna lui. Ochii ei priviră cu îngrijorare în ai lui.

– Îţi mulţumesc că ai grijă de mine, spuse el încet, aşa încât să nu-l poată auzi servitorul.

Brusc, aerul păru să se încarce de electricitate între ei. Când ea deveni conştientă de asta, în ochi i se citi confuzia şi poate chiar un grăunte de panică. Iar el simţi, sub propriile degete, cum pulsul începea să-i crească.

Parcă mânată de o voinţă proprie, privirea lui se lăsă în jos până la buzele ei. Erau uşor deschise, iar ea respira pe gură. Îşi amintea clar cum îi mai spusese la un moment dat: „Ai o gură

numai bună de sărutat". Şi dacă fusese adevărat atunci, cu siguranţă era adevărat şi acum. Chiar în momentul în care el se concentra asupra buzelor ei, acestea se uniră formând o linie arogantă. Ridicând ochii să-i întâlnească privirea, el îşi dădu seama că şi ea îşi amintea. Apoi se ridică brusc, smulgându-şi încheietura din strânsoarea lui.

– Cu plăcere, spuse ea cu o voce calmă, după care se îndepărtă fără nici o altă vorbă.

Puse paharul şi lingura pe măsuţa de lângă pat şi i se adresă lui Jem:

– Mă duc să mă culc, spuse ea. Noapte bună.

Apoi, fără ca măcar să mai arunce o privire sau un cuvânt spre el, se întoarse şi se făcu nevăzută pe uşa care făcea legătura între camerele lor. El o urmări cu o privire din ce în ce mai întunecată în timp ce închidea cu grijă uşa în spatele ei. Un moment mai târziu, un zăngănit hotărât îi spuse că o încuiase bine.

Rămas singur cu Jem, îl privi pe bărbat cu nişte ochi reci şi apoi spuse:

– Poţi să îl chemi pe Barnet.

Capitolul 18

Până la lăsarea serii, Wickham era simţitor mai bine, dormind mai tot timpul, dar fiind foarte vorbăreţ când era treaz. În mod evident, pericolul trecuse. Aceasta era o informaţie pe care tot restul lumii o considera cea mai bună veste din lume, şi pe care Gabby o avea de la Barnet, căci refuzase ferm să se mai apropie de el şi nu mai voia în ruptul capului să aibă de-a face cu supărătorul „frate". El era clar un libertin fără conştiinţă, iar ea era mult prea vulnerabilă în faţa dorinţelor lui. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să stea departe de el. Acum că viaţa pacientului nu mai era în pericol, se scuză fără nici o remuşcare de la îndatoririle ei de infirmieră. Cum Wickham era conştient, consideră că era suficient de sigur să instruiască un grup de servitori să se ocupe

de îngrijirea lui. Potrivit lui Barnet, care insista să o pună periodic la curent cu progresele lui, indiferent dacă ea voia să le afle sau nu, domnul conte nu mai vorbea ce nu trebuia, aşa că nu mai exista teama că secretele lui ar fi putut fi dezvăluite din greşeală.

Chiar în timp ce Wickham zăcuse bolnav la etaj, vizitatorii, despre care se presupunea că ar fi trebuit să stea deoparte din respect pentru durerea celor din casă, veniseră în grupuri, imediat ce vestea despre accidentul nefericit al contelui se răspândise cu viteza luminii prin întreaga Londră. De asemenea, sosise o misivă din partea lui Lady Salcombe, în care le cerea nepoatelor ei să vină în vizită la o anumită oră, trei zile mai târziu. Fuseseră lăsate duzini de cărţi de vizită. Apoi, după ce Wickham îşi revenise, iar Gabby era disponibilă să-i primească personal, vizitatorii se înghesuiau şi mai mulţi la porţile lor. Lord Denby, pretextând o prietenie strânsă cu contele convalescent, fu unul dintre primii primiţi, în după-amiaza zilei în care Gabby îşi abandonase îndatoririle de infirmieră. După ce se interesă politicos de starea prietenului său, acesta petrecu un sfert de oră cât se poate de agreabil flirtând nebuneşte cu Claire.

În acest demers i se alăturară curând şi onorabilul domn Pool, Lord Henry Ravenby şi Sir Barty Crane. Aceşti vizitatori veniseră neanunţaţi, dar Gabby, gândindu-se că măritişul lui Claire era obiectivul suprem al tuturor maşinaţiunilor ei, şi că, odată realizat acest obiectiv, ar fi putut să se elibereze mai ales de orice obligaţie faţă de pungaşul de la etaj, îi primi cu toată ospitalitatea cuvenită din partea gazdelor de la conacul Wickham.

Nu atât de bine-venită se dovedi a fi Lady Ware, care părea că pluteşte în salonaşul deja aglomerat tocmai când domnii mai sus-menţionaţi îşi luau rămas-bun, le trimisese bezele lui Gabby şi lui Claire, de parcă ar fi fost prietene la cataramă, şi se alăturase micului grup de doamne strânse laolaltă, lamentându-se puţin în legătură cu accidentul contelui înainte să se aşeze şi să afle ultimele mondenităţi. Deşi nu stătu mai mult de un sfert de oră, potrivit uzanţelor, când se ridică să plece, Gabby deveni conştientă de sentimentul disproporţionat de uşurare care o cuprinse. Admiraţia manifestată în şoaptă de Claire cu privitoare

la rochia doamnei – o rochie simplă albastră ca azurul croită în mod evident pentru a expune un piept despre care până şi Gabby trebuise să recunoască faptul că era magnific – o irită, dar nici pe departe la fel de mult ca biletul pe care Lady Ware i-l strecură în mână înainte să plece.

– Ceva care să-l înveselească pe bietul şi dragul de Wickham, spuse Lady Ware cu un zâmbet obraznic.

Gabby, acceptând misiva sigilată pentru că nu se putu gândi la un motiv cât de cât decent pe care să-l invoce ca să o refuze politicos, reuşi doar să-şi lipească un zâmbet pe buze în timp ce se lupta cu pornirea de a face ghemotoc respectivul *billet doux*.

Chiar şi mai iritant era faptul că, şi după ce îi dădu scrisoarea de dragoste lui Stivers, cu instrucţiuni pentru a fi transmisă destinatarului de drept, Gabby nu putu să scape de parfumul dulce şi greu cu care fusese stropită. Chiar şi după ce se spălă frecându-şi mâinile de câteva ori şi, în cele din urmă, după ce se schimbă complet de haine, tot nu reuşi să-şi scoată parfumul din nări.

Ceea ce poate că nu era în sine vina lui Wickham, dar cu siguranţă era ceva pentru care Gabby îl învinuia.

Identităţile unora dintre cei care le vizitară în zilele următoare se dovediră dintre cele mai flatante: Lady Jersey, care aparent era o prietenă veche a mătuşii ei şi veni însoţită de Contesa Lieven, îşi lăsă cartea de vizită. Faptul că aceste doamne erau patroanele de la Almack's, cel mai select şi la modă dintre cluburile din Londra, şi prin urmare, relaţiile cu ele trebuiau cultivate cu cea mai mare grijă, fu dezvăluit de Twindle cu mare încântare.

– Doar cele mai selecte persoane sunt primite acolo, ştiţi, le spuse Twindle lui Gabby şi lui Claire în timp ce acestea se uitau destul de uimite prin grămada de cărţi de vizită primite. Oamenii obişnuiţi îi spun Târgul de Căsătorii. Nimic nu ar putea fi mai fatal pentru şansele unei tinere decât să îi fie refuzat accesul acolo. Dacă patroanele de acolo nu te văd cu ochi buni... Dar e imposibil să se întâmple asta, desigur. Nimeni nu ţi-ar putea reproşa nimic *ţie*, domnişoară Claire, nici domnişoarei Gabby sau domnişoarei Beth, că veni vorba. Nu e nimic în neregulă *cu voi*, sunteţi de cât se poate de rafinate.

– Poate că aşa stau lucrurile, Twindle, dar este foarte probabil ca, în cazul în care mătuşa noastră nu ne vede cu ochi buni, nici Lady Jersey sau prietenele ei să nu ne acorde prea multă atenţie, spuse Gabby.

Era obosită din cauză că mai petrecuse încă o noapte de insomnie. O încerca şi o durere de cap, dar nimic din toate astea nu conta când erau puse în balanţă cu nevoia lor de a-şi asigura sprijinul mătuşii.

În consecinţă, ora patru în ziua fixată le găsi pe Gabby şi Claire urcând treptele casei lui Lady Salcombe din Berkeley Square. Beth, care nu ieşise încă în lume, fusese scutită să ia parte la această expediţie, fapt pentru care nu putea fi decât recunoscătoare. Totuşi, când află despre programul pe care i-l pregătise Twindle ca s-o distreze în schimb – să viziteze nişte muzee îmbâcsite ca să vadă nişte bucăţi de marmură grecească ce puteau fi considerate de interes, spuse ea sumbru, numai pentru că era foarte probabil să te facă să roşeşti, şi mai erau, pe deasupra, şi *sparte* – îşi manifestă deschis lipsa de entuziasm şi mormăi că numai nişte ucenici de zidari erau buni pentru aşa o expediţie. Aceasta îi atrase o altă predică din partea lui Twindle privind relele care cu siguranţă aveau să se abată asupra tinerelor domnişoare care foloseau limba vulgară a oamenilor de rând în loc de engleza regelui, aşa că Beth avusese într-adevăr o faţă foarte lungă când ea şi Twindle îşi luaseră rămas-bun.

Cum tocmai terminase să-i povestească această întâmplare lui Claire, Gabby zâmbea când cele două surori fură poftite în salon să-şi vadă mătuşa, după ce valetul care le deschisese venise cu răspunsul că era acasă.

Claire zâmbea şi ea, când intrară în salon, aşa cum i se întâmpla întotdeauna când venea vorba despre frecuşurile continue dintre Beth şi Twindle. Gabby sperase că povestea ei va avea întocmai acest efect, astfel încât Claire să nu pară chiar înmărmurită de frică în momentul în care apărea pentru prima oară în faţa mătuşii lor. Trucul funcţionă, deşi, în ciuda zâmbetului, Claire tot era palidă de emoţie. Cu toate astea, se gândi Gabby mândră, nici că s-ar fi putut închipui o imagine mai adorabilă decât

cea pe care o reprezenta Claire. Într-o rochie simplă de muselină trandafirie, prinsă sub piept cu panglici aurii şi completată de cea mai fermecătoare bonetă cu pană, era o încântare pentru ochii şi inima oricui ar fi privit-o.

Cu excepţia, poate, a acelei doamne impozante care, lăsându-şi broderia deoparte, se ridică atunci când ele intrară în salon şi începu să le măsoare pe amândouă cu o privire cât se poate de critică.

– Ei bine, spuse ea pe un ton baritonal, grav, atât de asemănător cu vocea răposatului lor tată, încât până şi Gabby tresări uşor. Bănuiesc că trebuie să mă consider onorată că aţi ales să mă înştiinţaţi că aţi venit în oraş.

Capitolul 19

O singură privire pe care o aruncă înspre ochii măriţi de uimire şi teamă ai lui Claire o făcu pe Gabby să-şi ridice bărbia. Indiferent cum avea să se sfârşească vizita aceasta, refuza absolut categoric să permită ca ea şi sora sa să se lase intimidate. Avuseseră parte de acest tratament din partea tatălui cât să le ajungă pentru mai multe vieţi.

– Bună ziua, mătuşă, spuse Gabby rece, întinzând mâna.

Îmbrăcată într-o rochie de mătase portocaliu-închis, cu o bonetă albă de dantelă cocoţată în vârful capului, era conştientă că arată foarte bine şi ea însăşi, deşi nici pe departe cât Claire.

Augusta Salcombe îşi miji ochii mici şi albăstrui la nepoatele ei. Se vedea că nici chiar în tinereţe nu fusese o mare frumuseţe, iar acum, la mai mult de şaizeci de ani, după cum estimă Gabby, era genul de femeie pentru care părea că se inventase un nou sens pentru cuvântul „bărbăţoi". Înaltă de aproape un metru optzeci şi foarte voinică, avea o faţă tăiată parcă în unghiuri drepte, nasul mare şi o coroană de cozi argintii. Parcă pentru a le accentua culoarea, era îmbrăcată într-o rochie gri pal lucios, croită într-un stil vechi de câteva sezoane.

– Ei bine, mă bucur să văd că cel puțin *ție* nu îți curge apă de ploaie prin vene, domnișoară. În plus, ai și bunul-simț să te îmbraci potrivit vârstei tale, ceea ce multora dintre fetele bătrâne le lipsește.

Îi strânse mâna lui Gabby rostind complimentul acesta ciudat, apoi își întoarse privirea, scrutând-o pe Claire. Biata Claire aproape că se cutremură vizibil și instinctiv făcu o mică reverență. Lady Salcombe își drese glasul, afectată.

– Ai înfățișarea mamei tale, fetițo. Era o frumusețe, într-adevăr, dar în rest o gâsculiță perfectă. Ceea ce probabil că era firesc. S-a căsătorit cu Wickham, nu-i așa?

Râse scurt și puternic ca un lătrat.

– Să sperăm că nu ești la fel de prostuță cum a fost ea.

Privirea i se mută înapoi la Gabby.

– Și tu ai înfățișarea mamei tale, dar dacă Sophia a avut vreodată coloană vertebrală, *eu*, una, nu am văzut vreo dovadă în acest sens. Dar am impresia că tu ai, totuși. Bine, stați jos, stați jos amândouă.

Ele se așezară și li se aduseră gustări. În timp ce sorbeau ceai din cești micuțe de porțelan, Lady Salcombe se uită la Gabby.

– Am auzit că Wickham s-a împușcat sau ceva în genul chestiei ăsteia prostești. Care e adevărul?

Gabby îi povesti versiunea pe care o inventaseră și o povestiseră publicului larg, iar Lady Salcombe cloncăni dezaprobator.

– Ce berbec! Cum să faci așa ceva?! E de sperat că are ceva mai multă minte decât ce-a dovedit prin prostia asta. El e capul familiei noastre, la urma urmei, și dacă e așa un tăntălău, cum pare din povestea asta, e foarte probabil să fie o mare rușine pentru noi toți. Bine. E un neisprăvit chipeș, din câte am auzit, dar asta nu exclude faptul că *este* un neisprăvit: e în oraș de mai bine de două săptămâni, dar nu a dat dovadă de minima politețe de a o vizita pe mătușa lui. Ce ai de spus despre asta, ei?

Privirea o fixă acuzator pe Gabby.

– Ei bine, nu mi-ar plăcea deloc să fiu considerată responsabilă pentru păcatele fratelui meu, doamnă, răspunse Gabby liniștită, sorbind din ceai.

Lady Salcombe râse.

– Îmi placi, Gabriella, și asta mă surprinde. Tatăl tău – ei bine, nu mai contează acum, de vreme ce s-a dus, tatăl tău și cu mine, trebuie să știi, nu ne-am înțeles niciodată. Adică, nu am fost nici măcar la înmormântarea lui. Ar fi trebuit să vezi scrisoarea pe care mi-a trimis-o când m-am oferit să te scot în lume. Ce chestii! Doamne!

Lady Salcombe clătină din cap, apoi se încruntă. O măsură cu privirea pe Gabby din cap până în picioare.

– Mi-a spus ceva cum că ai fi infirmă.

– Gabby nu e infirmă, interveni și Claire, cu o nuanță de indignare în voce.

Știind cât de intimidată era – Claire nu putuse niciodată să facă față cuiva de care se temea –, Gabby zâmbi vag către sora ei, apoi își îndreptă ochii spre mătușa lor.

– Șchiopătez, doamnă.

– Nu am observat.

– Se observă numai când este obosită sau... sau bolnavă, sau trebuie să meargă pe jos distanțe lungi. Cu siguranță nu este infirmă.

Obrajii lui Claire se îmbujoraseră frumos în timp ce vorbea luându-i apărarea surorii ei.

Lady Salcombe se uită fix la Claire.

– Deci și tu ai limbă. Începeam să mă întreb. Nu mai e cumva încă o soră? Am crezut că Matthew are trei fiice.

– Beth este cu guvernanta ei astăzi. Are cincisprezece ani.

– Hmm. Aș vrea să o văd.

– Am fi foarte fericite să vă invităm să ne vizitați în Grosvenor Square, spuse Gabby cu amabilitate.

– Chiar s-ar putea să o fac. Salcombe e mort de zece ani, știți asta, și nu am copii. În afară de voi două și sora și fratele vostru, rudele mele cele mai apropiate sunt Thomas și fiicele lui. *Nu* sunt chiar rudele cu care aș avea chef să-mi petrec prea mult timp, după cum vă puteți închipui dacă îi cunoașteți. Am intenția să ajung să vă cunosc mai bine pe voi patru.

– Am fi onorate, doamnă, îi zâmbi Gabby mătușii ei.

Lady Salcombe își puse jos ceașca și o privi pe Gabby cu viclenie.

– Ei bine, eu nu am obiceiul să o iau pe după cireș, așa că ai putea foarte bine să îmi spui direct: ați venit în oraș sperând să faceți vâlvă?

Gabby își puse jos ceașca.

– Da, doamnă, într-adevăr.

Lady Salcombe o mai măsură o dată din cap până în picioare pe Claire, care se simțea vizibil stingherită, după care se uită înapoi la Gabby.

– Ei bine, ea va da lovitura destul de ușor și chiar poate ținti cât de sus vrea, dacă nu mă înșel. Va fi mai greu să găsim un soț pentru tine, dar în nici un caz nu cred că trebuie să disperi din cauza asta. Un văduv cu copii, poate. *Îți plac* copiii, nu?

Claire făcu ochii mari și scoase un sunet înfundat pe care Gabby, cel puțin, îl recunoscu drept un chicotit înăbușit în grabă. Când însă Lady Salcombe se uită spre ea încruntându-se ușor, Claire transformă cu prezență de spirit sunetul respectiv într-o tuse.

– Da, doamnă, răspunse Gabby, reușind să-i distragă atenția lui Lady Salcombe de la mica scăpare a lui Claire. Îmi plac foarte mult copiii, dar eu nu mă aflu în căutarea unui soț pentru mine. Ne aflăm aici, la Londra, pentru a-i face un rost lui Claire.

– Hmm. Toate femeile își caută soți, draga mea. Asta e menirea sexului nostru. Dar asta nu contează. Bănuiesc că ați venit să mă rugați să vă ajut să debutați în înalta societate pe tine și pe sora ta, nu-i așa?

Gabby intenționase să abordeze subiectul cu tact. Lady Salcombe, care era departe de orice așteptase ea, părea să nu aibă absolut nici un fel de tact. Singurul mijloc de apărare pe care îl avea, gândi Gabby, era să fie la fel de directă ca și ea.

– Da, doamnă.

Lady Salcombe chiar zâmbi. Era ca și cum ai fi privit soarele răsărind deasupra unui peisaj foarte posomorât, aruncând asupra lui o căldură de care, altfel, nu ar fi avut vreodată parte. Cu colțul ochiului, Gabby o prinse pe Claire zgâindu-se pe față la mătușa

lor, cu un fel de surprindere plăcută. Claire probabil că simțise privirea lui Gabby, căci se controlă aproape imediat și se uită în altă parte.

– Ai mult bun-simț, spuse Lady Salcombe aprobator spre Gabby, care, spre deosebire de Claire, reușise să-și păstreze o expresie senină. Îmi place asta la o fată. Detest domnișoarele timide și mieroase din ziua de azi, dă-mi voie să-ți spun. Spunând asta, aruncă o privire încruntată către Claire. Ei bine, o s-o fac. Am să vă ajut să vă faceți debutul în înalta societate, *cu condiția* să vă lăsați călăuzite întru totul de mine. Sally Jersey o să vă ofere accesul la Almack's – spunea că vrea să vină în vizită la voi, apropo; mă bucur că ai avut înțelepciunea să vii să mă vezi înainte să treacă ea pe la voi, căci acum îi puteți spune că sunteți sub protecția mea –, iar Wickham va da un bal pentru debutul vostru. Va fi nevoie de multă muncă din partea mea – și să aveți grijă să-mi fiți recunoscătoare pentru asta, domnișoricilor –, dar am senzația că datorez asta numelui pe care îl purtați. Plus că mă aștept să mă distreze foarte bine toată afacerea. O strălucire răutăcioasă îi sclipi în ochi. Maud își scoate în lume fata mai mică anul acesta: o cheamă Desdemona, sau alt nume idiot de genul acesta, nu știu dacă știți. Nu o să se înverzească de ciudă când o să o vadă pe ea?

Dădu din cap spre Claire și brusc păru aproape veselă. Claire se îmbujoră dându-și seama ce voise să spună mătușa.

Gabby îi zâmbi lui Lady Salcombe.

– Mulțumim, doamnă. Vă suntem foarte recunoscătoare și vă mulțumim din suflet pentru oferta pe care ne-ați făcut-o, nu-i așa, Claire? Sunteți prea bună. Dar în ceea ce-l privește pe Wickham și balul pe care să-l dea pentru noi...

– V-am spus că trebuie să mă lăsați pe mine să vă îndrum. Lady Salcombe o străfulgeră cu privirea pe Gabby. Dacă eu spun că trebuie să fie un bal, atunci va fi unul. Se va face totul cum spun eu sau nu se va face deloc. Voi vorbi eu însămi cu Wickham.

Imaginea irezistibilă a lui Lady Salcombe stropșindu-se la presupusul ei nepot ca să-l convingă să dea un bal pentru „surorile" lui nedorite o făcu pe Gabby să zâmbească. Zâmbea

încă în momentul când se ridică în picioare, având în vedere că se scursese deja timpul cuvenit unei vizite şi că obţinuse tot ce sperase venind aici.

–Nu o să poată să vă refuze, doamnă. Nimeni nu ar putea vreodată, sunt sigură.

Claire se ridică şi ea urmând exemplul lui Gabby, şi la fel procedă şi Lady Salcombe.

–Ar trebui să vă avertizez de la bun început că urăsc peste poate orice formă de flatare, spuse Lady Salcombe fixând-o pe Gabby cu o privire fermă. Deşi este adevărat că *am* calitatea de a fi extrem de convingătoare, cred. Bine. Atunci presupun că trebuie să ne pornim fără întârziere. Sezonul a început deja. O să trec pe la voi să vă iau cu trăsura mea în seara asta şi vom merge împreună la Operă. Puteţi să o luaţi cu voi şi pe cea mică dacă vreţi. *Asta* le va spune tuturor că sunteţi în oraş şi v-am luat sub aripa mea. Deja începând de mâine ciocănelul de la uşa voastră ar trebui să ajungă să facă o gaură de la prea mulţi vizitatori. Ce mai era, ce mai era? Aş vrea să-ţi faci o coafură mai la modă, Gabriella, dacă eşti amabilă. O să trimit eu pe cineva la voi să se ocupe de asta. Tu, Claire, ar trebui să te străduieşti mai mult să stăpâneşti arta conversaţiei politicoase. Incapacitatea de a lega mai mult de două vorbe odată ar putea fi considerată un trist defect, crede-mă. Ştiu că nici una dintre voi nu va avea nimic împotrivă să-i dau eu câte un sfat. Şi-mi puteţi spune mătuşa Augusta, amândouă.

–E o onoare pentru noi, doamnă, spuse Gabby cu sinceritate, înghiţind toate celelalte posibile răspunsuri care-i trecură prin minte, şi sărută ascultătoare obrazul ofilit care se întinse spre ea.

Claire făcu şi ea acelaşi lucru fără comentarii, şi astfel fu expediată cu o admonestare viguroasă cum că trebuie să-şi găsească limba înainte să mai iasă din casă. Astfel, surorile plecară din Berkeley Square, răsunându-le în urechi promisiunea mătuşii de a trece pe la ele la ora nouă în aceeaşi seară.

–Ce femeie îngrozitoare, oftă Claire când ajunseră la adăpostul trăsurii. Trebuie să spun că simplul gând că va trebui să mergem în diverse locuri cu ea mă face să-mi vină să intru în pământ.

–Nu trebuie să o bagi în seamă, răspunse Gabby. Într-adevăr, consider că e un mare noroc că a fost de acord să ne ajute. Sub protecţia ei, vei fi cea mai mare atracţie a Londrei, Claire.

–Dar, Gabby, mă îngrozeşte. Îmi aminteşte atât de tare de *papa* că abia pot să gândesc când e aproape de mine.

Gabby, trezită din reverie de această mărturisire, îşi îndulci privirea, întorcându-se către sora ei, şi recunoscu şi ea că asemănarea era într-adevăr ciudată şi nefericită. Pentru a înrăutăţi şi mai mult situaţia, se gândi ea, Claire fusese întotdeauna prea sensibilă să reacţioneze bine când era supusă unui tratament aspru, iar Lady Salcombe – mătuşa Augusta – era duritatea întruchipată.

–Nu o s-o las să se poarte urât cu tine, îţi promit. Nu uita că ea nu are nici o autoritate asupra noastră. La urma urmei, nu este tutorele nostru.

–Nu, Wickham e tutorele nostru, nu-i aşa? spuse Claire mai relaxată la acest gând.

Gabby, care nu văzuse niciodată situaţia în lumina aceasta, se trezi brusc îngrozită. Era prea oribil de adevărat: în ochii lumii, şarpele în haine de conte care în momentul de faţă zăcea bolnav în încăperea de lângă dormitorul ei era tutorele lor şi avea autoritatea de a le comanda vieţile după bunul-plac.

Chiar în momentul acela trăsura ajunse în Grosvenor Square. Gabby şi Claire intrară în casă şi urcară în camerele lor să-şi scoată hainele de oraş. Simţindu-se încă tulburată din cauza revelaţiei lui Claire, Gabby îşi scotea mănuşile şi se gândea la lucruri neplăcute în timp ce străbătea coridorul spre apartamentul ei.

Un strigăt înfundat auzit din camera lui Wickham o opri cu doar câţiva paşi înainte de a ajunge la propria uşă. Un ţipăt înfundat scos *de o femeie*. Gabby îngheţă, încordându-şi auzul. Nu se mai auzi altceva. Imediat ce strigătul se stinse, se aşternu din nou liniştea caracteristică unei case ordonate şi bine conduse.

Dar nu avea cum să nege ceea ce tocmai auzise.

Oare omul era atât de depravat, încât se apucase să atace cameristele? Sau era atât de lipsit de bună-cuviinţă, încât... încât să se distreze cu cineva cum ar fi Lady Ware în dormitorul lui?

Oare chiar în momentul acesta se deda – sau încerca să se *dedea* – la genul de practici vicioase pe care încercase să i le impună şi ei?

Ziua în amiaza mare? În *conacul Wickham?*

Gabby nu se putea abţine. Trebuia să ştie. Dacă *era* vorba despre o cameristă, o biată creatură neajutorată, trebuia să-i sară în ajutor, să o salveze. Dacă era Lady Ware sau o alta de teapa ei – ei bine, asemenea practici imorale nu-şi aveau locul în casa unui nobil şi intenţiona să-i atragă atenţia asupra acestui aspect cât putea de politicos. Numai că bărbatul din camera contelui nu era nobil, îşi aminti ea, şi nici nu era un gentleman, după cum aflase pe propria piele.

Cu toate astea, în ochii tuturor, era conte.

Înainte să poată judeca ce era mai bine să facă, dacă putea face ceva, date fiind circumstanţele, un alt sunet de dincolo de uşă o lăsă cu gura căscată. Un alt strigăt, poate, de data asta complet *înăbuşit?*

Oare *era* într-adevăr posibil s-o necinstească pe una dintre cameriste?

Simţindu-se destul de vinovată, şi chiar şi mai nătângă, se apropie încet de uşa de la dormitorul contelui. Privind rapid în susul şi-n josul coridorului ca să se asigure că nu o vedea nimeni, se aplecă înainte şi-şi lipi urechea de bucata netedă de lemn.

În dormitor erau în mod clar două persoane: un bărbat şi o femeie. Putea să audă murmurul vocilor lor destul de clar, deşi nu suficient încât să înţeleagă ceea ce spuneau. Bărbatul era, desigur, Wickham. Întrebarea era cine era femeia şi ce făcea el cu ea?

Imaginaţia îi oferi o gamă foarte bogată de posibilităţi.

Gabby îl auzi pe Wickham spunând ceva ce se termină cu un hohot de râs, apoi îşi încordă foarte tare auzul ca să prindă replica femeii. Dacă suna normal, ca şi cum fiinţa, indiferent cine era ea, nu se afla într-o situaţie nefericită, cel mai bun lucru pe care l-ar fi avut de făcut ar fi fost pur şi simplu să plece pe nesimţite şi să pretindă că acest interludiu jenant nu avusese loc niciodată.

La urma urmei, indiferent cât ar fi stingherit-o promiscuitatea lui, nu prea ar fi avut cum să-i poruncească unei femeiuşti să iasă

din ceea ce, în ochii tuturor în afară de ai ei şi ai lui Jem, era casa celui care o chemase aici.

Dându-şi seama de acest lucru, Gabby practic scrâşni din dinţi.

Apoi, cea care era cu Wickham vorbi. Gabby ascultă chicotelile din voce şi simţi cum i se face părul măciucă. Cunoştea vocea aceea de parcă ar fi fost a ei înseşi. Femeia care se afla în dormitor cu Wickham era *Beth.*

Capitolul 20

Din fericire, uşa nu era încuiată. Gabby învârti mânerul şi făcu trei paşi rapizi în interiorul apartamentului contelui imediat ce identitatea posesoarei vocii respective îi explodă în minte. Beth – dacă îi făcuse ceva lui Beth...

Cu inima bătându-i nebuneşte, cu o mână în continuare pe mâner, se opri brusc cu ochii cât cepele la perechea de pe pat.

Beth stătea pe marginea saltelei imense, cu spatele la uşă, cu părul ei roşu, pe care îl purta legat cu o panglică albă în vârful capului, căzându-i în cârlionţi de şcolăriţă în jurul umerilor. Rochia ei delicioasă, galben pal, de muselină, i se trăsese în sus din cauza poziţiei neglijente în care stătea – era aplecată înainte, cu un picior sub ea – dezvăluind privirii un picior durduliu într-o şosetă albă, până aproape de genunchi. Dacă era cumva în pericol, nu dădea nici un semn în sensul acesta. În schimb, părea să fie foarte absorbită, dând toate semnele de intensă concentrare, de studierea unor cărţi de joc care erau întinse în faţa ei pe cuvertură.

– Beth!

Nu reuşi să scoată decât un fel de icnet strangulat.

Auzindu-l, Beth, care era în mod clar foarte preocupată de ce făcea, îi aruncă în grabă o privire peste umăr.

– Bună, Gabby, spuse ea dând din mână relaxată şi cu o vădită lipsă de orice griji.

Îşi îndreptă imediat din nou atenţia spre cărţile de joc.

–Aţi văzut-o pe mătuşa noastră?

Gabby trase adânc aer în piept, cutremurându-se. Inima începu să-şi revină la ritmul normal. Avea o mare slăbiciune în genunchi. Dincolo de Gabby, Wickham îi întâlni privirea cercetând-o răutăcios din ochi. Gabby simţi cum începe să se înfierbânte amintindu-şi circumstanţele în care se întâlniseră ultima oară. Bestia josnică o folosise într-un mod de neiertat – iar ea îl lăsase să o facă. Nu, dacă era să se spună adevărul, chiar îi plăcuse ca el să o facă.

Hotărâtă să nu-l lase să ghicească cât de groaznic i se părea şi simplul fapt că se afla din nou în prezenţa lui, ridică din sprâncene şi-i susţinu privirea cu mult calm.

–*Aşadar,* ai văzut-o pe mătuşa noastră? întrebă el cât se poate de interesat şi de politicos.

Gabby însă, nu se lăsă înşelată. Îşi dădea seama când era tachinată.

–Cu siguranţă, spuse ea blând, bucuroasă să descopere că îşi putea stăpâni foarte bine vocea. Şi este într-adevăr o femeie remarcabilă. Va trece pe la tine mâine, apropo, şi vrea să-ţi adreseze nişte reproşuri că nu ai avut încă amabilitatea să o vizitezi.

–Din păcate, sunt ţintuit la pat şi nu pot încă să primesc vizitatori, replică el cu aplomb. Mătuşa noastră va trebui să-şi păstreze dojenile pentru altă ocazie.

–Pe mine m-ai primit, preciză Beth pe un ton absent în timp ce continua să studieze cărţile. Şi pe Gabby, dacă tot veni vorba.

–Ah, dar voi sunteţi surorile mele, ceea ce denotă un cu totul şi cu totul alt grad de rudenie. Şi nici nu se poate spune că pe vreuna din voi v-am primit în adevăratul sens al cuvântului, deşi sunteţi bine-venite, desigur. Voi amândouă aţi – ăăă – venit pur şi simplu.

Gabby îl străfulgeră cu o privire nimicitoare. Ochii lui sclipiră la ea şi pentru o secundă, doar pentru o secundă, farmecul neaşteptat şi extraordinar al bărbatului o prinse pe nepregătite. Gabby aproape că uită ce ticălos era fiind atrasă, predându-se

aproape cu totul, privirii lui amuzate, minunate. Era un pungaş atât de chipeş...

Gândul avu asupra simţurilor ei amorţite efectul unei găleţi cu apă rece şi îşi reveni suficient încât să se încrunte ameninţător la el. El stătea în pat, în capul oaselor, rezemat de perne, cu o mulţime de cărţi într-o mână. Măcar, constată Gabby uşurată, era îmbrăcat decent, într-un halat de casă maroniu, elegant, legat neglijent peste cămaşa de noapte. Pledurile îi acopereau partea de jos a corpului până la talie. Părea surprinzător de sănătos pentru cineva care fusese atât de curând aproape pe patul de moarte; pentru asta nu încăpea îndoială că trebuia să-i mulţumească pielii lui atât de călite. Părul lui cel negru, crescut prea lung din cauza perioadei în care nu se ocupase de el, îi era pieptănat pe spate, uşor ondulat şi într-o oarecare dezordine, iar câteva zile de nebărbierire adăugau o imagine de pirat la zâmbetul şăgalnic pe care-l avea pe buze.

–Aveai nevoie de mine pentru ceva anume, Gabby? întrebă Beth fără să privească în jur.

–Beth, copila mea, mi-e teamă că te flatezi singură. Fără îndoială, *Gabby* a intrat atât de intempestiv în camera mea fiindcă mă căuta *pe mine.*

Ochii lui sclipeau a tachinare când îi întâlniră pe ai ei. Gabby realiză că el era cât se putea de conştient de suspiciunea care o făcuse să dea buzna în felul acela în camera lui.

–Consideră că sunt la ordinele tale, soră.

Ea se uită urât la el înainte de a-şi îndrepta toată atenţia spre Beth.

–Beth, draga mea, *ce* faci?

Această întrebare rostită de Gabby fu urmată de o schimbare de poziţie a surorii ei. Cu o nepăsare sublimă pentru cum arăta, cum stătea şi cât de mult îşi dezvelea din picior, Beth se întinse acum pe o parte de-a curmezişul patului, cu capul rezemat într-o mână, în timp ce părea să numere cărţile aliniate în faţa ei.

–Marcus mă învaţă să joc pichet, spuse ea în mod evident neînţelegând deloc rostul real al întrebării lui Gabby. E o chestie foarte enervantă. Deja mi-am pierdut inelul, medalionul de la gât

şi toţi banii din puşculiţă pe care îi mai aveam după cumpărăturile pe care le-am făcut de curând. Nu e suficient de gentleman să mă lase să câştig şi până acum s-a folosit răutăcios de orice truc pe care l-a ştiut.

Urmărind gesturile comic disperate ale lui Beth, privirea lui Gabby se îndreptă asupra micii grămăjoare de lucruri ale ei pe care le pusese într-un fel de vale formată în aşternut.

– Ţi-am spus când am început că nu te poţi aştepta la nici un fel de milă din partea mea.

Wickham zâmbi uşor în timp ce o măsura cu privirea pe Beth.

– Da, dar mie nu mi-a venit să cred că vorbeşti serios. La urma urmei sunt surioara ta mai mică.

– Foarte adevărat. Ar fi trebuit să-mi aminteşti mai devreme. Atunci poate că ţi-aş fi arătat că ai un şapte ascuns sub damă, astfel dându-ţi un treiar şi un joker.

Beth se uită, văzu şi chiţăi indignată bătând în cartea în chestiune.

– Ai trişat! Ar fi trebuit să-mi spui. O, dă-mi medalionul înapoi! Nu l-am pierdut într-un joc cinstit.

Wickham îi zâmbi în timp ce ea-şi smulse medalionul din grămadă şi şi-l puse la loc la gât. Urmărind-i, Gabby se uimi de cât de interesat şi *implicat* părea în timp ce glumea cu Beth. Dacă nu ar fi ştiut adevărul, nu l-ar fi considerat niciodată şarlatanul lipsit de principii care era de fapt.

De fapt, l-ar fi luat chiar drept contele de Wickham, îngăduitorul frate mai mare al lui Beth.

– Am crezut că Twindle urma să te ducă să vezi Elgin Marbles în după-amiaza asta, îi spuse Gabby surorii ei pe un ton destul de ţâfnos datorat faptului că dezaproba profund situaţia în care o descoperise.

– O, da, aşa e, dar ce crezi că s-a întâmplat? Muzeul era închis. Şi pe urmă ne-am dus să ne plimbăm în parc, iar ea a călcat greşit şi şi-a făcut ceva la gleznă aşa că a trebuit să ne întoarcem acasă. Imediat ce am ajuns, ea s-a dus în camera ei să-şi pună o compresă. Eu nu aveam nimic de făcut, aşa că m-am gândit să trec

pe la Marcus să văd ce face. A fost şi el foarte bucuros să mă vadă. Era destul de plictisit, nu-i aşa?

Ridică ochii spre Wickham aşteptând confirmarea.

– Şi el mi-a povestit despre cum era viaţa în Ceylon.

– Chiar aşa? întrebă Gabby, descoperind că îi făcea plăcere ideea că Beth îl pusese într-o situaţie dificilă pe Wickham.

– Sigur că da, spuse el cu aplomb.

Când Beth îşi îndreptă din nou atenţia asupra cărţilor, el privi peste capul ei la Gabby.

– Ştiu că sunt nou în familia asta, dar *m-am aşteptat* ca surorile mele să se intereseze măcar din când în când de starea mea.

Reproşul ce i se citea în voce – un reproş făcut *în derâdere*, Gabby ştia bine acest lucru – era cât se putea de inutil în ceea ce o privea. Cu toate acestea, Beth se uită la el compătimitor.

– E doar faptul că nu suntem *obişnuite* să avem un frate, îi explică ea. Probabil că foarte curând o să ajungem să ne obişnuim şi chiar să ne placă.

– La fel cum şi eu, ăăă, *mă voi obişnui* foarte curând şi o să-mi placă să am surori, răspunse el grav.

Beth dădu din cap ca şi cum era de acord cu partea ei dintr-o înţelegere.

Gabby, pe de altă parte, îl urmări pe Wickham cum se juca cu sentimentele lui Beth şi fu cuprinsă de o furie neputincioasă.

– Beth, ridică-te imediat. Nu e deloc cuviincios să stai în felul acela lungită pe patul lui Wickham.

Enervarea ei pe Wickham îi făcu vocea să sune şi mai ascuţită decât intenţionase.

Ocupată să-şi rearanjeze cărţile, Beth îi aruncă o privire neatentă.

– Haide, Gabby, nu mai fi atât de formală. Pe cinstea mea, eşti chiar mai rea decât Twindle când mă baţi la cap cu ce se cuvine şi ce nu. Nu uita, te rog, că Marcus este fratele nostru.

Gabby se uită la soră-sa, deschise gura să spună ceva şi o închise la loc imediat. Ce ar fi putut riposta la aşa ceva? Adevărul avea să le aducă pieirea tuturor.

Wickham o urmărea. Când Beth își îndreptă din nou atenția spre cărți, spuse încet:

– Adevărul este că nu e nimic nelalocul lui în asta, știi.

Întâlnindu-i privirea, Gabby se trezi, în bună măsură împotriva ei, cumva mai liniștită.

Beth scoase un chițăit brusc de încântare și privi în sus.

– Marcus, am patru de același fel.

Wickham aruncă o privire în jos la propriile lui cărți.

– Nu e bine. Oricât mi-ar displăcea să pierd în fața unei novice, se pare că m-ai bătut din nou.

Beth chiui de bucurie. Zâmbind vag, Wickham își coborî mâna, apoi pescui o monedă dintr-o grămadă de lângă cotul lui și i-o dădu.

Gabby îi privi pe amândoi gânditoare. Soră-sa stătea acum cu totul pe pat, cu ambele picioare sub ea, cu trupul suficient de apropiat de cel al lui Wickham ca să se atingă de picioarele lui acoperite cu un pled de fiecare dată când se mișca vreunul din ei. Pentru doi oameni care nu aveau nici o legătură de rudenie, să fie prinși într-o asemenea postură ar fi fost pur și simplu un dezastru. Chiar și pentru un frate și o soră – ceea ce, își aminti ea, cei doi nu erau nici măcar – postura lor nu era întocmai un etalon de bună-cuviință. Dar în mod clar, în ciuda propriei avertizări, Beth habar nu avea că era ceva nelalocul lui în chestia asta și deși Gabby îl considera pe Wickham un nemernic de proporții, acum era gata să-l absolve de orice vină în ceea ce privea anumite gânduri necurate în legătură cu Beth. Cu toate astea, tot nu putea cu inima ușoară să o lase pe Beth să se simtă ca acasă în patul lui.

– Beth, e timpul să te pregătești de cină, știi. Și s-ar putea să trebuiască să ai mai multă grijă ce rochie îți alegi. După aceea vom merge la Operă.

Rosti aceste cuvinte cu aerul cuiva care scutura o tingire cu porumb sub nasul unui cal înfometat.

– La Operă! Serios?

Cum Beth nu mai fusese niciodată la operă, nu era neapărat o mare admiratoare; era însă bucuroasă de orice ocazie avea

să experimenteze plăcerile aparent nelimitate pe care le oferea metropola. Se întoarse să se uite la Gabby cu încântare.

– Ce minunat!

Wickham, pe de altă parte, se încruntă ușor la Gabby.

– Nu prea puteți merge la Operă fără să vă însoțească cineva, să vă supravegheze. Și am înțeles că domnișoara Twindlesham aproape că nu poate pune piciorul în pământ.

Gabby îi zâmbi strălucitor în aceeași manieră, și cu aceleași semnificații în minte, ca și cum ar fi scos limba la el. Să audă un ticălos ca el predicând despre buna-cuviință era *aproape* amuzant.

– Dacă s-ar întâmpla să fie cazul, eu sunt suficient de bătrână să le pot însoți și supraveghea pe surorile mele, te asigur.

– Ești? Și, adică, cât de bătrână ești, rogu-te?

– Ei, are douăzeci și cinci de ani. Tu nu știi ce vârste avem noi, Marcus?

Beth înălță capul din cărți, părând scandalizată.

– Uneori memoria îmi joacă feste, se scuză Wickham, revenindu-și cu grație.

– Gabby are douăzeci și cinci, Claire o să aibă nouăsprezece în iunie, iar eu am împlinit cincisprezece.

– O să mă străduiesc să rețin toate astea.

Ochii i se întoarseră la Gabby.

– Oricum, indiferent dacă ai douăzeci și cinci de ani sau nu, să știi că nu merge. Voi trei nu puteți merge singure. Nu e un loc în care să meargă niște doamne neînsoțite.

Tonul lui presupunea o familiaritate cu opera despre care Gabby nu avu cum să-și închipuie că venea de la o prea mare dragoste pentru muzică. Cum tatăl ei și oaspeții lui aduceau o mulțime de femei să-i însoțească la Hawthorne Hall de-a lungul anilor fără să facă un mister neapărat din originile lor și scopul pentru care se aflau acolo, Gabby știa bine că opera era unul dintre principalele locuri în care gentlemenii – sau cei care treceau drept gentlemeni – își agățau amantele.

Își curbă buzele batjocoritor înspre el.

–Atunci e un mare noroc, nu-i aşa, că mătuşa noastră vine cu noi? Aşa am putea fi sigure că nu vom avea parte de atenţiile celor care sunt prea puţin gentlemeni.

Îi zâmbi.

–Mă scuzi, dar trebuie să mă duc să văd ce face Twindle. Beth, sunt sigură că Wickham a cam obosit şi ar avea nevoie să se odihnească. Nu uita că se reface după o rană gravă.

–Ştiu, ştiu.

Cum soră-sa îi făcu nepăsătoare semn să plece, Gabby îi aruncă numai o privire cruntă lui Wickham înainte să îi lase să se întoarcă la jocul lor. Situaţia devenea din ce în ce mai complicată, reflectă ea încruntându-se. Când luase hotărârea să fie de acord cu farsa asta, nu prevăzuse faptul că surorile ei, neştiind adevărul, puteau de fapt să-l trateze pe nemernic ca şi cum ar fi fost propriul lor frate. Nici nu prevăzuse că Wickham putea să încerce să joace acest rol. Acum putea să prevadă tot felul de complicaţii pe viitor, dar nu vedea ce putea face în legătură cu ele.

În afară, desigur, de a-şi face griji, ceea ce era de la sine înţeles.

Trecu prin camera ei, unde o găsi pe Mary aşteptând-o. Îi luă puţin timp să-şi schimbe rochia şi să se primenească. Aruncând apoi o privire în oglindă, făcu o faţă lungă. Mătuşă-sa credea că avea nevoie de o coafură nouă, nu? Ei bine, probabil că avea, într-adevăr.

Cam o jumătate de oră mai târziu, după ce se dusese la Twindle şi îi oferise toată compasiunea ei şi o mulţime de comprese reci, se întoarse pe holul ei şi găsi uşa de la camera lui Wickham întredeschisă, exact cum o lăsase. Cum deja era aproape ora pentru cină, se gândi că Beth chiar merita cu vârf şi îndesat săpuneala pe care avea de gând să i-o tragă. Gabby strânse din buze, aruncă o privire în cameră – şi o descoperi pe Claire, făcând veselă piruete în rochia ei roz de mătase, aşteptând să audă părerea lui Wickham.

Primul lucru pe care îl observă Gabby , când se grăbi din nou în camera lui ca să-i sară în ajutor uneia dintre surorile ei, fu acela că expresia din ochii lui Wickham când se uita la Claire era foarte diferită de cea pe care o avea când se uita la Beth. Privindu-l cum

se uita la frumoasa ei soră, Gabby simţi cum orice instinct de protecţie pe care îl avea intrând în alertă maximă.

Capitolul 21

Poate că lupul era mulţumit să se ascundă în blana de miel când era cu Beth, dar acum că era Claire pe orbita lui, îşi scotea încă o dată la iveală caracterul de bestie adevărată pe care îl avea, se gândi Gabby furioasă.

–Claire, draga mea, ce faci aici?

Oricât de mult ar fi încercat, tonul lui Gabby nu putuse fi altfel decât tăios.

Wickham o salută cu un rânjet răutăcios ce i se lăţi încet pe buze.

–O, Gabby, Beth tocmai a avut cea mai bună idee. În loc să îl lase pe Wickham să mănânce singur, vom mânca noi cu el, aici, în camera lui. Se întoarce şi ea imediat ce-şi schimbă rochia.

Pe Gabby asta o luă prin surprindere. Nu se aştepta la aşa ceva. Şi cu siguranţă nu era o idee bună. Ultimul lucru pe care îl dorea era ca surorile ei, oricare dintre ele, să petreacă mai mult timp decât era absolut necesar cu ticălosul acela uneltitor. Şi pericolul pentru Claire putea fi absolut iminent. După toate dovezile pe care le avea, fratele lor cel fals nu numai că era un criminal fără scrupule, era şi un afemeiat libidinos.

Hotărâtă, Gabby clătină din cap.

–Nu, spuse ea pe tonul acela ascuţit pe care îl folosea când îşi exercita autoritatea ca stăpână a casei. Mi-e teamă că asta nu va fi posibil. Vom mânca în sufragerie, ca de obicei. Fără îndoială, Wickham va supravieţui fără compania noastră.

Văzând cum Claire face ochii mari de uimire, Gabby încercă să caute rapid în minte o scuză, ceva, ca să îndulcească ceea ce probabil pentru sora ei suna ca o sentinţă ritoasă, total necaracteristică ei.

– La urma urmei, nu s-a restabilit pe deplin, şi sunt sigură că niciuna dintre noi nu vrea să îi răpească prea mult din puteri. În plus, asta ar însemna să le dăm mult prea mult de lucru servitorilor.

Adăugă ultimul argument ca şi cum ar fi fost o chestie capitală.

Wickham îi zâmbi.

– Dar eu deja le-am dat permisiunea să o facă, spuse el, mult prea îndatoritor. Şi i-am spus lui Stivers să aranjeze o masă în camera mea. Nu trebuie să-ţi faci tu atâtea griji pentru mine, ştii. Să mă bucur de compania surorilor mele în timpul unei mese încântătoare *en famille* se va dovedi, fără îndoială, o experienţă terapeutică, nici pe departe să-mi dăuneze.

Gabby îl privi lung. El îi susţinu privirea cu o siguranţă calmă, ca şi cum ar fi fost cu adevărat contele. În acel moment Gabby îşi dădu seama de enormitatea gestului ei. Prin faptul că îl recunoscuse pe impostorul acesta drept Wickham, ea îi garantase autoritate deplină asupra casei acesteia şi asupra a tot ce se afla în ea. Asupra Hawthorne Hall. Asupra tuturor proprietăţilor contelui de Wickham. Asupra surorilor ei, ale căror tutore legal era acum.

Asupra ei înseşi.

Lui Gabby îi venea să ţipe. Îi venea să-şi smulgă părul din cap cu ambele mâini. Era cât se putea de prinsă în capcana în care căzuse, capcana pe care ea însăşi o construise. Doamne, Dumnezeule, ce făcuse?

Pungaşul putea dicta şi aranja totul după pofta inimii, iar ea nu putea face absolut nimic ca să-l împiedice.

Doar să spună adevărul, iar prin asta să se condamne şi pe ea la fel ca şi pe el.

În pofida aşteptărilor lui Gabby, momentul în sine se dovedi, în afara a două schimburi de replici, o masă foarte plăcută.

Prima excepţie se întâmplă atunci când Claire îl întrebă pe Wickham dacă rana îl supăra în continuare foarte tare.

Cu ajutorul lui Barnet, se mutase din pat într-unul dintre fotoliile mari ce fusese tras lângă o măsuţă pătrată pe care

o aduseseră înăuntru doi valeţi. Acoperită cu o faţă de masă din in, plină de porţelanuri şi cristal şi argint care sclipeau în lumina lumânărilor, măsuţa era un loc încântător pentru a lua cina. Claire, care arăta excepţional aşa cum se întâmpla întotdeauna când se afla într-o companie faţă de care se simţea în largul ei, avea obrajii trandafirii, potrivindu-se de minune cu culoarea rochii ei, căci parcă înflorise toată datorită prezenţei lui fermecătoare. Stătea lângă mâna dreaptă a lui Wickham, râzând foarte des şi părând că-i soarbe cu nesaţ orice vorbă; Beth, pe de altă parte, chicotind şi trăncănind, şi într-adevăr foarte tânără în rochia ei de muselină albă, stătea în stânga lui. Ochii îi străluceau cu o însufleţire care nu ar fi putut fi descrisă decât drept un caz serios de venerare a eroului de fiecare dată când se uita la el, ceea ce se întâmpla practic tot timpul. Gabby, într-o rochie de crep moale, gri-bleu, stătea de partea cealaltă a puternicului ei inamic, simţindu-se cât se putea de în plus, urmărindu-l cu invidie cum le vrăjea pe surorile ei. Spre meritul lui, era atent la amândouă în aceeaşi măsură, şi dacă în privirea lui se citea o notă de apreciere în plus atunci când se uita la Claire, Gabby se gândi că era un detaliu care ar fi trecut neobservat de către oricine ar fi fost mai puţin atent la amănunte deranjante sau posibile probleme decât ea. Dintre surori, ea fu singura care primi un tratament total diferit din partea lui. Îi adresă doar câteva remarci în timpul mesei şi, când se întâmpla să arunce o privire în direcţia ei, o măsura cu o expresie distantă, în locul căldurii amuzate pe care o revărsa asupra lui Claire şi a lui Beth. Cât despre ea, asta era perfect în regulă, îi convenea. Era, se gândi ea, o recunoaştere din partea lui a statutului lor actual de adversari. Era foarte probabil ca, prin ticăloşie şi folosindu-se de lucruri neadevărate, să farmece nişte fete mai tinerele, dar pe ea, una, nu avea cum să o cucerească vreodată, şi era foarte bine că-şi dădea şi el seama de asta şi nici nu încerca.

În timpul mesei, prin urmare, ea rămase ca o oază de linişte într-o furtună de veselie. Vorbi când cineva vorbea cu ea, le zâmbi surorilor ei când acestea se uitau înspre ea, îşi mâncă mâncarea şi ascultă cu o iritare crescândă cum nemernicul mincinos

răspundea cu o bună dispoziție imperturbabilă la toate întrebările despre viața lui din Ceylon cu care îl asaltaseră fetele mai tinere. Refuză să bage în seamă cât de chipeș era când râdea, sau cât de bine se asorta halatul lui de culoarea castanei cu tenul lui creol, sau cât de lați îi erau umerii ce păreau să umple aproape de tot spațiul de la un mâner al fotoliului la celălalt. Dar ceva din privirea ei tăcută probabil că îi străpunsese totuși atitudinea de fațadă pe care o afișa și în cele din urmă îl enervă, fiindcă privirile lui către ea deveniră din ce în ce mai dese pe măsură ce masa se apropia de sfârșit, și mai puțin prietenoase. Când Claire îl întrebă despre rană, se lăsă pe spate pe scaun, începu să-și rotească paharul de vin în mână și răspunse într-o manieră prin care intenționa în mod evident – cel puțin pentru urechile lui Gabby – să-i plătească pentru că nu se arătase atât de preocupată de el ca și surorile ei.

– Ca să spun adevărul, spuse el cu un zâmbet scânteietor pentru Claire și fără să arunce vreo privire spre Gabby, am descoperit că mă deranjează mai tare o mușcătură pe care o am în umăr. De la o creatură suficient de temerară ca să se strecoare în patul meu, fără îndoială.

Gabby înțepeni când o izbi înțelesul adevărat al spuselor lui. Și doar asta putu să facă pentru ca nu cumva să reacționeze în alt fel. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei pentru un moment plin de semnificații, chiar când în mintea ei se derulară evenimentele ce conduseseră la acea mușcătură. „Bădăranule! Mojicule! Necioplitule!" răcni ea furioasă la el din priviri. Apoi, spre groaza ei și în ciuda faptului că încercase să-și folosească și ultimul grăunte de voință pe care îl mai avea ca să împiedice să se întâmple asta, simți cum fața începe să i se înroșească atunci când amintirea deveni prea vie ca s-o mai poată îndura. Ca să-și mascheze stânjeneala, ridică paharul și luă o înghițitură. Vinul i se păru dulce, cu aromă de fructe, și practic fără nici un gust în gura ei.

Ochii lui sclipeau spre ea. Un zâmbet ușor, satisfăcut, îi curbă buzele. Gabby, clocotind, îmbujorată și incapabilă să facă ceva în legătură cu oricare dintre aceste aspecte, își dădu seama, spre marea ei furie, că i se întinsese cu bună știință o momeală.

– O ploșniță, vrei să spui? întrebă Beth cu inocență.

Aruncă o privire spre Gabby, care se rugă ca strălucirea roșie a focului să fie suficientă pentru a justifica fierbințeala din obrajii ei pentru niște ochi ce nu suspectau nimic.

– Nu ai spus niciodată că avem și noi dintr-astea aici.

– O ploșniță. Da.

Zâmbetul lui Wickham era în continuare foarte slab, dar ochii lui râdeau la Gabby când îi întâlniră privirea furioasă, îngrozită. Și ca să adauge și o insultă la ofensa pe care i-o adusese deja, se frecă aparent îndurerat pe locul de pe umăr unde-l mușcase ea.

– Cu siguranță asta a fost. Și-ncă una deosebit de-a naibii. Ploșnițele astea sunt niște creaturi cu adevărat rapace.

– Doamna Bucknell trebuie pusă să aerisească așternuturile, spuse Claire cu spaimă, uitându-se și ea la Gabby.

Gabby făcu tot ce putu ca să-și controleze pornirile. Să le dea frâu liber ar fi însemnat să dezvăluie prea multe.

– Sunt sigură că Wickham se înșală. Cu siguranță doamna Bucknell ar fi foarte mâhnită dacă i-ar pune cineva la îndoială calitatea menajului de care se ocupă cu atâta pricepere. Cred că putem scoate din discuție posibilitatea apariției unei ploșnițe în orice loc de care se ocupă ea. Ochii ei îi întâlniră pe cei ai lui Wickham. Poate că ai confundat mușcătura asta despre care vorbești cu altceva. Cu o altă rană pe care ți-ai provocat-o singur, poate.

– Poate, admise el, zâmbind răutăcios.

Intenția lui nu era, realiză Gabby cu un amestec de furie și ușurare, să dezvăluie rușinea ei în fața surorilor. În schimb, voia să rețină pe veci amintirea lucrurilor rușinoase pe care le făcuse el – și a modului și mai rușinos în care reacționase ea – între ei doi. Asta ca să poată continua să o chinuie în particular, reflectă Gabby sumbru, asemenea unui băiețel care înfigea un bold într-o insectă.

Datorită ei, conversația luă o turnură mai puțin periculoasă. Claire era cât se putea de doritoare să vorbească despre modă, despre numărul absolut flatant de invitații care se primiseră deja și de informația absolut interesantă că fiica vărului Thomas, Desdemona, avea să-și facă debutul în acest an. Cât despre Beth,

ea găsise absolut încântător parcul în care-şi făcuse plimbarea neterminată cu Twindle, şi le recomandă surorilor ei să-l exploreze fără întârziere.

– Ora cea mai potrivită să fii văzut acolo este între cinci şi şase, spuse Wickham.

Gabby, care-şi îngăduise să nutrească speranţa răutăcioasă că el va fi plictisit de moarte de vorbăria surorilor ei despre lucruri care se presupunea că în general erau de interes numai pentru femei, începu să-şi dea seama că era pe cale să plătească pentru asta când el îi aruncă o privire însoţită de un rânjet şi apoi, cu o mişcare studiată, îşi mută ochii la Claire.

– Când voi fi în stare să fac asta, ceea ce sper din inimă că se va întâmpla în următoarele câteva zile, o să te duc în parc. Am primit o cabrioletă nouă cu doi armăsari chiar în ziua accidentului meu şi nu am avut încă prilejul s-o încerc.

– Ar fi minunat, spuse Claire cu un zâmbet strălucitor, în timp ce Gabby făcea tot ce îi stătea în putinţă să-şi ascundă exasperarea; apoi Claire se uită spre sora ei mai mică. Beth ar putea merge cu noi şi să ne arate locul de observaţie spre care ea şi Twindle încercau să se caţăre când Twindle şi-a luxat glezna.

– De fapt, *eu* am vrut să mă caţăr, spuse Beth pe un ton de scuză. Twindle încerca să mă împiedice. Mi-a spus că o să cad.

– Şi aşa că a căzut ea, dovedind astfel că, într-adevăr, nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită, murmură Wickham, cu o expresie imposibil de citit în faţa presupunerii lui Claire că Beth era la fel de bine-venită în expediţia pe care o propusese el, cum era şi ea însăşi.

Gabby îl străpunse cu o privire strălucitoare de satisfacţie în care se ghicea fără putinţă de tăgadă sentinţa *şah-mat* şi, împingându-şi scaunul în spate, se ridică în picioare.

– Minunata noastră cină de familie a fost încântătoare, dar acum trebuie să ne scuzi, Wickham, spuse Gabby cu o amabilitate afectată, şi le aruncă o privire surorilor ei. Lady Salcombe – mătuşa Augusta – va trece pe la noi la ora nouă, nu uitaţi. Vă aştept pe amândouă jos în trei sferturi de oră.

În timp ce Beth începu să se scuze din inimă pentru faptul că erau nevoite să-l lase pe Wickham singur să-şi vadă de ale lui tot restul serii, Gabby traversă camera. Ajunsese aproape la uşă când Wickham strigă după ea.

– Gabriella.

Ea se întoarse uitându-se la el cu sprâncenele ridicate.

– Te-ai lovit la picior? Am observat că şchiopătezi.

Întrebarea o izbi pe Gabby cu forţa unei lovituri. De ce Dumnezeu o deranja atât mult că el observase şi comentase asupra problemelor de deplasare pe care ea încerca să le mascheze cu multă grijă? Nu ştia şi nici măcar nu voia să cerceteze. Dar o deranja; nu se putea abţine, deşi ştia foarte bine că să-şi facă griji că nu era perfectă era la fel de util ca şi cum şi-ar fi dorit să poată zbura. Dacă ar fi încercat totuşi să se mişte normal, mereu exista o anumită piedică, un moment în care pasul i se poticnea uşor, şi asta era pur şi simplu ceva ce făcea parte din ea şi din viaţa ei.

Cu toate acestea, cu privirea cercetătoare a lui Wickham aţintită asupra ei, nu se putu împiedica să nu audă vocea tatălui ei ca un ecou din trecutul îndepărtat: „Biată creatură patetică, acum cine o să mai aibă nevoie de tine? Ar fi fost mai bine pentru noi toţi dacă te-aş fi înecat pur şi simplu când te-ai născut".

Chiar după atâta amar de timp, chiar după ce tatăl ei era mort şi îngropat de optsprezece luni, cuvintele acelea mai aveau încă putere să rănească. Şi la fel şi privirea lui Wickham aţintită asupra ei, cântărind cauza mersului ei foarte puţin graţios, recunoscând şi subliniind chiar defectul ei.

Dar exact la fel cum refuzase să se sustragă cumva disprețului tatălui ei, acum refuză să-i îngăduie lui Wickham să vadă cum întrebarea lui o făcuse să se crispeze toată.

Îşi împinse bărbia înainte şi îl privi drept în ochi.

– Şchiopătez aproape dintotdeauna. Mi-am rupt piciorul când aveam doisprezece ani şi niciodată nu s-a vindecat cum trebuie.

– Dar tu nu ştiai că Gabby e *şchioapă*, Marcus? întrebă Beth, minunându-se.

Ştiind că Beth îi accepta suferinţa ca fiind parte din ea şi că nu intenţionase în nici un fel să scoată o remarcă ce-ar fi putut-o

răni pe Gabby mai mult decât dacă, de exemplu, ar fi spus că are ochii cenuşii, lui Gabby i se strânse totuşi inima la auzul descrierii atât de desluşite a infirmităţii ei. Beth, pe lângă toate celelalte trăsături minunate ale personalităţii ei, nu fusese niciodată omul care să nu spună lucrurilor pe nume. Ceea ce era şi bine, şi rău.

– Gabby nu e *şchioapă*, sări Claire vehementă, uitându-se urât la sora mai mică. Doar are un picior mai slab. Dacă eşti şchiop, atunci ai nevoie de un baston ca să te mişti, sau de un scaun cu rotile, sau... sau de cineva care să te însoţească în permanenţă. Privirea ei se mută la Wickham. Poate că Gabby mai şchiopătează din când în când, dar se poate mişca fără nici o problemă singură, te asigur.

Gabby aruncă o privire către sora mijlocie şi zâmbi, cu o privire plină de tandreţe. În momentul acela, în locul tinerei de o frumuseţe răpitoare, cum era acum Claire, o văzu pe sora ei mai mică, cu părul ei numai bucle încâlcite, aşa cum era la cinci ani. Claire fusese prima care ajunsese la ea după accident, cea care se ghemuise lângă ea şi o ţinuse de mână în timp ce una dintre slujnice alergase după ajutor. Gabby ştiuse mereu, deşi niciodată nu-i plăcuse să se gândească la asta, că accidentul ei avusese un efect profund asupra lui Claire.

– Nu fi aşa încuiată, Claire. Nu o insultam pe Gabby. Este sora mea la fel cum este şi a ta.

– Eşti o mare fraieră dacă poţi să crezi că nu o deranjează să o facă cineva şchioapă.

Claire se ridică brusc în picioare, scaunul ei făcând un zgomot puternic atunci când îl împinse în spate.

Beth se ridică şi ea.

– Ei bine, *tu*...

– Ajunge. Wickham întrerupse cu autoritate conflictul ce era pe cale să escaladeze rapid, de parcă făcea acest lucru de când lumea. Ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Gabby. Iar în ei, ea nu putu să descifreze nici un fel de milă pentru ea, ceea ce o făcu să răsufle puţin – foarte puţin – uşurată. El continuă: Lumea este plină de coincidenţe, se pare. Şi eu am un picior beteag. A fost rupt în trei

locuri când un cal m-a prins dedesubtul lui. A durat foarte, foarte mult să se vindece şi mă mai doare încă atunci când plouă.

– În general, piciorul mă doare numai atunci când îl forţez. Dacă aş cădea şi m-aş lovi la el, sau dacă ceva greu ar cădea pe el, cu siguranţă m-ar durea câteva zile bune după aceea.

Zâmbetul politicos cu care rosti aceste cuvinte fu însoţit de o privire întunecată care sublinia în mod evident că şchiopătatul ei foarte pronunţat din momentul acesta avea evident de-a face cu el.

El îi zâmbi. Mesajul tăcut spunea: „Asta e părerea ta".

Atenţia lui Gabby se îndreptă asupra surorilor ei.

– Dragele mele, dacă nu ne grăbim mai tare, vom întârzia şi în nici un caz nu s-ar cuveni să o facem pe mătuşa noastră să aştepte.

Reamintindu-li-se acest lucru, Claire şi Beth uitară complet de piciorul lui Gabby, care pentru ele era într-adevăr ceva absolut obişnuit, şi urându-i foarte graţios „noapte bună" lui Wickham, se repeziră afară din cameră. Gabby mai rămase numai o clipă, cât să tragă clopoţelul pentru a-i anunţa pe valeţi să vină să strângă masa.

Apoi şi ea o luă spre ieşire, către camera ei.

– Gabriella.

Tocmai ieşea pe uşă când vocea lui o opri. Uitându-se înapoi, văzu că el se ridicase şi stătea singur în picioare, ţinându-se pentru sprijin de spătarul scaunului pe care şezuse până atunci. Din instinct îi veni să-l avertizeze, să-i spună să stea jos, să nu-l lase să-şi solicite aşa puterile. Dar nu era treaba ei să-şi facă griji pentru el, îşi spuse singură în sinea ei, şi în loc să facă ceva de genul acesta, pur şi simplu îşi ridică sprâncenele la el, întrebătoare.

– Poate că, într-una din zilele astea, noi doi ne putem arăta unul altuia cicatricile.

Felul molcom în care rosti aceste cuvinte, le făcu să sune exact ca o simplă remarcă de curtoazie. De-abia după câteva secunde deveni evidentă lascivitatea ascunsă a sugestiei. Şi când se întâmplă, ea îşi simţi coloana înţepenind şi ochii mărindu-i-se de indignare.

El zâmbi spre ea, cu acel zâmbet în mod intenționat ironic, așa cum făcea mereu când voia să-i provoace temperamentul năvalnic.

– Ești un desfrânat dezgustător, șuieră ea către el. Stai departe de mine și stai departe de surorile mele.

Și cu asta își întoarse spatele și păși atentă, plină de demnitate, până ce ieși din raza lui vizuală. De-abia mai târziu, când își ocupa locul în loja mătușii sale de la Operă în timp ce Claire și Beth se extaziau datorită minunatelor lucruri ce se vedeau în hăul de sub ele, își dădu seama că acea impolitețe crasă fusese intenționată și că avusese un scop foarte util: o făcuse să nu se mai simtă o „creatură amărâtă și patetică", așa cum o numise tatăl ei, și îi redase demnitatea.

Capitolul 22

Planurile lui concepute cu grijă se duseseră dracului, cugetă el crispat în timp ce, în efortul de a-și recăpăta puterile, mergea cu pași mărunți de-a lungul și de-a latul dormitorului său. Știa bine că timpul era o coordonată esențială, și ideea că fusese pus în imposibilitatea de a progresa în cercetările sale îl înnebunea de-a dreptul. Iar Gabriella era vinovată de tot acest fiasco nenorocit. Din momentul în care dăduse cu ochii de ea, îmbrăcată în rochia aia neagră și urâtă, și cu nasul pe sus, știuse că îi va aduce necazuri. Ceea ce nu știuse însă era cât de multe.

Îi pusese în pericol acoperirea, îl sfidase, îl împușcase, îl excitase și, în plus, acum îl mai făcea și să se simtă vinovat.

Dacă ar fi știut că șchiopătatul ei se datora unei infirmități permanente, niciodată nu ar fi atras atenția asupra ei în maniera aceea, gândi el, vag mâhnit că *nu* știuse. Dar când îi văzuse ezitarea din mers când ea traversase dormitorul, simțise un junghi de spaimă că se putea ca el însuși să-i fi provocat vreo suferință. Oare o rănise când o înșfăcase și o ridicase în hol în acea primă noapte, sau poate mai târziu, când căzuse din patul lui? Gândul acesta

îl deranjase nespus. Indiferent ce altceva se mai petrecuse, în nici un caz nu voia să o rănească pe Gabriella. Dar *o rănise*, și o făcuse tocmai atrăgând atenția asupra șchiopătatului ei care, oricum, în majoritatea timpului, nu era sesizabil. Văzuse suferința din ochii ei și așa se hotărâse să o îndepărteze făcând comentariul cel mai deplasat care-i trecuse prin minte. Și îi ieșise. În schimb, o înfuriase. Ceea ce era mai bine, presupunea el.

– Ăăă, dom' căpitan, ce'ați vrea să fac cu ăstea?

Barnet, care tocmai schimba așternuturile, ridică una dintre misivele impregnate cu parfum de mosc ale Belindei. Un valet i-o adusese când sosise mai devreme și, cum la momentul acela se afla în pat, o citise rapid acolo. Când Beth intrase peste el fără nici un avertisment, o îndesase între pleduri și apoi uitase imediat de ea.

– Pune-o în sertar alături de celelalte, spuse el ridicând din umeri.

Belinda fusese o corespondentă foarte devotată, cugetă el. Fără îndoială, era aproape sigur că trebuia să-i mulțumească doar prezenței descurajatoare a Gabriellei în casă pentru faptul că Belinda nu apucase să-l viziteze în persoană în timpul convalescenței. Genul de obrăznicie pe care o presupunea vizitarea unui gentleman suferind, aflat la pat – și posibilitățile de a-l distrage acolo cât se putea de bine de la suferința lui – era ceva ce i se potrivea mănușă Belindei. Numai prezența unei stăpâne a casei cu o înfățișare extrem de rezervată, cu postura unei ducese și ochii unui uliu – așa cum avea pentru toți „sora" lui mai mare – ar fi fost singurul lucru care o putea ține pe Belinda departe.

– Patu' e gata, dom' căpitan.

Barnet mai trase o dată de așternuturi și apoi se îndreptă de spate, așteptând cu ochii la el.

El se strâmbă.

– M-am plictisit de moarte să zac în pat. Dacă mai stau mult așa, o să ajung la fel de slăbit ca un pisoi abia născut. Vrăjitoarea aia cu un băț în fund aproape că mi-a venit de hac, Barnet.

Acum prins în mijlocul activității de a strânge paharele goale de pe măsuța de lângă pat, Barnet îi aruncă o privire dezaprobatoare.

–N-ar trebui să vorbești așa despre don'șoara Gabby, dom' căpitan. N-a fos' de vină ea c-ai speriat-o atât de tare ca să te-mpuște.

El se opri din mers și își privi lung complicele.

–Dar pe tine cu ce vrăji te-a îmbrobodit?

–Îmi pare rău, dom' căpitan, da' eu le zic așa cum le văd. Don'șoara Gabby e o lady adevărată și nu o să te-ascult nici pe tine, nici pe nimeni să vorbească urât despre ea.

Tonul îi devenise sever, în timp ce așeza paharele pe o tavă.

–Ia te uită unde stătea domnia.

Mai mult amuzat decât mâniat, își reluă plimbarea domoală prin cameră.

–E o mare pacoste, Barnet, ditamai pacostea, asta e.

Barnet se întoarse și o luă înspre ușă, cu tava plină în mâini, aruncându-i în trecere o privire dojenitoare.

–Problema ta, dom' căpitan, este că ești așa de obișnuit ca femeile să cadă pe spate de fiecare dată când le faci ochi dulci, că dacă nu se întâmplă așa, te uiți urât la ele.

–Păi nu mă uit frumos la ele dacă mă împușcă, se răsti el, în timp ce Barnet scoase tava afară din cameră și apoi se înapoie.

Când Barnet o luă înspre el cu intenția evidentă de a-l ajuta să se întoarcă în pat, el îi făcu țâfnos semn din mână că nu vrea.

–Pot să mă bag în pat și singur când termin. Poți să pleci și să revii dimineață.

Barnet se opri, încruntându-se.

–Da', dom' căpitan...

–Pleacă, trădătorule.

Un zâmbet șiret îi curbă buzele drept răspuns la mutra jignită pe care o făcu Barnet la auzul apelativului.

–Nu, n-a fost decât o glumă. Am trecut prin prea multe împreună, ca să mă îndoiesc acum de loialitatea ta. Poți să o susții cât poftești pe *domnișoara Gabby* și ai și binecuvântarea mea.

Barnet se mai contrazise cu el alte câteva minute, dar în cele din urmă fu convins să îl lase să se înapoieze singur în pat. Rămas singur, Wickham se uită către pat cu groază, mai măsură camera în sus și-n jos de câteva ori, și apoi se așeză lângă foc cu o carte pe care o descoperise pe polița șemineului: *Marmion*. Părea o mare aberație, dar se temea că nu era încă în stare să se aventureze până jos, în bibliotecă, pentru a face rost de ceva de citit mai pe gustul lui. Nu-și putea imagina cum de ajunsese un asemenea roman în camera lui: nu era, din câte știa el, genul de carte pe care ar fi citit-o el. Prefera cărțile istorice, mai ales cele care aveau de-a face cu milităria, sau poate o biografie...

Cartea îi aparținea Gabriellei. Răsfoind-o, descoperi numele acesteia pe prima pagină, scris cu cerneală, cu litere frumoase, îngrijite, care îi evocau imaginea ei. Desigur, se gândi el, ar fi trebuit să ghicească. Era genul de carte de care erau atrase femeile. Sau, cel puțin, majoritatea femeilor. Cumva nu i-ar fi trecut prin cap că Gabriella poseda măcar o fărâmă de romantism, dar dacă gusturile pe care le avea la cărți erau un indiciu în acest sens, în mod clar adevărul era altul.

Tocmai începuse să se uite prin ea cu mai mult interes, citind pasaje ici și colo, din ce în ce mai amuzat de înfloriturile de limbaj și revărsarea de sentimente ce, după câte se părea, ei îi făceau plăcere, când auzi zgomotul imposibil de confundat ce-l avertiza că ea intrase în cameră. Asta însemna că opera se terminase. Ascultă într-o doară murmurul vocii ei adresându-se cameristei. Avea o voce joasă și muzicală – asta până ce o supăra ceva. Atunci putea să devină la fel de rece și ascuțită ca un pumnal. Gândul o făcu să zâmbească. Cel mai adesea, vocea ei era ca un pumnal în momentul în care i se adresa lui.

Sigur că, în bună măsură, el era vinovat, trebuia să recunoască. Descoperise că avea o predilecție deosebită și total condamnabilă pentru a o tachina.

Întotdeauna, ea mușca momeala atât de frumos.

Vocile din cameră se stinseseră. Cu siguranță, acum ea era singură și se băgase în pat. Îi trecu prin minte că era posibil să-i lipsească cartea. Un rânjet i se întinse ușor pe față. Ideea

de a i-o duce personal îl captivă cu totul, încet dar sigur. Deşi se luptă să reziste, ştiind că era pură nebunie să se implice în ceva cu „soră-sa" mai mult decât o făcuse deja, ideea se dovedi, în cele din urmă, imposibil de alungat din minte.

Se ridică cu grijă în picioare, cu cartea în mână, şi o luă spre uşa ce făcea legătura dintre apartamentele lor. Era la numai câţiva paşi de uşă când un hârşâit aspru pe lemn, urmat de sunetul inconfundabil al cheii învârtindu-se în încuietoare, îl făcu să încremenească pe loc.

Urmări cu un amestec de interes şi plăcere cum se învârte mânerul şi se deschide uşa. Gabriella se ivi în cadrul uşii, înfăşurată în ceea ce, din câte îşi putea da el seama, era o cămaşă de noapte lungă, pe gât, cu mâneci lungi, un şal roz şi un pled albastru strălucitor cu un capăt aruncat pe un umăr. Pledul îi acoperea aproape în întregime veşmintele de noapte şi îi ascundea complet silueta, ceea ce şi intenţionase de fapt, gândi el. Avea părul prins la spate, aşa cum îl purta mereu, în acel coc făcut cu stângăcie, care nu îi punea deloc în valoare trăsăturile; era încruntată şi avea o privire întunecată. Când îl zări, ochii i se măriră mai întâi de mirare, după care se îngustară a neîncredere.

El aşteptă să audă ce avea ea de spus cu o nerăbdare pe care nu o mai simţise pentru absolut nimic de foarte multă vreme.

Ea nu se aşteptase ca el să fie atât de aproape. Luată prin surprindere, Gabby clipi din ochi înspre el, apoi se pregăti mental pentru luptă. Hotărârea care se i se formase în minte în timpul operei nu avea să dispară numai pentru că el stătea la un metru în faţa ei în loc să fie întins în pat, la o distanţă de siguranţă, jumătate de cameră mai încolo. Indiferent de postura în care îl găsea, era absolut decisă să dea lucrurile pe faţă în ceea ce-l privea, chiar acum.

– Bună seara, Gabriella.

Neras şi cu părul răvăşit, înveşmântat în continuare în halatul lui de culoarea castanei şi înnebunitor de chipeş în ciuda hainelor de casă, el era mult mai înalt decât ea, chiar şi aşa în papucii turceşti fără nici un toc pe care îi purta. Senzaţia că era

dezavantajată din punct de vedere fizic o nelinişti; se obişnuise cu el bolnav şi întins pe spate în pat. O salută cu o plecăciune uşoară, de gentleman, apăsându-şi palma deschisă pe piept, atitudine contrazisă din plin de ochii jucăuşi. Gabby se încruntă la el. El părea nemaipomenit de amuzat, iar ea nu avea deloc încredere în asta, căci nu se putea amuza decât pe seama ei, de bună seamă. Să-l lase să spună primele cuvinte, se gândi ea supărată, fusese probabil o greşeală, dar acum nu mai avea ce face în privinţa aceasta. Oricum, de când avusese ghinionul să se asocieze cu el, mult prea multe lucruri merseseră după bunul lui plac. În seara asta ea voia să pună lucrurile la punct, să-i arate cum stătea treaba, dincolo de orice posibilitate de confuzie.

– Dacă mai vrem să continuăm cu şarada asta, trebuie să ne asigurăm că anumite lucruri sunt cât se poate de clare între noi, spuse ea fără nici un fel de alte remarci sau ocolişuri, cu privirea oţelită, în momentul în care întâlni privirea lui.

– Chiar aşa trebuie să facem? Nu era decât un murmur politicos, dar din nou Gabby avu impresia că o lua în zeflemea. Îl măsură din ochi, suspicioasă. Cum aşa?

– În primul şi-n primul rând, dă-mi voie să clarific un lucru: te *voi* denunţa drept impostor, exact aşa cum meriţi, dacă nu stai departe de surorile mele, mai ales de Claire.

Era o afirmaţie îndrăzneaţă, care nu admitea nici un fel de contrazicere.

– Ah, Claire. Cea mai uşoară umbră de zâmbet păru să i se aştearnă pe buze. Este o frumuseţe rară. Un adevărat diamant neşlefuit.

Privirea cruntă a lui Gabby se întunecă şi mai tare.

– Să nu avem dubii: chiar aşa am să fac.

– Ce anume? Vei spune întregii lumi că eu nu sunt fratele tău? Oare asta nu va părea cam ciudat, de vreme ce m-ai acceptat deja în această postură?

– Nu mă interesează absolut deloc cât de ciudat ar putea să pară, dacă e în joc viitorul lui Claire.

Tonul lui Gabby era cât se putea de aspru.

– Chiar aşa?

Ochii lui trecură pe deasupra ei. Încă o dată, un zâmbet îi înflori în colțul gurii.

– Dacă vrei să discutăm despre asta, nu am putea să luăm loc? Grație grabei tale în mânuirea pistolului, am descoperit că, mai nou, obosesc mult mai repede decât mi-ar plăcea.

Gabby ezită, apoi încuviință din cap.

– Prea bine.

– Apropo, ți-ai lăsat cartea în dormitorul meu.

Îi întinse cartea, apoi traversă camera și se așeză într-unul din cele două scaune de lângă foc.

– *Marmion?*

Gabby luă cartea și merse după el. Se mișca greoi din cauza pledului pe care, probabil din motive de decență, ținuse să-l înfășoare și să-l țină strâns în jurul trupului. Nu avea cum să se simtă bine dacă el o vedea îmbrăcată ca pentru somn, mai ales după ce... Dar nu avea să-și amintească asta. Orice amintire a ceea ce se petrecuse o făcea să se sufoce de rușine, iar rușinea îi dădea lui un avantaj asupra ei. Nu-și îngăduia să fie atât de slabă. Așezându-se în fața lui, își așeză cartea pe genunchi.

– Mulțumesc. Mă întrebam unde am lăsat-o. Acum, să consider că ne-am înțeles? Dacă vrei să continui cu farsa asta fără ca eu să te împiedic în vreun fel, trebuie să o lași obligatoriu în pace pe Claire și, bineînțeles, pe Beth.

– Cu siguranță nu te-ai gândit, spuse el cu un ton gânditor – rezemându-și capul de tapițeria de pluș a scaunului și privind-o cu niște ochi strălucitori care pe ea o deranjară –, cât de dificil ți-ar fi de fapt *să dovedești* că nu sunt contele de Wickham, acum că toată lumea mă cunoaște ca atare. În plus, m-aș simți prost dacă nu ți-aș atrage atenția că, în eventualitatea puțin probabilă că ai dovedi un astfel de adevăr, s-ar putea foarte bine să fii considerată complicea mea, pentru că, de o săptămână încoace, unelțești alături de mine să-i uzurpăm drepturile contelui legitim.

Gabby înghiți în sec, plină de indignare.

– Nu am făcut așa ceva. Auzi, să uneltesc cu tine!

– Nu?

Îi zâmbi cu blândețe.

– Nu că te-aș învinovăți pentru asta, înțelegi tu. Din câte am putut să aflu de la Claire și Beth – bine, mai ales de la Beth, care are încântător de multă încredere în oameni –, ca și din bucățelele de informații pe care Barnet le-a adunat de la servitori, am înțeles că te-ai trezit într-o poziție foarte dificilă după moartea tatălui tău. De fapt, totul îi fusese lăsat fratelui vostru. Nu se făcuse nici o specificare în vreun fel în legătură cu voi, fetele. Ca să spunem lucrurilor pe nume, fără bunăvoința fratelui vostru, sunteți de fapt fără nici un sfanț; iar bărbatul care ar urma să moștenească averea în cazul morții fratelui vostru este un văr îndepărtat despre care nu se poate spune că ar ține prea mult la nici una dintre voi. Până aici am dreptate?

– Și dacă ai dreptate, ce-i cu asta?

Gabby stătea acum țeapănă, cu spatele foarte drept, măsurându-l cu o privire plină de resentimente.

– Păi, în cazul acesta, se explică misterul motivului pentru care ai fost de acord să mă acoperi în mascarada asta și adevărul este că tu, draga mea, ai nevoie de mine chiar mai tare decât am eu nevoie de tine.

Zâmbetul extrem de fermecător pe care-l revărsase asupra ei era destul ca să determine să-i arunce cartea în dinții ăia albi sclipitori.

– Nu aș fi așa de sigură.

– Ba eu *sunt* sigur, așa că nici să nu te gândești să mă amenințI că mă vei da în vileag. Nu-ți va folosi la nimic. Dacă te face să te simți mai bine, atunci poți să te consolezi cu gândul că am sentimente destul de fraterne față de Claire și Beth.

Ochii îi sclipiră brusc, jucăuș, pentru un moment.

– Sau, cel puțin față de Beth.

Gabby se ridică imediat în picioare. Pledul îi alunecă și trebui să-și încleștezeze pumnul pe o bucată de material ca să-l țină cât de cât la locul lui. În cealaltă mână strângea inconștient cartea. Îl fixa cu privirea în care ardeau văpăi de mânie.

– Cine *ești* tu? Doar *ai* un nume adevărat, nu-i așa? Îți cer să mi-l spui imediat. Și vreau să-mi spui și care sunt motivele pentru

care te dai drept fratele meu. În afară de acela de a duce o viață de huzur la care nu ai avea altfel dreptul, bineînțeles.

Rămaseră așa pentru o clipă, măsurându-se din priviri fără să vorbească. În cele din urmă, când el răspunse, tonul lui era calm, aproape firesc.

– Nu văd absolut nici un motiv pentru care ar trebui să știi ceva despre mine.

Remarca lui, rostită fără grabă, o făcu pe Gabby să spumege de furie.

– Domnule, ești un mare bădăran.

– O, dar recunosc de bunăvoie că așa este.

Tonul lui potolit, ca și cuvintele în sine o făcură pe Gabby să tremure de indignare.

– O *vei* lăsa în pace pe Claire.

El râse și clătină din cap ca și cum s-ar fi minunat de ceva.

– Vai, Gabriella, ești așa de aprigă. Să știi că nu poți să mă sperii și să mă ții departe de sora ta cea frumoasă, dar ai putea – hai să zicem că ai putea – să fii capabilă să-mi oferi ceva care să mă determine s-o fac.

Gabby își mijii ochii către el.

– Să-ți ofer ceva, ca un fel de mită? întrebă ea, neîncrezătoare.

El dădu din cap. Ochii îi erau jucăuși, dar vocea îi sună suficient de solemn.

– Prețul meu ca să-mi țin mâinile departe de sora ta este... un sărut.

Capitolul 23

– *Poftim*?

– M-ai auzit.

– Nu.

Gabby era indignată. Din cauza sentimentelor amestecate de mânie și jenă pe care le trăia, cu siguranță chipul ei devenise la fel de roșu ca părul lui Beth.

El ridică din umeri, ca și cum refuzul ei îl lăsa complet indiferent.

– Foarte bine, atunci. De multă vreme aștept să o cunosc mai îndeaproape pe Claire. Postura mea de „frate" îmi oferă îndeajuns de multe prilejuri pentru asta, știi și tu. Ea – așa încântător de inocentă cum este – nu are nimic împotrivă să fie singură cu mine în dormitorul meu, sau...

– Tu... tu, *afemeiat*... Gabby aproape că se înecă rostind epitetul.

– Haide, haide. La urma urmei e o copilărie să ne insultăm în felul acesta.

– N-ai să mai ajungi în apropierea ei. N-o să mai ai prilejul. O s-o avertizez eu...

– Împotriva fratelui ei? Mă îndoiesc sincer că o vei convinge. Din câte am observat eu, Claire e genul de persoană care crede cele mai bune lucruri despre toată lumea – spre deosebire de sora ei mai mare.

– O să-i spun adevărul despre tine, desigur.

– Și o să speri în continuare să păstrezi secretul? Haide, Gabriella. Știi foarte bine cum stau lucrurile. O să-i scape la un moment dat și atunci o să fim cu toții în cofă.

– Atunci dă-mi cuvântul tău că o să stai departe de ea.

– Bine, o s-o fac – cu prețul unui sărut. Pe gură, ia aminte. Nu o pupătură din aia de pisică pe obraz, cum faceți voi de obicei.

Strângându-și în continuare pledul în jurul umerilor, Gabby se uită disprețuitoare dar neputincioasă la el, căci își dădea seama că nu mai avea cum să-l contrazică. Ochii lui păreau aproape negri în lumina jucăușă a flăcărilor și, în mod evident, toată povestea asta îi făcea enorm de multă plăcere.

– Ți se pare că ar fi chiar atât de oribil să mă săruți? Gândește-te la riscurile pe care ți le-ai asumat deja pentru surorile tale. În comparație cu ele, asta mi s-ar părea o nimic toată.

– Nu.

– Bineînțeles, este cu totul și cu totul alegerea ta.

Gabby nu mai avea ce să spună. „Ai o gură numai bună de sărutat." Nedorite, dar imposibil de oprit, cuvintele i se iviră

în minte. Își feri privirea, mușcându-și buza de jos. Un sărut. Un sărut, ca să o protejeze pe Claire. Un pupic pe gura lui și asta era tot. La urma urmei, exact cum spusese și el, nu era mare lucru. Ceea ce o deranja cel mai mult în legătură cu asta, își dădu ea seama cu mâhnire, era că ea însăși voia să îl sărute, că își tot imagina buzele lui pe buzele ei, își inchipuia întreaga scenă încă de când spusese el prima oară acel lucru despre gura ei.

Tot ce trebuia să facă acum era să încheie încă un târg cu diavolul și avea în sfârșit să afle.

Îi era aproape imposibil să reziste tentației. Gabby se simțea așa cum probabil că se simțise Eva când stătuse mai întâi să se uite o bucată de vreme la măr, ispitită, dar înspăimântată.

Înghiți în sec și îl privi din nou în ochi.

– Un sărut și îmi dai cuvântul tău de onoare că vei sta departe de Claire?

– Îți dau cuvântul meu de onoare că o voi trata pe Claire la fel de cast și de nevinovat ca și cum ar fi cu adevărat sora mea, rosti el rar. Acum, nu pot promite că voi sta departe de ea, de vreme ce în viitorul apropiat vom locui cu toții sub acest acoperiș.

Gabby cugetă la asta. Părea un compromis destul de acceptabil, cu condiția ca...

– De unde știu că pot avea încredere că îți vei ține promisiunea? Delincvenții, în general, nu se disting în mod deosebit prin onestitate.

El îi aruncă un zâmbet ușor, intim, care provocă o reacție neașteptată din partea pulsului ei.

– Fiind complicea mea în infracțiunea asta, va trebui pur și simplu să ai încredere în mine.

– Eu nu sunt...

Vocea i se stinse. Având în vedere circumstanțele, ca să nu mai vorbim despre privirea lui ironică, nu prea avea nici un rost să protesteze. Indiferent cât de deplasată era alăturarea celor două fapte de înșelăciune, bănuia că în momentul acela chiar era exact ceea ce spunea el: complicea lui.

Era o idee îngrozitoare.

– Ei bine? El ridică din sprâncene. Te-ai hotărât? Nu cred că ar fi o idee bună să stăm aici toată noaptea și să întoarcem pe toate părțile niște cuvinte. Există moduri mult mai plăcute în care mi-aș putea petrece timpul – cum ar fi să îmi plănuiesc atacul asupra virtuții încântătoarei tale surori.

Gabby încremeni.

– Ești cea mai josnică viețuitoare care trăiește pe pământul acesta.

El scoase un chicotit.

– Se prea poate, dar întrebarea este, vrei să mă săruți? Ca să-ți salvezi sora?

Gabby se uită crunt la el și, dându-și seama că era absolut inutil să tot încerce să-l nimicească din priviri sau să-l facă să se rușineze din cauza comportamentului lui nedemn de un gentleman, strânse din buze... și se aplecă să-l sărute.

O simplă apăsare pe gură. O clipită și totul se termină. Adevărul era că, după ce se frământase atâta, nimic nu ar fi putut fi mai ușor – sau mai dezamăgitor. Abia, abia îi simțise buzele calde și uscate sub buzele ei. Nu o cuprinsese nici un vârtej de emoții. Inima, și pulsul, și respirația îi rămăseseră absolut la fel. În cele din urmă, toate fanteziile ei se reduceau doar la asta: la fel cum se întâmpla cu multe alte lucruri în viață, sărutatul unui bărbat era doar mult zgomot pentru mai nimic.

Mulțumită de sine însăși pentru că avusese curajul de a face față diavolului pe care îl știa atât de bine, ușurată că se terminase totul și, prin urmare, îndreptățită să se simtă chiar arogantă, îl privi de sus, zâmbind ușor.

– Poftim, spuse ea. Am pecetluit afacerea.

El râse și, întinzându-se în sus, îi apucă încheietura cu o mână înainte ca ea să-și dea seama de intenția lui. Încheietura era tocmai a mânii ce ținea pledul strâns și, fiind luată prin surprindere, degetele ei se relaxară. Cele două margini se despărțiră, iar pledul îi alunecă și căzu fără zgomot pe podea.

Fără el, în ciuda faptului că avea și cămașa de noapte și șalul pe deasupra, ea se simți goală. Nu-și putea șterge din minte gândul

că el știa cum arată pe sub cămașa de noapte. Încercând să-și elibereze brațul, își trecu celălalt braț peste sâni.

Înregistrându-i gestul, ochii lui sclipiră cu viclenie. Ea încercă să-și elibereze încheietura.

– Ce faci? Dă-mi drumul.

– O, nu, spuse el clătinând din cap. Nu încă. Nu înainte să-ți plătești datoria. Pupicul acela nu se poate numi sărut, la fel cum o firimitură nu se poate numi o masă întreagă.

– Ți-ai dat cuvântul.

Se încruntă la el, acum stând perfect neclintită, căci prefera să nu-și riște demnitatea luptându-se să-și elibereze încheietura când îi era foarte limpede că nu avea nici o șansă să-l învingă.

– Ar fi trebuit să știu că nu o să-ți ții cuvântul.

– Și tu ți-ai dat cuvântul, îi aminti el. Iar regula spune că joci sau plătești, draga mea.

Apoi, fără nici un avertisment, o smuci de încheietură, ceea ce o făcu să i se prăvălească în brațe. O prinse ca într-o capcană și se trezi cu groază stând pe genunchii lui.

– Lasă-mă să mă ridic.

Cartea îi căzuse și ea și acum era înțepenită între coapsa ei și burta lui. Panicată, ea o apucă pe post de armă, singura la îndemână, gândindu-se că-l putea lovi cu ea în coaste dacă era nevoie să se elibereze.

– Ah, ah! exclamă el dojenitor când trebui să se ferească de lovitură cu un cot. Vrei să pui în pericol toate lucrurile bune pe care le-ai făcut și să mă rănești din nou? Nu-mi vine să cred ce ființă însetată de sânge ești.

În timp ce vorbea, îi smulse cartea din mâini cu o ușurință ridicolă. Micul zgomot înfundat care se auzi când volumul lovi podeaua îi întări parcă hotărârea de a se elibera. Deposedată de armă, îi trase un cot puternic în piept, ceea ce îl făcu să scoată un geamăt de durere, și dădu să o zbughească. Atunci brațele lui se închiseră în jurul ei, blocându-i brațele de-o parte și de alta a trupului și imobilizând-o cu totul pe genunchii lui. Se trezi complet neajutorată asemenea unui ostatic, și extrem de furioasă. Hotărâtă să păstreze puțina demnitate care-i mai rămăsese,

sfidătoare, abandonă orice luptă. Rămase țeapănă, în capcana brațelor lui, tremurând de nervi.

– Îmi pare rău că, atunci când te-am împușcat, nu am țintit mai bine!

– A, ce să-i faci... uneori este cu adevărat trist că trebuie să trăim cu greșelile pe care le facem.

– Nenorocitule!

Cuvântul șocant pe care nu-l mai rostise niciodată în viață exprima exact sentimentele care-o însuflețeau.

– Vorbele nu mă pot răni, Gabriella, spuse el încet.

Ca să-l poată privi în ochi, ea trebuia să-și lase capul pe spate. Lăsându-și capul pe spate, veni în contact cu antebrațul lui. Nu se putu abține să nu remarce că brațul lui se dovedea un suport solid, plin de mușchi viguroși, pentru capul ei. Iar faptul că ea remarcă asta nu făcu decât să mai adauge alte paie pe foc.

– Știam că nu pot avea încredere în tine.

Amărăciunea îi făcea vocea tăioasă.

– Dimpotrivă, tu ești cea care nu s-a ținut de partea ei de înțelegere.

Apoi îi zâmbi plin de tandrețe. În ciuda mâniei, zâmbetul acela îi tăie răsuflarea.

Era cu adevărat bărbatul cel mai groaznic – și date fiind circumstanțele, exact acesta era cuvântul de care avea nevoie – de atrăgător.

– Te-am sărutat. Știi bine că am făcut-o.

Cu capul rezemat de brațul lui, fața sa era atât de aproape, încât Gabby putea să vadă fiecare fir de barbă ce-i întuneca maxilarul. Putea să vadă micile riduri pe care le făcea în colțul ochilor când zâmbea în jos spre ea. Putea să-i vadă textura pielii, forma urechilor, sclipirea de amuzament ce-i mocnea în adâncul ochilor albaștri.

Acea sclipire o lămuri, îi spuse că el nu încerca decât să o tachineze. În plus, elimină și orice urmă a fricii instinctive ce o cuprinsese când el, un bărbat, o prinsese forțat în brațele lui. Dar asta nu însemna că nu era în continuare supărată pe el, pentru că era. Era îngrozitor de furioasă că fusese așa, vrând-nevrând,

aruncată pe genunchii lui, indignată că se afla în continuare în strânsoarea lui, şi cât se putea de neliniştită de faptul că era atât de lipită de el. În plus, nu-i plăcea prea mult nici să fie luată în râs.

–Un sărut ca acela ar fi fost potrivit pentru o mătuşă fată bătrână, aflată pe patul de moarte. Nu se pune.

–Este exact genul de sărut pe care i l-aş da *oricui*. Şi ştii bine că se pune.

Amuzamentul din ochii lui se accentuă.

–Dar, stai puţin, ce ştii tu despre săruturi, oricum? Aş fi dispus să pun pariu pe tot ce am că nu ai mai sărutat un bărbat până acum.

Să se uite în sus în ochii aceia jucăuşi avea cel mai uimitor efect asupra ei, descoperi ea. Aproape că simţea cum furia i se risipea încet, încet. Conştientă de asta, se redresă suficient încât să se poată răsti:

–Şi eu aş spune că e un pariu cât se poate de sigur, pentru că nu mi se pare că tu ai avea ceva al tău. Tot ce e aici îi aparţine contelui de Wickham, iar tu nu eşti el.

El alese să ignore această înţepătură banală şi să rămână la subiectul iniţial.

–Acum, spune adevărul, Gabriella. Nu ai mai sărutat niciodată un bărbat, nu-i aşa?

Gabby se zbârli, ridicându-şi capul de pe braţul lui, unde stătuse rezemat până atunci.

–Ce te face să crezi asta?

–Sărutul pe care mi l-ai dat nu este genul de sărut pe care o femeie îl dă unui bărbat. Iar eu la genul acela de sărut mă refeream.

Vocea lui era cât se putea de fermă.

–Nu-mi amintesc să fi existat anumite specificaţii legate de înţelegerea noastră, spuse Gabby cu nasul în vânt, ca expresie a superiorităţii.

Acum era rezemată de pieptul lui şi braţele lui erau în continuare – deşi nu atât de strânse ca înainte – în jurul mijlocului ei, imobilizându-i şi mâinile. Probabil ar fi putut să şi le elibereze

dacă ar fi vrut, dar nu descoperi în adâncul sufletului ei o dorinţă prea mare să facă asta. În schimb, stătea aproape... confortabil în poziţia asta şocantă, îşi dădu ea seama, şi, ceea ce era la fel de rău, îi plăcea schimbul acesta de replici cu el.

–Ai fost de acord că, dacă te sărut o dată pe gură – ceea ce am făcut – te vei purta cu Claire ca şi cum ar fi sora ta cu adevărat. *Eu* mi-am respectat partea de înţelegere. Acum depinde de tine să o respecţi pe a ta.

–Gabriella.

Îi zâmbea din nou cu expresia aceea tandră în ochi, iar căldura privirii lui o făcu să se simtă delicios de sfârşită.

–Hmm?

–Dacă vrei ca eu să-mi respect partea de înţelegere va trebui să mă săruţi exact aşa cum vreau să fiu sărutat. Altfel, nu mai avem nici un târg.

Rămaseră uitându-se ochi în ochi. Inima ei bătea mai repede decât de obicei, şi respiraţia i se accelerase şi ea. Muşchii începuseră să o lase, iar pe dinăuntru parcă se transformase în gelatină. Era conştientă că se simţea foarte relaxată şi, în acelaşi timp, destul de confuză.

Bărbatul acesta era periculos; ceea ce făcea el era o infracţiune; îi pusese viaţa în pericol; o tratase într-un mod ce ar fi trebuit să umple orice femeie cuviincioasă de ruşine cât să-i ajungă o viaţă întreagă.

Şi cu toate astea – tot ce trebuia să facă era să respire, iar mirosul lui o făcea pur şi simplu să ameţească. Tot ce trebuia era să-şi sprijine capul pe braţul lui, şi tăria muşchilor lui îi topea parcă propriii muşchi. Nu trebuia decât să se cuibărească la pieptul lui, şi căldura şi puterea ce emanau din el îi anihilau parcă propria putere.

Să stea aşa în poala unui bărbat era, fără îndoială, un păcat. Poate nu era ceva ce ar fi făcut o prostituată. Însă, cu siguranţă nici o doamnă de calitate nu s-ar fi dedat la asemenea practici – sau da? În orice caz, niciodată, nici în cele mai erotice scene pe care le putuse zugrăvi imaginaţia ei, nu se văzuse într-o asemenea

ipostază. Şi totuşi... îi plăcea. De fapt, nu ar fi avut nimic împotrivă să rămână acolo ore în şir.

Oare cum ar fi fost să îl sărute aşa cum voia el? Cum ar fi fost să vadă ea însăşi ce însemna „genul de sărut pe care o femeie îl dă unui bărbat"?

Dacă în cei douăzeci şi cinci de ani de viaţă ai ei nu sărutase niciodată un bărbat în felul acela, atunci era destul de probabil să nu o facă niciodată. Era deja fată bătrână, ştia bine. Dragostea trecuse pe lângă ea. Nici un cavaler nu avea să apară pe calul lui alb şi să o facă să se îndrăgostească până peste cap de el.

Dacă voia să afle ce însemna să sărute un bărbat, asta era cea mai bună şansă pe care o avea. Poate singura. Şi descoperi, cu o ultimă rămăşiţă de teamă, că voia foarte tare să profite de ea.

– Foarte bine, spuse ea cu o asprime forţată în glas, care să-i mascheze tremurul din interior. Ce anume vrei să fac?

Capitolul 24

– Mai întâi, pune-ţi braţele în jurul gâtului meu.

Gabby privi lung în ochii lui întunecaţi, traversaţi de o licărire de amuzament.

Apoi înghiţi în sec şi, ridicându-şi braţele, le strecură aproape cu tandreţe în jurul gâtului lui. Brocartul de mătase al halatului lui i se păru foarte moale sub degete. Sub el, umerii lui laţi şi puternici, extrem de masculini, ofereau un contrast captivant. Părul lui, aspru şi rece, îi mângâia degetele. Aproape ca o reacţie inconştientă, şi le încleştă pe ceafa lui.

– Aşa e bine.

Dacă vocea lui suna puţin mai răguşită decât înainte, ea aproape că nu observă.

– Acum?

Iar motivul pentru care aproape că nu observă era acela că şi ea însăşi se chinuia să respire normal.

– Apleacă-te înainte, pune-ţi buzele peste buzele mele şi deschide gura.

Gabby se încruntă.

– De ce?

– De ce ce?

– De ce să deschid gura?

– Ca să-mi pot eu vârî limba înăuntru.

– *Cum?*

Gabby se trase înapoi. El trebui să-i prindă braţele ca să le ţină unde erau.

– Nu da înapoi acum, o avertiză el.

– Tu... să-ţi vâri limba în gura mea?

Era o şoaptă îngrozită.

– Mm.. îhâm. Şi tu să-ţi vâri limba în gura mea.

– O, Doamne!

Gabby se uită la el, încercând cu disperare să întrezărească vreo sclipire în ochii lui care să-i spună că glumeşte. Era însă, decise ea după ce-i aruncă acea privire cercetătoare, cât se putea de serios.

– Nu cred că pot.

– Sigur că poţi. Haide, haide, Gabriella, nu am toată noaptea la dispoziţie. Ai fost de acord cu această înţelegere. Acum fă ce îţi spun şi sărută-mă.

Gabby se uită în sus spre el, la chipul acela, cu trăsături masculine atât de frumoase, aflate la doar câţiva centimetri de faţa ei, la ochii lui indigo care, cine ştie cum, în timpul schimbului lor de replici, se întunecaseră până ajunseseră aproape negri, la gura lui frumoasă care acum nu mai zâmbea.

Inima îi bătea să-i sară din piept. Palmele i se umeziseră. El voia să-şi vâre limba în... Era atât de şocant, că nici nu putea să-şi termine gândul. Oare cum avea să fie realitatea?

Adunându-şi ultimele fărâme de hotărâre, se apucă de partea din faţă a halatului lui şi se aplecă în faţă. Sânii ei trecură peste pieptul lui şi simţi furnicături în vârfurile sensibile care i se întăriră. Mâinile îi alunecară pe braţele ei, coborând pentru a se rezema uşor de o parte şi de alta a taliei, fără să o mai ţină prizonieră şi fără să o forţeze în vreun fel, rămânând pur şi simplu

în așteptare. Gabby pricepu. Pentru ca înțelegerea să fie respectată, trebuia ca ea să facă asta.

Își apăsă sânii mai tare pe pieptul lui, apoi își ridică gura spre gura lui.

Buzele li se atinseră la fel ca data trecută, repede și ezitant. Gabby nu se putu abține. Îl atinse și înregistră căldura uscată a buzelor lui și asprimea obrazului neras pe pielea ei, apoi se trase înapoi.

Îi era imposibil să deslușească ceva în ochii lui.

– Tot nu a fost suficient de bine. Mai încearcă. Și de data asta închide ochii, Gabriella, și deschide gura.

Cuvintele erau șoptite, rostite din gât. Simți căldura respirației lui când le rosti. Doar o idee mai aproape, doar un fir de păr, și ar fi putut să-i simtă buzele mișcându-i-se pe buzele ei.

La gândul acesta, o fierbințeală fără margini păru să-i inunde venele.

– O, nu... nu pot.

Dar nu se trase înapoi. În loc de asta, degetele i se încleștară chiar și mai puternic pe materialul halatului lui. Își simțea corpul ciudat, de parcă n-ar mai fi avut oase deloc. Sânii ei se umflară, lipiți de pieptul lui. Locașul dintre picioare i se încordă dureros.

El îi mângâiase și îi sărutase sânii, își trecuse mâna peste bazinul ei, îi ridicase fusta... Amintirea îi dădu senzația că era gata să leșine. Trupul îi păru să ia foc. Disperată, rușinată dincolo de limită, își dădu seama că voia ca el să o facă din nou.

Genul de sărut dorit de el conducea exact la asta.

– Ba da, poți. Pune-ți buzele peste buzele mele și pe urmă strecoară-ți limba în gura mea.

Gabby trase adânc aer în piept, tremurând. Nu avea ce să facă, își dădu ea seama... și nici măcar nu voia să dea înapoi. Agățându-se în continuare de halatul lui ca de un colac de salvare, își ridică fața și-și lipi buzele de buzele lui. Apoi, amintindu-și instrucțiunile lui, închise ochii și-și împinse ezitant limba înainte.

Dădu de bariera buzelor lui închise. Imediat ce le atinse, acestea se deschiseră, iar ea-și făcu curaj și-și strecură limba în gura lui.

Era umedă și foarte fierbinte, și avea un gust ușor de brandy fin și de trabuc. Limba lui o atinse pe a ei, o mângâie și apoi îi invadă gura cu o mișcare năvalnică ce o lăsă fără suflu. Buzele lui se mulară perfect pe buzele ei, iar ea simți cum începe să i se învârtă capul. Și cum i se face pielea de găină. Și cum i se strânge stomacul.

Niciodată nu-și închipuise că un bărbat putea săruta în felul acesta. Era șocant, copleșitor, extraordinar. Mâna lui se ridică spre capul ei ca să-l sprijine, iar el își modifică poziția astfel încât ea să se lase pe umărul lui puternic. De parcă ar fi avut o voință proprie, mâinile ei alunecară pe pieptul lui în sus până ce-și încleștă degetele la ceafă. Se simțea complet neajutorată în fața puterii lui și își dădu seama că îi plăcea foarte mult această senzație.

Buzele lui se mișcară peste ale ei, forțând-o să-i răspundă. Limba lui explora cele mai ascunse cotloane ale gurii ei. Așezată în poala lui, cu brațele în jurul gâtului lui, Gabby savura senzația așa cum un gurmand ar fi savurat aromele și aspectul unui ospăț deosebit. Timidă, îi mângâie și ea limba cu limba ei, și ca răsplată îl simți trăgând brusc aer în piept.

Era bine de știut că nu era singura afectată de sărutul lor.

Atunci îi simți mâna pe sânul ei.

Era rândul ei să-și recapete suflarea. Deși două straturi de material – cămașa de noapte și șalul – se aflau între pielea ei și atingerea lui, îi simți fierbințeala și forța mâinii cu o acuitate ce o șocă. Sfârcul ei se umflă în palma lui ca și cum i-ar fi cerșit atenția, ca și cum trupul ei, amintindu-și atingerea lui, tânjea să primească mai mult. Pântecul i se contractă și apoi începu să pulseze în ritmul acela dureros, înnebunitor, pe care și-l amintea prea bine.

El își trecu degetul mare peste sfârcul ei, îl apăsă, iar corpul ei parcă izbucni în flăcări.

Simțurile îi erau copleșite. Nu se mai putea gândi la nimic, putea doar să simtă. Se agăță de gâtul lui, întorcându-i sărutul, abandonându-i-se din ce în ce mai firesc, îngăduindu-i mâinii lui să-i mângâie sânul – nu, plăcându-i la nebunie ca mâna lui să-i mângâie sânul. Tremura, își dădu ea seama amețită, iar trupul

ei se arcuia înfometat spre pieptul lui, iar locul dintre coapse începu din nou să se topească...

Își dădu seama că bărbăția lui era între coapsele ei, și-o simți tare și plină de dorință. Incapabilă să se abțină, se foi peste ea, simțind-o cum apăsa viguros în posteriorul ei.

Asta voia să simtă în ea... Și când își dădu seama de asta, îi scăpă un mic geamăt involuntar care se pierdu pe buzele lui.

Apoi, gura lui o părăsi pe a ei ca să-i presare săruturi de-a lungul liniei bărbiei. Ochii lui Gabby se deschiseră brusc când își dădu seama, cu mica parte a creierului ei care mai era încă în stare să funcționeze rațional, că înțelegerea fusese respectată cu vârf și îndesat. Dar descoperi că nu-i mai păsa de înțelegere, și părea că aspectul era la fel de absent și din mintea lui, în timp ce îi săruta linia delicată a gâtului. Gura îi era fierbinte și udă pe pielea ei, iar mâna lui pe sânul ei era caldă și puternică...

Înțelegerea fu dată uitării cu totul în momentul în care el trase de partea din față a cămășii ei de noapte ca să-i dezvelească un sân. Ochii ei rămaseră deschiși suficient de mult, cu un fel de anticipație șocată, când el descoperi curbura pielii albe cu vârful ei rozaliu și ferm. Nici un bărbat nu o mai văzuse goală înainte – dar dintr-odată ea simți că dorea cu ardoare ca el să o privească, să o atingă. El ridică atunci capul, uitându-se în continuare la sânul ei, și îl cuprinse cu blândețe în palmă de parcă ar fi vrut să-l cântărească.

Buzele lui Gabby se desfăcură. Mâna lui era mare și întunecată pe pielea ei sensibilă. O simțea caldă și ușor aspră și...

Capul lui coborî brusc. Ochii ei se făcură mari de uimire când își dădu seama că era pe cale să-i sărute sânul gol. Simți atingerea blândă a buzelor lui când începu să o atingă și senzația aspră a bărbiei lui nerase pe pielea ei, cu câteva secunde înainte ca el să se apuce să-i sugă sfârcul, pârjolindu-l parcă cu gura lui fierbinte.

Toate simțurile lui Gabby explodară. Era cel mai erotic lucru pe care îl văzuse vreodată, pe care îl trăise vreodată. Incapabilă să se abțină, scoase un mic țipăt înăbușit când limba lui îi găsi sfârcul și unghiile ei se înfipseră adânc în umerii lui în timp ce-l privea cum îi sugea sânul ca un bebeluș. Ceea ce făcea el era complet

indecent, știa, peste măsură de desfrânat, și cu toate acestea îi puse tot trupul pe jar.

Nu visase vreodată că un bărbat i-ar putea face așa ceva, nici măcar că ar fi vrut cineva să o facă. Totul era atât de minunat, de nemaipomenit, de... obscen.

Nici măcar nu știa cum îl cheamă.

Gândul acesta veni de undeva, din partea încă trează a creierului ei ce era acum preocupată cu instinctul ei de conservare și o șocă atât de tare, încât o obligă să revină la realitate.

Era un seducător experimentat, folosindu-i cu lascivitate trupul. Permițându-i să o facă, ea nu era mai brează decât o depravată, o femeiușcă ușoară la fel ca toate cele care îi încălziseră patul tatălui ei.

– Nu! spuse ea, sunetul de protest sunând extraordinar de slab în propriile urechi.

Începu să se lupte, împingându-i capul departe de pieptul ei, încercând să se elibereze. Nu avea încredere că va reuși să se elibereze. Când încercă să-și acopere sânul cu mâna, să o vâre cumva între buzele lui și carnea ei, el ridică ușor capul și se uită la ea. Ochii îi străluceau și se înroșise la față într-un mod care o făcu să se teamă de ceea ce urma.

– Nu! spuse ea din nou, cu și mai multă vehemență.

Se priviră îndelung. El strânse din dinți, își miji ochii – și îi dădu drumul.

Gabby se împletici, ridicându-se imediat în picioare și trăgându-și la loc, cu degete tremurânde, cămașa de noapte.

El rămase în continuare așezat, cu mâinile abandonate peste rezemătoarele scaunului, cu capul sprijinit de spătar, uitându-se în sus spre ea cu o expresie imposibil de descifrat. Întâlnindu-i privirea, își dădu și ea seama, parcă pentru prima oară, de enormitatea faptei sale. Îl lăsase pe bărbatul acesta, pe străinul acesta, să o țină în poala lui și să o sărute și să-i dezgolească, să-i mângâie și să-i sărute sânul. Nici măcar nu putea invoca în apărarea ei faptul că o forțase el – pentru că nu se întâmplase așa. Ea nu ar fi consimțit niciodată să se lase sărutată dacă ea însăși –

undeva în adâncul ei – nu ar fi *vrut* să îl sărute. Nici măcar de dragul lui Claire.

Hainele îi erau răvăşite, iar părul, care îi scăpase din agrafe fără să-şi dea seama în decursul ultimelor câteva minute încinse, îi căzuse bogat pe umeri. Oare ce credea el despre ea? se întrebă Gabby dându-se de ceasul morţii. Se îmbujoră de durere, dându-şi seama că era foarte posibil să-i pară o femeie fără morală, o uşuratică, o târfă.

Ceea ce, într-o anumită măsură, în prezenţa lui, era adevărat.

Dar nu voia să se gândească la asta, nu acum. Ar fi fost o umilinţă şi mai mare să permită ca el să-şi dea seama cât de profundă era ruşinea pe care o simţea acum.

Aşa că trase adânc aer în piept şi-şi ridică bărbia.

– Cred că vei fi de acord că mi-am respectat partea de înţelegere, spuse ea, mândră de răceala din tonul ei.

Apoi, întorcându-se cu spatele la el, păşi demnă, trecând de uşa dintre camerele lor, o închise şi o încuie în urma ei, după care aproape că o zbughi la fugă până în patul ei gol şi rece.

Capitolul 25

După cum prezisese Lady Salcombe, în ziua următoare fură pur şi simplu asaltate de vizitatori, dintre care unii le văzuseră la Operă, iar alţii doar auziseră că erau acolo. Printre aceştia se numărau diverse rubedenii, inclusiv unul dintre verii Hendred ai lui Gabby şi câteva dintre rudele din familia Dysart ale lui Claire. Printre ultimii sosiţi se numărară şi soţia vărului Thomas, Lady Maud Banning, împreună cu cele două fiice ale ei, Thisby şi Desdemona. Thisby fusese scoasă în lume cu succes cu un an înainte, iar acum era onorabila doamnă căsătorită cu Charles Fawley. Când Stivers le anunţă pe nou-venite, Gabby, care împreună cu Claire se aflau în salonaş făcând conversaţie cu musafirii sosiţi mai devreme, se ridicară să le întâmpine.

– Lady Maud Banning, onorabila doamnă Fawley şi domnişoara Banning.

În ciuda răcelii ce exista de foarte mult timp între cele două familii, Gabby acceptă cu un zâmbet sărutările în aer ale lui Lady Maud şi ale fiicelor ei, oferindu-se să le prezinte celorlalţi musafiri, pe care se dovedi că deja îi cunoşteau. După câteva momente de conversaţie generală, cei care veniseră devreme îşi luară rămas-bun şi plecară, iar cei care rămaseră se separară în două grupuri: Gabby şi Lady Maud, pe scaune în faţa ferestrelor lungi care dădeau înspre piaţă, iar Claire, Desdemona şi Thisby se aşezară pe sofa lângă cămin.

Aruncând o privire spre cele trei fete, Gabby nu se putu împiedica să nu simtă un acces de mândrie cât se putea de lipsit de noblеţe. Lady Maud era o blondă subţire care odinioară fusese considerată o frumuseţe, iar fiicele ei erau şi ele blonde, una cu părul de culoarea grâului copt, cealaltă cu părul ca un fuior de in, şi fuseseră înzestrate şi cu silueta subţirică a mamei lor. Din nefericire însă, feţele fetelor moşteniseră o bună parte din trăsăturile vărului Thomas: ochii lor albaştri erau cam bulbucaţi, iar bărbiile erau trase înapoi într-un mod destul de supărător privirii. Desdemona, cea cu părul ca inul, avea o faţă rotundă şi, în plus, avea tenul îngrozitor de plin de pistrui, în timp ce faţa lui Thisby era atât de lunguiaţă că semăna foarte bine cu un cal. În compania lor, frumuseţea lui Claire era de neegalat. Cu verişoarele ei blonde de-o parte şi de cealaltă, frumuseţea ei întunecată strălucea ca un far într-o noapte furtunoasă.

– Ei bine, trebuie să-ţi spun că nu m-am gândit niciodată că o să te văd arătând atât de bine, spuse Lady Maud cu tonul acela al ei nemulţumit, măsurând-o în mod critic pe Gabby în rochia ei de crep azuriu, simplă, dar cu o croială la modă.

Cum coafeza pe care o angajase mătuşa Augusta fusese pe la ea mai devreme, Gabby se simţea destul de încrezătoare că toţi cârlionţii ei, până atunci imposibil de domolit – care fuseseră tunşi şi coafaţi astfel încât numai câteva şuviţe cârlionţate scăpau din cocul înalt, în modul cel mai avantajos pentru forma feţei

ei –, nu îi ofereau soției vărului său nici un motiv să găsească vreun defect important pe care să-l critice.

– Mulțumesc, răspunse Gabby amabilă, deși tonul pe care fuseseră rostite cuvintele le făcuse să pară chiar și mai puțin măgulitoare decât erau ele înseși.

În timp ce căuta în minte un subiect de conversație cu cineva care nu făcuse niciodată un secret din faptul că îi displăceau fiicele contelui decedat, ochii îi rătăciră din nou până la fetele de pe sofa.

– Am înțeles de la vărul Thomas că ați fost plecată în vizită la noii socri ai lui Thisby?

– O, da, ce oameni drăguți! Charles – soțul ei – are opt mii de lire pe an, știi, așa că a fost o partidă foarte bună în ciuda absenței unui titlu. Mă gândesc însă să țintesc puțin mai sus pentru draga de Mona.

Privirea mulțumită pe care o aruncă spre fiică-sa mai mică se întunecă, după cum remarcă Gabby, când se opri asupra lui Claire.

– Thisby merită felicitări, desigur, spuse Gabby. Și sunt sigură că în curând vă voi oferi felicitări și pentru Desdemona.

– Da, așa este. Sora ta este foarte drăguță, nu-i așa? Dacă nu ar fi părul ei brunet – atât de demodat la momentul acesta, din păcate – și faptul că provine dintr-o familie nu chiar de cea mai bună calitate din partea mamei, sunt sigură că ar face vâlvă în înalta societate.

– Eu încă nutresc speranța că o va face, răspunse Gabby ușor, nefiindu-i deloc greu să recunoască un acces de gelozie atât de evident și fiind capabilă de suficientă noblețe, ca să nu îi răspundă printr-o insultă mascată în aceeași manieră.

– Apropo, Desdemona arată foarte bine astăzi.

Ultima remarcă nu era, reflectă ea, în totalitate nesinceră. Mona arăta într-adevăr mai bine decât ultima oară când Gabby avusese prilejul să o vadă. Poate că, se gândi ea cu o umbră ușoară și absolut regretabilă de malițiozitate, Lady Maud aplicase loțiune de albire pe pistruii fiicei ei, așa cum Twindle, în spiritul

îndeplinirii sarcinilor pe care le avea, îi recomandase și ei să o facă.

Lady Maud păru satisfăcută.

– Ei bine da, și eu cred asta.

Își mută privirea din nou la cele trei fete.

– Îmi place să-*mi* văd fetele în rochii de culori pale și cu modele potolite, mai ales când abia că au ieșit în lume.

Deși rostită cu zâmbetul ce se stingea ușor atât de specific pentru Lady Maud, aceasta era în mod evident o altă înțepătură la adresa lui Claire, a cărei rochie strâmtă, cu talia înaltă, de culoare galben aprins, părea la fel de strălucitoare și aerisită ca razele soarelui printre nori, alături de pastelurile palide ale verișoarelor ei. Mânecile scurte și puțin bufante și decolteul destul de adânc dezvăluiau în bună măsură carnația creolă a lui Claire. Dar asta, cu siguranță, fără să depășească limita bunei-cuviințe – și nu mai mult decât lăsau să se vadă și Desdemona și Thisby, însă cu un efect mult mai puțin plăcut vederii.

Gabby făcu o remarcă în mod intenționat deosebit de agreabilă, iar ea și Lady Maud continuară să converseze câteva minute despre niște subiecte neutre. Apoi, Lady Maud, cu un zâmbet conspirativ, își coborî glasul:

– Ar trebui să te felicit pentru această norocoasă schimbare de circumstanțe de la ultima noastră întâlnire, cred. Ce minunat că Wickham ți-a îngăduit să vii la Londra să o scoți pe Claire în lume. Să înțeleg că nu și-a revenit după accidentul pe care l-a suferit? Noi am fost șocați – absolut *șocați* – când am auzit că s-a împușcat accidental. Ca o persoană foarte interesată de aceste lucruri – la urma urmei, Thomas este moștenitorul lui Wickham – eu, una, l-aș sfătui să nu mai fie atât de neîndemânatic. Râse ușor, considerându-și replica foarte spirituală. Este în proces de recuperare, presupun, nu?

– Da, desigur. Gabby refuză să-și îngăduie să se gândească prea mult la cât de bine se simțea deja Wickham. De fapt, refuză să se gândească la Wickham în vreun fel. Este mult mai bine, vă mulțumesc.

– Ar trebui să fii recunoscătoare că dragul de el nu a apucat-o pe aceleaşi căi ca şi vărul Matthew – şi nu aş spune asta nimănui în afară de tine – în ceea ce priveşte zgârcenia. Ba, chiar dimpotrivă, dacă ce am auzit eu este adevărat! Înţeleg că Wickham urmează să dea un bal pentru Claire, cu Augusta Salcombe pe post de gazdă, aşa este?

– Foarte adevărat, răspunse Gabby zâmbind, percepând în spatele nuanţei de vagă neîncredere din vocea lui Lady Maud invidia cuiva despre care se ştia prea bine că era la fel de zgârcită – aşa cum se exprimase ea – ca şi răposatul conte.

De asemenea, din spusele ei, Gabby ghici şi adevăratul scop din spatele acestei vizite neaşteptate şi nedorite, anume să se asigure că Lady Maud şi fiicele ei erau invitate la bal.

– Şi va fi un bal cu adevărat grandios, dacă e să se facă voia mătuşii Augusta, şi cu siguranţă aşa va fi. Puteţi fi sigură că veţi primi invitaţii în timp util, apropo.

– Desigur, nu m-am îndoit niciodată că ni se vor trimite invitaţii. Doar facem parte din familie, nu? întrebă Lady Maud pufnind. Ar părea într-adevăr foarte ciudat să nu-ţi inviţi propriile verişoare la bal.

Râse tare şi cristalin, apoi se uită din nou înspre fete şi ridică vocea.

– Ei bine, mai avem de făcut şi alte vizite. Thisby, Mona, sărutaţi-vă verişoarele şi hai să mergem!

După ce plecară ele, Claire îşi dădu ochii peste cap spre Gabby.

– Da, *sărutaţi-vă verişoarele*, spuse ea mimând dulcegăria falsă din vorbele lui Lady Maud într-un fel care o făcu pe Gabby să izbucnească în râs. Dacă-ţi aduci aminte, ne tratau ca pe nişte leproase când locuiam la Hawthorne Hall. Îţi închipui că se poate gândi că am uitat?

Zâmbind în continuare, Gabby clătină din cap.

– Păi, a părut foarte dornică să fim prietene, nu? Ei bine, nu ne-ar folosi nici uneia dintre noi să se ştie cum că ne-am certat. Indiferent cât de urât s-au purtat în trecut, la urma urmei sunt verişoarele noastre. Nu ne costă nimic să zâmbim şi să fim politicoase.

– Eu va trebui să-mi muşc limba de fiecare dată când se apropie de mine, spuse Claire strâmbându-se, apoi o luă pe scări în sus ca să se alăture grupului de fete foarte tinere care râdeau şi discutau cu însufleţire cu Beth, în vechea cameră a copiilor.

Dacă era să recunoască adevărul, mustăci Gabby, Claire ar fi fost probabil mult mai fericită să se joace diferite jocuri şi să stea de vorbă cu musafirele mai tinere decât să se alăture adulţilor în salonaş, deşi nu ar fi admis niciodată aşa ceva. În ciuda celor optsprezece ani ai ei, Claire era, la urma urmei, foarte tânără încă.

Gabby încă mai avea să caute în garderoba ei o rochie potrivită pentru evenimentul din seara aceea: o serată muzicală organizată în casa uneia dintre prietenele mătuşii Augusta, la care ea şi Claire fuseseră invitate printr-un bilet pe care-l adusese cineva chiar în acea dimineaţă. Încă nu se obişnuise cu faptul că trebuia să-şi schimbe hainele şi de şase ori pe zi, iar simplul fapt de a se gândi la asta şi la seara lungă pe care avea să o petreacă conversând cu prietenele mai în vârstă ale mătuşii ei, cel mai probabil, o făcea să se simtă deja obosită.

Desigur, nu ajuta nici faptul că practic nu dormise aproape deloc în noaptea de dinainte. De fiecare dată când închidea ochii, îi apărea în minte faţa lui Wickham. Şi indiferent cât de tare încercase să se relaxeze, să se odihnească, trupul ei rămăsese dureros de treaz, tânjind să primească mai mult. „Ai o gură numai bună de sărutat." O, Doamne, la fel şi el.

Nu putea permite ca asemenea lucruri să se mai petreacă din nou, îşi spuse cu asprime. Şi ca să se asigure că nu se vor mai petrece, avea de gând, pe viitor, să se ţină departe de Wickham.

Rămase jos câteva minute după ce plecă Claire, aruncând o privire peste cărţile de vizită ce sosiseră în ultimele câteva zile.

Astfel, se afla încă în salonaş, în picioare lângă cămin, fără nici o posibilitate de a se ascunde, când pe urmele lui Stivers intră următorul vizitator.

– Ducele de Trent este aici să vă vadă, domnişoară Gabby, anunţă Stivers cu o voce sumbră.

La auzul acelui nume, pe care ea crezuse că... sperase că nu avea să-l mai audă vreodată rostit, Gabby simţi un gol imens

în stomac. Ridică panicată capul, hotărâtă să îi ceară lui Stivers să spună că nu este disponibilă, când dădu cu ochii de Trent însuşi, care îl urma îndeaproape pe majordom.

Camera începu să se învârtă cu ea şi, pentru o clipă îngrozitoare, holbându-se la faţa aceea descărnată, cu o paloare aproape cenuşie, care îi bântuia coşmarurile de ani şi ani, se simţi pe punctul de a leşina.

Capitolul 26

– Gabby, spuse Trent, înclinându-şi capul în timp ce venea spre ea. Sau acum, că ai parte de atâta mărire, ar trebui să îţi spun Lady Gabriella?

La un gest al lui Trent, Stivers făcu o plecăciune şi ieşi înainte ca lui Gabby să-i poată trece prin minte să-i ceară să rămână. Desigur, Stivers nu ar fi lăsat-o niciodată singură dacă ar fi ştiut... Dar tot ce ştia el era că Trent fusese un prieten al tatălui ei, unul dintre mulţii ticăloşi pe care Stivers nu-i putuse suferi. Rămasă singură în salonaş cu un bărbat pe care-l urâse şi de care se temuse mai mult decât de oricine altcineva aproape toată viaţa ei, Gabby se luptă să-şi ţină firea.

– Aş prefera să nu-mi spuneţi nicicum, domnule duce, spuse ea cu o voce glacială, reuşind să se apuce de ultima bucăţică de respect de sine înainte să-i scape printre degete.

Copilului din ea i-ar fi venit să alerge şi să se ascundă; femeia din ea simţea un dispreţ atât de mare, încât nu şi-ar fi permis nici măcar să clipească, de teamă să nu pară slabă în faţa acelui animal.

– Mă veţi ierta dacă vă spun drept în faţă că mă surprinde foarte tare că aveţi îndrăzneala de a vă prezenta aici.

El chicoti, venind mai aproape. Era, văzu ea acum cu ochii neutri ai cuiva care se afla în siguranţă, undeva unde el nu o mai putea ajunge, un bărbat relativ scund, nu cu prea mulţi centimetri mai înalt decât ea şi cu o siluetă subţire. Părul îi era cărunt

şi acum începuse să se rărească, acolo unde odinioară fusese blond strălucitor, şi o mulţime de riduri îi brăzdau faţa care arăta ca şi cum văzuse de prea puţine ori lumina zilei. Nasul îi era ca un cioc de şoim; ochii aveau pleoape grele, dar erau încă vii. Într-o mână avea acelaşi – era sigură că era acelaşi – baston cu mâner de argint.

Ea se întrebă dacă venise cu el în mod intenţionat.

– Atitudinea ta mă răneşte, Gabby, mă răneşte nespus. Nu suntem noi cei mai vechi prieteni? Eram sigur că voi fi bine-venit. Când v-am văzut pe tine şi pe Claire la Operă, aseară, am fost cuprins de ambiţia de a reînnoi una dintre cele mai minunate relaţii pe care le-am avut în toată viaţa mea.

Oricât ar fi încercat să-şi păstreze o expresie încrezătoare pe figură, Gabby simţi că încep să-i tremure genunchii. Îşi lăsă greutatea pe piciorul mai puternic, temându-se că cel beteag ar putea s-o trădeze chiar într-un moment în care nu ar fi suportat să se întâmple asta. Brusc, i se păru greu şi să respire, iar palmele, descoperi ea când strânse pumnii, i se făcuseră reci şi umede. Dar circumstanţele erau altele acum, îşi aminti ea cu hotărâre. Tatăl ei era mort. Trent nu mai avea nici o putere asupra nici uneia dintre ei.

– Nu am absolut nici o dorinţă să am de-a face cu dumneavoastră. Vă rog să plecaţi şi să nu vă mai întoarceţi.

El zâmbi. Ea-şi amintea acel zâmbet. Pur şi simplu buzele acelea foarte subţiri se întindeau fără urmă de umor, dându-i feţei mai mult decât oricând aparenţa unei măşti mortuare. O măsură la fel de deschis şi cu o privire la fel de rapace cum îşi măsoară un uliu prada.

– Apropo, trebuie să-ţi prezint complimentele mele. Ai devenit o făptură foarte atrăgătoare, deloc asemănătoare cu cea care erai. Iar Claire – ea este o bijuterie rară. Orice colecţionar ar fi mândru să fie a lui.

Gabby nu se putu abţine. O copleşiră nişte amintiri care-i aduseră fiori pe şira spinării. Făcu un mic pas înapoi şi îngheţă. Ochii lui sclipiră.

Rămase pur şi simplu ca o stană de piatră, aşa încât zgomotul paşilor care traversau holul în spatele lui abia, abia dacă-i ajunse la creier. Ar fi fost însă mult mai dificil să nu remarce silueta înaltă, cu umeri laţi, care apăru fără veste în uşa salonaşului, apoi îi trecu pragul pentru a măsura scena ce se derula în faţa lui cu o privire brusc scrutătoare şi dură.

– Wickham.

Îi înregistră prezenţa cu o recunoştinţă oarbă, şi-şi întinse mâna. Ochii lui se mişcară rapid de la faţa ei la cea a musafirului ei, care se întorsese să-l privească printr-un monoclu ridicat încet, iar postura sa detaşată dispăru complet când veni spre ea.

– Te rog să mă prezinţi, spuse el aspru, trecând pe lângă Trent ca şi cum nu ar fi existat, ca să-i apuce mâna şi să o treacă pe sub braţul său, aşezând-o în căuşul cotului.

Primi cu plăcere căldura degetelor lui când îi cuprinse mâna rece. Muşchii fermi ai braţului său se dovediră şi ei foarte liniştitori. Pentru o clipă, el se uită în jos la ea, încruntându-se. Întâlnind privirea aceea albastru-închis, Gabby se simţi inundată de o senzaţie aproape fizică de uşurare. Trase adânc aer în piept să se liniştească. Simpla prezenţă a lui Wickham îi dădu putere. Aşa cum era el, un ticălos şi-un pungaş şi un seducător îngrozitor, avea să o apere – avea să le apere pe ele toate – de Trent. Asta ştia cu absolută certitudine.

Se îndreptă de spate şi aruncă o privire spre Trent.

– Nu este nevoie, spuse Trent, făcând un pas în faţă şi întinzând mâna spre Wickham.

Zâmbetul rapace îi dispăruse de pe faţă şi la fel şi privirea aceea de animal de pradă. Trent era acum doar un bărbat în vârstă, îmbrăcat elegant şi cu un comportament care denota un rang înalt şi multă bogăţie, fără a lăsa impresia în vreun fel că este o ameninţare la adresa cuiva. În comparaţie cu Wickham, a cărui statură impresionantă inspira putere, vigoare, el părea într-adevăr slab, aproape intrat la apă.

– Eu sunt Trent, un bătrân... foarte bătrân prieten al tatălui vostru.

Wickham dădu mâna cu el, dar îi păstră mâna lui Gabby strânsă pe braţul lui în timp ce-l măsura pe vizitator din priviri, fără să zâmbească.

– Eu l-am cunoscut prea puţin pe tatăl meu, din păcate.

Trent zâmbi uşor.

– Da, îmi dau seama. Ar trebui să ştii că de-a lungul întregii noastre vieţi, eu şi tatăl tău am fost, practic, prieteni la cataramă.

Mâna lui Gabby înţepeni involuntar pe braţul lui Wickham. Acesta aruncă o privire spre ea şi se încruntă.

– Ducele tocmai pleca, spuse ea cu o voce ascuţită şi clară care nu sună deloc ca vocea ei.

Totuşi, privirea îi rămase neclintită când o întâlni pe cea a ducelui. Acum nu îi mai putea face nici un rău, aşa că voia ca el să ştie că ea îşi dădea seama de asta.

– Da, foarte adevărat, spuse el şi zâmbi din nou. La revedere, Gabby. La ordinele tale, Wickham.

Apoi le făcu o plecăciune foarte elegantă şi plecă.

Când zgomotul paşilor lui se pierdu în depărtare, Gabby dădu drumul braţului lui Wickham, traversă camera până la canapea şi se aşeză. Nu avea de ales. Din moment în moment, picioarele ameninţau să nu o mai asculte.

Oricât ar fi încercat să se folosească de raţiune ca să scape de acest sentiment, nu se putea scutura complet de cea mai mare şi mai oribilă teamă pe care o simţea de-o viaţă.

Wickham o urmă şi rămase cu braţele încrucişate privind gânditor în jos spre ea. Deşi se chinuia în continuare să-şi facă trupul să revină la normal, Gabby observă totuşi, când privi în sus, că el era complet îmbrăcat cu nişte pantaloni sclipitori de husar cu canafi, de culoare crem, care se mulau pe muşchii puternici ai coapselor şi cu o redingotă albastră elegantă, din stofa cea mai fină, croită aşa încât să-i evidenţieze conformaţia umerilor.

– Ce faci aici, jos? reuşi ea să rostească, bucuroasă să-şi dea seama că vocea îi suna aproape normal acum.

–Vrei să-mi spui de ce omul acela te sperie de moarte? întrebă el fără să ia în seamă întrebarea ei şi tratând-o ca pe o simplă remarcă fără importanţă, aşa cum era de fapt.

Gabby mai trase încă o dată adânc aer în piept ca să se calmeze. Acum că nu se mai afla în prezenţa lui Trent, se simţea mai bine şi chiar îi era puţin ruşine de reacţia atât de intensă pe care o avusese. La urma urmei, acum că tatăl ei nu mai era, tot ce trebuia era să îi ceară lui Trent să plece.

–Ce te face să crezi că mă sperie de moarte?

Wickham pufni dezaprobator.

–Pentru început, când am intrat în camera aceasta, pentru prima oară de când ne ştim ai părut cu-adevărat bucuroasă că mă vezi.

Ochii lui Gabby îi întâlniră pe ai lui.

–Pentru prima oara de când ne ştim chiar *am fost* bucuroasă să te văd, recunoscu ea.

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet uşor ironic, în timp ce cântărea spusele ei.

–Continuă tu să mă flatezi în felul ăsta şi s-ar putea să mi se urce la cap.

Gabby râse şi brusc simţi că-şi revenise aproape complet.

Trent făcea parte dintr-un trecut întunecat şi intenţiona să-l lase acolo. Nu avea cum să o deranjeze decât dacă îi permitea ea. Era o prostie să reacţioneze în prezenţa lui ca şi cum ar fi fost din nou un copil neajutorat.

–Ce te-a adus în salonaş într-un moment atât de oportun? întrebă ea pe o notă mai veselă.

–M-a trimis Stivers să te salvez. Stătea în mijlocul holului frângându-şi mâinile când am coborât eu. Când m-a văzut, aproape că m-a implorat să vin după tine în salonaş. Bineînţeles că am făcut-o, fie şi numai pentru a descoperi care era urgenţa.

Ea îi zâmbi cu o reală recunoştinţă.

–Mulţumesc.

–Acum, vrei să-mi spui de ce un bătrân prieten al tatălui tău te înspăimântă în felul acesta?

Înainte ca Gabby să poată rosti un răspuns nevinovat fabricat pe moment, Stivers apăru în cadrul uşii, anunţându-şi sosirea cu un tuşit discret.

–Cabrioleta dumneavoastră este la uşă, domnule.

–Mulţumesc, Stivers.

Wickham se uită în jos spre Gabby, apoi vorbi către Stivers din nou, înainte ca acesta să se poată retrage.

–Pune să se aducă şi îmbrăcămintea de exterior pentru Lady Gabriella.

–Da, domnule.

Stivers făcu o plecăciune în timp ce Gabby ridică ochii, surprinsă, spre Wickham.

–Judecând după cum arăţi, ai chiar mai multă nevoie de aer curat decât mine, fetiţo, spuse el înainte ca ea să poată zice ceva. Te duc în Hyde Park, unde vei putea să te făleşti şi să le faci cu mâna condescendent tuturor cunoştinţelor, iar eu le voi demonstra o dată pentru totdeauna, tuturor, că fac parte încă din lumea celor vii.

Gabby zâmbi şi îi îngădui să o ridice în picioare, dar clătină din cap spre el.

–Stai puţin. Nu ar trebui nici măcar să fii aici, jos, darămite să conduci o cabrioletă. Eşti încă în perioada de recuperare după ce ai fost împuşcat, îţi mai aminteşti?

–Şi acesta este motivul pentru care vreau să conduc, nu să călăresc. Nu m-am vindecat chiar pe deplin, dar nu mai am mult. Crede-mă, mă va ajuta foarte tare să ies din casa asta. Dacă nu o fac, s-ar putea să o iau razna complet.

–Lucrurile dumneavoastră, domnişoară Gabby, apăru din nou Stivers.

Câteva minute mai târziu, după ce-şi legă boneta sub bărbie, îi permise lui Francis, valetul, să o ajute cu mantia şi îşi puse mănuşile, apoi ieşi afară, în după-amiaza însorită de primăvară, fără nici o urmă de nor pe cer. Aerul era proaspăt şi uşor rece; plin de parfumul florilor şi al frunzelor înmugurite. Trase adânc aer în piept şi-şi dădu seama cât de bucuroasă era să se afle afară.

Zâmbind la o prostie spusă de Wickham, păşi cu atenţie, din obişnuinţă, în jos pe scări.

O cabrioletă neagră strălucitoare, trasă de o pereche de armăsari suri magnifici aştepta la curbă. Jem era lângă capetele lor, mângâindu-i botul celui mai apropiat dintre ei, murmurându-i ceva în timp ce animalul dădea din urechi înainte şi înapoi ca şi cum ar fi răspuns. Făcu ochii mari când o văzu, apoi îi îngustă când privi dincolo de ea şi îl văzu pe Wickham.

– Bună, Jem.

În ciuda faptului că simţi un sentiment absurd de vinovăţie sub privirea dezaprobatoare a servitorului ei, Gabby îşi luă un aer nonşalant.

Mutra îmbufnată pe care o primi ca răspuns nu fu deloc neaşteptată şi se datora, Gabby ştia, prezenţei bărbatului care o ţinea de braţ.

– Domnişoară Gabby.

Jem se îmbufnă şi mai tare când ea, cu ajutorul lui Wickham, se urcă în cabrioletă fără a mai trage deloc de timp.

Wickham veni, urcă şi el în spatele ei şi luă frâiele.

– Depărtează-te de lângă capetele lor, îi strigă lui Jem, luând biciul în mână.

În continuare îmbufnat, Jem făcu ce i se spuse, apoi, când armăsarii se avântară înainte la pocnetul din bici al lui Wickham, se grăbi să se retragă din calea lor.

– Nu mai avem nevoie de tine, îi strigă Wickham peste umăr şi apoi porniră la drum, iar Jem rămase cu mâinile în şolduri, în mijlocul străzii, uitându-se urât în urma lor.

– Servitorului tău nu prea-i place de mine, spuse Wickham.

Conducea bine, observă Gabby mulţumită, manevrând vehiculul cu dexteritate printre o căruţă supraîncărcată şi o caleaşcă greoaie şi lentă. Armăsarii erau de rasă, tineri şi jucăuşi, şi aveau nevoie de o mână puternică să-i strunească. Gabby râse.

– Şi asta ţi se pare surprinzător? Nici *mie* nu îmi place de tine. Şi spune-mi, rogu-te, dacă vrei, cum ai reuşit să-l vrăjeşti să aibă grijă de caii tăi când la mine se uită ca şi cum aş fraterniza cu duşmanul doar pentru că merg cu tine la plimbare?

Wickham aruncă o privire spre ea şi ridică din umeri.

– Ce pot să spun? Îi plac caii mai mult decât îi displac eu. Barnet m-a informat că a avut grijă de ei ca o mamă de pruncii gemeni încă de când au sosit de la Tattersall.

– Sunt cumpăraţi de curând, desigur. Şi cabrioleta la fel. Îl privi încruntându-se din ce în ce mai tare căci asta îi amintea încă o dată ce pungaş fără scrupule era el de fapt. Mi se pare că dispui cu o uşurinţă şocantă de banii altora.

Buna lui dispoziţie rămase neperturbată.

– Nu mai mult decât tine, draga mea. O, da, sunt cât se poate de informat în legătură cu cheltuielile tale, crede-mă. Challow se pricepe foarte bine să mă informeze. Iar banii pe care îi cheltuieşti nu sunt de drept ai tăi mai mult decât sunt ai mei.

Era atâta adevăr în ceea ce spuse el, încât Gabby nu putu face altceva decât să-şi muşte buza şi să se uite într-o parte. Deci Challow îl informa în legătură cu toate cheltuielile ei. Simţea cum o cuprinde enervarea, însă îşi dădu seama că Challow credea, aşa cum credea şi restul lumii, că aveau de-a face cu adevăratul conte de Wickham. Dacă nelegiuitul de lângă ea ar fi fost într-adevăr Marcus, ea nu ar fi avut nimic împotrivă ca el să ştie până şi de ultima centimă cheltuită de ea.

Cabrioleta zornăi iute prin Mayfair şi curând le apăru în faţa ochilor porţile de la Hyde Park. O briză plăcută unduia pana albastră de păun ce îi împodobea boneta, făcând-o să-i gâdile obrazul. Absentă, o împinse înapoi, trecându-şi mâna înmănuşată peste obraz.

– Oricum, rezultatul merită cu siguranţă cheltuielile făcute, adăugă el urmărindu-i strădania cu un mic zâmbet pe buze. Boneta aia îţi vine de minune.

Privirea pe care i-o aruncă ea fu şi uşor uimită, şi uşor timidă. Indiferent la ce se aştepta din partea lui, cu siguranţă nu erau nişte complimente uşoare – poate prea uşoare?

– Încerci să mă îmbunezi, spuse ea ironic. Cu siguranţă ai un scop dubios în minte.

Auzind-o, zâmbetul îi pieri de pe buze.

– O să fac o înțelegere cu tine, începu el, dar Gabby, cu ochii larg deschiși, se întoarse spre el cu o asemenea privire îngrozită, încât el se opri brusc.

– O, nu, asta niciodată, rosti ea involuntar, clătinând din cap.

Apoi, dându-și seama în ce măsură lăsase să i se vadă rușinea pe care o simțea și încercând să dea lucrurilor o tentă de glumă – deși mult prea târziu –, se sili să zâmbească chiar atunci când lăsă ochii în jos, spre mâinile ei împreunate.

Dar chiar dacă ar fi avut toată tăria din lume nu ar fi putut să se împiedice să roșească până la rădăcinile părului când cuvintele lui – niște cuvinte rostite din nechibzuință, era sigură – îi aduse în fața ochilor detaliile îngrozitoare ale întâlnirii lor de noaptea trecută din dormitorul lui. Cu siguranță că nu uitase nimic. Într-adevăr, până la apariția în scenă a lui Trent, nici nu ar fi crezut că era posibil să se gândească la altceva. Dar sosirea lui Trent o bulversase, iar răsturnarea completă a emoțiilor ei o făcuseră să îl privească pe Wickham în primul rând ca pe un prieten și protector. Acum i se reamintea cum stătuse pe genunchii lui și îl sărutase; cum se întâmpla de știa că gura lui zâmbitoare mirosea a brandy și trabuc și era fierbinte ca focul în interior; cum aflase că putea s-o determine să devină la fel de nerușinată ca o femeie de stradă, atât de nerușinată încât să-i permită să îi dezgolească și să îi sugă sfârcul...

– Dacă o să te faci mai roșie de-atât, o să-ți ia părul foc.

Remarca rostită o făcu să-și ridice imediat ochii spre el.

– Eu... tu...

De data asta o părăsi de tot inspirația și se trezi cu limba încâlcită în timp ce încerca să găsească o insultă pe care să i-o adreseze. El îi susținu privirea însă, iar ea trăi un sentiment de jenă atât de intens, încât își simți degetele de la picioare crispându-i-se.

Capitolul 27

– Nu fi neroadă, Gabriella. Vocea lui era tăioasă. Și să știi că ești o neroadă dacă te-ai înroșit așa de rușine. Nimic din ce am făcut

noi nu ar trebui să te facă să te rușinezi. La urma urmei, nu a fost altceva decât un simplu sărut.

Dar ea nu părea capabilă să se abțină. Deși încercă să se întărească, imaginea capului lui întunecat așa cum i se păruse în timp ce îi săruta sânul fu deodată tot ce putu să vadă în fața ochilor. Amintindu-și, Gabby se simți cuprinsă de un val de căldură atât de puternic, încât i se păru, cu adevărat, că era pe punctul de a lua foc. Își apăsă mâinile înmănușate pe obraji și închise ochii.

– Am putea să nu vorbim despre asta, te rog? întrebă ea cu o voce gâtuită.

El chicoti, iar la auzul acestui sunet ea deschise brusc ochii, aruncându-i o privire încruntată.

– Departe de mine dorința de a stânjeni o doamnă. Dar să știi că sărutatul este ceva perfect normal. Și e chiar distractiv.

– Distractiv!

Exclamația îi scăpă de pe buze înainte ca Gabby să o poată opri.

Ochii lui o cercetară răutăcioși.

– Dacă nu ai fost de aceeași părere, va trebui să mai lucrez puțin la tehnica mea. Haide, Gabriella, mărturisește: ți-a plăcut să te sărut. Ți-a plăcut să-ți sărut...

– Dacă mai rostești un singur cuvânt o să sar din cabrioleta asta, îți jur că o fac.

Gabby se apucă de marginea vehiculului cu o mână și se uită spre el cu flăcări în priviri.

– Bine, nu mai rostesc, spuse el, neașteptat de amabil.

Gabby se întrebă ce l-a apucat până privi în jur și văzu că se aflau la intrarea în parc. Presupuse că voia să-i dea șansa să se calmeze înainte să dea peste cineva cunoscut. Privind dincolo de el, de-a lungul pajiștii verzi, când intrară pe poartă, ea speră că briza cu parfum atât de frumos avea să fie suficient pentru a-i răcori obrajii în timp util.

– Acum ești doar fermecător de îmbujorată, observă el încurajator.

Gabby îi aruncă o privire și mai întunecată.

– Nu mai râde de mine.

El râse.

În parc mai erau destule vehicule, inclusiv câteva faetoane şi o mulţime de alte cabriolete împrăştiate peste tot. Erau şi destui călăreţi care tropăiau pe aleile de pe marginea drumului. Wickham îşi ducea din când în când mâna la pălărie ca să salute cunoştinţele, iar Gabby le făcea cu mâna. Dar nu se opri, deşi câţiva oameni le făcură semn şi strigară după ei. În sfârşit, după ce îmboldise caii şi ieşise din partea cea mai aglomerată a parcului, îşi întoarse din nou atenţia asupra ei.

– Până la urmă, nu mi-ai spus de ce îţi este frică de Trent.

Gabby crezuse că subiectul acela fusese uitat. Ar fi trebuit să se aştepte că nu era aşa. Începea să suspecteze că el nu uita niciodată nimic. Pentru o clipă, cumpăni în minte dacă nu era mai bine să îi spună pur şi simplu adevărul. Povestea însă era prea sordidă şi îi făcea prea mult rău să şi-o amintească şi să înceapă să o dezvăluie.

– Este un bărbat extrem de dezagreabil, spuse ea în cele din urmă cu vocea gâtuită. Îl vizita adesea pe tata când eram noi mici, apoi mai rar, dar totuşi destul de regulat, până la moartea lui. Ultima dată l-am văzut la înmormântarea tatei. După aceea, i-am interzis să mai intre în casa noastră. Servitorii m-au sprijinit, aşa că a stat departe de noi. Până astăzi.

– Dar asta totuşi nu explică ce-a făcut să-ţi fie atât de frică de el.

Lăsă frâiele moi o clipă ca să treacă de o cabrioletă care se mişca încet. Pelerina de peste haina lui de călătorie flutură în timp ce cabrioleta lor prindea viteză.

– Este una dintre puţinele fiinţe de pe faţa pământului despre care pot afirma cu mâna pe inimă că sunt cu adevărat malefice.

Simţea deja acea senzaţie de gheaţă ce-i picura prin vene ori de câte ori se gândea la Trent. Clătină din cap, indicându-i cu un gest că nu voia să mai vorbească despre asta. În efortul de a schimba subiectul, se uită ţintă la Wickham.

– Dacă e să ne spunem povestea vieţii, acum este rândul tău. Poţi începe prin a-mi dezvălui numele tău adevărat.

– Ah, dar dacă ţi-aş spune asta, atunci s-ar putea să-ţi scape şi să-l dezvălui şi tu la rândul tău, spuse el cu un zâmbet chinuitor

de sexy. Pentru moment, va trebui să te mulţumeşti cu Wickham. Personal, eu m-am ataşat destul de tare de el. Sunt multe de spus când vine vorba să trăieşti viaţa unui conte adevărat.

– Mai ales când tu nu eşti altceva decât un pungaş profitor, murmură sec Gabby.

Zâmbetul i se lăţi pe buze când se uită la ea.

– Râde ciob de oală spartă. O, nu te aprinde. Nu prea multe cunoştinţe feminine de-ale mele ar avea curajul să scuipe soarta în ochi aşa cum faci tu. Acesta e unul dintre lucrurile pe care le admir în mod special la tine.

Înainte ca Gabby să poată riposta, dădu cu ochii de o redutabilă doamnă în vârstă, într-o trăsură demodată, care le făcea semne frenetice în timp ce se apropiau.

– O, nu, spuse ea. Uite-o pe mătuşa Augusta şi ne face semne. Va trebui să opreşti.

Wickham opri, trăgând lângă trăsură şi răspunzând la salut cu un farmec deosebit când Gabby îl prezentă lui Lady Salcombe şi prietenei ei, o anumită doamnă Dalrymple.

După ce primi o mustrare serioasă pentru că nu trecuse pe la mătuşa lui în primele zile petrecute în oraş, Wickham scăpă totuşi cu o remarcă uşor domolită: „Ei bine! Măcar ai o ţinută potrivită şi un comportament adecvat din câte văd!" Discuţia se îndreptă apoi spre planurile pentru balul ce urma, şi trenă până ce Wickham, motivând că o mulţime de trăsuri încercau să treacă de ei, plecă mai departe.

După aceea, trebuiră să se oprească de mai multe ori. Lady Jersey, însoţită de doamna Brooke, le făcu semn mai apoi, privindu-l pe Wickham cu mult interes când îi ceru să audă povestea accidentului chiar din gura lui. Când o lămuri, destul de nesincer dar într-o manieră ambiguă şi glumeaţă ce provocă multe râsete în rândul ascultătoarelor, primi în schimb istorisirea unei întâmplări similare căreia îi căzuse victimă unchiul mamei lui Silence. Când în sfârşit se despărţiră, lui Gabby îi mai răsuna încă în urechi promisiunea lui Lady Jersey de a le oferi invitaţii pentru balul de la Almack's.

– Formează cea mai fermecătoare pereche, nu-i aşa? o auzi Gabby pe Lady Jersey spunându-i însoţitoarei ei în timp ce plecau. Şi sora mai mică – ei bine, e ca un diamant de primă clasă. Sunt nepoatele şi nepotul Augustei Salcombe, aşa că nu e nimic de obiectat aici.

– Claire va face furori, spuse Gabby, lăsându-se pe spate, pe spătarul de piele şi zâmbind, în timp ce trăsura intra în rândul celor care se îndreptau spre porţile parcului.

– Şi tu? Te bucuri la gândul că vei participa la Târgul de Căsătorii? întrebă Wickham curios.

Gabby râse. El avusese dreptate, se gândi ea, ieşirea asta fusese tocmai înviorarea de care avusese nevoie. Deja vizita lui Trent se izolase undeva într-un ungher al minţii ei rezervat special pentru amintirile neplăcute. Iar Wickham – deşi nu uita absolut deloc lucrurile mai puţin bune despre el – i se părea, cu fiecare moment care trecea, mai degrabă un aliat decât un adversar.

– Mătuşa Augusta mi-a atras atenţia că, în cel mai bun caz, pot spera la un matrimoniu fericit alături de un văduv cu copii, relată ea făcând o grimasă comică ce-l făcu zâmbească. Şi am înţeles, din ce spunea ea, că nu se referea neapărat la un văduv prea bătrân cu foarte mulţi copii. Aşa stând lucrurile, vei înţelege de ce nu sunt atât de încântată de participarea la Târgul de Căsătorii. Adevărul este că sunt cât se poate de conştientă că am trecut de prima tinereţe. Mă duc numai pentru a o însoţi pe Claire.

– Da, eşti foarte bătrână, spuse el în râs. Eu ţi-aş da opt ani, să ştii.

Ea se uită la el ridicând din sprâncene.

– Dar tu câţi ani ai, treizeci şi trei? Asta ar mai fi o informaţie pe care aş putea să o adaug la celelalte câteva pe care le-am adunat deja. Un căpitan cine ştie de unde, de treizeci şi trei de ani, care l-a cunoscut pe fratele meu. Dacă mai laşi să-ţi scape încă vreo informaţie de genul acesta, s-ar prea putea să reuşesc să o depăşesc pe regina din basmul cu Rumpelstiltskin şi să-ţi ghicesc numele.

Orice răspuns îi dădu el, se pierdu din cauza zgomotului făcut de doi călăreţi care apărură de pe o alee de lângă poartă, îi studiară şi apoi le făcură semn să oprească. Zâmbetul de pe faţa

lui Gabby pieri când o recunoscu pe Lady Ware îmbrăcată într-un costum verde de călărie, cu o croială cochetă. Mijindu-şi ochii la ea involuntar, schimbă câteva cuvinte de circumstanţă destul de încordate cu însoţitorul doamnei, Lord Henderson, şi în acelaşi timp urmări cu colţul ochiului cum Wickham duce mâna „înamoratei" lui la gură, sărutându-i degetele ceva mai mult timp decât se cuvenea şi apoi reţinându-i mâna în mâna lui în timp ce se angajau într-o conversaţie purtată pe o tonalitate redusă, din care Gabby, oricât de mult încercă, nu reuşi să surprindă nimic. Cu toate acestea, nu avea nevoie să ştie ce-şi spuneau ca să recunoască intimitatea ce exista între ei. Şi dacă ar fi sărutat-o pe Lady Ware chiar pe buze în mijlocul tuturor oamenilor ce treceau pe acolo, se gândi Gabby, dezgustată, tot nu ar fi putut să arate mai clar de atât că era amanta lui.

Îşi aminti remarca lui cum că era distractiv să te săruţi şi simţi că-i vine să leşine. Era bine că i se reamintea astfel că bărbatul era un ticălos afemeiat, gândi Gabby în timp ce toată lumea îşi luă la revedere, iar cabrioleta ieşi în sfârşit în viteză pe poartă. Dacă fusese pe cale să se lase cucerită de nişte maniere fermecătoare şi o faţă atrăgătoare, cu prilejul acesta totul se terminase. El nu avea s-o mai prindă vreodată pe picior greşit, astfel încât să se lase pradă poftelor lui.

– Eşti foarte tăcută, observă el după câteva minute în care galopă prin trafic, făcând slalom printre diverse vehicule, iar ea rămase uitându-se în gol la priveliştea ce se derula în faţa ei.

– Eu? Mi se pare că mă apucă o migrenă, spuse ea zâmbind mecanic.

El o privi cu atenţie.

– Aşa, dintr-odată?

Ea ridică din umeri.

– Da, aşa se întâmplă cu migrenele.

– Dacă aş fi un tip îngâmfat, aş face observaţia că migrena a apărut imediat ce ne-am despărţit de Lady Ware şi prietenul ei.

Ruşinată de intuiţia lui, Gabby se redresă rapid şi îl privi cu trufie.

– Doar pentru că-ți trece prin minte așa ceva înseamnă că ești foarte îngâmfat.

El îi zâmbi ca și cum răspunsul ei îi eliminase orice îndoială.

– Recunoaște, Gabriella: ești geloasă.

– Ești nebun.

– Belinda este doar o prietenă.

Gabby pufni ironic, incapabilă să se abțină la o asemenea ipocrizie.

– Vrei să spui, o femeie ușoară.

– Haide, haide, Gabriella, chiar nu ar trebui să-mi spui asemenea lucruri. Mă șochezi, draga mea.

Privirea pe care i-o aruncă era foarte jucăușă.

– Ai putea măcar să ai decența să nu îți faci de cap cu înamorata ta în timp ce sunt eu de față. Îmi dau seama că probabil nu ești familiarizat cu elementele particulare ale comportamentului unui gentleman adevărat, dar să știi că un gentleman nu i-ar face ochi dulci amantei lui în prezența surorii lui, ceea ce se presupune că sunt eu.

– Dar eu nu i-am făcut ochi dulci Belindei, protestă el, dar fără prea multă convingere.

Gabby râse ușor și cristalin. Ajunseseră de-acum în Grosvenor Square, iar el ținea strâns frâiele, impunând un ritm mai potolit cailor.

– Poți să-i spui cum vrei, dar te rog foarte mult să nu o mai faci în public. Țin foarte mult să nu pătez numele familiei noastre cu vreun scandal până ce Claire nu reușește să încheie o căsătorie așa cum trebuie.

– Știi, Gabriella, că am descoperit că ești o scorpie extrem de frumoasă?

În privirea lui se ghicea veselia când rosti aceste cuvinte aruncându-și ochii spre ea.

Când își dădu seama că el găsea supărarea ei pe deplin justificată de comportamentul lui drept o sursă de amuzament nerostit, ea-și pierdu cumpătul. Ochii i se aprinseră și-ncepură să arunce flăcări, în timp ce bărbatul trăgea cabrioleta în fața casei.

– Iar dumneata domnule, am descoperit că ești însăși întruchiparea fidelă a unui țap insolent și vulgar, de care m-aș descotorosi cât ai bate din palme dacă mi-ar sta în putință!

Cu fiecare fibră a corpului ei, tânjea să sară și s-o ia la goană de lângă el fără alte discuții. Din cauza piciorului șubred, însă, era forțată să aștepte până venea el să o ajute. În tăcere dar clocotind de nervi, în timp ce el sărea jos să o ajute, ea se ridică în picioare și veni la marginea cabrioletei, pregătită să se sprijine de mâna lui. În loc să i-o ofere însă, așa cum ar fi știut și cel mai needucat dintre țărănoi, și sub ochii valetului Francis, care stătea în ușa deschisă, și a oricărui alt servitor sau trecător care se întâmpla să îi privească, își puse mâinile de-o parte și de alta a taliei ei, o ridică și o așeză jos.

Până să atingă pământul cu picioarele, deja tremura de indignare.

– O, nu, nu poți face așa ceva, îi spuse el încet zâmbind în jos către ea. Îți place prea mult de mine.

Apoi îi dădu drumul. Cu ochii în flăcări, Gabby își strânse intenționat buzele, mult prea conștientă de publicul pe care îl aveau ca să se poată năpusti asupra lui. Cu o demnitate regală, se întoarse cu spatele spre el și o luă în sus, șchiopătând – chiar nu se putea folosi alt cuvânt pentru asta – pe trepte și apoi intră în casă.

Ca să mai adauge încă o măsură la jena pe care o simțea deja, Jem o aștepta înăuntru. Abia închisese Francis ușa în urma ei, că el și apăru cine știe din ce cotlon al casei, cu ochii îngrijorați și cu multe vorbe de dojană pe buze.

Gabby se uită crunt la el, înainte să apuce să zică ceva.

– Să nu îndrăznești să spui nici un cuvânt, îl avertiză.

Deși rostise cuvintele pe un ton destul de scăzut, în nici un caz nu se putea spune că fuseseră mai puțin feroce decât dacă le-ar fi țipat. Aruncând o privire spre fața ei, Jem își dădu seama că era mai prudent să nu zică nimic. Gabby îl străfulgeră cu privirea și apoi, scoțându-și mănușile cu mișcări furioase, începu să urce scările ca să se pregătească pentru seara ce abia începea.

*

Mult mai târziu în noaptea aceea, când se auzi ciocănitul în uşa de legătură dintre ei, nu se putea spune că ea nu era pregătită să o audă. Într-adevăr, tocmai se retrăsese la culcare şi putea ghici că el ascultase ca să audă când plecase camerista. Se strâmbă, încruntându-se în direcţia uşii, încrucişându-şi braţele peste piept acolo, în pat, şi jurându-şi că mai repede avea să îngheţe locul acela cu lavă şi pucioasă de unde venea el, înainte să o poată convinge ceva să-i deschidă *lui*.

Se dovedi că nici nu era nevoie. Făcând ochii mari, auzi sunetul inconfundabil al unei chei întorcându-se în încuietoare şi apoi scârţâitul uşor al uşii care se deschidea, urmat de nişte paşi abia intuiţi. Fără nici un fel de gest de curtoazie, el se afla acum în interiorul dormitorului ei, cu ochii aţintiţi la ea, aşa cum stătea acolo în pat, din fericire acoperită până la subţiori cu o grămadă de aşternuturi, şi privindu-l furioasă.

Capitolul 28

–Cum îndrăzneşti să intri aşa în dormitorul meu, fără ca măcar să-mi ceri voie? se răsti Gabby ridicându-se în capul oaselor în timp ce se străduia să-şi ţină cearşafurile strânse la piept.

Părul, aşa cum dăduse indicaţii femeia care i-l aranja – care era de părere că să-şi ţină părul în agrafe când dormea îi slăbea buclele delicate –, îi era prins într-o coadă împletită groasă, care îi atârna pe spate. Cămaşa de noapte era din batist alb, subţire, cu mâneci lungi şi dantelă la baza gâtului. Ochii ei, ştia, erau probabil foarte strălucitori din cauza mâniei. Avea maxilarul încordat.

El îi zâmbi jucăuş. Luminat numai de strălucirea difuză a focului, înveşmântat în halatul lui maroniu peste o cămaşă de noapte care-i lăsa partea de jos a picioarelor goale, părea înalt, bine clădit şi tulburător de chipeş. Doar cu câteva zile în urmă, se gândi ea, s-ar fi simţit ameninţată de simpla lui prezenţă. Acum nu se mai simţea absolut deloc ameninţată de el. În schimb

se simţea agitată ca o mâţă într-o cameră plină de balansoare şi gata, dornică şi perfect capabilă să-l apuce şi să-l tragă de urechi.

–M-am gândit că s-ar putea să-ţi lipsească romanul.

Ţinu în sus *Marmion,* timp ce se îndrepta înspre pat.

Obrajii lui Gabby se înroşiră când rememoră circumstanţele exacte în care îşi uitase cartea la el.

–Dă-mi-o şi dă-mi cheia, şi niciodată, absolut niciodată să nu mai intri în camera mea fără permisiune.

–Mă mâhneşti, Gabriella. Eu am crezut că o să-mi fii cât se poate de recunoscătoare că ţi-am adus cartea.

Râdea de ea, bestia. Gabby se uită urât la el când ajunse la marginea patului, şi-i smulse cartea pe care i-o întindea cu o foarte mare lipsă de graţie.

–Poftim. Mi-ai dat-o, aşa că poţi să-mi dai şi cheia şi să pleci.

–Când ai părul prins aşa zici că ai cincisprezece ani, ca Beth.

Ochii îi sclipiră glumeţi.

–Ieşi din camera mea.

–Sau începi să ţipi?

Ce om îngrozitor. Ştia foarte bine că nu o va face.

–Sau voi avea grijă ca pe viitor să împart camera cu Mary, spuse ea demnă.

El ridică din sprâncene.

–Şi nu primesc nici măcar un mulţumesc pentru că ţi-am înapoiat cartea?

–Nu!

–Atunci văd că va trebui să mi-l iau singur.

Înainte ca ea să-şi poată da seama de intenţiile lui, el se aplecă şi trecându-şi o mână pe sub ceafa ei, îi dădu un sărut fierbinte şi apăsat pe buze.

Gabby rămase cu gura căscată, luată prin surprindere. Având astfel calea liberă, limba lui se strecură înăuntru. Ea rămase vrăjită un moment, dar imaginea lui Lady Ware era prea proaspătă în mintea ei. Nu avea s-o folosească în felul acesta. O cuprinse o furie şi mai mare şi îşi trase gura brusc, trăgându-i şi o palmă zdravănă cu mâna dreaptă care răsună puternic pe obrazul lui.

–Au!

Sări înapoi unde ea nu-l mai putea ajunge, ținându-se cu mâna de falcă, dar fără să pară prea descumpănit. Mai mult decât atât, zâmbea.

– Ce creatură violentă ești, Gabriella, spuse el dezaprobator.

– Ieşi din camera mea.

Uitând de cuverturi, se ridică în genunchi avântându-se spre el. El făcu un pas înapoi zâmbind.

– Ce temperament, ce temperament!

Ea mârâi şi, amintindu-şi de cartea pe care o avea în mână, o azvârli spre el. El făcu ochii mari când o văzu zburând şi abia, abia avu timp să se dea la o parte. Cartea se izbi de perete chiar dincolo de umărul lui. Izbucni în râs.

– Şi când te gândeşti că întotdeauna am fost învățat că o adevărată doamnă de viță nobilă se distinge prin blândețe, bunătate şi vorba uşoară.

Scoasă din minți, ea aruncă o privire spre noptieră şi apucă obiectul cel mai la îndemână: o foarfecă de alamă pentru fitiluri. O aruncă şi pe ea şi apoi mai înşfăcă şi o perie de păr, aruncând-o de asemenea. El se retrase înainte să fie măcelărit, cu o mână ridicată ca să-şi protejeze capul, râzând.

Gabby sări din pat, ridică un ceas mic de cristal şi îşi luă avânt să-l arunce. Nu era nevoie. El se ghemui, intrând în garderobă.

– Vise plăcute, micuța mea ploşniță răutăcioasă, strigă el.

Ea scrâşni din dinți şi o apucă spre el, decisă să-i dea cu ceasul în cap nemernicului, dar auzi închizându-se uşa dintre apartamentele lor. Apoi, chiar când intră în garderobă, auzi cheia învârtindu-se în broască.

Ticălosul acela laş se încuiase, lăsând-o pe dinafară.

Când în sfârşit se întoarse spumegând în pat, avu grijă să înțepenească un scaun cu spătarul solid de lemn sub clanță.

Următoarele două săptămâni trecură într-un vârtej de activități. Sezonul era în plină desfăşurare, şi curând fură acaparați cu totul de ritmul acela frenetic. Erau petreceri şi dans şi invitații la cină şi la micul dejun, ieşiri la teatru şi plimbări prin parc, vizite pe care le făceau şi le primeau. Claire şi Beth curând îşi făcură

propriul cerc de prieteni compus din tinere necăsătorite, cu temperamente compatibile şi cam de aceeaşi vârstă. Gabby făcu şi ea cunoştință cu multe persoane agreabile, dar descoperi că cel mai adesea nu se potrivea în nici un grup de doamne. Era prea în vârstă ca să se numere printre fetele nemăritate, dar doamnele tinere care erau de-un leat cu ea vorbeau inevitabil despre soți şi copii, ceea ce ei nu-i prea dădea prilejul să spună nimic. Nu că nu i-ar fi convenit statutul ei. Avea acum şi un admirator foarte respectabil – un văduv cu copii, spre amuzamentul ei secret – care îi era foarte devotat şi, mai important decât atât, Claire avea un succes răsunător. În fiecare după-amiază, salonaşul lor era plin de tineri domni eligibili care-şi disputau locurile mai bune pe sofa, lângă Frumoasă; iar Claire primea atâtea buchete şi alte mici simboluri ale aprecierii de care se bucura, încât Gabby, nu fără o anumită mândrie, se trezi în situația de a arunca chiar o mulțime dintre ele. În acelaşi ritm susținut continuară şi pregătirile pentru propriul bal, ce urma să aibă loc pe cincisprezece mai. În plus, cum invitațiile pentru balul de la Almack's sosiră aşa cum le fuseseră promise, se implicară în organizarea primei apariții a lui Claire acolo. Aceste pregătiri incluseră remedierea unei lipse teribile în educația lui Claire: deşi putea să-şi facă numărul în dansurile populare cu suficient aplomb, mulțumită îndrumărilor lui Twindle şi a petrecerilor din York, nu fusese niciodată învățată să danseze vals. Părăsind Londra cea modernă pentru a se muta cu mama lui Claire la Hawthorne Hall, Twindle nu apucase să învețe paşii, aşa că nu avusese cum să le învețe pe ele cum se dansează.

– Desigur, nu vi se îngăduie să valsați până ce stăpâna casei nu v-a acordat permisiunea de a o face, le avertiză mătuşa Augusta când află despre această omisiune şocantă. Dar când una dintre ele – Lady Jersey, să spunem, sau doamna Drummond-Burrell – îți prezintă un gentleman drept un partener agreabil, să nu fii în stare să accepți din cauză că nu cunoşti paşii ar însemna să rişti să fii catalogată ca fiind de la țară. Şi nimic nu s-ar putea dovedi mai fatal, asta pot să vă asigur. Bine. În cazul acesta, trebuie angajat imediat un profesor de dans.

Zis şi făcut. După-amiaza devreme, în ziua de dinaintea mult anticipatului debut al lui Claire la cină, la clubul renumit, Gabby, Claire, Beth, Twindle şi domnul Griffin, tânărul şi săracul profesor de dans care dădea deja, numai după vreo patru vizite, semne alarmante că se îndrăgostea de Claire, erau strânşi în sala lungă de bal, în partea din spate a casei, exersând valsul.

Twindle era la pian, interpretând o melodie zglobie de pe o foaie cu note pe care i-o adusese domnul Griffin. Claire, sub ochiul de vultur al domnului Griffin, dansa cu Beth, care, spre dezgustul ei major, primise rolul bărbatului. Gabby stătea lângă uşă, aplaudând rotirile elegante ale surorilor ei prin cameră, cu un ritm desăvârşit, întrerupt numai când Claire uita că Beth trebuia să conducă, sau când Beth călca pe papucul lui Claire. Domnul Griffin, care le urmărea mişcările în susul şi-n josul camerei cu ochi de expert şi ignora cu un tact admirabil ameninţările rostite cu jumătate de voce care zburau de la o soră la alta ca gloanţele în luptă, se mişca şi el odată cu ele, criticându-le sau încurajându-le, după cum considera de cuviinţă.

Muzica era minunată, o melodie ce te vrăjea pur şi simplu, intrându-ţi în minte, iar Gabby se trezi luată de val şi legănându-se şi ea fără ca măcar să-şi dea seama că făcea asta. Observă numai în momentul în care, spre surprinderea şi consternarea ei, auzi în ureche vocea lui Wickham:

– Dar, vai, Gabriella, nu ai partener?

Tresărind, ea aruncă o privire peste umăr. El stătea în spatele ei, aparent după ce intrase pe uşa rămasă deschisă fără ca ea să-l observe. Îl văzuse numai în treacăt de atunci de când îl dăduse afară din camera ei; fusese rareori acasă şi se părea că şi el la fel. Ea, cel puţin, se întorcea acasă la ore târzii din noapte să doarmă, dar dacă el făcea sau nu acelaşi lucru, ea, una, nu putea spune. În orice caz, din camera lui nu se mai auzea nici un sunet noaptea, deşi, oricât de mult ura să recunoască asta, chiar şi faţă de sine însăşi, ocazional se trezea stând culcată şi încordându-şi auzul pentru a prinde ceva. Renunţase până şi la scaunul pe care îl îndesa sub clanţă; în mod evident, el nu mai avea nici o intenţie

să-i invadeze camera. Poate că, se gândea ea cu răutate, în loc să-şi petreacă nopţile în propriul pat, le petrecea cu Lady Ware.

El îi zâmbi chiar în acel moment, ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile, şi simpla tandreţe jucăuşă pe care o citi în acel zâmbet o tulbură chiar mai tare decât speculaţiile pe care le făcuse despre el şi amanta lui.

„Ce ticălos", se gândi ea şi îl măsură dispreţuitoare.

Părul lui negru era proaspăt tuns, aranjat şi pieptănat pe spate în stilul cel mai la modă zilele acelea. Era şi proaspăt bărbierit; liniile puternice ale maxilarelor contrastau cu uşoara curbură sexy a gurii. Umerii lui laţi erau puşi în valoare de o haină verde ca sticla care-i venea ca turnată. Purta o cămaşă albă ca zăpada şi pantaloni crem, comozi, şi cizme strălucitoare cu ciucuri. Dacă nu era un conte adevărat – şi cu siguranţă nu era –, de bună seamă arăta exact ca şi cum ar fi fost, mult mai bine decât mulţi alţi conţi dintre cunoştinţele ei.

Toate acestea le observă ea la o primă vedere şi îşi dori să n-o fi făcut. Îndepărtându-şi privirea de la el, ridică bărbia şi se prefăcu că-l ignoră. Să facă asta fără bună ştiinţă, era, desigur, absolut imposibil, descoperi ea cu mare mâhnire.

– Aş fi foarte fericit să mă ofer eu, pentru a-mi aduce contribuţia la o cauză nobilă.

Ochii lui albaştri râdeau spre ea.

– Mulţumesc, răspunse ea scurt, aruncându-i o privire rece înainte să se uite din nou în altă parte. Dar eu nu dansez.

Capitolul 29

– Prostii, spuse el şi o trase în braţele lui.

Vrând, nevrând, Gabby se împletici în faţă şi, pentru un moment, se trezi lipită de pieptul lui. Se uită crunt în sus, spre el, gest la care el răspunse cu un zâmbet răutăcios.

– Şchiopătez, şuieră ea spre el, opunând rezistenţă.

Furioasă pe el pentru că o obligase să recunoască asta, umilită pentru că defectul ei era expus atât de crud în felul acesta, își puse ambele mâini pe pieptul lui și dădu să-l împingă. Fără nici un rezultat, căci îi fu imposibil să iasă din strânsoarea lui.

– Nu te las să cazi, îi promise el.

Și apoi își trecu un braț greu în jurul taliei ei subțiri, îi apucă mâna îndărătnică într-o strânsoare puternică și începu să se miște în ritmul muzicii încet, numărând pașii în șoaptă, pentru a o ghida pe ea. Dacă nu voia să facă o scenă – și cu surorile ei de față și cu tot restul lumii, cu siguranță că nu voia – ea nu avea decât să se lase condusă. Ceea ce și făcu, ținând capul ridicat semeț, și cu două pete roșii de furie colorându-i pomeții. Ochii îi ardeau de supărare că se trezise obligată în felul acesta, iar buzele le ținea strânse de efort, căci se chinuia să nu lase să se vadă prea tare faptul că șchiopăta.

Dacă exista o posibilitate, cât de mică, să împiedice asta, ținea foarte tare să nu pară neîndemânatică în fața lui, în fața tuturor.

– Ai o față de parcă ai vrea să mă tragi tare de urechi, din nou, murmură el jucăuș. Nu uita că e lume de față, și zâmbește.

Într-adevăr, o privire rapidă aruncată în jur îi spuse că ceilalți se uitau înspre ei cu un oarecare interes acum, chiar dacă își desfășurau în continuare propriile activități. Amintindu-și că se presupunea că Wickham e fratele ei, de care era în mod firesc foarte atașată, își lipi un zâmbet pe buze, continuând să-l săgeteze cu privirea.

– Bravo, foarte bine, aprobă el cu un rânjet, ignorându-i privirile ucigătoare și o răsuci într-o piruetă.

Agățându-se de umărul lui ca să se țină, lăsându-se pe spate pe brațul lui puternic, Gabby își simți fusta fluturând în jurul ei în timp ce-și potrivea pașii după pașii lui. Atâta timp cât se lăsa numai pe vârful piciorului ei beteag, descoperi ea, se putea descurca. Era imposibil să fie la fel de grațioasă ca și Claire, de exemplu, dar măcar nu avea să cadă în nas.

– Întotdeauna te impui așa, forțându-i pe toți să facă ce vrei tu? întrebă ea printre dinți, cu zâmbetul forțat lipit în continuare pe buze.

Ochii lui sclipiră spre ea.

– Numai când găsesc că e absolut necesar ca să obțin ceea ce vreau.

Ea trase aer în piept.

– Animalule.

– Scorpie.

Zâmbi spre ea.

– Mă surprinde faptul că nu te-a ucis nimeni înainte de momentul acesta. Sunt tentată să încerc eu din nou.

– A-a-a, ai uitat să zâmbești.

El mai făcu încă o piruetă ca răspuns la o înfloritură muzicală, iar Gabby văzu în trecere imaginea siluetelor lor în oglinzile lungi care mărgineau toți pereții. Clipi de câteva ori nevenindu-i să creadă cât de bine arătau împreună. O fi fost el un pungaș și un țărănoi nemanierat, dar era înalt, brunet și foarte puternic. În ceea ce privea frumusețea fizică, ea era o simplă lumânare față de lumina orbitoare pe care o răspândea el ca un soare, dar părea și ea foarte subțire și albă și delicată în brațele lui, și în rochia aceea strâmtă de muselină verde ca feriga, cu părul ridicat în cocul acela care-i venea atât de bine, se simțea chiar frumoasă.

Pentru prima oară în viața ei, își dădu seama, minunându-se.

Și asta nu era tot. Dansa – cu destul de mult efort, era adevărat – dar *dansa*, ceea ce n-ar fi crezut niciodată. Pașii ei aveau o mică ezitare – și ea-și dădea prea bine seama de asta – dar știind acum că el, așa cum îi promisese, nu avea să o lase să cadă, încrederea ei creștea cu fiecare pas, cu fiecare mișcare pe care o făcea.

– Vezi, *poți* să dansezi, spuse el când muzica se opri, iar ei se răsuciră și se opriră. Și chiar foarte bine.

Claire și Beth veniră înspre ei apoi, râzând și aplaudând, iar Twindle, bătând și ea din palme, îi zâmbi lui Gabby de pe băncuța din fața pianului. Bietul domn Griffin, care habar nu avea că era martorul unui moment de familie foarte frumos, zâmbi și el la fel ca toată lumea. Surorile ei și Twindle știau, desigur, că Gabby nu mai dansase niciodată și știau și de ce. Nu văzuseră niciodată vreun motiv să pună la îndoială acest lucru, sau să se întrebe dacă ar fi putut sau dacă ar fi vrut măcar. Era pur și simplu o realitate.

Dar acum că o văzuseră rotindu-se în brațele lui Wickham și îi văzuseră și zâmbetul și îmbujorarea din obraji, erau foarte bucuroase pentru ea și pline de laude la adresa reușitei ei.

– A fost minunat, îi spuse ea lui Wickham, pentru urechile celorlalți când el îi dădu drumul din brațe.

– Pentru asta există frații, răspunse el, cu o față perfect serioasă, în afara sclipirii răutăcioase din ochi.

Gabby îi răspunse și ea cu o privire întunecată, apoi se lăsă distrasă de surorile ei.

– Acum că ești aici, ai putea să-i servești *tu* drept partener lui Claire, îi sugeră Beth lui Wickham cu speranță în glas. Am obosit să tot mă calce din doi în doi pași.

– *Nu* te-am călcat!

Răspunsul lui Claire sună cât se putea de indignat, la fel ca și privirea pe care i-o aruncă lui Beth. Apoi puse o mână pe brațul lui Wickham și zâmbi spre el seducătoare. Urmărind scena, Gabby fu surprinsă să simtă un junghi de invidie. Claire era atât de extraordinar de frumoasă – ce bărbat nu s-ar fi îndrăgostit într-o clipită de ea? Împreună, ea și Wickham formau o pereche care-ți tăia pur și simplu răsuflarea.

Gabby își dădu seama, chiar destul de speriată, că niciodată în viața ei nu mai fusese invidioasă pe Claire.

– *Chiar* mi-ar plăcea să dansezi cu mine, spuse Claire cu o voce fermecător de rugătoare înspre Wickham. Domnul Griffin nu-mi poate fi partener pentru că trebuie să-mi urmărească pașii, iar adevărul este că Beth mă calcă pe *mine* pe picioare. În plus, mi se pare total înjositor să trebuiască să dansez cu propria soră.

– Să dansezi cu un frate nu poate fi mult mai bine, îi răspunse Wickham fără nici o urmă evidentă de compasiune pentru ea. În orice caz, mi-e teamă că va trebui să mă scuzați. Am o întâlnire la care nu pot întârzia.

Gabby nu descoperi că așteptase cu sufletul la gură răspunsul lui Wickham, până când răsuflă încet ușurată, după ce acesta plecă.

Distracția din seara aceea era o serată acasă la Lord și Lady Ashley, urmată de un dans de la care domnișoarele Banning

nu se întoarseră înainte de aproape ora două noaptea. Gabby, fără să țină cont de experiența pe care o avusese cu Wickham, stătu cu celelalte doamne însoțitoare sau se plimbă de colo-colo prin încăperi, cu domnul Jamison, onorabilul ei pretendent. Ca de fiecare dată, ea nu dansă, dar Claire stătu și ea jos la valsuri. Chiar și atunci, Claire se bucură de o întreagă pleiadă de admiratori în jurul ei, roind să-i aducă limonadă sau cuburi de gheață, ceea ce le făcu pe fetele mai puțin favorizate – și pe mamele lor – să se uite la ea cu vădită neplăcere. Când vizitiul mătușii Augusta le lăsă la poarta lor, Claire căsca îngrozitor cu mâna la gură, așa că urcă imediat în camera ei. Gabby, dându-și seama că Wickham, pe care nu-l mai văzuse de când acesta plecase de acasă după valsul lor, era în continuare plecat, căci își luă lumânarea de pe hol și văzu că mai rămase o a treia acolo, o urmă mai încet. După ce Mary o înveli, Gabby rămase trează în întuneric mult timp, obosită, dar incapabilă să adoarmă.

În cele din urmă, descoperi că de fapt asculta să vadă când revine Wickham. El nu se întoarse, sau cel puțin ea nu-l auzi, dar într-un târziu, extenuarea își spuse cuvântul și adormi și ea.

Numai ca să descopere, când se trezi cu ochii grei a doua zi dimineață, că nefericitul îi bântuise toate visele.

Îl văzu în carne și oase în după-amiaza aceea, târziu. Întorcându-se de la o vizită plăcută pe care o făcuse la Pantheon Bazaar unde ea, Beth și Twindle cumpăraseră tot felul de mărunțișuri, Gabby fu întâmpinată în hol de Stivers, cu noutatea că domnul dorește să vorbească cu ea în biroul lui, cât se poate de curând. Gabby era singură, Beth și Twindle se duseseră în Green Park ca să încerce să mai facă un tur al heleșteului, ultima lor încercare de acest fel fiind zădărnicită de glezna luxată a lui Twindle, acum vindecată. Ridicând din sprâncene, Gabby se opri numai pentru a-i da pachetele lui Stivers și să-și scoată mănușile și mantia, înainte de a răspunde chemării *domnului*. Wickham nu mai ceruse niciodată să vorbească cu ea în maniera aceasta, iar acest simplu fapt fu suficient să o umple de o curiozitate vie și chiar de teamă.

Ușa biroului lui era închisă. Bătu și i se răspunse să intre. Wickham stătea în spatele biroului de lângă geamuri, fumând un trabuc. În mod evident, se uitase pe niște hârtii care acum erau împrăștiate în fața lui. Când își mișcă ușor capul și o văzu, se ridică, dar încruntându-se, ceea ce era atât de neobișnuit pentru el, într-atât încât Gabby se trezi pusă pe jar.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea brusc.

El făcu un gest indicându-i să închidă ușa. Ceea ce făcu, simțind că inima începe să-i bată cu putere, gata să-i iasă din piept.

– Stai jos, spuse el când ea se întoarse, privindu-l insistent.

Își scosese haina și, cu cămașa lui albă și vesta aurie era, după toate canoanele, o priveliște ce ar fi bucurat ochii oricărei femei. Gabby era prea îngrijorată de expresia de pe fața lui ca să mai observe asta.

– Ai fost dat în vileag, spuse ea cu vocea gâtuită, rămânând unde era și dând glas celei mai groaznice temeri pe care o avea.

El se strâmbă.

– Vrei să spui că *noi* am fost dați în vileag, nu-i așa? Clătină din cap. Nu, din câte știu eu. *Vrei* să stai jos? La urma urmei, ar fi nepotrivit din partea mea să mă așez câtă vreme tu stai în picioare.

– Atunci, ce este?

Ușurată că nu era ce crezuse, Gabby imediat începu să caute în minte ce altceva ar fi putut fi. La gestul lui se așeză pe scaun în fața biroului, dar în loc ca el să se așeze pe locul pe care-l ocupase inițial, în spatele biroului, Wickham veni și se așeză pe colțul biroului, legănându-și piciorul încălțat cu cizmă și trăgând cu nesaț din trabuc în timp ce o privea gânditor.

– Nu te deranjează că fumez, sper, nu?

Remarca fu spusă foarte politicos.

– Nu, nu mă deranjează că... O, vrei să-mi spui despre ce e vorba?

El trase din nou din trabuc. Fumul i se învârti în jurul capului și aroma lui o făcu pe Gabby să-și încrețească inconștient nasul.

– Astăzi a venit cineva să-ți ceară mâna.

– *Poftim?*

– Da, domnul Jamison. Un gentleman foarte onorabil, consider eu. A venit să-și exprime sentimentele așa cum se cuvine și a promis să aibă foarte mare grijă de tine.

– Îți râzi de mine.

– Câtuși de puțin. Pufăi din nou din trabuc. El și cu mine am trecut în revistă situația lui financiară, într-o variantă preliminară. Este suficient de bună, cred. Te felicit pentru reușita ta atât de rapidă.

– Dar eu nu vreau să mă căsătoresc cu el. Are, cum te văd și cum mă vezi, pe puțin cincizeci de ani și mai are și *șapte* copii. Nu ai *acceptat*, nu-i așa?

Un moment, el se uită la ea fără să spună un cuvânt.

– Nu, nu am acceptat, spuse apoi.

– Slavă Domnului!

Brusc, lui Gabby îi trecu prin minte că ar fi trebuit să fie măgulită de oferta domnului Jamison. Era un om foarte amabil, cu siguranță de preferat decât să rămână nemăritată, chiar și cu dezavantajele pe care le reprezentau copiii și vârsta lui, asta i-ar fi spus oricine. Cu siguranță mătușa Augusta l-ar fi proclamat drept un pretendent foarte potrivit. Înainte să vină la Londra, chiar și dacă nu ar fi intervenit moartea lui Marcus care-i forțase mâna, era foarte posibil să fi spus da, fie și numai pentru șansa de a avea o viață normală și niște copii ai ei. Oare *ce* se schimbase între timp?

Wickham mai trase o dată din trabuc, făcând-i vârful să strălucească aprins și expiră fumul care i se înfășură în vălătuci alburii în jurul capului cu păr negru. Gabby făcu ochii mari.

Cum ar fi putut să se uite la un văduv amabil, dar cu chelie și cam adus de spate, când nu avea ochi decât pentru *el?*

Diavolul în carne și oase.

– De ce te uiți așa la mine?

Părea vag iritat și se încruntă la ea.

– Ar trebui – *ar trebui* să-l accept pe domnul Jamison, spuse Gabby, cuprinsă de amorțeală. Asta ar rezolva toate problemele noastre. A mea și a lui Claire și a lui Beth. În loc să depindem

de căsătoria lui *Claire*, ar trebui să o fac eu, acum că am ocazia. Aşa am fi în siguranţă, indiferent ce s-ar întâmpla.

Un moment, se uitară pur şi simplu unul la celălalt.

– Eu nu am refuzat în numele tău. Am spus că va trebui să iei singură această decizie.

Cuvintele sunau cât se poate de dur. Gabby se simţi ca şi cum inima i se făcuse dintr-odată de plumb. Adevărul era că nu avea de ales. Lumea în care trăia era construită pe nisip, iar ea ştia asta. Mai devreme sau mai târziu, cineva avea să descopere că adevăratul conte de Wickham era mort, şi atunci avea să se aleagă praful de viaţa ei nouă atât de frumoasă. Bărbatul care se încrunta acum la ea avea să dispară în cine ştie regiune necunoscută de unde apăruse, iar ea şi surorile ei aveau să rămână fără nimic.

De dragul lor şi în aceeaşi măsură şi pentru ea însăşi, trebuia să facă tot ce era necesar ca să se asigure că nu se va întâmpla asta.

– Trebuie să îl accept.

Avea o senzaţie ciudată în gât. Vocea îi suna încordată. Îl privea pe bărbatul de care ajunsese pe neştiute să depindă într-o asemenea măsură şi îşi dădea seama că relaţia pe care o avea cu el era la fel de înşelătoare ca acea temelie de nisip. Pur şi simplu el nu era real.

– Ai putea face o partidă mai bună.

– Nu, spuse ea curajoasă, confruntându-se cu realitatea. Nu aş putea. Şi chiar dacă aş crede că există o posibilitate de a primi la un moment dat o altă ofertă, tot nu aş îndrăzni să risc.

– Ai putea să ai încredere în mine că voi avea grijă de tine – de voi toate.

Gabby izbucni în râs. Era un râs ascuţit, uşor isteric.

– În tine! Eu nu ştiu nici măcar cine eşti cu adevărat! Tu nu eşti Wickham. Într-o zi vei fi descoperit şi vei fi aruncat în închisoare sau spânzurat sau... sau pur şi simplu vei dispărea într-un nor de fum şi asta va fi tot, va fi vai şi amar de noi.

– Hârtiile de pe biroul meu sunt menite să repare nedreptatea pe care a făcut-o tatăl tău prin testamentul pe care l-a făcut şi vă dă dreptul ţie şi surorilor tale la câte o parte din averea lui când vă căsătoriţi, sau vă oferă o anumită rentă pentru toată viaţa

dacă nu vă căsătoriţi. L-am pus pe Challow să redacteze toate actele necesare. Acum nu mai trebuie decât să le semnez.

Pentru o clipă, Gabby simţi speranţa fluturându-i în piept ca o pasăre. O rentă pentru toată viaţa, indiferent dacă se căsătoreau sau nu, aveau să fie în siguranţă. Toate grijile ei aveau să se evapore. Nu va trebui să se mărite cu domnul Jamison...

– Nici ele nu sunt mai reale decât restul. Adevărul acesta o lovi cu forţa unei explozii. Uiţi că tu *nu eşti Wickham?* Semnătura ta ar fi un fals. Dacă – sau, mai precis, când – s-ar descoperi asta, banii ne-ar fi luaţi. Nu am fi într-o situaţie mai bună decât suntem acum, cu Marcus mort!

– Vorbeşte mai încet.

Se auziră nişte paşi grăbiţi pe hol, urmaţi aproape imediat de bătăi puternice în uşă. Gabby sări în sus şi privi peste umăr, ca o căprioară care simţise apropierea vânătorului. Wickham se încruntă, apoi se ridică şi se duse în spatele biroului, strigându-i celui de la uşă să intre.

Beth intră ca o furtună în încăpere, se repezi la Gabby şi o prinse de mână.

– O, Gabby, s-a întâmplat ceva extraordinar! Tocmai am ajuns acasă şi au apărut nişte oameni care cântă la clarinet în stradă, şi mai e şi un bărbat cu o maimuţică jucăuşă care dansează. Vino să vezi! Şi tu, Marcus.

Gabby trase adânc aer în piept şi se lăsă ridicată în picioare. La urma urmei, nu mai avea nimic de spus aici. Soră-sa părea atât de fericită şi fără nici o grijă, că Gabby simţi că o doare inima. Viitorul lui Beth, şi al lui Claire, depindea de ea. Aveau să fie în siguranţă dacă ea se mărita cu domnul Jamison. Orice altceva era pură nebunie. Orice altceva era la fel de lipsit de substanţă ca aburul fierbinte sau razele de lună.

– Gabriella.

Vocea lui Wickham o opri când era pe punctul de a ieşi pe uşă. Ea îi aruncă o privire peste umăr şi simţi cum îi creşte durerea din inimă. El îşi scoase trabucul din gură în momentul când ochii li se întâlniră. Părea atât de înalt şi de puternic aşa cum stătea acolo,

că îi venea foarte greu să creadă că nu era mai adevărat decât o umbră.

– Ai încredere în mine.

Îi mai spusese asta şi altă dată. Gabby scormoni în memorie şi-şi aminti: atunci când o convinsese să facă al doilea târg cu diavolul, într-un schimb pentru un sărut.

În timp ce rememora ce se întâmplase apoi, inima începu să-i bată mai repede şi buzele să-i tremure. O clipă se uită la el aproape cu dor. La urma urmei, îşi respectase cuvântul şi se comportase ca un adevărat gentleman faţă de Claire...

Dar de data asta pentru ea, şi pentru Claire, şi pentru Beth erau prea multe lucruri în joc.

– Nu pot, spuse ea şi, întorcându-i spatele, o urmă pe Beth afară din cameră.

Capitolul 30

Balul de la Almack's se dovedi complet banal, o reală dezamăgire. Acesta fu verdictul lui Gabby în timp ce, sorbind limonadă aşezată lângă mătuşa Augusta, care era ocupată să converseze cu o doamnă cu turban violet care îi fusese prezentată lui Gabby drept doamna Chalmondley, găsi un moment pentru ea însăşi ca să se uite în jur. Camerele în sine erau destul de mari şi confortabile, deşi din cauza mulţimii de oameni din interior, acum păreau mai mici, dar erau surprinzător de sărăcăcioase. De băut şi de mâncat se oferise numai ceai, limonadă sau oranjadă cu pâine cu unt sau nişte prăjiturele destul de vechi. Dansul era principala ocupaţie, deşi bârfa juca un rol aproape la fel de important. În plus, mai existau câteva camere unde jucau cărţi, în special whist, unele dintre doamnele mai în vârstă şi unii astfel de gentlemeni care se mulţumeau cu mize mărunte. Râsetele şi discuţiile umpleau atmosfera, pe lângă muzică, făcând foarte dificil să auzi pe cineva în afară de persoana care stătea exact lângă tine. Ferestrele lungi erau bine închise, iar camerele erau supraaglomerate şi era foarte

cald. Parfumurile şi mirosul prea multor persoane aflate într-un spaţiu închis pluteau peste tot.

Ceea ce făcea totul suportabil pentru Gabby era faptul că în mod evident Claire se distra. Îmbrăcată cu o rochie simplă de muselină albă, prinsă sub sâni cu panglici argintii, şi cu alte panglici argintii prinse în părul ridicat, radia fericire şi era, fără îndoială, cea mai frumoasă fată din încăpere. Mai multe mame ale altor fete, mai puţin populare, o priveau cu ochi invidioşi cum trecea de la un partener la altul aproape fără nici o pauză; printre acestea, cea mai notabilă prezenţă era Lady Maud care venise cu fiica ei mai mică. Desdemona era înveşmântată în alb ca şi Claire, ca de altfel majoritatea tinerelor prezente, dar pentru ea albul se dovedea o alegere foarte nefericită. Cu tenul ei foarte palid şi cu părul ei deschis la culoare, albul o făcea să arate complet ştearsă. Maică-sa îi dăduse sarcina să facă tot ce-i stă în putinţă să-şi găsească parteneri şi spre lauda ei reuşise să o facă pentru majoritatea dansurilor. Când însă nu reuşea, Desdemona stătea pe margine, uitându-se urât la Claire până când o prinsese Lady Maud şi, cu o lovitură ascuţită de cot în coaste, o făcuse să-şi schimbe expresia, să zâmbească.

Cum nu mai era considerată o tânără domnişoară, Gabby, din fericire în opinia ei, fu scutită de a se încadra în tiparul general al preferinţei pentru alb; purta o rochie simplă de crep liliachiu ce, gândea ea, se potrivea de minune şi cu tenul, şi cu statutul, şi cu vârsta ei.

Claire câştigase deja aprobarea doamnelor ce patronau balul, iar Lady Jersey, care se repezise să le salute la sosire şi care părea că le consideră ca pe nişte protejate, o privea şi-i zâmbea cu o bunăvoinţă ce i-ar fi surprins pe cei care avuseseră de-a face cu limba ascuţită a lui Silence. Chiar şi mai formidabila Lady Sefton mersese până-ntr-acolo încât să o proclame pe Claire o domnişoară cu purtări foarte alese, când i-l prezentă pe nu mai puţin remarcabilul marchiz de Tyndale, un tânăr subţire şi zâmbitor, ca partener dezirabil pentru primul ei vals.

– Practic m-a implorat să-i fac cunoştinţă cu ea, spuse Lady Sefton, luând-o deoparte pe mătuşa Augusta, în timp ce Claire

se rotea prin cameră la brațul marchizului. Ar fi o partidă foarte bună pentru ea, Gussie, dacă e să judeci la rece. La urma urmei, e un marchiz care dispune de douăzeci de mii de lire pe an.

– Pot să aduc o farfurie cu niște pâine cu unt, Lady Gabriella?

Domnul Jamison apăru lângă ea, întrebarea lui făcând-o să piardă răspunsul mătușii. Gabby, care nu realizase că era și el de față, se sili să îi zâmbească amabil. Dacă plănuia să se căsătorească cu acest bărbat, își spuse ea, putea cel puțin să fie politicoasă.

Refuză oferta lui, dar bătu cu palma locul liber de lângă ea. Când el se așeză, cu un scârțâit ciudat care o făcu să suspecteze că era posibil ca el, precum Prinny, să încerce să-și ascundă tendința spre îngrășare purtând un corset, alese să ignore sunetul și începu să facă conversație. Curând, se adânciră într-o discuție plăcută despre casa lui din Devonshire – o proprietate foarte frumoasă, ea putea fi sigură de asta! – și interesul lui pentru metode inovative de a obține recolta maximă de pe pământurile sale. Abia când conversația ajunse la copiii lui, el îi dădu de înțeles că își pusese în minte să o ia de soție.

– Cu toții sunt niște copii foarte buni, spuse el cu onestitate, după ce îi spusese numele fiecăruia și îi povestise câteva întâmplări în care unul sau altul se comportaseră exemplar.

– Drăguții de ei, tot ce le mai trebuie acum ca să le întregească fericirea este o mamă. Cele mai mici sunt fetițe, știi? Un tată habar nu are cum să se descurce întotdeauna cu niște fete.

Ignorând senzația de gol în stomac pe care i-o provocaseră toate aceste confidențe, Gabby spuse foarte hotărâtă că, din câte se părea, erau absolut adorabile.

– Într-adevăr, și eu sper că așa vei gândi despre ele, spuse el, cu privirea din ce în ce mai caldă ațintită asupra feței ei. Pentru că – ei bine, fără îndoială sunt sigur că fratele dumitale ți-a menționat despre vizita pe care i-am făcut-o astăzi.

Acum că propunerea era pe cale să fie rostită deschis, Gabby descoperi că i se făcuse pielea de găină. Îndepărtându-și privirea de la el și privind aiurea, se întâmplă să dea cu ochii de silueta subțire a lui Claire care se vedea când și când printre ceilalți dansatori. Vederea surorii ei care-și juca rolul în acel vesel dans

popular cu grație și bună dispoziție fu exact tonicul de care avea nevoie ca să-i ridice moralul și să-i dea curaj.

Putea să facă asta, pentru Claire și Beth, și, în cele din urmă, când razele lunii dispăreau și soarele puternic pârjolea din nou totul, pentru ea însăși.

– Da, mi-a spus, aprobă ea zâmbindu-i din nou domnului Jamison și sperând că îi va interpreta ezitarea de moment ca fiind cauzată de modestie sau timiditate și nu de senzația de respingere pe care o simțea de fapt.

– Speranța mea cea mai mare este că vei consimți să fii soția mea, spuse domnul Jamison pe un ton mai scăzut, luându-i mâna în mâna lui și uitându-se la ea foarte intens.

Gabby se uită în jos la degetele grăsuțe, cu pete de la soare, care i le strângeau pe ale ei și trebui să se controleze să nu dea ghes primului impuls de a și le retrage. În loc de asta, își ridică bărbia cu o hotărâre de fier și îi zâmbi când ajunse cu ochii în ochii lui. El continuă:

– S-ar putea să îți pui întrebarea cum de am ajuns la o asemenea decizie de vreme ce nu ne cunoaștem decât de atât de puțin timp, dar eu sunt un om foarte hotărât. Dumneata ești exact doamna pe care aș alege-o ca să se ocupe de creșterea copiilor mei. Ești suficient de tânără ca să ai suficientă energie să te ocupi de ei, dar în același timp suficient de matură ca să nu-ți dorești tot timpul să participi la petreceri și serate dansante; ai o fire foarte blândă și, din câte am observat, mi se pare că ai foarte mult bun-simț, foarte multă înțelepciune. În plus, eu unul... ei bine, nu pot spune că te găsesc neatrăgătoare.

Rosti aceste ultime cuvinte cu aerul cuiva care rostea niște laude nemăsurate și extravagante, încât lui Gabby începu să-i tremure buza de jos și zâmbetul ei se transformă, pentru o clipă, într-unul real, chiar de amuzament.

Apoi îi păli cu totul când se imaginâ în noaptea nunții în patul lui. Dar acum nu era momentul să se gândească la așa ceva.

– Mulțumesc, spuse ea cu hotărâre, zâmbindu-i din nou.

– O, privește, uite-l pe Wickham. L-am rugat expres să vină în seara asta, dar cum e aproape unsprezece noaptea aproape

că renunțasem să-l mai aștept. Foarte bine. Trebuie să recunoaștem că arată absolut extraordinar.

Vocea mătușii Augusta o făcu pe Gabby să se uite în sus. Într-adevăr, era Wickham. Stătea chiar în cadrul ușii, remarcabil de atrăgător în ținuta lui neagră de gală, privind în jurul lui în timp ce discuta nepăsător cu alți gentlemeni care aparent intraseră odată cu el.

– Este cel mai arătos dintre toți din familia Banning, cred, remarcă Lady Sefton sigură pe sine, de partea cealaltă a mătușii Augusta. Cu excepția lui Lady Claire, desigur. Sunt o pereche absolut uluitoare de frați.

Își coborî vocea și vorbi numai către mătușa Augusta, fără îndoială așteptându-se ca în toată hărmălaia aceea nimeni altcineva să nu îi audă cuvintele:

– Am înțeles că nici cea mai tânără nu este vreo frumusețe, nu-i așa?

Gabby, mulțumită unui moment trecător de liniște, auzi și ea și înțelese insulta pe care o implica remarca la adresa ei, dar asta nu o deranjă absolut deloc. Wickham *era* echivalentul masculin al lui Claire, se gândi ea. Observă că o mulțime de capete feminine se întoarseră spre ușă ca să-i urmărească intrarea. Doamnele și domnișoarele șușoteau cu mâna la gură și-și lăsau privirile să zăbovească asupra lui cam prea mult ca să fie vorba de simplul interes față de cineva care tocmai venise. Dându-și seama că și ea se făcea vinovată de același lucru, holbându-se pur și simplu la el, încercă să se adune și își îndreptă atenția din nou, cu mai multă hotărâre, către domnul Jamison.

– Fratele dumitale vine încoace, spuse Jamison brusc, total dezarmat.

Îi dăduse drumul la mână și privea dincolo de ea, iar ceva din expresia lui îi spuse lui Gabby că îl găsea pe Wickham teribil de intimidant. Desigur, având în vedere maturitatea domnului Jamison, tinerețea și însemnătatea lui Wickham ieșeau cu atât mai mult în evidență, iar în ceea ce privea calitățile personale – ei bine, nici nu exista termen de comparație.

Domnul Jamison continuă în grabă:

– Voi veni să primesc mâine răspunsul dumitale, dacă îmi este îngăduit, când vom putea avea mai multă intimitate. Nu ar fi trebuit în nici un caz să spun atâtea în acest loc public, dar poți fi flatată că asta se datorează dorinței mele atât de puternice care m-a făcut să mă las pur și simplu dus de val.

Stând ca pe ace din cauza sosirii iminente a lui Wickham, în timp ce se chinuia să pară cât se poate de nepăsătoare, Gabby reuși să afișeze un zâmbet respectuos și încuviință din cap spre pretendentul ei. În sinea ei, era cât se poate de recunoscătoare pentru păsuirea primită.

Refuzând cu îndârjire să privească din nou înspre el, Gabby îi simți prezența înainte să îl vadă. La fel de pregnant cum ar fi simțit căldura dogorind de la o sobă, simți forța pe care o degaja trupul lui când se opri în dreptul ei. Apoi el spuse ceva, iar ea nu avu încotro și trebui să se uite în sus spre el. Când o făcu, îl văzu foarte aproape, salutând-o pe mătușa Augusta și pe Lady Sefton cu un zâmbet și dând mâna cu domnul Jamison, care acum se ridicase în picioare, înainte să se uite uite spre ea.

– Te distrezi, Gabriella? întrebă el cu un zâmbet leneș.

– Nespus, răspunse ea cu multă stăpânire de sine.

El râse și-și îndreptă atenția spre domnul Jamison. Cei doi stătură de vorbă câteva minute, aproape fără să o mai bage în seamă, în timp ce Gabby răspunse la întâmplare la cine știe ce remarcă a mătușii Augusta pe care nici măcar nu o auzise și se strădui să-și păstreze o expresie plăcută pe față. În seara asta venise numai ca să o chinuie pe ea, știa – și „chin" era exact cuvântul ce descria ceea ce făcea el. Era îngrozitor de conștientă că el stătea nu mai departe de o lungime de brat de ea, deși nu se uită nici măcar o dată înspre el.

Apoi, brusc, se apropie din nou de ea, privind-o. Ea trebui să se uite în sus. Ceva din ochii lui – o strălucire răutăcioasă, un zâmbet care tachina – o avertiză, dar fu complet incapabilă să împiedice ceea ce se întâmplă în continuare.

– E dansul meu, cred, Gabriella, spuse el.

Ridică privirea spre el, cu ochii mari de uimire. Muzicanții începuseră un vals, își dădu ea seama.

– Lady Gabriella nu dansează, interveni domnul Jamison pe un ton grăbit şi aproape indignat, ca şi cum ar fi vrut să-i atragă atenţia lui Wickham asupra beteşugului lui Gabby, înainte ca Gabby să-i poată răspunde ceva.

– O, ba da, dansează, dar cu partenerul potrivit, replică el cu nepăsare. Ne potrivim foarte bine la paşi.

– Draga mea, dacă poţi să dansezi, cu siguranţă ar trebui să o faci, îi murmură Lady Augusta la ureche. Eu m-aş fi gândit că... dar să se vadă că *poţi* să o faci poate fi foarte important.

Gabby strânse din buze, dar nu avea nici o şansă să dea replică la aşa ceva. Lady Sefton îi zâmbea încurajator.

– Ai face bine să te grăbeşti, Lady Gabriella, sau o să-ţi ratezi şansa de a o face. Wickham e un partener pentru care majoritatea doamnelor ar ucide! Desigur, este fratele tău, ceea ce sunt sigură că răpeşte toată emoţia gestului, dar oricum. Poţi să te duci.

– Gabriella, îţi dai seama că mă faci să aştept, spuse Wickham zâmbind, întinzând mâna spre ea.

Pentru că nu dorea să se folosească de scuza piciorului beteag în văzul tuturor, mai ales când Wickham – şobolanul – era perfect capabil să respingă o astfel de îngrijorare, Gabby zâmbi şi ea şi îşi puse palma în mâna lui, permiţându-i să o ridice în picioare. Sub privirea binevoitoare ale mătuşii Augusta şi a lui Lady Sefton, şi cea uşor încruntată a domnului Jamison, Gabby îşi trecu mâna pe sub braţul lui Wickham şi astfel plecară.

– Bestie ce eşti. Nu vreau să dansez. Mai ales, nu în public. Cum îndrăzneşti să-mi forţezi mâna în felul acesta? şuieră ea în timp ce se îndepărtau de scaune.

– Meriţi să dansezi, Gabriella. Crede-mă pe cuvânt, nu vrei să te căsătoreşti cu un bărbat care nu înţelege asta.

Ajunseseră pe ringul de dans, iar el tocmai o lua în braţe.

– Şi de unde ai şti tu chestiile astea?

Când braţul lui se strecură în jurul mijlocului ei, iar el îi luă mâna în mâna lui, se uită brusc în ochii lui, cu groază.

– Doar nu eşti *căsătorit*, nu?

El zâmbi.

– Iar gelozia asta a ta nefericită. Nu, nu sunt căsătorit. Hai, Gabriella, nu te mai uita aşa urât la mine. Or să creadă oamenii că ne certăm.

– *Chiar* ne certăm, spuse Gabby printre dinţi, când el o legănă pornind dansul.

Dar îi zâmbi totuşi şi dansă, bucurându-se de vals. Braţul lui în jurul ei era ferm, mâna lui care o ţinea pe a ei era caldă, iar umărul pe care-şi rezemase cealaltă mână era lat şi puternic. Ştia că era în siguranţă în braţele lui, ştia că nu o va lăsa să cadă şi astfel putu să se lase condusă de el cu încredere şi chiar cu relaxare. Muzica era încântătoare şi descoperi, cu destulă surprindere, că ajunsese chiar să se simtă bine.

– Ai fost născută pentru a dansa, Gabriella. O răsuci cu măiestrie în jurul lui. Te distrezi, nu-i aşa? Ochii îţi strălucesc, iar obrajii îţi sunt îmbujoraţi şi acum îmi zâmbeşti chiar frumos.

– Eşti absolut îngrozitor, ştii, nu?

Dar rosti aceste cuvinte fără nici un fel de patimă, iar ochii ei când îi întâlniră pe ai lui mărturisiră că de fapt spusese o minciună.

– Iar tu eşti frumoasă. Stai puţin, nu te înroşi. Prea te înroşeşti din orice.

Acum râdea spre ea.

Conştientă că obrajii îi erau într-adevăr încinşi – faptul că se îmbujora foarte uşor era blestemul pielii ei foarte albe –, Gabby se uită cercetătoare la perechile care dansau în jurul lor. Spre marea ei uşurare, văzu că aparent nimeni nu se uita absolut deloc la ei, ceea ce o făcu să se simtă foarte recunoscătoare. Pe de altă parte, faptul că el o ţinea atât de aproape o tulbura foarte tare. Observa diverse lucruri la el, pe care, poate, ar fi fost mai bine să nu le observe. Umărul de sub mâna ei era tare datorită muşchilor puternici. Stofa hainei de seară era moale şi mătăsoasă la pipăit. Mâna lui ce o ţinea pe a ei era foarte masculină şi mult mai mare decât a ei. Gâtul era ca o coloană puternică şi bronzată, şi pe maxilarul lui puternic se vedea foarte vag o umbră de barbă. Gura lui, acea gură atât de frumoasă, zâmbea....

– Nu e nevoie să mă flatezi, spuse ea cu demnitate, având grijă la paşi, în timp ce el o răsucea în ritm cu restul perechilor ce se învârteau.

Dacă se balansa pe vârful piciorului, se gândi ea, funcţiona destul de bine; în afara cazului în care cineva se uita cu foarte mare atenţie, se îndoia că era vizibil că este şchioapă. Deodată, i se păru ciudat că nu-şi dăduse seama până atunci că putea să danseze. Dar era la fel de adevărat că niciodată nu avusese vreun motiv să-şi dorească asta.

Motivul ei de-acum îi zâmbea, un zâmbet uşor, fermecător, care îi tăia pur şi simplu răsuflarea.

– Ce, nu crezi că vorbesc serios? Ba da, după cum ţi-am promis. Să intru în detalii? Preafrumoasă Gabriella, ochii tăi sunt de culoarea pietricelelor plate de pe fundul unui iaz limpede şi strălucitor. Părul tău mă duce cu mintea la bogăţia frunzelor de toamnă. Gura ta – dar uite, iar roşeşti. O să trebuiască să las gura deoparte, sau toată lumea din încăperea asta se va întreba despre ce vorbim.

Într-adevăr, Gabby simţea cum un alt val de căldură îi încinge obrajii, şi îşi îngustă ochii ameninţător înspre el.

– Nu m-aş înroşi, dacă tu nu m-ai mai tachina atâta.

– Ce te face să crezi că te tachinez?

Acum nu mai zâmbea. Se priviră, iar Gabby simţi deodată că îi este foarte cald. Ceva din ce simţea ea probabil că devenise evident în înfăţişarea ei, căci ochii lui care îi cercetau chipul deveniră din ce în ce mai întunecaţi, până ce se făcură de culoarea mării în mijlocul furtunii, la miezul nopţii.

Capitolul 31

Apoi muzica se încheie cu o înfloritură meşteşugită. El o învârti într-o piruetă şi amândoi se opriră. Atunci, în timp ce Gabby era încă ameţită – fie din cauza dansului, fie din cauza lui, nu era

chiar sigură –, el ridică mâna ei pe care o avea încă în mâna lui, o duse la buze şi o sărută apăsat.

– Pentru mine, tu eşti cea mai frumoasă femeie din încăpere, spuse el încet.

Ea se uită în sus la el, cu buzele desfăcându-i-se inconştient, în încercarea de a trage mai mult aer în piept. Privirile li se întâlniră şi, practic, se lipiră una de cealaltă. Căldura gurii lui părea că-i *pârjoleşte pielea ca un fir înroşit.*

– Meriţi ceva mai bun decât Jamison, Gabriella.

Vocea îi era şi mai slabă.

Pretutindeni în jurul lor, perechile părăseau ringul de dans. Fusta unei alte dansatoare se undui peste fusta ei şi, aruncând o privire din instinct la cea care era îmbrăcată cu ea, Gabby întâlni o privire curioasă. Adusă înapoi la realitate în maniera aceasta atât de bruscă, Gabby se sperie dându-şi seama că se dădeau în spectacol. Trăgându-şi mâna din mâna lui, conştientă prea târziu că li se aruncau priviri întrebătoare, se îndreptă de spate şi-şi ridică bărbia, făcând concomitent un mare efort să-l împingă şi pe el, mental, de lângă ea.

– Cred că ar trebui să mă duci înapoi la mătuşă-mea.

Avea vocea fermă şi surprinzător de calmă.

Păru să-şi dea seama, la fel ca ea, că atrăgeau atenţia nedorită a tuturor, aşa că el nu se împotrivi şi făcu ceea ce i se sugerase. Nici unul din ei nu rosti nici o vorbă, ceea ce le era necaracteristic, în timp ce el o conducea înapoi de pe ringul de dans. Mai mult decât atât, observă ea când îi aruncă o privire furişă pe care nu şi-o putu cu nici un chip împiedica, părea destul de mohorât. Domnul Jamison aştepta, *cu o privire de câine credincios,* lângă mătuşa ei. Gabby nu se putu abţine să nu îi compare pe cei doi bărbaţi, în detrimentul evident al domnului Jamison. Dar, îşi aminti, hotărâtă, când îi dădu drumul braţului lui Wickham ca să treacă lângă domnul Jamison, că era vorba de un bărbat stilat şi de un altul cu substanţă, iar domnul Jamison era cel cu substanţă.

Wickham spuse doar câteva cuvinte de circumstanţă, aşa cum dictau regulile de politeţe, apoi îşi luă rămas-bun cu o plecăciune.

Lady Maud apăru lângă ei chiar când Wickham se îndepărta şi se aşeză pe scaunul rămas gol al lui Lady Sefton.

Gabby se aşeză din nou jos, făcându-şi discret vânt cu evantaiul şi încercă să nu simtă iritarea pe care o simţea de fapt privindu-l pe Wickham cu o expresie nemulţumită conducând-o mai întâi pe Claire şi apoi pe una dintre prietenele ei care se făcuse roşie ca focul, pe ringul de dans. Ce făcea el sau cu cine dansa nu era absolut deloc treaba ei, îşi spuse cu asprime, şi se pregăti să-l asculte pe domnul Jamison povestind cu o mulţime de amănunte despre copiii lui tot restul nopţii. Dar şi gentlemanul acesta era neobişnuit de tăcut, iar Gabby începu să se încrunte când îl prinse o dată sau de două ori cu colţul ochiului, uitându-se la ea cu o privire întrebătoare. Cele mai mari temeri ale ei se dovediră întemeiate când Lady Maud, cu o strălucire maliţioasă în ochi, spuse cu veselie în timpul următoarei pauze între melodii:

–Ar trebui să fii felicitată pentru faptul că ai obţinut aşa un frate *foarte* afectuos în persoana lui Wickham, Gabby.

Gabby fu extrem de mândră de ea. Deşi remarca era absolut şocantă, în faţa unei astfel de situaţii de urgenţă, ea nici măcar nu se schimbă la faţă. În loc de asta, reuşi să râdă uşor şi nepăsător.

–Într-adevăr, şi Beth, şi Claire şi eu ne considerăm extraordinar de norocoase. Wickham este un om cu totul excepţional. Fiind crescut în Ceylon, nu are habar despre cât de reci suntem noi, englezii, în general. El este foarte blând şi afectuos cu noi toate.

Lady Maud păru dezamăgită, văzu Gabby mulţumită şi, spre uşurarea ei, nu mai adăugă nimic pe acest subiect. Chiar şi domnul Jamison, în mod clar aşteptând un răspuns acceptabil la întrebarea pe care o pusese, păru să se mai dezmorţească după această replică. Gabby îl privi pe Wickham traversând camera cu Lady Ware şi scrâşni din dinţi. Avea să fie o noapte lungă.

În cele din urmă, domnul Jamison se scuză şi o luă spre încăperea unde se jucau cărţi, iar Lady Maud fu distrasă de una dintre prietenele ei. Abia plecaseră, lăsând-o un moment singură cu mătuşa ei, că mătuşa Augusta se aplecă spre ea şi îi şuieră în ureche:

–Ce-*a fost* în capul lui Wickham să îţi sărute mâna în felul acela? A părut un gest total deplasat, dă-mi voie să-ţi spun, din partea fratelui tău. Din punctul meu de vedere, băiatul acela ar trebui scuturat zdravăn pentru ce a făcut, indiferent că a fost educat în străinătate sau nu. Toată lumea s-a uitat la voi. Ceea ce cu siguranţă nu e de mirare. Şi eu însămi am făcut-o.

Gabby, întâlnind privirea plină de reproş a mătuşii sale, reuşi să se gândească cu rapiditate la ceva.

–Îşi cerea scuze, spuse ea, într-un mod cât mai nepăsător şi lipsit de griji. Ne-am certat. El nu crede că ar trebui să mă căsătoresc cu domnul Jamison.

Mătuşa Augusta se uită la ea cu ochii mari de uimire şi încântare, buzele rotunjindu-i-se într-un mic o.

–Nu mi-ai spus că domnul Jamison ţi-a făcut propunerea. Chiar aşa?

Gabby dădu din cap, simţindu-se brusc cea mai nenorocită femeie din lume. Acum, mai mult decât oricând, nu ar fi vrut să accepte. Odată ce mătuşa Augusta ştia însă, era clar că zarurile erau aruncate.

–A trecut mai devreme astăzi, să vorbească cu Wickham.

–O, Doamne, asta speram să se întâmple chiar de când i te-am prezentat. Wickham nu este prea încântat de această partidă? Dar de ce, ai putea să-mi spui, rogu-te? spuse mătuşa Augusta vizibil deranjată.

–Cred că, după părerea lui, domnul Jamison este cam bătrân pentru mine. Dar indiferent de părerea lui, eu intenţionez să accept.

Faţa mătuşii Augusta se lumină toată numai zâmbet şi se întinse să îi strângă aprobator mâna lui Gabby.

–Eşti o fată deşteaptă şi cuminte. Wickham nu ştie nimic despre lucrurile astea, aşa că voi avea grijă să îi explic eu înainte să mai treacă vremea şi să îmbătrânească şi el. Totul se reduce la o singură idee: în mod evident, mai are multe de învăţat despre obiceiurile noastre englezeşti. Bine. Nu este încă oficial, aşa că nu voi mai vorbi nimic despre asta până ce nu va deveni astfel! Dar ai făcut o treabă bună, Gabriella. Sunt cât se poate de mulţumită.

Gabby știa că mătușa ei avea dreptate: faptul că reușise să-l facă pe domnul Jamison să se atașeze de ea era o mare realizare, mult mai bună decât avea dreptul să spere. Dar ideea de a fi măritată cu el o făcea din ce în ce mai nefericită, cu fiecare moment care trecea, iar nefericirea ei nu avea nimic de-a face cu înfățișarea lui prozaică, sau vârsta lui înaintată, sau cu cei șapte copii ai lui.

Cauza nefericirii ei în ceea ce privea soarta pe care și-o alesese avea mai bine de un metru optzeci și ceva înălțime, fuma trabucuri puturoase și avea niște ochi albaștri absolut minunați. Atingerea lui o făcea să ia foc; sărutările lui o făceau să-și piardă capul; faptul că se învârtise prin încăpere în brațele lui – iar ea o făcuse, reflectă cu mândrie, remarcabil de bine – o făcuse să-și dea seama că brațele lui erau singurul loc de pe fața pământului unde își dorea să se afle.

Cu raze de lună și abur fierbinte sau fără.

Dar realitatea era rece și crudă, iar realitatea era cea cu care trebuia ea să se confrunte acum. Domnul Jamison era viitorul ei; Wickham (sau cum l-o fi chemat cu adevărat – ceea ce spunea mult despre idiotenia sentimentelor pe care le avea pentru el era faptul că nu știa nici măcar atâta lucru) nu era altceva decât visul nebunesc al unei fecioare prostuțe.

Un vis care amenința tot ce reușise ea să obțină cu atâta efort, își spuse în sinea ei cu asprime. Nu trebuiau să mai existe și alte dansuri și alte sărutări, nu cu el. În seara asta, lumea politicoasă din jurul lor avusese ocazia să se uite la ei întrebător. Știa bine că zvonurile, odată pornite, aveau să se dovedească absolut distrugătoare. Era hotărâtă să nu mai ofere absolut nici un motiv de bârfă prin comportamentul ei, căci ar fi periclitat astfel totul și pentru ea, și mai ales pentru Claire și Beth. Mai mult decât atât, a doua zi dimineață avea să-l accepte pe domnul Jamison, apoi avea să se căsătorească fără întârziere cu el și astfel să-și asigure atât propriul viitor, cât și viitorul surorilor ei.

Apoi urma să reteze orice contact cu Wickham.

Când inevitabilul avea să se petreacă, adică el va fi descoperit, ea, Claire și Beth vor fi în siguranță.

Cu siguranță că și Wickham prinse ceva din bârfele care circulau, căci nu se mai apropie deloc de ea. Mai dansă numai de două ori, după ce discutase în picioare cu Lady Ware, o dată – o mișcare iscusită – cu Desdemona, și o dată cu o fată pe care Gabby nu o cunoștea. Apoi, oricât de mult se strădui să dea cu ochii de el uitându-se prin mulțime cât îi îngăduiau ochii miopi, nu îl mai văzu. După un timp, își închipui, cu un amestec copleșitor de emoții, că probabil plecase. Domnul Jamison apăru din nou și o întrebă, cu o anumită timiditate, dacă voia să încerce un dans cu el. Când ea îl asigură, vorbind cât se poate de sincer, că nu avea absolut nici o dorință să danseze, el îi acceptă refuzul vizibil ușurat și se așeză să mai vorbească puțin cu ea până când, în sfârșit, veni și momentul să plece acasă.

Domnul Jamison plecase deja, iar ea, Claire și mătușa Augusta erau în vestibul așteptând să le fie adusă trăsura, când Gabby avu parte de a doua supărare din seara respectivă. Înghițindu-și cu greu un căscat, cugetând cu din ce în ce mai mare amărăciune la faptul că a doua zi avea să fie logodită, se afla în umbra unuia dintre palmierii înalți, ușor prăfuiți, ce decorau holul de la intrare, ceva mai departe de celelalte doamne, care vorbeau cu diverse prietene aflate pe picior de plecare și-și așteptau și ele mijloacele de transport.

O mână înmănușată îi atinse brațul gol chiar sub șalul cu steluțe pe care și-l trecuse peste coate. Gabby se întoarse cu un zâmbet întrebător care îi îngheță pe buze când dădu cu ochii, fără veste, de privirea obsedată a ducelui de Trent. Stătea în penumbră, în ținută de seară, cu o mantie aruncată peste costum, cu pălăria și omniprezentul baston cu mâner de argint în mână. În mod evident, se pregătea să plece acasă. Oare fusese la Almack's toată seara? Dacă așa stăteau lucrurile, ea, una, nu îl văzuse. Poate se ascunsese într-o cameră unde se jucaseră cărți sau chiar în vreun colț liniștit, de unde îi urmărise pe cei care dansau. Gândul că el își petrecuse seara atât de aproape de ea, fără ca ea să fie conștientă de asta, îi trimise fiori pe șira spinării.

– Ce întâlnire plăcută la lumina lunii, nu, Gabby? spuse el şoptit şi îi zâmbi. Sau, ar trebui să spun, cel puţin din punctul meu de vedere, ce bine că ne-am întâlnit?

Gabby aruncă o privire în jur şi văzu că replica lui trecuse neobservată. Claire era cu spatele spre ea şi râdea de ceva ce-i spusese una dintre prietenele ei, în timp ce mătuşa Augusta, cu capul apropiat de capul doamnei Dalrymple, se îndepărtase puţin, braţ la braţ cu ea.

– Ai fost temporar abandonată de apărători?

Îi observase privirea înnebunită şi zâmbetul îi deveni şi mai larg.

– Nici unul dintre ei nu te va apăra în cele din urmă, ştii, nici chiar fratele acela atât de atent pe care îl ai. Intenţionez să-mi iau ce este al meu.

– Nu am nimic de vorbit cu tine, spuse Gabby cu cea mai rece voce de care era în stare.

Având în vedere circumstanţele, era mândră că putuse chiar şi să vorbească. Orice instinct pe care îl avea o îndemna să se întoarcă şi să plece, dar, când încercă să o facă, descoperi spre groaza ei că nu se putea mişca: pur şi simplu teroarea pe care o simţea o ţintuise locului.

– Bănuiesc că nu ai uitat promisiunea aceea, nu-i aşa, Gabby? Nu, sigur că nu. Declaraţia scrisă este încă în posesia mea, şi *voi* avea grijă să fie respectată, de asta poţi să fii sigură. Şi încă foarte curând, de fapt.

– Nu ai nici un drept asupra mea.

Făcu un efort extraordinar să nu îi tremure vocea. Pulsul i se accelerase. Inima îi bătea nebuneşte. Abia, abia mai putea respira, şi asta numai pentru că el era aproape de ea.

El făcu un pas şi veni chiar şi mai aproape...

În acel moment trăsura mătuşii Augusta apăru, zăngănind, în cadrul uşii.

– Curând, Gabby.

Şoapta înfiorătoare rămase suspendată în aer când mătuşa Augusta se uită în jur, făcându-le în sfârşit semn să se apropie. Trent trecu foarte aproape de Gabby şi coborî treptele, cu partea

de jos a mantiei fluturând în urma sa, dispărând în noapte asemenea unui vampir, cu care de altfel semăna atât de tare.

Dar oricât de mult încercă să şi-l alunge din minte, Gabby nu putu să nu se mai gândească la întâlnirea dintre ei. Trent făcuse o ameninţare clară, iar ea, indiferent cât de tare încerca să se întărească împotriva lui, era absolut îngrozită.

Nu-i spuse nici mătuşei, nici surorii ei despre întâlnire.

Era prea marcată, amintirile pe care i le evocase erau prea dureroase, şi în mod sigur nu dorea să o supere pe Claire, care evident că nu îl văzuse pe Trent.

Pe de altă parte, Claire fu în culmea fericirii pe parcursul drumului spre casă ce ei i se păru interminabil. Ca răspuns la îndemnurile mătuşii Augusta, recunoscu că marchizul fusese, într-adevăr, foarte drăguţ şi, da, îi spusese că va trece pe la ei a doua zi şi, într-adevăr, dansaseră de două ori.

Mulţumită că sporovăiala lui Claire îi masca propria tăcere, Gabby nu spuse mai nimic în timpul călătoriei spre casă şi chiar şi mai puţin când Mary o ajută să se dezbrace şi să se bage în pat. Dar mai târziu, când rămase singură în întuneric – cu adevărat singură căci apartamentul lui Wickham era, ca de obicei, gol, ceea ce însemna că ea era singura fiinţă trează în acea aripă a casei – se lăsă în cele din urmă copleşită de un amestec teribil de emoţii stârnite de o combinaţie de amărăciune provocată de apropiata ei logodnă, o senzaţie dureroasă şi vinovată de dorinţă faţă de Wickham, şi groaza care o bântuia de atâţia ani.

Spre ruşinea ei, plânse până adormi.

Capitolul 32

Era, reflectă el confuz în timp ce-şi punea lumânarea pe măsuţa de lângă pat şi se scutura ca să-şi lepede haina de pe el, doar ameţit. Nu era chiar beat, dar cu siguranţă simţea efectele vinului mult şi ieftin pe care îl băuse. Oricât era de necesar să se afle acolo unde putea vedea şi putea fi văzut, începea să fie prea

bătrân ca să-şi petreacă nopţile în spelunci. Când venise la Londra, la început, partea mai aventuroasă din el beneficiase măcar de avantajul noutăţii. Acum vizitase fiecare sală de jocuri, fiecare bordel, dugheană, cârciumă şi spelunca ce existau în Londra şi nu descoperise nimic care să dovedească faptul că meritase efortul, în afară de un teanc de bancnote abia câştigate în buzunar şi o durere de cap, când el de fapt nu urmărise nici una, nici alta. Iar jocul pe care îl făcea devenea din ce în ce mai riscant. Cu cât pretindea mai mult că este Marcus, cu atât devenea mai probabil să întâlnească pe cineva care să ştie că, de fapt, nu era.

Dacă cel pe care îl urmărea era acolo, trebuia să se poarte cu al naibii de multă prudenţă. Ce mama dracului aştepta?

Barnet, pe care îl văzuse ultima oară mişunând pe chei, şi care nu se întorsese încă, deşi era trecut de ora patru dimineaţa, făcuse aceleaşi eforturi încercând să stoarcă informaţii de la tipii duri care apăreau pe aleile dosnice, la adăpostul nopţii. Ţintele lui Barnet erau de cea mai joasă speţă, genul de brute care s-ar fi evaporat imediat, la cel mai mic semn de problemă. Dar Barnet avusese tot atâta noroc să găsească ceea ce căutau cât avusese şi el: cu alte cuvinte, absolut deloc.

Nu puteau s-o ţină aşa la nesfârşit, îşi spuse epuizat, aşezându-se pe marginea patului ca să-şi scoată cizmele. Situaţia, care fusese de la bun început riscantă, se deteriora rapid. Deja lucrurile erau mult mai complicate decât anticipase el. Gabriella şi surorile ei adăugaseră o problemă în plus în cercetările sale, care le făcea periculoase într-un fel pe care nu şi l-ar fi putut imagina vreodată.

Indiferent ce se întâmpla, nu dorea ca ele să aibă de suferit. Nici fizic, nici financiar, nici emoţional. Fără să-şi dea seama câtuşi de puţin când şi cum ajunsese să îi pese foarte tare de viitorul fetelor. Indiferent cum stăteau lucrurile, acum se simţea răspunzător pentru ele.

După ce-şi scoase cizmele, merse numai în şosete la măsuţa de lângă cămin unde, din ordinul lui, îl aşteptau o sticlă de brandy şi o cutie de chibrituri. De vreme ce era deja destul de ameţit, se gândi că putea să facă lucrurile până la capăt şi să se asigure

că măcar putea să doarmă tun. Turnându-şi brandy într-un pahar, admiră absent flăcările care dădeau lichidului o culoare portocalie, nepământeană. Reteză capătul trabucului şi îl aprinse. Apoi, luând sticla cu el, cu pahar cu tot, se aşeză în faţa focului, alternând pufăiturile din trabuc cu înghiţiturile de brandy.

Şi ce brandy al naibii de bun era. Să fie contele de Wickham avea, fără îndoială, avantajele sale, trebuia să recunoască.

Era mort de oboseală, dar mintea nu îi avea astâmpăr. Gândul i se întorcea iar şi iar la dilema cu care se lupta de câteva zile încoace. Nu putea rămâne în deghizarea lui actuală pe termen nelimitat, măcar asta era cât se putea de clar. Era oricând posibil ca-ntr-una din zilele astea să întâlnească pe cineva care îl cunoştea sau care îl cunoscuse pe Marcus, şi totul avea să iasă la iveală. Iar dacă asta nu se întâmpla, cel pe care îl vâna cu siguranţă avea să facă o mişcare mai devreme sau mai târziu, şi apoi evenimentele urmau să se precipite cu o repeziciune asemănătoare vitezei calului câştigător în cursa de la Ascot. Înainte să se întâmple asta, erau lucruri de care trebuia să se ocupe astfel încât lucrurile să rămână în ordine.

Trei lucruri, ca să fie mai precis: „surorile" lui.

Beth era un copil fermecător, la fel de afectuoasă faţă de oricine ca un căţeluş. Îl acceptase drept fratele ei de la început, iar el, mişcându-se cu paşi mici, dar siguri, fără să-şi dea seama când şi cum se petrecuse asta, îşi jucase rolul atât de bine, că acum se simţea ca un frate adevărat pentru ea. Nu putea să permită să i se întâmple ceva lui Beth.

Claire, desăvârşita Claire, era, după cum îşi dăduse seama de la prima privire pe care i-o aruncase, la fel de răpitoare precum cele mai frumoase femei pe care le văzuse în viaţa lui. Era ca o tânără Afrodită, absolut minunată, cu nişte trăsături care i-ar fi pus în genunchi pe cei mai puternici bărbaţi. Orice bărbat care ar fi pus ochii pe ea s-ar fi gândit instantaneu la dormitoare, la lumina lumânării şi la cearşafuri moi şi răcoroase. Dar apoi descoperise că avea o fire foarte blândă, uşor timidă, loială până la moarte faţă de surorile ei, şi era la fel de tânără şi de naivă ca orice altă fetişcană de optsprezece ani. De asemenea, fusese

şi mai surprins să-şi dea seama că nu era atras de genul acesta de boboci inocenţi, indiferent cât de frumoşi erau. Admira, era drept, frumuseţea lui Claire – nici un bărbat nu ar fi avut cum să-i reziste –, dar admiraţia lui era acum pur obiectivă. De fapt, atunci când se folosise – trebuia să recunoască –, într-un mod destul de puţin onorant, de teama Gabriellei că ar putea să o seducă pe soră-sa, ca să o forţeze să-l sărute, deja nu avea nici cea mai mică intenţie să depăşească măsura în ceea ce o privea pe Claire. Ajunsese să ţină la ea, şi acum îi dorea tot ce era mai bun. Pe scurt, se simţea şi faţă de ea tot ca un frate mai mare şi protector.

Şi în sfârşit, era Gabriella. Gabriella era surpriza, cartea cea mai neaşteptată pe care o primise, poanta de la sfârşitul unei glume, iar gluma, se temea el, era pe seama lui. O fată bătrână foarte autoritară – cu limbă ascuţită –, care nu fusese niciodată, nici măcar când era foarte tânără, extraordinar de frumoasă, îl intrigase de la început. Dar cine ar fi crezut vreodată că va ajunge în punctul în care o simplă privire pe care i-o arunca să-i stârnească o văpaie în vintre?

El, unul, nu. Era ridicol şi el ştia asta, şi chiar ar fi putut râde de sine însuşi din această cauză. Dar tristul adevăr era că el, care avusese mai multe femei superbe decât oricare alt bărbat din armata lui Wellington, o dorea atât de tare, încât ar fi traversat bucuros o pajişte întreagă de cărbuni aprinşi ca să o aducă în patul lui. Faptul că ştia că ea dormea în momentul acesta de partea cealaltă a uşii aceleia era suficient să-l facă să scrâşnească din dinţi şi să se uite într-o parte ca să nu se ridice în picioare şi să cedeze tentaţiei, luând-o într-acolo. Şi ceea ce era cel mai rău, culmea culmilor, era că şi ea îl dorea. Nu avea absolut nici o îndoială în legătură cu asta. Reacţia ei fizică atunci când o atingea era, dincolo de orice dubiu, intensă şi năvalnică. Iar felul în care îl privea uneori... ei bine, nu era prost, şi nici nu era un băieţandru fără experienţă la femei. Ştia bine ce însemna privirea aceea din ochii ei.

Se putea culca cu ea oricând ar fi dorit. Ştia asta la fel de sigur cum îşi ştia propriul nume.

Dar ea era o doamnă şi, nu avea nici cel mai mic dubiu, mai era şi virgină. Chiar dacă nu era conte, era suficient de gentleman ca să respecte asta. Nu putea să o seducă pur şi simplu şi apoi să plece.

Dar nici nu putea să rămână.

Acesta era de fapt aspectul cel mai dureros al dilemei lui. O dorea năprasnic, cu o foame atât de mare, că în fiecare seară se îmbuiba intenţionat cu brandy ca să se îmbete, căci nu putea adormi altfel, ştiind că ea era în pat, în spatele unei singure uşi închise de la care el avea cheia. Dar nu o putea avea, căci nu i-ar fi putut oferi nimic altceva decât simplul fapt de a o avea.

Iar ea merita mai mult, mult mai mult de-atât.

Jamison. Imaginea pretendentului grăsuţ şi chelios al Gabriellei îi apăru în faţa ochilor, făcându-l să se încrunte. Junghiul ascuţit de antipatie pe care-l simţi pentru bărbat îl surprinse. Dar apoi îşi dădu seama de ce simţea acea antipatie şi începu să se amuze pe seama lui însuşi.

El, care avusese femei ce se bătuseră pentru el de pe vremea când era un băieţandru, era gelos pe un văduv gras de cincizeci de ani, cu şapte copii.

Era ridicol. Era de râs. Dar gândul că Gabriella avea să se mărite – să se *culce* – cu omul acela îl scotea pur şi simplu din minţi.

După cum îi spusese în seara asta, merita pe cineva mai bun decât Jamison. Dar asta, pe urmă, conducea evident la întrebarea: ce sau, mai degrabă, pe cine *merita* ea?

Un bărbat cu un nume pe care să nu şi-l poată recunoaşte, fără o identitate pe care să şi-o poată asuma, care avea să o părăsească imediat ce termina tot ceea ce avea de făcut aici?

Chiar şi el trebuia să recunoască faptul că siguranţa neîndoielnică pe care o prezenta Jamison nu era deloc de lepădat comparativ cu asta.

Îşi mai turnă nişte brandy şi se lăsă şi mai jos în scaun, întinzându-şi picioarele reci în faţă, bând şi fumându-şi trabucul şi alunecând, spera el, încet, încet în uitare. Cu toate acestea, gândurile despre Gabriella nu-i dădeau pace. Destul de iraţional – şi era încă suficient de treaz să-şi dea seama că era o chestie total

irațională – se trezi că o învinovățea pe ea pentru tot ce se petrecea. Îi fusese ca un spin în coastă din momentul în care dăduse cu ochii de ea. Şi în continuare îi era ca un spin în coastă.

După cum îi spusese în seara asta – şi nu ar fi trebuit să o facă, ştia prea bine că cei care se joacă cu focul ajung inevitabil cel mai adesea să se ardă – ajunsese cumva, în ochii lui, să devină mai atrăgătoare decât orice altă femeie pe care o cunoştea. Silueta ei subțire, pielea palidă şi ochii reci şi cenuşii îl atrăgeau într-un fel în care farmecele mai evidente, chiar desfrânate, ale femeilor cu care se culca de obicei nu o mai făceau. Belinda era un astfel de caz: nu mai fusese în patul ei de săptămâni întregi. Se îndoia sincer că o va mai face vreodată, deşi ea era în mod clar foarte dornică să se întâmple. Nu-şi făcuse nici o altă amantă, deşi nici nu-şi mai aducea aminte când mai petrecuse atâta timp în viața lui de adult fără să aibă o femeie.

Dar pe singura femeie pe care o dorea nu putea să o aibă în mod onorabil.

Oare care era secretul Gabriellei? se întrebă prost dispus, dând pe gât dintr-o înghițitură tot ce mai rămăsese în paharul de brandy. Oare era modul în care se uita uneori la el de parcă ar fi fost ultima slugă, iar ea o afurisită de regină? Sau era limba ei ascuțită, sau modul în care se înroşea, sau scânteierea din ochii ei când râdea?

Sau era vorba despre curajul ei? Avea mai mult curaj decât orice alt bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Soarta îi dăduse nişte cărți foarte proaste, iar ea îndrăznise să se ridice, să o scuipe în ochi, să o înfrunte şi să încerce să o înfrângă. Stătuse dreaptă şi îl înfruntase şi pe el, de la început, când el făcuse tot ce-i stătuse în putere să o sperie de moarte. Fusese suficient de curajoasă să vină la Londra, când orice altă femeie ar fi intrat în doliu jelind moartea bietului ei frate în Yorkshire şi ar fi aşteptat ca altcineva să îi hotărască viitorul. Era suficient de curajoasă să se gândească la perspectiva unei căsătorii cu un bărbat despre care ştia foarte bine că o va face nefericită, şi asta fiindcă o considera cea mai bună cale de a asigura un viitor pentru ea şi surorile ei. Era suficient de curajoasă să țină capul sus şi să danseze, sfidând infirmitatea pe care o avea la picior.

Văzuse eroi în armata lui Wellington care nu erau nici pe jumătate la fel de curajoşi.

Când îşi dăduse seama că gusturile lui nu se îndreptau spre tinere drăgălaşe precum Claire, descoperise şi care le era ținta: inteligența, şi modul de a fi, şi pasiunea care sălăşluiau în Gabriella.

O dorea cu o ardoare ce, în ultima vreme, îi păruse chiar că nu-l mai părăsea deloc. Şi cu toate astea, voia şi să o protejeze. În seara asta, când îşi dăduse seama că provocase un miniscandal sărutându-i mâna la sfârşitul dansului lor – şi îi era din ce în ce mai greu să îşi amintească faptul că se presupunea că îi este frate – trebuise să danseze apoi cu vreo şase alte femei de care nu avea nici un chef numai ca să nu mai toarne gaz pe foc lăsând gura lumii să observe că ea fusese singura femeie cu care dansase.

Indiferent ce se întâmpla, el nu voia ca ea să aibă de suferit. Nici din partea lui, nici din partea altcuiva.

Şi nu avea de gând să o lase să se mărite cu Jamison. El nu putea rămâne cu ea, dar măcar putea să o ferească de soarta asta. Şi voia să facă tot ce îi stătea în putere ca să se asigure că ea, Claire şi Beth erau în siguranță, înainte să trebuiască să plece.

Trabucul îi arsese până ce nu mai rămăsese decât un chiştoc, observă el aruncându-i o privire. Şi sticla de brandy era şi ea foarte aproape de a se goli. Ridicându-se destul de nesigur în picioare, stinse ce mai rămăsese din trabuc, mai luă o ultimă înghițitură de brandy şi începu să-şi descheie vesta.

Se va duce la culcare. Dacă nu îl lua somnul acum, când era atât de beat, încât patul îi părea atât de departe de parcă l-ar fi văzut printr-un telescop, atunci chiar nu avea să-l mai ia vreodată.

Îşi dăduse jos vesta şi tocmai încerca să-şi descheie unul câte unul nasturii de la cămaşă, încet şi cu grijă, căci băutura îi făcuse degetele foarte neîndemânatice, când auzi ceva din apartamentul de alături.

Ridică ochii, şi mâinile i se opriră. Încruntându-se, aruncă o privire spre uşa dintre ei.

În acel moment, Gabriella țipă.

Capitolul 33

Trent era acolo, în întuneric cu ea, lovind-o cu bastonul, vrând să o... să o...

Gabby țipă și țipă în continuu. Îngrozitor. Sfâșietor.

– Gabriella! Gabriella, trezește-te!

Mâini puternice se încleștară pe brațele ei scuturând-o, trezind-o din coșmarul ce o ținea captivă ca într-o transă. Clipi și deschise ochii, și pentru un moment, luptându-se să se elibereze de senzația de teroare, se trase înapoi când văzu, ametită, silueta masivă, întunecată, ce se afla deasupra ei. Inima îi bătea cu putere. Pielea i se făcuse ca de găină. Era silueta unui bărbat, întunecată și fără trăsături din cauza luminii slabe, portocalii, pe care o arunca focul ce se stingea. Erau mâinile unui bărbat pe brațele ei. Respirația unui bărbat, duhnind a brandy, caldă pe fața ei.

În următoarea fracțiune de secundă îl recunoscu, l-ar fi recunoscut, gândi ea, și în gaura cea mai adâncă și întunecată din fundul iadului. Diavolul ei personal care venise pe pământ să-i fure sufletul.

– O, tu ești, reuși să respire, scoțând totodată și un oftat de ușurare, iar mușchii i se înmuiară.

Nu știa cum, dar în ciuda faptului că visul trecuse, începu – într-o reacție pe care o simți până în măduva oaselor, fără să fie capabilă să o controleze – să tremure.

– Da, eu sunt, spuse el. Nu-ți face griji, Gabriella, sunt aici și tu ești în siguranță.

Vocea lui era caldă, profundă și liniștitoare. Aceasta și prezența lui și chiar și mirosul de brandy, pe care ea îl găsea foarte plăcut, și de trabuc, pe care nu îl găsea astfel, o făcu să își dea seama că nu avea de ce să se teamă. Trase adânc aer în piept o dată și apoi încă o dată, încercând să oprească tremurul care îi făcea membrele să se zgâlțâie. Dar tremurăturile veneau probabil dintr-un loc foarte adânc din subconștientul ei, căci indiferent cât de tare încercă, nu reuși să le oprească.

– Tremuri.

– Știu. Dar nu sunt în stare să mă opresc.

Mai trase încă o dată adânc aer în piept. Era întinsă pe pat acum, cu capul pe pernă, cu pledurile strânse bine în jurul mijlocului, tremurând atât de tare că îi clănțăneau dinții în gură. Își strânse pumnii și le porunci în gând tremurăturilor să înceteze. Ceea ce nu se întâmplă.

– Nu îți este frig?

Vocea îi era blândă. Gabby scutură din cap. Fața lui Trent o pândea amenințătoare într-un colț al minții...

– Ai visat urât?

Ea tremură și mai tare.

– Ia-mă în brațe, șopti ea, rușinată de nevoia pe care o simțea.

– Gabriella.

Reacția lui veni foarte rapid. Pledurile fură date la o parte și, imediat, el se strecură în pat alături de ea, întinzându-se cât era de lung lângă ea și trăgând-o în brațele lui puternice. Se ghemuiră astfel încât capul ei ajunse să se sprijine de pieptul lui și brațele lui se încolăciră în jurul mijlocului ei. Ea se mișcă puțin ca să se uite în sus la el, cu o mână încleștată în bumbacul moale al cămășii lui. Ochii lui străluceau înspre ea prin întuneric. Acum putea să-i distingă cât de cât trăsăturile. Se încrunta, așa că sprâncenele aproape că i se uniseră deasupra nasului și gura lui – acea gură atât de frumoasă – avea o expresie gravă.

– Ai țipat, spuse el.

– Da?

– Ca un sălbatic.

Pe ea o scutură din nou un fior puternic, amintindu-și, iar brațele lui se strânseră și mai tare în jurul ei.

– Mă bucur nespus că m-ai auzit.

Toate zidurile de protecție pe care le ridica de obicei în jurul ei acum erau distruse. Visul o tulburase într-atât, încât acum nu mai putea face altceva decât să se agațe de el ca de un unic port sigur în mijlocul unei mări în furtună. Închizându-și ochii, se lipi și mai tare de el. Căldura lui aproape palpabilă o atrăgea ca un magnet. Din cauza visului i se făcuse frig, îi era atât de frig și se simțea atât

de groaznic de vulnerabilă. Era ca şi cum ar fi fost din nou o fetiţă, singură şi înspăimântată, fără nimeni care să o apere...

Mâna care se agăţase de cămaşa lui îşi slăbi strânsoarea, netezi materialul pe care îl mototolise şi descoperi că de fapt cămaşa lui era descheiată aproape până la mijloc. Degetele ei mângâiară covorul de păr astfel expus. Atrasă de căldura pielii dezgolite, intrigată de forţa elastică pe care o emana pieptul lui lat, ea-şi lăsă mâna să se odihnească în părul de acolo. Degetele i se mişcară uşor printre cârlionţii aspri.

El nu spuse nimic, ci rămase nemişcat. Simţi o adiere pe creştet şi se întrebă într-o doară dacă era posibil să fie buzele lui. Deschizând ochii, văzu că mâna ei părea foarte albă şi subţire aşa cum stătea pe desişul de păr negru. Ea îi simţea tot trupul, toată silueta lungă şi puternică prin materialul subţire al cămăşii ei de noapte şi îşi dădu seama că era încă îmbrăcat cu pantaloni, cămaşă şi şosete. Picioarele ei erau goale şi îşi frecă degetele de pulpele lui învelite în mătase, bucurându-se de căldura şi puterea lui, lacomă după orice.

– Poate că ar trebui să te avertizez că sunt un pic cam beat.

Cuvintele fură rostite cu grijă, iar mâna lui se ridică pentru a-i opri degetele care se jucau aproape fără voia ei cu părul de pe pieptul lui.

Gabby ridică ochii spre el.

– Mmm. Miroşi ca o berărie.

– Şi tu miroşi ca... miroşi a vanilie.

Un zâmbet uşor îi apăru pe buze. Ochii lui se îngustaseră acum ca două lame tăioase, strălucind în lumina focului când se uită în jos spre ea. Mâna lui era acum peste mâna ei, nelăsând-o să se mişte, dar nici ridicând-o de pe pieptul lui.

– E din cauza săpunului pe care îl folosesc. Am făcut o baie înainte să mă bag în pat.

El nu răspunse nimic. Sub palmă, ea simţea, foarte uşor, bătăile puternice şi regulate ale inimii lui. Ţinută atât de strâns în braţele lui, pe lângă mirosul de brandy şi trabuc, putea să simtă o aromă foarte vagă de piele şi chiar una şi mai vagă de mosc, aşa cum aflase că era de fapt mirosul de bărbat. Tremurul ei se domolise, liniştit

datorită unei combinaţii dintre căldura trupului lui şi confortul pe care îl oferea simpla lui prezenţă. Sânii ei erau presaţi pe-o parte a corpului lui; unul dintre oasele şoldului lui îi împingea în burtă. Degetele ei de la picioare atât de reci se vârâseră între pulpa învelită în mătase şi saltea, în căutare de căldură.

Peste tot unde se atingeau, pielea ei căpăta parcă mâncărimi.

– Povesteşte-mi despre coşmarul pe care l-ai avut.

Vocea lui era joasă, uşor răguşită şi totuşi foarte poruncitoare.

Ea trase adânc aer în piept, distrasă de la senzaţiile pe care începuse să le aibă din cauza faptului că devenea din ce în ce mai conştientă de răspunsul trupului ei la trupul lui, şi instinctiv îşi încleştă degetele în părul pe care îl atingea, trăgând; unghiile ei îi zgâriară uşor pielea. El clipi şi, dându-şi seama că îl durea, ea-şi slăbi strânsoarea cu o mângâiere prin care îşi cerea iertare.

– Gabriella.

Ea clătină din cap, dorindu-şi ca pur şi simplu coşmarul să dispară de la sine aşa cum se mai întâmplase de atâtea ori înainte, nedorindu-şi să prelungească teroarea povestindu-l.

– A avut din întâmplare legătură cu Trent?

Ea se înfioră şi se uită în sus spre el cu ochii măriţi. Braţele lui se strânseră în jurul ei, trăgând-o atât de aproape de el încât îi simţi osul puternic al şoldului apăsându-i în piele.

– Cum ai... ce te face să crezi una ca asta?

Mâna lui îi mângâie capul, ceafa, îi găsi coada împletită şi alunecă de-a lungul acesteia înainte să se joace cu capătul ei care era legat cu o panglică albastră.

– Servitorii sunt o sursă nesfârşită de informaţii. Când am văzut cum te-a îngrozit Trent l-am pus pe Barnet să întrebe pe ici, pe colo. Trent este cel responsabil într-o anumită măsură pentru piciorul tău beteag, nu-i aşa?

Respiraţia lui Gabby deveni întretăiată. Degetele ei se apucară din nou strâns de părul de pe pieptul lui, dar de data asta el nu păru să observe. Mâna lui era la baza coloanei ei vertebrale, deschisă pe şalele ei, apăsând-o uşor, trăgând-o mai aproape.

– Spune-mi.

Nu mai exista nici o îndoială, de data aceasta era într-adevăr un ordin.

Pentru o clipă, Gabby ezită. Nu putea vorbi despre ce se petrecuse, niciodată nu fusese capabilă să vorbească despre asta. Nu povestise nimănui, nici surorilor ei, nici lui Twindle ori lui Jem. Toți acești ani păstrase în ea durerea evenimentelor ce se întâmplaseră în noaptea aceea – și o bântuiseră uneori sub forma câte unui coșmar. De-a lungul anilor însă, coșmarurile deveniseră mai puțin frecvente și, în cele din urmă, încetaseră aproape complet. Cel din noaptea acesta era primul de la moartea tatălui ei încoace. Fusese, fără îndoială, provocat de întâlnirea îngrozitoare pe care o avusese cu Trent.

Apoi își dădu seama: aici se afla singura persoană căreia îi putea povesti, care nu ar fi fost înspăimântată de cunoașterea faptelor sau pusă cumva în pericol de aceasta. Care nu era nici servitor, nici femeie, și care era numai un vizitator în mica lor lume insulară unde bogăția și noblețea îi conferea celui care le deținea toate puterile unui rege medieval.

Își putea împărți povara cu el fără nici o consecință, ca și când ar fi vorbit singură.

– El... eu... tata – aveam doisprezece ani, începu ea brusc și cu respirația întretăiată, descleștându-și degetele din părul de pe pieptul lui și netezind cu degetele bucățica de care trăsese atâta.

Nu se uită în sus spre el, ci rămase cu ochii ațintiți asupra mâinii pe care o mișca. Perii scurți și negri se ondulau în jurul degetelor ei....

– Tata dădea... multe petreceri acasă la noi. Era țintuit într-un scaun cu rotile, așa și-a petrecut ultimii ani din viață, știi, așa că rareori părăsea Hawthorne Hall. Prietenii lui veneau să-l viziteze. Erau un grup foarte dezmățat, compus în principal din nobili și amantele lor. Aceștia beau și jucau cărți și... și, ei bine, sunt sigură că nu e nevoie să-ți spun ce altceva se mai petrecea.

– Îmi dau seama.

Vocea lui era neutră și calmă.

– Da, ei bine, într-o noapte, se pare că tatăl meu a cam rămas fără fonduri. În mod invariabil juca la cărți până și ultimul bănuț

pe care îl producea moșia; sunt sigură că dacă proprietatea nu ar fi fost ipotecată, ar fi pierdut-o și pe ea. Era ora patru dimineața când a venit un servitor să mă ia din pat. Tatăl meu dorea să mă vadă neîntârziat, mi-a spus el. Nici măcar nu mi s-a îngăduit timpul necesar să mă îmbrac. Prin urmare, am alergat la el în cămașă de noapte și învelită cu șalul, așteptându-mă să îl găsesc, poate, pe patul de moarte. Era în camerele lui de la al doilea etaj: deja la momentul acela rareori cobora. Acolo nu am descoperit nimic mai groaznic decât pe tata și pe Trent jucând cărți. Abia după câteva minute mi-am dat seama că *eu* eram miza pusă în joc.

El scoase un sunet nearticulat și brațele i se încordară în jurul ei. Ea inspiră adânc și continuă.

– Se părea că tata pierduse foarte mult. Grămada de bani și de polițe din fața lui Trent era foarte mare. După câteva minute în care nici unul dintre ei nu mă băgă în seamă, tata mi-a făcut semn să vin lângă el și m-a întors ca să fiu cu fața la Trent. Îți convine? a întrebat el. Eram prea mică să-mi dau seama de fapt ce se petrecea, dar știam destule ca să mă rușinez de felul în care se uita la mine Trent. Îmi era frică de el, puțin, dar la momentul acela îmi era și mai frică de tata. Așa că am stat pur și simplu acolo, iar Trent a încuviințat din cap. Tata a scris ceva pe o bucată de hârtie, a scris ceva despre *douăzeci de mii de lire contra o fetiță virgină*, cu multă satisfacție, și a împins foaia peste masă către Trent. Au jucat, iar tata a pierdut. Apoi a plecat. Rotile scaunului lui scârțâiau în timp ce se îndepărta.

Ochii lui Gabby se închiseră. Era tot ce putea face ca să se împiedice să-i tremure vocea.

– Încă mai aud și acum zgomotul pe care l-a scos cheia învârtindu-se în broască și încuind ușa pe dinafară. Eram zăvorâtă înăuntru, singură, cu Trent.

El scoase un sunet printre dinți. Gabby se opri puțin, cu degetele încleștate din nou în părul de pe pieptul lui, brusc incapabilă să continue. Îi putea auzi inima bătând cu putere sub urechea ei. Era tot ce putea să facă pentru a-și trage suflarea.

Capitolul 34

– Nemernicul a încercat să te violeze.

Nu era o întrebare. Vocea îi era foarte aspră. Gabby putu să simtă cum îşi încleştează pumnii peste spatele ei, strângând în ei şi bucata subţire din cămaşa ei de noapte.

– Mi-a spus să-mi scot hainele. Vocea lui Gabby suna răguşită. Părea convins că mă voi supune. Când a văzut că refuz să o fac, m-a prins. Am reuşit să scap, dar m-a lovit cu bastonul lui – acelaşi pe care îl poartă şi acum – în timp ce încercam să ajung la uşă şi m-a doborât. Apoi m-a lovit – iar, şi iar, şi iar. Am reuşit să scap încă o dată şi să mă ridic în picioare. Când el a venit din nou după mine eu... m-am aruncat pe geam. Era mult până jos. Am căzut – îmi aduc aminte că era o noapte frumoasă, înstelată, şi caldă pentru luna septembrie şi pentru un moment am avut senzaţia că zbor – şi am aterizat pe terasa care este făcută din piatră. Am rămas inconştientă şi mi-am rupt piciorul. Când... când mi-am revenit, aveam dureri groaznice şi eram în continuare foarte înfricoşată. Aproape prea înfricoşată ca să strig după ajutor, dar în cele din urmă am făcut-o. Nu a venit nimeni până ce nu s-a luminat de ziuă. Apoi Claire m-a văzut zăcând pe pământ de la fereastra camerei copiilor şi a venit în fugă jos.

Gabby tremura incontrolabil aducându-şi aminte.

– Ce nemernic de tată ai avut?

Vocea îi suna şi mai aspră.

– Un monstru. Ne ura pe toate, ura pe toată lumea. El... el m-a învinovăţit pe mine după aceea pentru că datoria nu fusese plătită şi în continuare îi datora lui Trent banii respectivi. Cred că m-a oferit din nou lui Trent, când m-am mai refăcut, dar Trent nu a fost interesat pentru că eram... mutilată, invalidă.

Vocea i se stinse la ultimul cuvânt.

El înjură printre dinţi cu o repeziciune ce ar fi trebuit s-o şocheze şi o strânse mai tare în braţe, începând să o legene

ca pe un copil, mângâindu-i părul, mângâindu-i spatele. Trecu cu buzele peste fruntea ei, peste tâmplă, peste pometii obrajilor...

Dar înainte ca ea să-şi permită să accepte mângâierea pe care i-o oferea el, mai era un lucru pe care trebuia să i-l spună.

Inspiră adânc, încercând să-şi controleze vocea.

– El... nu ştiu de ce, acum că suntem în Londra, el pare... interesat... de mine din nou. El... a fost la Almack's în seara asta. A spus... a spus că mai are încă polita aceea. A spus... că va veni după mine ca să-şi răscumpere datoria. Curând.

Oricât de mult se strădui să se calmeze, vocea îi tremură.

Brusc braţele lui din jurul ei se făcură tari ca nişte benzi de oţel. Trupul lui cald şi rezistent pe care se sprijinea întepeni nemişcat. Modul în care începu să inspire adânc arăta o furie pe care încerca să şi-o controleze cu grijă. Gabby îşi aminti deodată prima impresie pe care i-o făcuse: că era un om foarte periculos.

– Trent te-a ameninţat în seara aceasta?

Vocea îi sună surprinzător de lipsită de orice emoţie. Gabby încuviinţă din cap, înghiţind în sec. Avea gâtul prea uscat ca să poată vorbi.

– Nu-ţi face griji în ceea ce-l priveşte: o să-l ucid pentru tine.

Vorbele fură rostite la fel de calm ca şi cum ar fi fost un comentariu despre vreme.

Gabby făcu ochii şi mai mari. Nu putea vorbi serios – dar ea ştiu instinctiv că de fapt aşa era. Întepeni de spaimă când şi-l închipui încercând să facă asta, dar fiind el însuşi ucis în această încercare.

Mâna ei se strânse inconştient din nou pe părul de pe pieptul lui şi ridică ochii spre el panicată.

– Nu! Nu, te rog, nu o face. Trent este foarte puternic. Are o avere uriaşă şi pe lângă asta are... are tot felul de legături necurate. Nu vreau să ţi se întâmple ceva. Te rog.

Urmă o pauză de-o fracţiune de secundă.

– Gabriella.

Ea simţi rigiditatea braţelor care o ţineau înmuindu-se. Şi trupul lui păru să se relaxeze întru câtva. Chiar şi respiraţia i se mai domoli.

– Da?

– Ştii că acesta este cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată?

În mijlocul panicii pe care o simţise, o ului nota de amuzament care se strecură în vocea lui. Ochii îi sclipiră în jos spre ea, exprimând acea tachinare atât de familiară. Gura i se curbă foarte uşor într-un zâmbet vag. Îl cunoştea destul de bine ca să ştie că, în ciuda schimbării lui bruşte de atitudine, nu abandonase cu totul intenţia lui de a-l ucide pe Trent pentru ea; în mod clar, problema era că el nu era conştient de ameninţarea pe care o reprezenta ducele. Degetele i se încleştară pe părul de pe pieptul lui. Mâinile i se făcuseră brusc foarte reci. În orice confruntare dreaptă cu Trent, era imposibil ca Wickham să nu iasă învingător. Dar Trent nu era omul care să se lupte într-o confruntare dreaptă. Acţiona întotdeauna pe ascuns, era complet malefic şi, cu puterea şi resursele pe care le deţinea, nu avea nevoie de mai mult decât să-şi exprime dorinţa, iar Wickham ar fi fost un om mort.

– Au! Mă doare, se plânse el.

Una dintre mâinile lui se ridică şi se închise deasupra mâinii ei făcând-o să se relaxeze pe pieptul lui, şi astfel să-i dea drumul părului de pe piept.

– Nu ar fi trebuit să îţi spun, spuse ea cu disperare, ignorând reacţia lui când ridică brusc capul ca să-l privească direct în ochi. Trebuie să stai departe de el, mă auzi? O să pună să fii omorât. Poate să poruncească...

– Gabriella, o întrerupse el, mângâindu-i în continuare mâna. Nu trebuie să te temi pentru mine: eu pot foarte bine să am grijă de mine, mulţumesc. Trent nu-mi va face nici un rău şi voi face tot ce pot să mă asigur că, *dacă* îl las în viaţă, nu se va mai apropia niciodată de tine. Poţi să laşi totul în mâinile mele, fără nici o grijă.

– Nu înţelegi, protestă ea cu o voce şi mai ascuţită, dând instinctiv să-l apuce din nou de părul de pe piept, încercare pe care mâna lui mângâietoare o potoli pe dată. Nu o s-o facă el însuşi. O să poruncească cuiva şi o să-l plătească foarte gras.

Iar persoana respectivă o va face. Te rog, te rog, promite-mi că vei sta departe de el.

– Va trebui să ai încredere în mine.

Avea vocea înnebunitor de calmă, în timp ce degetele lui se jucau cu ale ei.

Ea scoase un sunet disperat.

– Nu eşti invincibil, ştii, prostuţ mare ce eşti. Chiar şi eu am reuşit să te împuşc.

Zâmbetul lui se făcu şi mai larg.

– E adevărat, dar în apărarea mea trebuie să subliniez faptul că nu mă aşteptam ca o tânără atât de cuviincioasă, aşa cum păreai tu să fii la momentul respectiv, să aibă de fapt un temperament atât de urât şi de violent.

Gabby aproape că scrâşni din dinţi, neputincioasă, din cauza refuzului lui de a-i lua avertismentele în serios.

– Trent nu se va da în lături de la nimic, insistă ea cercetându-i faţa, nerăbdătoare să vadă un semn măcar că reuşea să se facă înţeleasă. Să aranjeze să fii ucis nu i-ar da mai multe bătăi de cap decât ar face-o să poruncească strivirea unei muşte.

– Gabriella, spuse el, iar sclipirea din ochii lui deveni şi mai pronunţată. Dacă aş fi un bărbat îngâmfat, aş putea interpreta toată această preocupare în ceea ce mă priveşte ca pe un semn că ţii la mine.

Dându-şi şi ea seama de adevărul spuselor lui, Gabby nu putu face altceva decât să continue să se uite la el o secundă, fără să clipească, asemenea unei bufniţe. Că ţinea la el...

Sugestia lui o făcu să se cutremure. Şi asta pentru că era groaznic de adevărat, îşi dădu ea seama, cu o senzaţie de gol în stomac. Ţinea într-adevăr la el, şi chiar mai mult decât atât. În decursul timpului de când îl cunoscuse, ajunsese, cu paşi mărunţi dar siguri, să se bazeze pe el într-o foarte mare măsură, să îl considere un prieten drag şi chiar mai mult. Deşi la lumina crudă a zilei, ea ştia – *ştia* bine – că el putea să dispară la fel de brusc cum apăruse, în noaptea aceasta, cuprinsă strâns în braţele lui, descoperi că razele de lună şi aerul fierbinte aveau o magie căreia îi era imposibil să-i reziști.

„M-am îndrăgostit de el", se gândi ea. Ochii ei, măriți din cauza revelației pe care o avusese, se adânciră în ochii lui.

– Nici măcar nu știu cum te cheamă, șopti ea, îngrozită, în timp ce partea rațională a minții ei urla, protestând în fața gestului nebunesc pe care îl făcuse inima ei nesăbuită.

– Nick, spuse el, fără a-și lua ochii din ochii ei. Mă cheamă Nick.

Mâna lui îi sprijini ceafa și încet, ooo, atât de încet, îi trase gura spre gura lui. Apoi o sărută.

Capitolul 35

Buzele lui erau tari, și calde, și blânde. O sărută încet, cu tandrețe, cu infinită grijă, iar ea simți cum oasele i se transformă în lichid, iar sângele – într-o lavă fierbinte în venele ei.

Gabby închise ochii și-și deschise gura spre gura lui, lăsându-l să-i răpească sufletul fără urmă de protest. Nick. Nu era prea mult și, din câte știa ea, putea la fel de bine să nici nu fie numele lui real. O mulțime de oameni care nu suspectau nimic îl cunoșteau drept Marcus, la urma urmei. Dar, descoperi ea, asta nu mai conta. Ea era a lui, indiferent cine era el, pentru oricât de mult ar fi dorit-o el. Trupul ei știuse asta instinctiv. Inima i se convertise și ea de curând la credința asta. Prinsă în fierbințeala momentului, și mintea ei ajunse să o accepte. Nu mai avea nici o noțiune despre ce era bine și ce era rău, nici un gând privitor la viitorul apropiat pe care luptase atât să și-l asigure, nu mai știa nimic în afară de el și de felul în care o făcea să se simtă.

„Nick", se gândi ea din nou, întrebător, apoi rosti numele cu voce tare și-și încolăci brațele în jurul gâtului lui, răspunzându-i la sărut. Sărutul se schimbă; brusc nu mai fu deloc blând. Se rostogoli cu ea, astfel încât ea ajunse să stea pe spate cu el deasupra, proptindu-se în coate. O coapsă puternică de-a lui alunecă peste a ei, sfâșiindu-i cămașa de noapte, iar ea tremură înfiorată și excitată. O sărută ca și cum ar fi fost mort de foame și gura

ei ar fi fost cea mai desăvârșită delicatesă, iar inima ei începu să bată să-i spargă pieptul. Limba lui îi invadă gura explorând-o, mângâind-o pe a ei, luptându-se cu ea. Ea răspunse timid la început și apoi cu din ce în ce mai multă îndrăzneală, în timp ce respirația îi deveni din ce în ce mai sacadată.

Avea gust de brandy și trabuc, iar ea nu se putea sătura de gustul lui. Avea obrazul țepos de la barba care începuse să-i crească, iar ea se bucura de senzația pe care i-o crea acel detaliu masculin pe pielea ei. El își puse mâinile de-o parte și de alta a feței ei, mângâindu-i obrajii, tâmplele, fixându-i astfel poziția gurii încât să adâncească sărutul. Se ridică și ea înspre el drept răspuns, apăsându-și sânii pe pieptul lui fără jenă, dorindu-și numai să fie și mai aproape, și mai aproape de el. Pe șold simțea cât se putea de evident dovada tare, clară și insistentă a dorinței lui.

– Gabriella.

Atunci el ridică ușor capul, iar vocea îi sună vag nesigură. Ochii ei clipiră și se deschiseră spre fața lui, cercetându-l. „Nick." Nick al ei cel imposibil de frumos.

– Gabriella, eu...

– Sssstt, șopti ea, ducându-și o mână peste ceafa lui ca să-i tragă din nou gura peste gura ei.

Nu mai voia să vorbească sau să-l asculte pe el vorbind. Voia doar să-l sărute, să continue să-l sărute până ce avea să moară de plăcere. Era deja ca pe jar din cauza sărutărilor lui, era atât de amețită....

– Gabriella, ascultă.

Rezistă presiunii pe care o exercita mâna ei, ținându-și gura la depărtare de a ei chiar dacă ea îl trăgea în jos și-și ridica buzele spre buzele lui. Ochii lui, sclipind cu scânteieri de diamant negru în lumina foarte slabă, îi cercetară fața.

– Ți-am spus că am băut prea mult. Nu mă pot juca doar, așa cum am mai făcut și altă dată, nu în noaptea asta. Te doresc atât de mult, încât pur și simplu am senzația că mă doare și mi-e teamă că, dacă nu mă dau jos din patul tău acum, va veni un moment în care nu voi mai fi în stare să mă dau jos deloc.

Dar chiar şi în timp ce-o avertiza, privirea îi fu atrasă de gura ei şi mâna lui alunecă într-o parte ca să-i mângâie curbura moale a buzelor. Şi ca şi cum şi ar fi avut o voinţă proprie, independentă de vorbele lui, umflătura tare ca piatra, martor tăcut al dorinţei lui, se mişcă înfigându-se şi mai tare în şoldul ei.

Buzele ei se desfăcură instinctiv când el desenă cu degetul mare linia dintre buzele ei, iar Gabby se uită în sus spre el. Sânii îi zvâcneau, lipiţi de pieptul lui puternic şi cald. Coapsele ei tremurau sub greutatea coapselor lui. Era nebună după el, îl dorea cu toată fiinţa ei, cu tărie, cu durere.

Indiferent ce se întâmpla, indiferent care ar fi fost consecinţele, nu se putea desprinde, renunţând la toate astea. Poate că niciodată, tot restul vieţii ei, nu avea să mai simtă ceea ce simţea acum cu el.

–Nu vreau să te dai jos din patul meu, spuse ea cu o voce surprinzător de calmă.

El miji ochii.

–Nu ştii ce spui. Mâine...

Vocea îi era răguşită.

Ea îi mângâie pielea caldă de pe ceafă şi-şi vârî degetele în mătasea bogată a părului lui. Cu toată bunăvoinţa din lume şi cu toată dorinţa de a rezista, gândi ea, el tot nu se putea abţine să nu-şi coboare capul spre gura ei.

–Nu-mi pasă de ziua de mâine, şopti ea şi-şi înălţă capul de pe saltea ca să-i găsească buzele.

–Gabriella.

Scoase un geamăt gutural când buzele ei le atinseră pe ale lui. Apoi se predă. Deodată, mâinile lui fură peste tot, mângâindu-i sânii, trecându-i peste burtă, atingându-i coapsele. Gabby icnea, gemea, mişcându-se incontrolabil sub el, fremătând, ajutându-l să-i ridice şi să-i dea jos cămaşa de noapte, tremurând întinsă goală pe pat, în timp ce el îşi trăgea cămaşa peste cap şi, pe urmă, în timp ce se eliberă de pantaloni şi şosete cu mişcări rapide şi sălbatice. Chiar înainte ca genunchii lui să se strecoare între ai ei, picioarele ei se desfăcură ca să-l lase să intre. Bărbăţia lui atinse partea ei femeiască împingând iar ea gemu la senzaţia de arsură

şi întindere ce începu să-i invadeze carnea în locul cel mai intim. La auzul sunetului, el se opri. Muşchii spatelui lui părură să se adune cu toţii sub mâinile ei, iar el îşi trase gura, dezlipind-o de pe gura ei ca să tragă de câteva ori, întretăiat, aer în piept. Se retrase cu totul, chiar şi bărbăţia, deşi aproape imperceptibil.

–O s-o luăm încet, îi şopti în ureche.

Şoapta caldă şi respiraţia lui moale pe urechea ei o făcură să se întoarcă orbeşte, din nou, în căutarea gurii lui.

Bărbăţia lui rămase proptită în coapsa ei, fierbinte, şi zvâcnind, şi umflată de dorinţă, dar el nu se mai mişcă înspre ea. În loc de asta îi sărută din nou gura. Braţele ei se încolăciră în jurul gâtului lui şi îi răspunse la sărut cu o senzaţie frenetică de abandon, uitând aproape complet de ceea ce se afla între picioarele ei.

–Eşti frumoasă.

Îşi ridică gura şi, cu mişcări mângâietoare, îndepărtă câţiva zulufi de pe faţa ei, cu o mână destul de nesigură.

–Şi tu.

El îi aruncă un zâmbet extraordinar de tandru şi îi sărută vârful bărbiei. Gura îi alunecă apoi în jos, pe gât, şi apoi îşi îndreptă atenţia spre sânii ei mângâindu-i, sugându-i, ronţăindu-le uşor sfârcurile, până ce Gabby se cutremură de plăcere. Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Pulsul îi devenise cât se poate de alert. Respiraţia i se transformase în mici gâfâieli care sunau ca şi cum ar fi alergat mile întregi. În sfârşit, când mâinile i se încleştară în părul lui, şi-i oferi sânii ridicându-i spre el fără nici un pic de ruşine, mâna lui coborî spre locaşul secret dintre coapsele ei. Era fierbinte ca focul acolo şi udă, topindu-se pur şi simplu de dorinţă, şi atât de toropită de pasiune, că nu-i mai păsa dacă se topeşte. Când mâna lui găsi cuibul acoperit cu cârlionţi şi îl mângâie, ea gemu. Când coborî şi mai jos, ea rămase neputincioasă, tremurând, în timp ce el o atinse acolo unde ea murise de dorinţa de a fi atinsă, fără ca măcar să ştie că asta era ceea ce-şi dorea. El o mângâie, găsi un miez ridicat despre care ea nici nu visase că există şi începu să îl frece. Limbi de foc îi traversară corpul, iar ea ţipă.

Apoi degetele lui se strecurară în ea.

Gabby îşi ţinu respiraţia şi-şi înfipse unghiile în umerii lui. Aşa cum îi penetră uşor corpul, mai întâi cu un deget şi apoi cu două, îi făcu vintrele să zvâcnească, să ardă, să o doară. Icni şi apoi se arcui înspre mâna lui invadatoare, implorând-o să... cerându-i ceva. Şoldurile ei începură să se rotească, iar trupul lui înţepeni brusc. Pentru o clipă, rămase perfect nemişcat.

– Sfinte Dumnezeule, murmură el răguşit. De aici o să mi se tragă moartea.

Pleoapele ei fluturară şi ochii îi întâlniră pe ai lui. Ai lui erau negri, plini de pasiune, arzând în timp ce priveau în jos spre ea, cu intensitate maximă.

Degetele lui erau încă în ea. Le scoase încet, apoi le împinse din nou înăuntru, uitându-se la ea tot timpul.

– Îţi place aşa?

Vocea îi era acum guturală. Buzele i se desfăcură şi respiraţia i se auzi şuierată.

– Da, gemu ea, agăţându-se de umerii lui, pierzându-şi complet orice sentiment de ruşine. Trupul i se încordă, imploră, tremură. O, da.

– Te vreau mai mult decât orice mi-am dorit vreodată în toată viaţa mea. Cuvintele lui fură mai degrabă un mormăit, iar privirea lui îi mai cercetă o dată chipul. Atunci, bine.

Mâna lui părăsi trupul ei, iar el se ridică deasupra, sprijinindu-şi greutatea pe coate. Picioarele ei se depărtară instinctiv ca să-l primească. Coapsele lui se strecurară între ale ei şi din nou bărbăţia lui începu să se împingă în locaşul fierbinte şi umed pe care-l pregătiseră degetele lui pentru ea.

Când îl simţi acolo, începând s-o pătrundă, durerea din interiorul ei se intensifică până ce începu să se cutremure. Coapsele-i tremurau. Trupul îi ardea. Voia... Voia...

El se retrase şi apoi se împinse din nou înăuntru.

Gabby ţipă, iar buzele lui îi revendicară gura cu o ardoare neostoită, sălbatică. Mâinile ei alunecară în sus pe spatele lui. Pielea lui era udă de sudoare. Muşchii i se încordară şi împinse şi mai tare, până când simţi că se proptise într-o barieră din interiorul ei.

Virginitatea. Îi dădea lui virginitatea ei. Îşi dădu seama de asta cu ultima picătură de raţiune care îi mai rămăsese, şi descoperi că şi dacă ar putea, nu ar vrea să îl oprească acum. Ar muri dacă el s-ar opri.

Apoi muşchii lui se încordară din nou, iar el păru că încearcă să-şi adune puterile. Şi deodată împinse puternic, trecând prin barieră.

Durerea fu bruscă, de parcă ar fi fost atinsă de un fier înroşit. Gabby scânci, înţepenind, înfigându-şi unghiile în spatele lui, într-un protest plin de surprindere.

– Iartă-mă.

Ochii lui erau ca nişte lame negre ca tăciunele ce sclipeau înspre ea. Îi ceru iertare în şoaptă, cu buzele lipite de ale ei, chiar în timp ce se împingea şi mai tare înăuntrul ei, întinzând-o, umplând-o, până la punctul în care era sigură că avea să plesnească.

– M-a... durut, reuşi ea să spună poticnindu-se, când durerea începu să se estompeze uşor.

– Ştiu.

Îi dădu un sărut uşor în colţul gurii.

– Nu o să te mai doară. Eu... o, Doamne, Gabriella.

Ea nu opuse nici o rezistenţă, dar se încordă involuntar când el începu încet, ca şi cum nu s-ar fi putut abţine, să se mişte. Transpira ca şi cum ar fi muncit toată ziua afară, sub un soare torid. Îşi susţinea greutatea în braţele-i care tremurau ca varga şi începu să se mişte înainte şi înapoi, intrând şi ieşind din ea.

După cum îi promisese, nu o mai durea, deşi ceva din magie dispăruse odată cu durerea.

Dar când el se aplecă să-i sărute sânii şi în acelaşi timp se împinse adânc înăuntru, spre surprinderea ei, se trezi gemând. Acel mic sunet păru să-l facă să uite de el. Gemu şi el răguşit ca răspuns, iar ea simţi un fior traversând spinarea pe care îşi încleştase degetele. Brusc, mişcările lui îşi modificară intensitatea. Nu mai erau blânde deloc. O pătrunse cu sălbăticie, mişcările lui devenind din ce în ce mai puternice, mai adânci, mai repezi. Gâfâia puternic şi sonor, trupul lui împingând-o fără milă în saltea.

Devenise aidoma unui animal de pradă lacom, în timp ce ea era prada lui care nu prea i se împotrivea. Intensitatea pasiunii lui o copleşea. Dacă ar fi fost altcineva în afară de el, s-ar fi luptat, ar fi încercat să se elibereze. Dar în loc de asta rămase mută sub el, cu mâinile încleştate pe spatele alunecos din cauza transpirației, în timp ce el o făcea femeie în toată puterea cuvântului.

Singurul gând care i se învârtea în minte era că, dacă aşa se petreceau lucrurile cu un bărbat pe care îl iubea, oare cum ar fi fost cu unul pe care nu-l iubea? La gândul domnului Jamison făcând aşa ceva cu trupul ei, o străbătu un fior.

Apoi, fiorul acela se dovedi suficient pentru a-l împinge peste limită. Îi murmură numele, îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei şi o pătrunse atât de tare, încât ea se temu că o s-o spintece în două. Apoi rămase acolo o clipă, ţintuind-o cu bărbăţia lui şi îi ţinu şoldurile cu putere, înfigându-şi degetele în carnea ei moale. Gemu, şi trupul lui păru să fie cuprins de convulsii. În sfârşit, după atâta timp, rămase complet inert.

Gabby rămase acolo, cu privirea în tavan şi mâinile odihnindu-i-se pe umerii lui laţi, care, împreună cu tot restul trupului lui, o lipiseră de saltea. Bărbatul cântărea o tonă. Era fierbinte şi asudat, şi cu siguranţă nu era acel Făt-Frumos la care visa orice fată. Îl dorise şi cu siguranţă primise cu vârf şi îndesat ceea ce dorise.

Pe viitor, se avertiză în gând, ar fi făcut bine să aibă grijă ce-şi dorea.

El ridică uşor capul şi îi întâlni privirea. Ea încercă să îi zâmbească, dar nu-i reuşi prea bine. Făcând o grimasă, se rostogoli de pe ea şi apoi o trase în sus, astfel încât acum stătea lipită pe-o parte a lui. Un braţ musculos înfăşurat în jurul taliei ei o ţinea în loc; altfel s-ar fi năpustit jos din pat, unde el nu o mai putea atinge, după cum el păru cumva să ghicească.

Îi luă mâna care zăcea inertă pe pieptul lui, o duse la gură, apăsându-şi buzele pe palma ei. Apoi, fără să-i dea drumul, se uită spre ea.

–Sunt cât se poate de acord, spuse el cu o umbră vagă de sclipire în ochi, trecându-i mâna pe obrazul lui aspru, să mă tragi de urechi dacă vrei.

Asta avu efectul surprinzător de a o face să zâmbească. Un zâmbet mic, era adevărat, dar cât se poate de real şi foarte bine-venit după trauma emoţională şi fizică prin care trecuse în ultimele minute. Îşi aminti fulgerător că era îndrăgostită de el, nebuneşte chiar, şi de ce. Printre alte motive, pentru sclipirea jucăuşă din ochii lui atunci când o tachina.

–Nu vreau, răspunse ea afectată. Nu acum.

El o măsură din ochi.

–Şi ce zici de prima ta experienţă sexuală?

Ea ezită şi obrajii i se îmbujorară. Să vorbească despre asta... oare oamenii chiar vorbeau despre astfel de lucruri? Habar nu avea. Dar cum el punea întrebarea asta, se părea că o făceau. În plus, să-şi facă griji cu privire la păstrarea unei anumite decenţe a discuţiei părea destul de caraghios, date fiind condiţiile. El era gol, ea era goală şi erau amândoi în pat, cu ea întinsă peste el, udă de sudoarea lui şi de sămânţa lui, iar el tocmai îi făcuse nişte lucruri pe care nu-şi imaginase vreodată că le-ar putea face cineva. Cu siguranţă, orice pretenţie la pudoare din partea ei probabil zburase pe fereastră la un moment dat, pe nesimţite.

–A fost bine.

Cuvintele nu erau decât o descriere palidă a trezirii extraordinare de care avusese parte trupul ei şi apoi a finalului care o readusese cu picioarele pe pământ, reflectă ea, dar era tot ce putea spune în acel moment.

El râse, apoi mormăi şi-i sărută din nou palma.

Apoi se dădu jos din pat, o luă în braţe, înainte ca ea să-şi dea seama ce avea de gând să facă, şi se îndreptă spre camera lui.

Capitolul 36

–Ce faci? întrebă Gabby indignată, chiar dacă îşi trecu involuntar un braţ în jurul gâtului lui.

Să fie goală în patul ei cu el era suficient de rău; dar să fie goală aşa, purtată în braţele lui prin casă, era mult mai rău. Nu era

nevoie decât să arunce o privire în jos şi-şi putea vedea fiecare centimetru de piele, de la gât până în vârful picioarelor: sânii ei, nu mai mari decât nişte portocale, pielea lor albă cu mici sfârcuri întărite, încă rozalii de la tratamentul lui recent; triunghiul de cârlionţi de culoarea mahonului pe care el îl explorase şi îl revendicase atât de autoritar; curbele suple ale coapselor ei trecute peste muşchii tari şi întunecaţi ai braţului lui, ba chiar – numai pe cea stângă – cicatricile estompate, albe, perlate acum şi nu mai mari decât degetul ei mic, care marcau locul unde osul îi străpunsese carnea în două locuri, în noaptea aceea îngrozitoare petrecută cu atâta amar de vreme în urmă. Dacă nu ar fi fost cicatricile, reflectă ea, nimeni nu ar fi avut cum să ştie, judecând numai după cum arăta, că era ceva în neregulă cu piciorul ei.

– Am nevoie să trag un fum şi să iau o înghiţitură sau două de brandy ca să-mi limpezesc mintea, şi pe urmă, noi doi vom avea o discuţie.

Perspectiva suna destul de promiţător, mai ales când o aşeză cu grijă pe marginea patului lui, îi dădu un sărut rapid pe buze şi îi oferi un urcior cu apă, un lighean şi o cârpă, înainte să se întoarcă cu spatele. Ea se spălă rapid şi îi cercetă spatele cu foarte mult interes. Era la fel de gol cum venise pe lume, dar nu părea absolut deloc deranjat de asta. Nu că, în afară de modestie, pe care nu părea s-o posede în prea mare măsură, ar fi avut ce să-l deranjeze. De la umerii lui laţi la spinarea cu muşchi bine conturaţi şi supli, la picioarele lui lungi şi puternice, era mai minunat şi mai masculin decât statuile greceşti de la muzeu. Îi observă posteriorul cu o fascinaţie aparte. Ştia deja că era neted şi tare la pipăit. Acum vedea şi că este frumos şi atrăgător de privit. Foarte atrăgător.

– Nick, tatonă ea, după ce-şi termină baia improvizată, îşi trecu degetele prin părul acum despletit şi îşi trase peste cap cămaşa lui de noapte care se aflase la îndemână la picioarele patului.

Cu un pahar de brandy într-o mână şi un trabuc aprins în cealaltă, el reacţionă la numele rostit de ea întorcându-se, cu o privire întrebătoare. Acum stătea sprijinită de tăblia patului, cu picioarele ghemuite lângă ea, simţindu-se în mod considerabil mai bine acum că era curată şi cât de cât mai decentă.

Uită subit ce voia să spună când văzu pentru prima oară, din faţă, un bărbat gol.

Priveliştea îi tăie respiraţia.

Ştiuse că umerii lui erau laţi şi braţele pline de muşchi. Ştiuse despre bucata de păr negru de pe pieptul lui şi cum aceasta se transforma într-un fel de linie care îi traversa abdomenul tare precum scândura de frecat rufe. Ştiuse despre partea lui masculină şi cum, când era domolită, atârna într-o stare semisomnolenţă din cuibul lui de păr negru. Ştiuse despre cicatricea roşie, adâncă, aflată chiar deasupra şoldului lui stâng – la urma urmei ea fusese cea care i-o făcuse – şi chiar şi despre cealaltă cicatrice, în zigzag ca un fulger şi mai deschisă la culoare decât pielea lui, care şerpuia de-a lungul coapsei sale drepte.

Ceea ce nu ştiuse ea era cât de tare o va afecta să-l vadă aşa. Simţi cum face ochii mari şi i se usucă gura.

– Ce? întrebă el când ea nu mai spuse nimic.

Ochii lui Gabby se ridicară ca să-i întâlnească pe ai lui şi-şi dădu seama, spre ruşinea ei, că el se întorsese ca urmare a ceva ce spusese ea. Problema era că nu-şi mai amintea exact ce zisese. O, da, numele lui: Nick.

– Am vrut doar să văd dacă răspunzi, spuse ea foarte uşor răstit. Îmi închipui că e greu să-ţi păstrezi identitatea atunci când ai un alt nume în fiecare zi.

El chicoti, înghiţi brandy-ul pe care îl mai avea în pahar şi puse paharul jos. Apoi îşi vârî trabucul în gură şi veni spre ea gol, în toată splendoarea lui.

– Gata, suntem din nou o scorpie, nu-i aşa? Probabil că te simţi mai bine.

Îşi scoase trabucul din gură când ajunse lângă pat şi îl stinse într-o scrumieră de pe măsuţa de alături.

– Nick este numele meu adevărat, te asigur.

– Nick şi mai cum?

Îi întâlni privirea, uitându-se uşor temătoare. Starea corpului lui, care se modificase considerabil în decursul conversaţiei lor, o alarma. El părea gata, dornic şi pregătit să... Oare bărbaţii puteau să o facă de mai multe ori pe noapte? Se pare că puteau.

Dar *ea* nu. Sau cel puțin nu voia să o facă și intenționa să-i arate și lui acest lucru.

El îi surâse fermecător și se așeză pe marginea patului.

– De ce femeile nu sunt niciodată satisfăcute, mă întreb? Eu îți spun că numele meu este Nick, și tu spui, Nick și mai cum? Eu fac dragoste cu tine și tu spui că a fost bine. Gabriella, „bine" nu este un cuvânt pe care ar dori să-l audă un bărbat în acel context. Cred că dacă am încerca din nou am putea cu siguranță să îmbunătățim acel calificativ.

– Așteaptă.

Când el se aplecă în față, dorind în mod clar să o sărute, ea îi puse o mână hotărâtă pe piept.

– Eu...

Mâna lui se ridică să-i apuce încheietura, păstrându-i palma acolo unde era. Sub covorul aspru de păr și straturile calde și puternice de piele și mușchi, îi putea simți bătăile constante ale inimii, chiar în palma ei.

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Focul din camera lui era doar puțin mai puternic decât cel din camera ei, dar oferea suficientă lumină pentru ca ea să poată vedea clar formele și unghiurile trăsăturilor lui dăltuite ca în piatră și privirea intensă din ochii lui.

– Indiferent cu câtă grijă se procedează, prima oară nu este niciodată prea bine pentru femeie, spuse el încetișor. Și ca să înrăutățesc lucrurile, băusem prea mult. Mi-am pierdut controlul la sfârșit. Ar fi trebuit să fiu mai blând, dar te voiam atât de tare, că pur și simplu nu m-am putut încetini. Iartă-mă.

– Nick. Dar hotărârea ei se topea în fața acelor ochi albaștri. Nu este vina ta. Tu m-ai avertizat. Eu ți-am spus să mergi mai departe.

– Și îți pare rău?

Îi duse din nou mâna la gură și-și apăsă buzele pe încheieturile degetelor ei. Căldura buzelor lui îi trimise un mic fior pe șira spinării.

– Nu. Înghiți în sec știind că spunând asta nu făcea decât să recunoască adevărul gol-goluț. Nu. Nu îmi pare rău.

– Tu ești cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în toată viața mea, spuse el atunci, pe un ton mai profund, coborându-i mâna, dar fără să-i dea drumul. Și mai repede mi-aș reteza mâna dreaptă decât să te rănesc din nou. Un mușchi mic i se zbătu în colțul gurii. Apoi începu să tremure și, când vorbi din nou, vocea îi sună mai vioaie. Am înghețat aici și tu, în caz că nu ai observat, ești îmbrăcată cu cămașa mea de noapte. Ce zici dacă ne băgăm amândoi în pat să vorbim? Nu voi face nimic din ce nu vrei tu să fac, îți dau cuvântul meu. Și tu poți să-mi pui ce întrebări vrei.

Gabby se uită la el destul de suspicioasă. Ultima parte suna prea bine ca să fie adevărată. O făcea să se gândească la niște cai nărăvași și la tingiri imense umplute cu porumb.

Ceea ce se dovedi a fi adevărat. După ce fu atrasă în pat cu el – deși refuzase categoric să renunțe la cămașa lui de noapte – rămase întinsă în brațele lui, cu pledurile acoperindu-i pe amândoi. Se simțea bine și confortabil, îi era cald și îi plăcea să-l urmărească învârtind o șuviță groasă din părul ei bogat în jurul pumnului lui într-un mod total absent, apoi desfăcându-l numai pentru a o lua de la capăt.

– Nick și mai cum? fu prima ei întrebare.

El se uită pieziș, pe jumătate exasperat, pe jumătate amuzat, în jos spre ea.

– Dacă ți-aș spune, ce importanță ar avea?

– Poate ar avea, spuse ea. Pune-mă la încercare.

El râse și-i depuse un sărut rapid pe nas.

– Toate la timpul lor.

– Ai zis că te pot întreba ce vreau, îi aminti ea.

Mâna ei se odihnea pe pieptul lui. Degetele ei se desfăcură automat, îngropându-se în covorul gros de păr. În timp ce pledurile erau strânse confortabil în jurul umerilor ei, pe el îl acopereau numai până la mijloc. Când ea încercase, grijulie, să le înghesuie mai strâns în jurul lui, el le împinsese în jos până ajunseseră unde se aflau acum. Ceea ce ei îi convenea de fapt. Găsea imposibil de atrăgătoare priveliștea pieptului lui lat, cu părul negru și des, umerii lați și goi și brațele cu mușchi puternici.

– Așa am zis, nu?

Se uită la ea cu un zâmbet viclean

– Dar nu am zis şi că voi răspunde.

– O, tu!...

Nu era surprinsă de subterfugiul lui, dar oricum îl trase dojenitor de un smoc de pe pieptul lui păros.

– Au!

Îi desfăcu degetele şi-i luă mâna prizonieră, acoperind-o cu palma lui.

– Se pare că e iarăşi gata să iasă la iveală latura aia a ta nesuferită şi violentă despre care-ţi pomeneam.

– Singurele dăţi când am fost nesuferită şi violentă faţă de tine au fost cât se poate de binemeritate, spuse ea sever, apoi aruncă din nou o privire la mâinile lor unite.

Senzaţia pe care o avea atingându-i pieptul era pur şi simplu înnebunitoare, în ciuda neplăcerilor pe care i le provocaseră de curând alte părţi ale anatomiei lui. Pielea lui era atât de caldă şi muşchii de dedesubt erau atât de puternici... Îşi mişcă degetele, pipăind.

El trase adânc aer în piept şi-i dădu drumul mâinii ei ca să împingă pledurile şi mai jos, aşa că acum era doar cât e cât acoperit, respectând minima decenţă. Buricul, oasele şoldurilor, cicatricea adâncă din locul unde îl împuşcase ea, toate erau acum la vedere.

– Am crezut că ţi-e frig, spuse ea încruntându-se.

Un zâmbet abia, abia schiţat îi apăru pe buze.

– Nu-mi mai e.

– O! exclamă ea când îşi dădu seama ce voia el să spună.

– Da, *o!*

– Doar nu se poate să... adică doar nu *vrei* să faci aia din nou, nu-i aşa?

O urmă vagă de consternare i se citi în voce.

– Ba da, mi-a trecut prin cap, trebuie să recunosc.

– Ei bine, eu nu vreau.

Vorbele ei sunară cât se putea de ferm.

El râse.

– Gabriella, spuse el pe un ton uşor modificat. Îţi place să mă atingi, nu-i aşa?

Ea îi aruncă o căutătură piezişă. Cum tocmai în momentul acela ea-*i* mângâia uşor pieptul, nu avea nici un rost să nege asta.

– Eu... da... cred că da.

– Atunci de ce n-o faci?

Ea îl privi uimită.

– Ce vrei să spui?

– Mie îmi place când îmi mângâi pieptul în felul ăsta. Îmi place să-ţi simt mâinile pe mine. Ţi-aş putea arăta şi alte lucruri care-mi mai plac, dacă m-ai lăsa.

Privirea pe care i-o aruncă ea probabil că era încărcată de suspiciune, căci el zâmbi larg înspre ea.

– Te uiţi la mine ca şi cum eu aş fi păianjenul şi tu musca. Iubito, nu o să-ţi fac nimic din ce nu o să vrei tu să-ţi fac. Dacă nu-ţi place ceva, pur şi simplu spune, şi o să ne oprim imediat.

Acel „iubito" rostit ca o mângâiere o convinse. Asta, şi sclipirea din ochii lui.

– Ce vrei să fac?

Nu că ar fi contat prea mult, nu prea. Sau cel puţin atâta vreme cât tot ce voia el era ca ea să îl atingă.

– Asta.

Cu mâna lui pe mâna ei, îi ghidă degetele peste pieptul lui, peste fiecare sfârc plat de bărbat care, spre surprinderea ei, se întări sub atingerea ei, apoi în jos peste abdomenul lui. Degetele lui Gabby deveniră sensibile la atingerea lui. Pielea lui era moale şi caldă şi aspră din cauza părului, şi nu era deloc asemănătoare la pipăit cu pielea ei moale şi mătăsoasă. Era o plăcere să-l atingă, descoperi ea; ar fi ţinut-o aşa, atingându-l, tot restul nopţii, dacă ar fi fost după ea.

El îi dădu drumul mâinii când, din proprie iniţiativă, unul dintre degetele ei începu să-i exploreze buricul. Îşi aminti cum dorise să o facă înainte, fără să se afle un prosop între pielea lui şi a ei... Pătrunse şi ieşi, apoi îi mângâie abdomenul în jur. Abdomenul lui ferm, musculos, era atât de diferit de al ei...

– Nu te opri acolo, spuse el când ea făcu o pauză ca să contemple contrastul pe care îl făceau degetele ei albe şi subţiri cu pielea lui câteva nuanţe mai închisă, acoperită de păr aspru.

Tonul lui era acela de tachinare, dar dincolo de el se simțea o notă mult mai gravă. Uitându-se la el, incapabilă să-și ia ochii de la el, își dădu seama că el voia ca ea să coboare încă și mai tare. Când mâna lui i-o acoperi din nou pe a ei și începu să i-o călăuzească din nou în jos, ea nu îi opuse rezistență. El dădu din picioare, coborând pledurile până jos de tot dezvăluind vederii obiectul căutării.

Simți un fior de gheață pe șira spinării când se uită la el. Doamne, Dumnezeule, nu era de mirare că o duruse atât de tare când pătrunsese în ea. Ar fi trebuit să fie evident pentru oricine cât de cât cu capul pe umeri, că pur și simplu nu avea loc. Cu siguranță fusese făcut pentru o femeie mai mare decât era ea.

Când rosti cu voce tare ce gândea, el izbucni în hohote nestăpânite de râs.

–Asta aproape că vine ca o compensație pentru „binele" acela de mai devreme, cred.

Ea se încruntă la el, fără să înțeleagă.

–Cum?

–Nimic. Gabriella, mor aici. Atinge-mă. Te rog.

Nu putea deloc să reziste acelui „te rog". Lăsându-l să-i ghideze mâna, ajunse cu degetele strânse în jurul lui și abia, abia se abținu să nu se tragă înapoi. I se părea atât de... străin în mâna ei. Înainte, când el fusese bolnav iar ea își pusese mâna pe el, fusese mult mai mic, deși contactul fusese atât de scurt că abia, abia înregistrase detaliile. Acum era uriaș și gros și fierbinte, acoperit de o pieliță netedă, catifelată, ușor umedă. Îl strânse, numai așa, să vadă ce se întâmplă.

El își ținu respirația, atrăgându-i atenția spre chipul lui. Văzu cu fascinație că strânsese din fălci și îi apăruseră broboane de sudoare pe frunte. Avea buzele întredeschise și respira printre dinții încleștați iar ochii îi erau din nou două lame înguste care-i întâlniră privirea.

–Te doare? întrebă ea, pregătindu-se să-i dea drumul.

–Nu. Cuvintele îi ieșeau aproape cu forța printre dinți. O, nu. E... e atât de bine.

–Da?

Devenind interesată de ce se petrecea, se ridică în capul oaselor și strânse din nou. El scoase un sunet jos, gutural, un amestec între geamăt și muget.

–Ai putea și... să o faci în felul acesta.

Mâna lui se închise deasupra mâinii ei din nou, demonstrându-i fără cuvinte cum să îi provoace plăcere. Îngenunchind lângă el, repetă ce o învățase el până ce el o opri brusc, apucând-o de încheietura mâinii și trăgându-i mâna la o parte.

Ea îl privi întrebătoare.

–E de ajuns.

Respira cu greutate. Câteva minute rămase pur și simplu acolo, cu ochii închiși și mâna strângându-i-o pe a ei. În cele din urmă pleoapele i se ridicară și se uită la ea, zâmbindu-i ușor rușinat când privirile li se întâlniră.

Apoi se ridică și el în capul oaselor.

–Gabriella.

Era foarte aproape de ea. Ea se lăsase în spate, cu picioarele sub ea, și cu toate astea creștetul ei nu-i ajungea nici la bărbia lui.

–Hmm?

–Ai încredere în mine să-ți mai arăt ceva?

Deja ea era mai degrabă interesată decât emoționată.

–Ce?

El îi ținea în continuare încheietura cu o mână. O ridică pe cealaltă și o duse la ceafa ei. O clipă nu făcu altceva decât să mângâie carnea moale de acolo fără să zică nimic. Apoi își înclină capul și își puse gura peste gura ei.

Capitolul 37

Până ca Gabby să-și dea seama că erau din nou întinși pe pat, iar el reușise cumva să o dezbrace de cămașa lui de noapte și tocmai se așeza între coapsele ei, pregătindu-se pentru un nou asalt asupra persoanei ei, era atât de pierdută pe culmile pasiunii, că nu putu face nimic altceva decât să se agațe de el și să aștepte,

ca o martiră, durerea pe care abia acum şi-o amintea. El o ameţise cu sărutări, mai întâi pe gură şi apoi pe sâni şi pe burtă, şi chiar pe partea interioară, atât de moale, a coapselor ei. Apoi, spre surprinderea şi chiar şocul ei, îi sărutase chiar miezul feminităţii, făcând dragoste cu ea cu gura până ce ea începuse să tremure, să geamă, să se chircească de dorinţă.

Abia atunci, când ea nu se mai gândea la nimic din cauza plăcerii, el se mişcase, aşezându-se între coapsele ei. Şi totuşi, trupul ei cel prost şi uituc era fierbinte, şi ud, şi pregătit, arzând de focul pe care îl aprinsese el, dorind, aşteptând, tânjind... după el.

Era prea mare, îşi aminti înnebunită când el se împinse în ea. Făcu ochii mari, dar gura lui o invadase pe a ei şi, înainte să se tragă înapoi şi să-i poruncească să se oprească, el deja era înăuntrul ei, întinzând-o, umplând-o... dar fără nici un pic de durere.

În loc de asta, senzaţia fu... aproape minunată.

– E bine? întrebă el atunci, cu o voce groasă, când ridică gura de pe gura ei şi în sfârşit se uită în ochii ei.

– Da.

Probabil că i se strecurase o îndoială în voce, sau poate că ochii ei erau încă larg deschişi, căci, în ciuda pasiunii puternice care îi inundase chipul, el îi zâmbi uşor silit.

– Ai încredere în mine, spuse el, iar ea descoperi, cumva spre surprinderea ei, că avea.

Bărbăţia lui era uriaşă şi tare ca piatra în interiorul ei, dar nu o folosea, o ţinea doar adânc în ea, şi rezultatul era... uimitor. Încercă şi ea să-şi mişte şoldurile, aşa, ca să vadă ce se întâmplă, şi modul în care pântecul i se contractă în jurul lui o făcu să icnească. El zâmbi din nou, un zâmbet destul de diferit faţă de cel dinainte, apoi îşi înclină capul ca să-şi pună buzele pe locul acela foarte sensibil de sub urechea ei. Însă tot nu-şi mişcă partea de jos a corpului. Ea-şi legănă şoldurile în jurul lui din nou din cauză că nu se putea abţine şi fiori fierbinţi de plăcere i se răspândiră în abdomen şi în jos spre coapse. Când gemu şi tremură într-un răspuns delicios, el îi răspunse la rândul lui strecurându-şi mâinile sub coapsele ei şi ridicându-le până ce genunchii ei se îndoiră de-o parte şi de alta a lui.

– Încolăceşte-ţi picioarele în jurul mijlocului meu, îi spuse el la ureche.

Gabby îşi ţinu răsuflarea, dar făcu ce îi spusese el şi descoperi, când îşi punea picioarele în jurul lui, că tremura deja de anticipaţie. Atunci el începu să se mişte. La fiecare împingere, cât se putea de înceată, ea ţipă, arcuindu-şi spatele, agăţându-se de el.

– Doamne, ce bine e cu tine.

Vocea îi era guturală. Gabby abia auzi ce spusese. Inima îi bătea nebuneşte în urechi. Gemu, ţipă, se lăsă inundată de o mare de senzaţii cum nici nu-şi închipuise vreodată că există. Senzaţia de topire pe care o simţise mai devreme se transformase parcă într-un foc lichid şi acum îi curgea prin vene, ondulându-se de-a lungul fiecărei terminaţii nervoase, făcând-o să se simtă ca şi cum, în orice minut, trupul ei putea să izbucnească în flăcări. Când îi simţi reacţia, el începu să împingă mai tare, mai repede, pătrunzând-o, şi de data asta ei îi plăcu avântul lui năvalnic şi îi răspunse cu o nerăbdare din ce în ce mai avidă. În cele din urmă, mâna lui se strecură între trupurile lor, îi găsi centrul dorinţei şi o atinse acolo făcând-o să-şi piardă complet capul de plăcere.

– Nick, Nick, Nick, *Nick!* suspină ea în umărul lui, şi brusc lumea i se păru că explodează în mii şi mii de scântei.

Fiori de plăcere delicioasă îi zguduiră trupul răvăşit. Se agăţă de el, scuturându-se puternic în timp ce stele căzătoare de desfătare îi picurau prin vene.

Braţele lui se strânseră în jurul ei ca răspuns şi, tremurând la rândul lui, se înfipse mai adânc în ea, găsindu-şi propria eliberare.

Când Gabby pluti în cele din urmă înapoi spre realitate şi deschise ochii, descoperi că se afla întinsă pe spate, cu el proptit într-un cot lângă ea, urmărind-o cu un zâmbet leneş şi enervant de mulţumire jucăuşă în colţul gurii.

– Ce crezi? Am reuşit să îmbunătăţim acel „bine"?

Judecând după expresia de pe faţa lui, ştia răspunsul.

– Nu o să-ţi răspund la asta. Şi aşa eşti deja prea încrezut.

El râse, îşi plecă uşor capul şi o sărută.

– Îmi spui tu într-una din zilele astea, zise el vesel.

Apoi căscă de-i trosniră fălcile, o trase aproape de el şi adormi aproape instantaneu.

Înainte ca Gabby să aibă timp să se simtă ofensată, adormi şi ea în braţele lui.

Când se trezi, se afla în patul ei, iar Mary se mişca încet prin cameră făcând focul şi dereticând. Lumina rece a primelor ore ale dimineţii se furişa pe la marginile draperiilor.

Gabby se întinse lângă ea şi descoperi că era goală, evenimentele nopţii începând să i se deruleze din nou în minte. Se culcase cu Wickham... nu, cu Nick. Acum, Nick. Nick *al ei*. Îşi făcuse de cap în toată puterea cuvântului, îi dăduse unui pungaş infam, de al cărui nume nici măcar nu putea fi sigură, cel mai preţios dar al ei şi aruncase pe apa sâmbetei şi pe domnul Jamison şi siguranţa oferită de el, toate într-o glorioasă noapte de nebunie.

Şi ceea ce era cel mai minunat era că nu regreta asta absolut deloc.

Se întinse din nou şi brusc deveni conştientă de uşoara durere dintre coapse şi de sensibilitatea neobişnuită a sânilor ei. Amintindu-şi cauza cu absolută precizie, zâmbi visătoare în sus spre tavan.

Nick. I se dăruise lui Nick.

– Îmi pare rău, coniţă, nu am vrut să vă trezesc, spuse Mary spăsită, privind-o de unde se afla, măturând cenuşa din cămin.

– Nu-i nimic, Mary.

Zâmbind spre cameristă, Gabby simţi un fior brusc de teamă. Oare Wickham – nu, acum Nick, şi era bine ca acesta să fi fost numele lui real dacă pungaşul ţinea la siguranţa lui – lăsase în urmă vreo dovadă a prezenţei lui acolo, cum ar fi pantalonii sau vreo şosetă? Avu o viziune oribilă cu hainele lui împrăştiate peste tot, pe covor.

Nu se putea ridica să verifice. Trebuia să stea în pat, cu pledurile peste ea, trase până la gât, ca să nu descopere Mary că era goală. Să doarmă goală era destul de şocant şi numai ca fapt în sine, chiar şi fără să descopere cineva hainele unui gentleman

aruncate prin dormitorul său. Singurul lucru mai scandalos de atât ar fi fost ca gentlemanul însuşi să fie descoperit adormit în camera ei – sau ca ea să fie descoperită dormind în a lui.

Unde se aflase până cu vreo oră în urmă, ghici ea.

Îşi amintea vag cum Nick o dusese în braţe înapoi în patul ei. Slavă Domnului că se trezise din somnul adânc în care căzuse măcar pentru suficient timp încât să facă asta. Era destul de probabil ca el să-şi fi şi luat hainele din camera lui atunci, se gândi ea. Indiferent ce se putea spune despre el, era foarte departe de a fi un nerod.

Când se gândi la cum era el de fapt, şi-şi dădu seama că era îndrăgostită nebuneşte de el în ciuda tuturor acestor lucruri, simţi cum începe să-i crească în suflet un mugur de fericire necunoscută până acum.

– Poţi să te duci şi să-mi pregăteşti baia, Mary. Şi să-mi aduci sus micul dejun.

– E prea devreme să vă sculaţi, coniţă, spuse Mary neîncrezătoare. Abia a trecut de şapte jumătate. Sigur că pe de altă parte nu sunteţi singura care s-a sculat odată cu cocoşii în dimineaţa asta. Milord a plecat deja de o oră de-acasă.

Gabby fu puţin surprinsă la auzul acestor vorbe.

– Milord – adică, vrei să spui Lord Wickham? Avea să fie destul de greu să nu se încurce în numele lui – să-i zică Wickham în public şi Nick în particular; aproape că se încurcase deja. O, Doamne, situaţia deja se complica. A plecat de acasă?

– Da, coniţă. A ieşit acum o oră, şi servitorul lui, acel domn Barnet, a plecat cu el. Barnet a pus el însuşi şaua pe cal. Jem al dumneavoastră era foarte supărat din cauza asta, când a intrat în bucătărie în dimineaţa asta. A spus că domnul Barnet nu avea ce să caute la grajduri.

Gabby se uită uimită la Mary. Nick – şi Barnet – se duseseră undeva cu caii. Dacă ar fi vrut să iasă pur şi simplu la o plimbare de dimineaţă – o plimbare foarte de dimineaţă, şi asta după o noapte petrecută într-un mod foarte energic – nu l-ar fi luat şi pe Barnet. Sau l-ar fi luat?

Un gând odios îi răsări în minte. Oare voia – te rog, Doamne, să nu fie asta! – să se ducă să-l înfrunte pe Trent?

Chiar şi simplul gând o făcea să leşine.

– Aleargă jos şi adu-mi micul dejun, Mary. Vreau să mă scol.

El nu se întoarse în ziua aceea şi nici în acea noapte. Plângându-se de o durere severă de cap, îşi petrecu aproape întreaga zi în camera ei, stând ca pe ace, aşteptându-l să se întoarcă acasă. Dar el nu veni.

Domnul Jamison veni în vizită şi fu expediat de grabă, fără prea multe păreri de rău, spunându-i-se că Lady Gabriella se simţea prea rău ca să-l primească. Nu fusese singurul vizitator, potrivit lui Claire, care, împreună cu Beth, trecea pe la ea din când în când ca să vadă cum se simte. Aproape o duzină de gentlemeni veniră în vizită şi aproape la fel de multe doamne: un semn sigur al succesului de care se bucuraseră în înalta societate.

– Mâine trebuie să cobori şi să-l accepţi pe domnul Jamison, o informă mătuşa Augusta cu severitate, după ce urcase în camera ei cu scopul expres de a-i oferi o reţetă de *infuzie* despre care ştia din proprie experienţă că vindeca negreşit migrenele. Se mai vorbeşte încă despre comportamentul neobişnuit al lui Wickham faţă de tine, îmi pare rău să-ţi spun, deşi am reuşit să înăbuş în bună măsură cele mai multe bârfe. Bine. Maud Banning are o limbă foarte ascuţită şi mereu a avut, şi în plus nu vă place pe voi, şi mai ales pe Claire. Nu am nici o îndoială că ea este sursa tuturor acestor bârfe şi foarte puţini oameni i-au dat vreo atenţie – cu siguranţă nimeni cu ceva bun-simţ. Şi totuşi ar fi mult mai bine pentru tine să-l faci pe domnul Jamison să se angajeze oficial faţă de tine. Se pot întâmpla multe dacă nu ne grăbim, şi pentru o fată de vârsta ta nu se poate spune că se găsesc pe toate drumurile propuneri de căsătorie cât de cât convenabile.

Gabby se arătă de acord cu cele spuse şi, dacă îşi exprimă încuviinţarea fără prea multă vlagă, mătuşa Augusta puse faptul pe seama efectelor migrenei şi plecă.

Dar a doua zi dimineaţă, când Nick tot nu se înapoiase acasă, Gabby aproape îşi ieşise din minţi de frică. Nu pusese geană

pe geană toată noaptea, încordându-şi auzul pentru a nu rata venirea lui. Ba chiar şi intrase de două ori în dormitorul lui, doar să se asigure de acest lucru. Dar el nu se întorsese, şi gânduri oribile cu el rănit sau ucis de Trent începură să pună stăpânire pe mintea ei, făcând-o să se simtă îngrozitor.

Ce altceva ar fi putut să-l ţină departe de casă într-un asemenea moment? După noaptea pe care o petrecuseră, cu siguranţă, cu siguranţă nu avea cum să plece aşa, nu? Fără nici un cuvânt?

Prea îngrijorată să-i mai pese de altceva decât de Nick, trimise după Jem.

– Vreţi să mă duc să aflu dacă porcul ăla de duce este încă în oraş? întrebă Jem neîncrezător.

Ca şi Stivers, îl ştia pe Trent de mult timp şi nutrea cel mai mare dispreţ pentru el, deşi Gabby nu dezvăluise niciodată rolul jucat de Trent în evenimentele ce-i prilejuiseră beteşugul.

– Dacă nu vă supăraţi că întreb, de ce doriţi să ştiţi?

– Pentru că – pentru că Trent mi-a spus ceva care m-a insultat. Ei i-am spus lui Wickham, iar el a zis că o să-l omoare pentru mine. Şi a plecat foarte devreme ieri-dimineaţă şi încă nu s-a întors acasă.

– Mi se pare, domnişoară Gabby, că prea îi spuneţi *impostorului* ăluia prea multe probleme personale, spuse Jem cu severitate.

– Jem, te rog, fă ce îţi spun.

Ceva din amărăciunea lui Gabby i se citea în voce, căci expresia de pe faţa lui Jem se schimbă într-una de preocupare.

– V-a vrăjit şi pe dumneavoastră cu vorbele lui meşteşugite, nu? Aveţi grijă cu el, domnişoară Gabby. E o pacoste, cum vă văd şi cum mă vedeţi.

– Jem...

– O să mă duc dacă vreţ' să mă duc. Da' vă spun de-a dreptu' ce cred, nu prea sunt şanse să i se fi întâmplat ceva. Mai sigur a dat peste o şmecherie şi mai convenabilă pentru el şi s-a cărat.

Când Jem se întoarse aducând vestea că Trent era încă în oraş, văzându-şi de treburile sale, şi că, după ce servitorul ei cercetase grajdurile şi iscodise slugile, nu descoperise vreo urmă a trecerii lui Wickham sau Barnet pe-acolo, Gabby simţi că-i vine rău.

Posibilitățile asociate cu dispariția lui Wickham erau nenumărate și nici una dintre ele nu suna prea bine.

Pretextând că e istovită după migrena de ziua trecută, Gabby refuză plimbările propuse de Claire și de Beth și urcă în camera ei imediat după prânz. Era nedemn din partea ei să se coboare atât de tare, știa, dar poate că, dacă se uita prin lucrurile lui Wickham... sau Nick – sau cum naiba îl chema –, poate reușea să găsească un indiciu în legătură cu plecarea lui atât de precipitată.

Fără nici un cuvânt.

Asta era partea care o deranja pe ea cel mai mult, de fapt. După noaptea pe care o petrecuseră, după tot ce însemnaseră unul pentru celălalt în noaptea aceea, cu siguranță, cu absolută siguranță, nu ar fi avut cum să o părăsească pentru atâta timp, *fără nici un cuvânt*.

Intră în camera lui prin ușa de legătură, simțindu-se ca un hoț în noapte. În momentul acela al zilei, cel mai probabil servitorii erau ocupați cu diverse treburi prin alte părți ale casei, dar nu i-ar fi plăcut deloc să fie descoperită umblând prin lucrurile lui Wickham. Ar fi părut cât se putea de ciudat...

În mod bizar, avu senzația că se simte bine în apartamentul lui. În garderobă, câteva fire de păr negru rămăseseră în peria lui. Cizmele lui cu ciucuri, lustruite, fuseseră așezate într-un colț. Mai multe plastroane curate erau atârnate pe marginea unui scaun. Deschise sertarele, simțindu-se din ce în ce mai vinovată în timp ce cotrobăia prin ele, dar nu găsi nimic în afară de butoni de cămașă și bijuteriile și accesoriile obișnuite pe care se presupunea că le posedă orice gentleman la modă. În dormitorul lui erau și mai puține lucruri care aminteau de el: un binoclu pliabil pe polița căminului, o cutie de trabucuri și o sticlă cu brandy pe măsuța de lângă foc, o carte de istorie militară pe măsuța de lângă pat.

Nimic care să-i spună cine sau ce era el cu adevărat; nimic care să-i spună unde era el.

Simțindu-se mai vinovată ca oricând, trase să deschidă singurul sertar pe care îl avea noptiera de lângă pat.

Primul lucru pe care îl observă fu mirosul. Un miros amețitor, dulce, înecăcios, ca al trandafirilor trecuți. Încrețindu-și nasul

din cauza lui, ea aproape că zâmbi. Un astfel de parfum era puțin probabil că i-ar fi fost pe plac lui Nick, deși, se gândi ea încruntându-se, părea într-adevăr vag familiar. Apoi ochii îi căzură pe colecția de răvașe cu sigiliul rupt, frumos împăturite, și știu.

Parfumul venea de la acele *billet doux* trimise de Lady Ware.

Capitolul 38

Să citească scrisorile altcuiva era un gest cât se poate de reprobabil. Gabby era conștientă de asta, știa că trebuie să închidă sertarul și să iasă din cameră. Să facă asta însă, era complet peste puterile ei. Ridică unul dintre răvașele parfumate și începu să citească.

În afara unor cuvinte de dragoste absolut dezgustătoare prin caracterul lor lingușitor, conțineau descrieri erotice ale lucrurilor pe care *mon cher Wickham* i le făcuse lui Lady Ware sau ale lucrurilor pe care voia să i le facă el.

Când termină de citit – erau poate șase scrisorele cu totul –, Gabby se simțea ca și cum ar fi primit o lovitură de moarte. Aproape că simțea sângele scurgându-i-se din față; i se făcuse rău de la stomac și avea senzația că o să vomite acolo. Unele dintre actele descrise în acele misive fuseseră trăite și de ea. *Mon cher Wickham* i le prezentase și ei.

– Milady!

Vocea lui Mary din camera de alături o făcu să ridice capul. Punând jos scrisoarea pe care tocmai o terminase, închise sertarul și păși hotărâtă spre apartamentul ei. Nu-și mai făcea griji că va fi prinsă în camerele lui Wickham. Nu-și mai făcea griji despre nimic în cea ce-l privea pe Wickham. Aproape că putea auzi tonul de avertisment cu care rostise el cuvântul „mâine", în noaptea aceea de neuitat când ea permisese să fie sedusă de unul care era, după cum spunea Jem, un adevărat diavol. Nu putea spune că el nu o avertizase, în felul lui, că avea să vină și ziua de mâine.

Și venise.

Teama pe care o simțise pentru el părea acum o prostie. Mai rău, părea pur și simplu patetică, precum sentimentele unei fete bătrâne nebune de amor care se agață de cineva. Sigur că nu se gândise să-i lase vorbă când își luase tălpășița cu Barnet, din cine știe ce motiv. Ce făcuseră ei împreună poate că însemnase soarele și luna și toate stelele pentru ea. Dar pentru el nu fusese decât un mic exercițiu plăcut în compania unei femei, genul de lucruri pe care le făcea în mod evident cu alte și alte femei, probabil în fiecare noapte. Ea nu fusese specială – faptul că știa acest lucru îi sfâșia pur și simplu inima.

– O, coniță, aici sunteți!

Gabby intrase direct pe ușa ce dădea în dormitorul ei fără ca măcar să-și dea seama. Mary era acolo, mai întâi zâmbind către ea și apoi încruntându-se.

– V-a revenit durerea de cap, doamnă? întrebă ea, plină de compasiune. Sunteți așa de palidă.

– Mă căutai pentru ceva anume, Mary? întrebă Gabby, minunându-se și ea de cât de calmă și firească îi suna vocea.

În interiorul ei se simțea rănită, ba nu, devastată. Dar cel mai bun lucru pe care îl obținuse trăind cu un tată ca acela pe care fusese nevoită să-l suporte aproape toată viața era că învățase cum să nu lase niciodată să se vadă că suferea.

– Domnul Jamison e aici, milady, și Lady Salcombe. M-au rugat să vin sus să vă spun. Să le zic că nu vă simțiți bine, milady?

Gabby trase adânc aer în piept. Dacă domnul Jamison se afla aici, asta nu putea însemna decât un singur lucru: că voia să îi ceară mâna în mod oficial.

Ar fi fost o mare prostie să îl refuze. Nu putea decât să-i mulțumească Domnului că își venise în fire la timp.

– Nu, Mary, o să vin. Lasă-mă doar să mă spăl pe mâini și să-mi aranjez părul.

Gabby se spălă pe mâini, iar Mary îi prinse părul în coc. Apoi Gabby coborî în salon. Cu fiecare pas pe care îl făcea își dădea seama că nu poate scăpa de parfumul îngrozitor de trandafiri trecuți. Indiferent cât se frecase pe mâini, nu-și putuse șterge parfumul lui Lady Ware de pe piele.

*

În noaptea următoare avu loc balul de debut al lui Claire. În ciuda pregătirilor frenetice care avuseseră loc peste tot în jurul ei, sub îndrumările mătușii Augusta, Gabby aproape că uitase de el. Dacă nu ar fi fost Claire să o ducă pe sus în garderobă și Mary s-o vâre aproape cu forța în cadă, să o îmbrace și să-i coafeze părul, ar fi susținut că este bolnavă și ar fi rămas în apartamentele ei. De data aceasta, nu ar fi fost prea departe de adevăr să pretindă că nu se simțea bine. Nu reușise să mănânce mai mult de o înghițitură sau două în ultimele trei zile și nu putuse să doarmă deloc.

Wickham tot nu venise acasă. Lipsea fără să trimită vorbă de aproape trei zile întregi.

– O să-l *omor* pe băiatul acela, șuieră mătușa Augusta în urechea lui Gabby luând-o de braț pe întârziată și împingând-o spre locul pe care trebuia să-l ocupe în șirul de întâmpinare.

Femeia vârstnică era splendidă în rochia ei de satin violet, cu un magnific colier cu diamante și trei pene de struț împodobindu-i părul argintiu. Învești mântată într-o rochie de bal anostă din dantelă grea aurie peste o jupă din satin auriu, Gabby știa că între mătușa sa cea impunătoare și sora sa cea frumoasă, era total pusă în umbră, lucru de care de fapt era cât se putea de mulțumită.

– E *gazda*. Ce va crede lumea dacă nu e aici?

Ochii îi trecură peste Gabby și Claire, care stătea lângă sora ei arătând ca o prințesă din povești, îmbrăcată așa cum era într-o rochie albă ca neaua cu steluțe și un șirag simplu de perle la gât.

– Arătați amândouă exact așa cum trebuie. Gabriella, ciupește-te puțin de obraji. Ești mult, mult prea palidă.

Atunci primii oaspeți începură să-și facă apariția în capul scărilor.

Balul se dovedi un mare succes. Pe măsură ce seara înainta, o senzație palpabilă de încântare părea că plutește în aer. Participa toată lumea bună a Londrei, doamnele – în cele mai extravagante rochii de bal și împodobite cu cele mai frumoase bijuterii pe care le aveau –, iar domnii – foarte eleganți în cele mai bune costume de seară. Mătușa Augusta auzi mai mulți oaspeți

descriindu-l ca fiind o „adevărată bombă" şi ştiind că acesta era calificativul suprem în descrierea unui bal, era aproape ameţită de succes. Absenţa lui Wickham, deşi supărătoare încă, aşa cum îi strecură în grabă lui Gabby când o prinse ocazional deoparte, nu produsese prea multă vâlvă, căci avusese buna idee să o pună pe seama decesului unei rude îndepărtate din partea mamei lui. Iar comportamentul cam bizar şi nepotrivit al lui Gabby însăşi cu fratele ei părea să fi fost dat uitării.

– Deşi o să trebuiască să-mi explici la un moment dat cum e posibil ca Wickham să plece aşa fără nici un *cuvânt*, spuse mătuşa Augusta, evident supărată, când domnul Jamison se duse îndatoritor să-i aducă un pahar cu punch. Bine, ar fi minunat dacă am putea să-ţi anunţăm logodna la propriul nostru bal, dar fără Wickham de faţă presupun că nu o putem face, cred. Va trebui să aşteptăm până se întoarce.

„Dacă se întoarce", se gândi Gabby, simţind iar junghiul tare şi rece ca gheaţa care i se pusese în piept, îi strânsese stomacul şi nu o părăsise de când citise misivele lui Lady Ware. Deşi ştiuse întotdeauna că era un ticălos afemeiat – printre alte lucruri, probabil mult mai rele – îşi închipuise ca o idioată că relaţia lor evoluase în ceva aparte. Cum fusese atât de nesăbuită încât să se îndrăgostească de el? Pur şi simplu, nu putea să-şi smulgă din inimă sentimentele pe care le avea pentru el ca pe o ţepuşă din deget. Erau acolo şi acolo aveau să rămână, se temea ea, pentru un timp destul de îndelungat. Diferenţa era că acum nu mai era atât de oarbă în ceea ce-l privea, vedea bine ce era el: un pungaş fermecător, nimic mai mult, nimic mai puţin.

Iar ea avea o viaţă pe care trebuia să şi-o trăiască şi nişte surori cărora trebuia să le asigure viitorul.

Domnul Jamison avea să fie un soţ bun şi de nădejde pentru ea. Mai bun decât merita.

Îi acceptase cu o zi în urmă cererea în căsătorie, ştiind foarte bine că se ducea la el pângărită. Dar intenţiona să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să fie soţia pe care o dorea el.

Măcar atât putea face după ce, acceptându-i propunerea fără a-i dezvălui starea ei, se transformase într-o mare mincinoasă.

– Presupun că aceştia sunt ultimii sosiţi. După ce îi întâmpinăm, putem merge să ne alăturăm oaspeţilor noştri, spuse mătuşa Augusta, observând că rândul ce se formase pe scări se rărise din ce în ce mai tare.

În holul de dedesubt, servitorii în livrea mişunau încoace şi încolo, punând deoparte ultimele mantii şi alte haine de exterior. Uşa de la intrare fu închisă, estompând zgomotul trăsurilor care se îndepărtau.

Gabby îi salută pe ultimii veniţi şi apoi, luând braţul oferit de domnul Jamison, se întoarse spre sala de bal. Claire, care fusese lăsată să plece de lângă ele mai devreme, traversa în paşi de dans camera împreună cu alte perechi, pe acordurile unui cadril vesel. Partenerul ei era marchizul de Tyndale, care părea absolut vrăjit de Claire, căci nu-şi lua ochii nici o clipă de la ea. Alţi oaspeţi erau înşiruiţi pe marginea ringului de dans. Câteva debutante nefericite, care nu fuseseră încă invitate la dans stăteau aşezate de-a lungul unui perete, cu rochiile lor albe uşor de detectat printre însoţitoarele lor îmbrăcate în veşminte mult mai colorate. Desdemona se afla printre ele, iar lângă ea se afla Lady Maud cu un zâmbet pe faţă care părea sculptat în piatră, în timp ce discuta cu doamna aflată de cealaltă parte a ei. Fiindu-i milă de verişoara sa, Gabby îşi promise în gând să-i trimită un gentleman eligibil cât de repede găsea unul, apoi îşi îndreptă atenţia în altă parte.

Încăperea era lungă şi îngustă şi deja începea să fie prea cald, deşi era încă destul de devreme. Ferestrele înalte care dădeau înspre grădină erau toate deschise şi perdelele fine fluturau în briza nopţii. Zeci de lumânări erau aprinse, aşezate în sfeşnice aurii. Alte lumânări îşi aruncau lumina din candelabrele de cristal de deasupra capetelor lor. Flori şi verdeaţă decorau fiecare colţ, iar oglinzile de pe pereţi reflectau totul. Orchestra, angajată pentru această seară, cânta foarte frumos, şi atmosfera era plină de muzica antrenantă şi de sunetul râsetelor şi al discuţiilor care se purtau peste tot.

Gabby merse încoace şi încolo la braţul domnului Jamison şi le fu prezentată surorii lui şi câtorva dintre cei mai buni prieteni ai lui. Schimbă câteva vorbe cu prietenele ei şi, fără să dea impresia

că așa era, își dădu perfect seama de valul din ce în ce mai mare de comentarii care o legau de domnul Jamison, doar unul dintre afluenții râului imens de bârfe care era esența vieții în înalta societate. Singurul moment dezagreabil al unei seri care, altfel, fusese cât de cât plăcută, veni atunci când orchestra începu primul vals.

Imaginea ei valsând cu Nick îi apăru brusc în fața ochilor.

– Vrei să...?

Domnul Jamison se oferi galant indicând ringul de dans.

Gabby îi zâmbi. Era un om blând și bun și nu era deloc vina lui că ea se îndrăgostise până peste cap de un ticălos chipeș, în loc să aprecieze norocul pe care îl avusese când reușise să atragă un bărbat ca el.

– Eu nu prea dansez, spuse ea zâmbind.

El păru ușurat și o conduse, în schimb, spre sufragerie.

Capitolul 39

După trei zile petrecute mai mult în șa, Nick era mort de oboseală. Călărind la trap lângă el, Barnet arăta la fel de îngrijorat pe cât se simțea și el. Ajungând la grajduri prin aleea îngustă care trecea prin spatele șirului de case arătoase, amândoi auziră muzica în același timp și se uitară unul la celălalt.

– Drace, am uitat de blestematul de bal al lui Claire!

– Aș spune că v-ați ales cu o săpuneală zdravănă, în cazul acesta, dom' căpitan. Barnet părea enervant de vesel la acest gând. Don'șoara Gabby o să-ți ceară capul pe tavă. Și Lady Salcombe. Cucoana bătrână a pregătit totul cu mai multă grijă decât și-a plănuit Napoleon campaniile. O să te facă arșice.

– Tu de partea cui ești, Barnet? întrebă Nick cu acreală.

Starea de spirit nu se îmbunătăți absolut deloc când primi un rânjet drept răspuns.

Și ca să pună capac, valetul care ieși de la grajduri câteva momente mai târziu, ca să le ia caii, era Jem. Se încruntă când îi recunoscu.

– Deci v-aț' întors...? spuse el cu o evidentă lipsă de respect când Nick se aruncă jos din șa și îi dădu frâiele.

Barnet făcu și el același lucru și fu răsplătit cu un mormăit supărat.

– Ce fac doamnele? întrebă Nick, atât pentru că voia într-adevăr să afle răapunsul, cât și pentru că ajunsese la concluzia supărătoare că trebuia să-l tolereze pe neghiobul ăsta bătrân de dragul Gabriellei.

– Cât se poate de bine, spuse Jem pe un ton sumbru, care nu se potrivea absolut deloc cu cuvintele lui.

Dădu să plece cu caii, apoi însă se întoarse și-l privi crunt pe Barnet.

– Poț' să-ț' duci și singur calul.

Îi aruncă lui Barnet frâiele înapoi.

– Nu-s valetu' tău. Își încleștă fălcile și aruncă o privire piezișă și spre Nick. Nici al tău nu-s, dacă mă gândesc bine. Că tu nu ești *el*.

– Boșorog afurisit, spuse Barnet când Jem se îndepărtă în sfârșit, ducând de dârlogi calul lui Nick. Într-una din zilele astea o să-i trag una, dom' căpitan, că nu mai pot să mă abțiu deloc.

– Ei bine, nu poți să faci asta, i-o reteză Nick scurt. Nu i-ar plăcea domnișoarei Gabby.

Barnet scoase un mormăit nemulțumit și o luă înspre grajduri, trăgându-și calul după el.

Rămas singur în întuneric, Nick trecu repede prin grădina din spate. Se ținu cât mai departe, la umbra arbuștilor, călcând pe iarbă în loc să urmeze una dintre potecile unduitoare de cărămizi, încercând să nu intre în peticele de lumină ce se revărsau de la ferestrele sălii de bal, alături de muzică, râsete și discuții însuflețite. Dacă putea, ar fi vrut să ajungă în camerele lui fără să fie văzut. Nu făcuse baie de când plecase și chiar și pentru nasul lui mirosea cam la fel de îmbietor ca un gunoi vechi de trei zile. Nici nu se bărbierise, nici nu-și schimbase hainele. Era de părere

că în momentul acela ar fi fost greu de găsit cineva care să arate mai puțin ca un conte decât el.

Dar – era aproape sigur – găsise ceea ce căuta. Intenționase să lipsească numai o jumătate de zi, poate, dar se luase cu treaba și curând se trezise că descoperise soluția întregii ghicitori, așa că jumătatea de zi se transformase în trei zile pline.

Acum tot ce voia să facă era să o vadă pe Gabriella.

Indiferent cum avea să încheie toată povestea asta, un lucru era cât se poate de clar: acum ea era a lui. Prin faptul că îi răpise fecioria, își luase un angajament, deși circumstanțele în care trebuia să onoreze acest angajament aveau să fie complicate. Trebuiau doar să se ocupe de detalii când venea momentul.

Zâmbi vag intrând pe ușa din spate și luând-o în sus pe scara servitorilor, urcând câte două trepte de-o dată. Întrebarea era doar cât de tare îi simțise ea lipsa.

Dacă avea noroc, și întotdeauna avusese noroc, răspunsul, pe care spera el că va avea prilejul să i-l demonstreze în viitorul cât mai apropiat, era că-i simțise lipsa *foarte tare*.

– Marcus! Marcus!

Ridică ochii, surpins. Beth, înveșmântată într-o rochie albă imaculată, stătea așezată pe palier, chiar deasupra lui, cu picioarele încălțate în pantofi negri odihnindu-se pe treapta de dedesubt. Inițial nu-i trecu prin cap ce putea face ea cocoțată acolo. Apoi îi văzu farfuria din poală și zâmbi înțelegând brusc: în mod evident făcuse un raid prin sufragerie.

– Unde *ai fost*?

Se ridică în picioare zâmbind spre el și coborî ca să-i dea o îmbrățișare rapidă cu un singur braț. O strânse și el în brațe, descoperind că era la fel de bucuros să o vadă ca și când ar fi fost într-adevăr sora lui mai mică, iar când îi dădu drumul o ciupi de bărbie.

– Vezi că ratezi balul lui Claire. Mătușa Augusta e *lividă* de furie, iar Gabby e și ea supărată – sau cel puțin așa cred *eu*, că e supărată. *Ea* pretinde că s-a simțit rău.

Beth își încreți nasul dintr-odată, mijind ochii spre el, suspicioasă.

– Ce e cu mirosul acesta?

Trebui să zâmbească drept răspuns, deși era mai degrabă interesat – sau chiar mai mult decât interesat – de ce spusese ea mai devreme.

– Cred că e de la mine. Nu contează. Ai spus că Gabriella a fost bolnavă?

– Asta spune ea. Beth se uită la el serioasă. Dar eu cred că este supărată fiindcă a fost de acord să se căsătorească cu domnul Jamison. Nu-l place aproape deloc, știi.

– *Poftim?* făcu el ochii mari, arătând de parcă fusese lovit cu leuca.

Ea dădu din cap cu putere.

– Nu știai? Gabby a spus că nu are nevoie de permisiunea ta când am întrebat-o, dar am crezut că știai.

– Știam că Jamison avea să-i facă Gabriellei o propunere, spuse el cu grijă, încercând să se concentreze asupra faptului că, în ceea ce o privea pe Beth, discuția o avea în vedere pe sora lor. Era atât de obosit, încât îi era greu și să gândească limpede, darămite să nu încurce toate amănuntele din plasa de minciuni pe care o țesuse cu grijă.

– Din câte înțelesesem eu, plănuia să refuze.

Beth clătină din cap.

– A acceptat.

– Ești sigură?

Beth dădu din cap.

– Când?

– A venit și a cerut-o ieri. Iar ea a acceptat. Mătușa Augusta a vrut să facă anunțul la balul din seara asta, dar a spus că nu o poate face dacă nu ajungi tu acasă.

Vocea i se stinse și se uită la el, încruntându-se a mirare.

– Dar acum ești acasă, nu? Dacă mergi să te schimbi și cobori, mai poți încă să faci anunțul.

– Pot pe dracu', spuse el fără să se gândească.

Beth păru să nu observe nimic în neregulă la replica lui.

– Așa cred și eu. Sunt absolut sigură că Gabby nu vrea să se mărite cu el. Poate o oprești *tu*. Pe mine nu mă ascultă.

– O să fac tot ce pot. O luă din nou în sus pe scări, trăgând-o pe Beth de unul dintre cârlionții ei roșcați în timp ce trecea pe lângă ea. Mulțumesc că m-ai avertizat.

– Mă bucur că ești acasă, strigă ea când el ajunse la palierul respectiv și o luă în josul holului spre camerele lui.

Când Barnet apăru peste cincisprezece minute, deja ieșise din baia pe care îl pusese pe unul dintre valeții lui să o pregătească, îmbrăcat în pantaloni negri de seară, cu șosete albe de mătase în picioare și pe jumătate bărbierit.

– Halal valet îmi mai ești, comentă el acid, bărbierindu-se mai departe.

– Nu e nevoie să mă ocărâț' *pe mine*, dom' căpitan. Nu-s io de vină dacă domnișoara Gabby și-a găsit alt drăguț cât am fost noi plecați.

Barnet căută în dulap după haina stăpânului, o scutură și o atârnă pe spătarul unui scaun.

– Deci ai auzit și tu?

Niciodată nu putuse să țină un secret față de Barnet și, în majoritatea timpului, nici nu se deranjase să încerce.

– Așa se vorbește la grajduri. Și la bucătărie. Se spune că abia așteaptă să se mărite, cât se poate de repede.

Lama alunecă și Nick scoase o înjurătură când un strop strălucitor de sânge îi apăru pe obraz. Barnet scoase un sunet înfundat care ar fi putut să însemne fie că-și dregea vocea, fie că râdea în barbă. Nick îi aruncă o privire piezișă.

– Oricum, se pare că se întoarce roata, nu? De obicei femeile se iau la bătaie ca să ajungă la tine.

Nick își șterse și ultima rămășiță de săpun de pe față și aruncă prosopul deoparte.

– Vezi-ți de treaba ta, bine? Și dă-mi cămașa.

Când în sfârșit fu îmbrăcat, coborî scările cu repeziciune, dar fără să uite de alura de distincție atât de potrivită unui conte. Aproape că ajunsese jos, gonindu-l cu un gest pe Stivers care îi ieșea în întâmpinare să îl salute, când ceva, un sunet, o mișcare, îl făcu să arunce o privire într-o parte.

Acolo, în salonaș, se afla Gabriella. Era cu Jamison. Din câte putea să vadă, cei doi erau singuri, iar prostul acela grăsan o ținea strâns în brațe.

Sărutând-o.

O clipă, Nick rămase țintuit locului. Furia, sentimentul de posesivitate și un val de senzații primitive pe care le recunoscu drept gelozie pură îl inundară, luptându-se pentru supremație în pieptul lui. În cele din urmă, acestea își unira forțele. Își încleștă maxilarul. Ochii îi sclipiră amenințător. Și o porni cu o atitudine agresivă atent controlată spre cei doi.

Capitolul 40

– Ce dracu' este asta?

Așa află Gabby că se întorsese acasă. Capul i se întoarse atât de rapid spre el, că simți o durere în ceafă. Pentru o clipă, îi fu de ajuns să știe că pur și simplu era teafăr. Ochii ei îl sorbiră cu nesaț: era impecabil înveșmântat în haine negre de seară care se mulau pe umerii lați și pe picioarele lui lungi și puternice. Părul lui negru era periat pe spate, lăsându-i descoperită fața frumoasă, care acum părea foarte serioasă, chiar mânioasă. Ochii lui – da, cu siguranță era furios, erau de un albastru-închis spre negru, asemenea cerului pe furtună. Sclipeau periculos înspre ea.

Primul ei gând, absolut nerod, fu că nimeni, dar absolut nimeni, nu arăta ca Nick.

Al doilea fu: „Mi-ar plăcea să-i rup gâtul".

Domnul Jamison, în mod clar înfricoșat de apariția amenințătoare a bărbatului care se uita atât de urât la ei, își trase brațele de pe mijlocul ei cu o asemenea viteză că o făcu să se clatine. Trebui să se sprijine de un scaun din apropiere ca să nu-și piardă echilibrul. În mod ciudat, îl învinui tot pe Nick și pentru asta, uitându-se și ea la fel de urât la el.

– Domnule... milord... logodnica mea... viitoarea soție... ăăă...

Domnul Jamison, roşu ca focul, se bâlbâia mai degrabă ca un şcolar decât ca un moşier prosper de cincizeci de ani, cum era de fapt.

– Gabriella, spuse Nick, ignorându-l pe domnul Jamison şi adresându-i-se pe un ton de maximă indignare, îl *sărutai* pe el?

Gabby zâmbi. Îşi ridică bărbia şi, când vorbi, vocea îi răsună limpede şi rece:

– Da, spuse ea, cu siguranţă asta făceam.

Pentru un moment, se măsurară din priviri, într-o tăcere furioasă.

– Nu se întâmplă nimic necuviincios aici, domnule. Sora dumneavoastră a acceptat propunerea mea. Ăă, o să se mărite cu mine. Nu aveţi de ce să fiţi supărat, milord, deşi vă înţeleg şi respect cu siguranţă dorinţa de a vă proteja sora...

– Domnule Jamison, spuse Gabby cu o voce mieroasă. Poate că ar trebui să ne întoarcem în sala de bal.

– Ăă, da, desigur. Dacă doreşti.

Îi întinse braţul, iar Gabby îşi trecu mâna peste el. Aruncându-i doar o privire trecătoare şi plină de dispreţ lui Nick, se pregăti să treacă pe lângă el.

– Gabriella.

O opri tocmai când încerca să facă asta pur şi simplu întinzând mâna şi apucându-o de braţ. Ea se uită în jos la locul unde degetele lui lungi şi maronii îi apucaseră braţul subţire şi alb chiar deasupra cotului, apoi ridică ochii ca să-i întâlnească pe ai lui. Ochii îi scoteau flăcări.

– Aş vrea să vorbesc ceva cu tine, te rog.

– Nu, spuse ea sfidător şi-şi eliberă braţul.

Cealaltă mână îi era în continuare petrecută pe după braţul domnului Jamison şi practic se năpusti afară din cameră. Aproape că putea să simtă respiraţia fierbinte a lui Nick în ceafă în timp ce acesta îi urma îndeaproape.

– Lady Gabriella, încercă domnul Jamison să spună ceva, părând la fel de nefericit precum îi suna vocea. Fratele dumitale... poate că ar trebui să... nu aş dori să avem relaţii proaste în familie... la urma urmei el este tutorele...

– *Nu* este tutorele meu, spuse Gabby printre dinţi. Apoi îşi luă seama şi adăugă: Eu sunt majoră.

– Şi totuşi...

Ajunseră în sala de bal, iar Gabby îşi lipi un zâmbet pe faţă. În spatele ei, Nick fu oprit în secunda în care păşi peste prag şi înghiţit în mijlocul unui grup de oameni. Aruncând o privire înapoi în timp ce îl grăbea pe domnul Jamison să traverseze de partea cealaltă a încăperii, văzu că dădea mâna cu Lord Denby, în timp ce domnul Pool şi Sir Barty Crane îşi aşteptau rândul să fie băgaţi în seamă. Lady Alicia Monteigne se apropia de el dinspre stânga, cu doamna Armitage pe urmele ei, iar mătuşa Augusta, care în mod evident îl văzuse din locul unde se afla discutând cu o cunoştinţă, se îndrepta hotărâtă spre el, ca un vapor cu vântul dinspre pupa.

– Ha! exclamă Gabby cu satisfacţie, întorcându-l pe domnul Jamison înspre locul unde Desdemona stătea încă un dans alături de însoţitoare.

Nick avea să vină după ea cât de curând, ştia bine asta, şi voia să aibă o armă la îndemână.

– După părerea mea, ai fost cam dură cu Lord Wickham, trebuie să recunosc. Am crezut că ţii la el, ca să fiu sincer. Cu siguranţă părea că... Vocea domnului Jamison se stinse, apoi reluă: Dar fără îndoială s-a întâmplat ceva care a intervenit între voi. Dacă e aşa, îmi pare foarte rău. Crezi că vei putea să găseşti o cale de reconciliere? Speram că poate va fi convins să ne anunţe în seara asta logodna. Cu cât se va face mai repede anunţul oficial, cu atât mai repede putem face şi nunta, ştii bine asta.

Această slabă încercare de a face o glumă nici măcar nu fu băgată în seamă. Tocmai când încerca să se aşeze, Claire o trase pe Gabby deoparte.

– S-a întors Marcus, spuse Claire încântată, după ce venise în fugă de pe ring, într-o pauză dintre două dansuri.

Partenerul ei, tânărul domn Newbury, o urma părând absolut vrăjit, aşa cum păreau toţi bărbaţii în jurul lui Claire.

– Ai vorbit cu el? Ţi-a spus unde a fost?

Înainte ca Gabby să poată răspunde, sora ei deja îi făcea cu mâna „fratelui". Urmărindu-l cum îi face şi el semn înapoi şi apoi se scuză faţă de mulţimea din jur, îndreptându-se spre ele, Gabby se trezi, într-una dintre puţinele ocazii din viaţa ei, furioasă pe Claire.

– Ne bucurăm atât tare să te vedem, ciripi Claire când Nick ajunse lângă ele.

Zâmbind, se ridică pe vârfuri ca să-l pupe pe obraz, iar el îi luă mâna şi o învârti într-o piruetă ca să-i admire rochia.

– Răpitoare ca întotdeauna, spuse el zâmbind.

– Mulţumesc, râse Claire spre el când acesta îi dădu drumul la mână.

Gabby se trezi că îi privea cu invidie, şi din nou îşi lipi un zâmbet pe faţă.

– Ne-am făcut griji pentru tine, mai ales Gabby. Nu ar trebui să pleci aşa, fără să ne anunţi.

El aruncă o privire piezişă spre Gabby.

– Sigur că nu.

Orchestra dădu tonul unei noi melodii.

Claire spuse:

– O, Doamne, unde este domnul Newbury? Este dansul lui. Ah, aici sunteţi, domnule Newbury. Vorbim mai încolo, Marcus, Gabby, domnule Jamison.

Apoi o luă înapoi spre ringul de dans.

– Dansezi, Gabriella?

Nick se aşeză chiar în faţa ei, încruntându-se în jos spre ea.

– Eu nu dansez, spuse ea răstit.

Trebui să îl măsoare cât era de lung ca să ajungă la ochii lui şi nu-i făcu deloc plăcere. Simţea că faptul că era atât de înalt îi conferea un avantaj nemeritat.

El părea nerăbdător.

– Sigur că dansezi.

Alături de ea, domnul Jamison, care părea destul de uimit judecând după ochii mari pe care îi făcuse uitându-se când la unul, când la celălalt, clătină din cap.

– Nu, chiar nu dansează. Eu o întreb tot timpul şi ea îmi spune exact acelaşi lucru: eu nu dansez.

Nick îşi miji ochii către el.

– Chiar vrei să dansezi? îl întrebă Gabby înainte ca el să aibă timp să-l anihileze pe domnul Jamison cu câteva vorbe bine alese.

– Da, vreau.

Ea zâmbi şi se întoarse spre Desdemona, care stătea în stânga ei. Între ele era un scaun gol, aşa că trebui să-i atingă braţul fetei ca să-i atragă atenţia.

– Wickham tocmai ne spunea cât de mult ar vrea să danseze, spuse Gabby ridicând vocea suficient de tare ca să se facă auzită peste muzică. Eu nu pot, desigur, dar poate că tu..?

– Mi-ar plăcea chiar foarte mult, spuse Desdemona repede, ridicându-se.

Prins în capcană, Nick se trezi că nu avea de ales. Fără să spună nimic, doar aruncându-i o privire ucigătoare lui Gabby, zâmbi şi îi oferi braţul Desdemonei. Gabby îi zâmbi dulce în timp ce se îndepărtau.

– Să luăm nişte răcoritoare? îl întrebă pe domnul Jamison.

Răcoritoarele erau în sufragerie şi acolo intenţiona să ajungă, înainte ca Wickham să se întoarcă de pe ring.

– Dacă vrei un pahar de punch, mă duc bucuros să-ţi aduc.

Domnul Jamison se ridică, arătând cam indispus.

– Vin cu tine.

Din păcate, mătuşa Augusta îi prinse înainte să fi parcurs nici măcar jumătate de drum până la uşă.

– Nu e minunat că s-a întors Wickham? îi spuse ea lui Gabby, mişcându-şi penele mov plină de entuziasm. Ei bine, cred că nici nu a avut intenţia să rateze balul lui Claire. Am vorbit cu el despre anunţul privind logodna ta cu domnul Jamison în seara asta. Spune că o va face bucuros, imediat ce are ocazia să vorbească cu tine ca să fie sigur că asta este ceea ce-ţi doreşti. Trebuie să recunosc că ai mare noroc că te-i pricopsit cu aşa un frate *grijuliu*, Gabriella. Cei mai mulţi fraţi nu sunt deloc aşa.

– Deci de asta voia să discute cu tine, spuse domnul Jamison, încuviințând din cap și părând ușurat. Ar trebui să stai de vorbă cu el când prinzi ocazia.

Aruncă o privire spre mătușa Augusta.

– Mă gândeam că am putea face nunta în iunie, Lady Salcombe, dar am vrut să vă cer și dumneavoastră părerea...

Curând, amândoi se adânciră într-o discuție animată despre avantajele și dezavantajele unei nunți vara, subiect ce părea că îi interesează pe amândoi foarte tare, iar pe Gabby absolut deloc. Stând în picioare, la câțiva pași de el, Gabby simți greutatea unei priviri asupra ei venind de undeva din spate. Întorcându-se, îl văzu pe Nick fixând-o cu privirea. Era posomorât și ochii îi sclipiră furioși când îi întâlni pe ai ei.

Gabby se resemnă, își ridică bărbia și rămase cât putea de tare pe poziție.

– Nu te mai uita așa urât, te dai în spectacol, spuse ea încet, când el ajunse lângă ea.

Zâmbetul pe care i-l aruncă el nu fu altceva decât un rânjet.

– Dacă încerci o singură dată să-ți mai bați joc de mine în felul ăsta, o să dau un spectacol cum nu ai mai văzut niciodată, îți promit.

Domnul Jamison se uită în jur chiar atunci și îl văzu.

– O, milord, eu și Lady Salcombe tocmai ne întrebam dacă ați fi amabil să faceți anunțul privind logodna mea cu Lady Gabriella...

Orchestra începu să intoneze un vals.

Nick se uită la ea. Gabby știu ce urmează chiar înainte ca el să spună ceva.

– E dansul meu, cred, Gabriella, spuse el printre dinți și o apucă de încheietura mâinii, astfel încât, dacă ar fi încercat să se desprindă, ar fi trebuit să se angajeze într-o luptă cât se putea de lipsită de demnitate.

El se uită în trecere la domnul Jamison și dădu din cap, plin de amabilitate.

– Vă voi spune ce am hotărât.

Apoi practic o trase pe Gabby după el, pe ringul de dans.

Capitolul 41

– Bănuiesc că ai putea să-mi dai o explicație, se răsti el când începu și dansul.

Pentru o clipă, Gabby se încruntă, atât de surprinsă de îndrăzneala lui că rămăsese fără grai.

– Dintre toți oamenii, ție îți datorez explicații cel mai puțin, spuse ea când reuși să vorbească din nou, cu o voce aspră ca gheața. Mi se pare că tot timpul uiți că *nu* ești fratele meu.

– Nu, spuse el încruntat la rândul său. Cu siguranță nu uit asta.

Incapabilă să se controleze, Gabby se făcu roșie ca focul gândindu-se la ceea ce era în spatele vorbelor lui. O înnebunea faptul că avea puterea să o facă să se rușineze atât de ușor.

– Ești un porc, spuse ea printre dinți.

– De ce-l sărutai pe Jamison?

– Există vreun motiv pentru care să nu-l sărut? Doar *suntem* logodiți.

Mâna lui se înțepeni pe mâna ei, brațul lui se făcu tare ca piatra pe spatele ei și o roti într-o mișcare a dansului. Gabby trebui să se agațe cu putere de umărul lui. Cu colțul ochiului, văzu în trecere fusta ei de dantelă aurie învârtindu-se pe lângă picioarele ei. Fusese atât de furioasă, că abia dacă remarcase ce făcea; acum își dădea seama că valsase aproape fără nici un pic de efort, piciorul ei beteag compensându-i în mod instinctiv micul handicap fără ca ea să se concentreze absolut deloc asupra acestui lucru.

– Sunteți pe dracu'!

O spuse aproape pe un ton agreabil, dar când Gabby se uită în sus spre el, văzu că avea o privire tăioasă ca diamantul.

– Ești gelos, spuse ea neîncrezătoare. Pe domnul Jamison.

Atunci izbucni în râs.

Ochii lui scăpărau flăcări albastre.

– Şi dacă sunt, ce? spuse el aspru, după un moment. Mi se pare că mi-ai dat tot dreptul să fiu. Sau poate că doar mi-am imaginat că ai fost goală în patul meu cu doar câteva nopţi în urmă? Dacă aşa stau lucrurile, îmi cer scuze.

Gabby îşi încleştă maxilarele. Apoi scrâşni involuntar din dinţi. Era atât de furioasă, că simţea în mod conştient cum se adună mânia în interiorul ei, înfierbântându-i trupul.

– După care ai dispărut timp de trei zile fără nici un cuvânt, spuse ea şi îi zâmbi suav precum un crocodil.

– Şi atunci tu te-ai logodit cu Jamison să-mi dai o lecţie. Aşa este?

– Nu te flata.

– Ţi-ai făcut griji pentru mine cât am fost plecat, Gabriella? Avea o expresie zeflemitoare. Aşa mi-a spus Claire.

Gabby se îndreptă de spate. Strânsoarea lui era de neclintit. Îi simţea picioarele atingându-i-se de fuste. Dacă ar fi avut vreo şansă să scape, se gândi ea, s-ar fi smuls din braţele lui şi ar fi luat-o la goană.

Dar, desigur, nu putea face asta. Erau în mijlocul ringului de dans, pentru numele lui Dumnezeu, înconjuraţi de zeci de alte perechi care valsau şi, foarte posibil, urmăriţi de sute de ochi curioşi.

– Aşa crezi tu? întrebă ea reuşind să-şi compună şi ea o sclipire batjocoritoare în ochi. Nu mă mir. Cred că am căzut amândoi de acord că ai tendinţa să fii uşor încrezut.

– Ceea ce cred eu, iubito, este că ai început cu isteria asta numai pentru că ai descoperit că eşti îndrăgostită nebuneşte de mine.

La nota ironică din glasul lui, Gabby se simţi ca şi cum ar fi fost dezbrăcată goală-puşcă acolo, în faţa tuturor. Îi veni să intre în pământ, să se topească precum untul la soare, ca să scape de el în orice mod posibil. Acuzaţia era atât de adevărată, că o lovi precum fulgerul. Şi când se gândea că el înţelesese şi îi spusese „iubito" în zeflemea, după ce îi răpise virginitatea şi o părăsise fără nici un cuvânt şi...

Îşi aminti de biletele parfumate ale lui Lady Ware. Fără îndoială şi Lady Ware era îndrăgostită nebuneşte de el. Şi probabil la fel erau şi multe altele. Revelaţia îi sfâşia sufletul.

– Mi-e scârbă de tine, spuse ea, cu o voce ca din mormânt şi, înainte să se poată gândi la ce face, îşi trase mâna înapoi şi-l plesni cât putu de tare peste obraz.

Zgomotul străpunse muzica şi discuţiile şi râsetele ca un bold ce sparge un balon. El se opri brusc şi-i dădu drumul, ridicându-şi mâna la obraz. Se vedea clar urma palmei ei; la început albă şi apoi umplându-se cu sânge închis la culoare.

Îşi aminti brusc faptul că erau o mulţime de oameni în jurul lor când îşi dădu seama că auzea un şuierat. Uitându-se în jur, descoperi că din ce în ce mai mulţi oameni îi fixau cu privirea. Perechile cele mai apropiate se opriseră să se zgâiască la ei. Alţii se opreau şi ei în continuare, ca şi cum s-ar fi întrebat de unde provenea toată agitaţia, şi chiar şi cei care se adunaseră pe marginile încăperii începeau să-şi ridice capetele ca să vadă peste sau prin mulţime. Gabby o zări pe Claire, chinuindu-se să înţeleagă laolaltă cu ceilalţi, cu o expresie nedumerită pe faţă ca şi cum nu era sigură ce se întâmplase. Pe partea cealaltă a sălii, mătuşa Augusta se uita cu evidentă groază. Lângă ea, domnul Jamison rămăsese ca trăsnit.

Şuieratul acela pe care îl auzise fusese de fapt icnetul comun a zeci de oameni trăgând aer în piept în acelaşi timp.

Tocmai distrusese tot, inclusiv reputaţia ei şi probabil şi viitorul lui Claire.

Fără să-i mai arunce măcar o privire bărbatului care o adusese în stare să facă asta, Gabby se răsuci pe călcâie şi ieşi din încăpere cât de repede şi de demn fu capabilă.

– Gabriella.

Numele ei, rostit cu o voce răguşită, o urmă.

Nick. Avea să vină după ea, desigur.

Nu voia să îl vadă. Nici acum, şi nici altă dată.

Ajungând în hol, se întoarse şi coborî pe scara servitorilor.

Nici ea nu-şi dădu prea bine seama cum se trezi dintr-odată în grădina din spate. Era amorţită din cauza disperării; se afla

într-o stare de şoc care, din fericire, o împiedica pentru moment să simtă mai mult decât ar fi suportat.

Era pierdută, pierdută, pierdută.

Pierduse totul, inclusiv pe Nick, pur şi simplu, din cauza propriei nesăbuinţe. Pe de altă parte însă, îşi aminti ea apoi, nimic din toate astea nu fuseseră ale ei de drept nici la început. Cu toţii îşi duseseră traiul aşteptând un fel de scadenţă, când toate aveau să se sfârşească, şi asta încă de când veniseră la Londra. Iar în seara asta, scadenţa venise.

Ca şi Nick însuşi, totul – petrecerile, hainele, admiratorii, detaliile vieţii atât de agitate pe care o dusese în ultima vreme – nu fusese altceva decât un uriaş balon de săpun.

Sfârşitul fusese cât se poate de clar încă de la început. Era uimitor că durase totuşi atâta timp.

Mergea pe poteci umbroase acum, măturând cu fustele peticele de lumină care se revărsau de la ferestrele salonului de bal de la al doilea etaj, frecându-şi braţele goale ca să îndepărteze frigul nopţii, cam greu de suportat având în vedere croiala rochiei ce-i dezgolea destul de mult din piele. Bătea un vânt uşor, făcându-i fustele să foşnească. Se auzea în continuare muzică şi nu încetaseră nici râsetele, nici discuţiile oamenilor.

Sub supravegherea mătuşii Augusta, nu avea nici o îndoială că se depuseseră toate eforturile pentru a se acoperi grosolănia de neiertat pe care tocmai o comisese.

Dar totul avea să se schimbe odată cu ivirea zorilor.

Se uită din nou înspre casă când, fără nici un avertisment, o mână ieşi din umbră şi i se încleştă pe braţ. Tresări puternic, întorcându-se şi aşteptându-se ca Nick să o fi ajuns într-un final din urmă.

Ceea ce văzu însă, o făcu să i se înmoaie genunchii. I se uscă gura. Inima începu să-i bată nebuneşte.

Un pistol era îndreptat chiar spre inima ei; în faţa ei se afla o figură hidos de familiară.

– Ia te uită, ne întâlnim iar la lumina lunii, Gabby, draga mea.

Capitolul 42

Gabby abia îl recunoscuse pe Trent când îl auzi pe Nick strigând-o.

– Gabriella!

Strânsoarea mâinii lui Trent deveni şi mai puternică pe braţul ei, forţa fiind suficientă ca să o rănească. Durerea pe care o simţi brusc o făcu să geamă.

– Linişte.

Trent mârâi înspre ea înfiorător, o trase dintr-o mişcare, întorcând-o şi lipind-o de el, înfăşurându-şi braţul în jurul gâtului ei şi strângând suficient încât ea să rămână fără aer. Gabby se apucă de braţul lui, înfigându-şi unghiile în mâneca de lână moale a hainei lui. Ţeava pistolului îi era lipită de tâmplă. Nu avea suficient aer să scoată nici cel mai mic sunet. Senzaţia de teroare îi dădea fiori reci pe şira spinării. Pulsul îi bătea puternic în urechi.

– Gabriella!

Nick venea înspre ea, nu-şi dădea seama dacă atras de vreun zgomot neînsemnat sau pur şi simplu de instinct. Trent o trase în umbra şi mai deasă a arbuştilor.

Lumina palidă şi argintie a lunii cădea numai pe partea din mijlocul grădinii. Nick mergea pe cărare. Silueta lui înaltă era doar o siluetă întunecată în lumina lunii. Se lupta pentru fiecare gură de aer pe care o trăgea în piept, dar, brusc, teama ei cea mai mare fu numai pentru el.

– Gabriella!

Atunci o văzu. Sau cel puţin văzu ceva, deşi poate nimic mai mult decât o rază de lună rătăcită, reflectată întâmplător de un fir auriu din rochia ei. Însă era limpede că nu îl vedea şi pe Trent şi nici nu-şi dădea seama de pericolul în care se afla. Îşi schimbă direcţia, venind spre ea cu repeziciune. Gabby încercă să ţipe, nu putu, şi-şi simţi palmele asudate.

– Gabriella, pentru Dumnezeu... se auzi vocea lui răguşită.

–Ah, exclamă Trent cu satisfacție și o împinse în față până ce amândoi ajunseră într-un petic de lumină. Avea brațul în continuare petrecut în jurul gâtului ei, și pistolul la tâmpla ei.

Nick încremeni. Ochii lui trecură peste Gabby și imediat se fixară asupra lui Trent. Imediat se făcură negri ca tăciunele și strălucitori.

–Dă-i drumul.

Trent începu să râdă.

–Dragă băiete, doar nu vorbești serios.

–Nu ai cum să scapi.

–Vezi tu, cu Gabby ca ostatic, am senzația că voi putea.

Împinse țeava pistolului atât de puternic în tâmpla ei, încât îi dădu senzația că intenționa să i-l înfigă în craniu. Gabby scânci. Sunetul slab fu imediat înăbușit de brațul lui care se strânse cu și mai multă putere în jurul gâtului ei. Își aminti că Trent era un om foarte crud. Că îi făcea plăcere să fie crud.

Se cutremură. Brusc, trupul i se făcuse rece ca gheața. O panică oarbă amenința să o copleșească. Se străduia din răsputeri să nu se lase inundată de ea.

–Dacă o răneşti, o să te omor.

Vocea lui Nick răsună cu siguranță implacabilă.

–Mă amenințI, căpitane? O, mă scuzi, ești maior acum, nu?

Brațul din jurul gâtului lui Gabby își slăbi puțin strânsoarea, suficient doar ca să-și tragă, tremurând, suflarea. Apoi se strânse la loc. Era o adevărată tortură să poată respira la un moment dat, iar pe urmă să nu mai poată respira din nou, și era sigură că asta era și voința lui: să o tortureze.

–Apropo, felicitări pentru avansare. *Știi* că nu este fratele tău, nu-i așa, Gabby? Da, sigur că știi. Dar știi și cine *este?* Maiorul Nicholas Devane, cel mai brav vânător de spioni al lui Wellington.

Ultimele cuvinte fură rostite în bătaie de joc. Gabby făcu ochii mari, privind spre Nick. Lucra în serviciul stăpânirii? De la început îl judecase greșit.

–Iar tu ești spionul pe care tot încerc să îl prind de un timp încoace, replică Nick, cu o voce amenințătoare.

–Ești un tip foarte meticulos. Jos pălăria în fața ta. Aveam impresia că mi-am acoperit suficient de bine urmele. De fapt, te urmăresc de când ai sosit la Londra. Să pretinzi că ești Wickham a fost un truc foarte bun, trebuie să recunosc. Mi-a luat câteva săptămâni să mă asigur că adevăratul Wickham era de fapt, așa cum și trebuia să fie, mort de-a binelea.

–Tu ai pus să fie omorât.

Gabby îl simți pe Trent ridicând din umeri în spatele ei. Putu din nou să respire mai în voie, acum că atenția lui era concentrată asupra lui Nick.

–Nu a fost prea ușor – era fiul unui prieten, știi –, dar idiotul acela de Challow a trimis o scrisoare cu sigiliu pe care Matthew o dăduse spre păstrare noului conte, împreună cu o cutie de alte documente. În scrisoarea aceea se spunea clar că sunt spion pentru francezi. Adevărul este că tocmai faptul că știa asta l-a ținut în viață pe Matthew atâta vreme. Matthew avea multe defecte, dar nu era și un trădător de țară. Doar faptul că avea dificultăți financiare inimaginabile mi-a permis să îl conving să transforme Hawthorne Hall în locul nostru de întâlnire. Era atât de izolat, știi. Și Matthew își pierduse toți banii jucând cu mine și nu mai avea nici un alt mijloc de plată. Dar a scris scrisoarea aia și apoi mi-a spus. Desigur, odată ce a ajuns în mâinile fiului lui Matthew, a trebuit să o recuperez. Nu cred că stătuse în posesia lui mai mult de o săptămână când am... ăă... reușit să pun mâna pe ea.

–Vrei să spui când ai pus ca scrisoarea să fie furată din casa lui, iar Marcus să fie ucis, în caz că o citise.

Trent zâmbi.

–Așa este. Nu aveam de unde să știu, evident. Dar e clar că o citise, altfel noi doi nu am fi acum aici. El a trimis după tine, nu? Ceea ce mă uimește este cum dracului știa despre existența ta. Majoritatea oamenilor nu știu. Nici măcar cei din armată. Mă mândresc cu faptul că sunt unul dintre puținii care știu.

–Marcus a fost vărul meu. Mamele noastre erau surori. Am crescut împreună în Ceylon. Tatăl meu era ofițer, tatăl lui era conte. Drumurile noastre s-au despărțit la o vârstă destul

de fragedă, dar am rămas apropiați. Nu am de gând să te las să scapi fără să plătești pentru uciderea lui, știi, nu?

– Ah, exclamă Trent, pe un ton care suna foarte tare a satisfacție. Veriga slabă din lanț. Întotdeauna există una. Sperai că voi crede într-adevăr că ești Wickham, că ai supraviețuit atacului și ai venit la Londra, nu? Chiar te așteptai că o să vin după tine fără să verific?

– E absolut normal să speri.

– O ultimă întrebare: Ce te-a pus pe urmele mele?

– Tu însuți.

Nick zâmbi, dar nu era un zâmbet plăcut.

– Nu ar fi trebuit niciodată să o amenințI pe Gabriella. Asta a fost greșeala ta fatală.

Trent râse și se uită în jur.

– Bine, trebuie să spun că mi-a făcut plăcere să te cunosc în sfârșit, dar acum e momentul să plec. Adevărul este că nu am venit aici după Gabby, știi? Am venit ca să te ucid. Dar e un bonus bine-venit. Matthew mi-a promis-o cu mulți ani în urmă, de fapt, și mereu am vrut să iau ce este al meu.

Începu să dea înapoi, trăgând-o pe Gabby după el. Ea-și încleștă unghiile în brațul lui, dar fără nici un efect, înecându-se din cauză că din nou nu mai putea respira aproape deloc. El îi împingea țeava pistolului în craniu, rănind-o. În ciuda frigului, era leoarcă din cauza fricii îngrozitoare, atât pentru ea, cât și pentru Nick. Îi era teamă că se terminase timpul pentru conversații. Trent era singurul dintre ei care avea o armă și era foarte puțin probabil să-i lase pe vreunul din ei în viață. Îi trecu prin cap că nu voia decât să îl îndepărteze cât de mult putea pe Nick de casă, înainte să îl împuște. Icnind, încercând să respire, se lăsă cât putu de grea ca să îl încetinească pe Trent, dar acesta se dovedea surprinzător de puternic.

Dacă Nick își dădu seama ce punea la cale Trent, nu lăsă deloc să se vadă asta. Se mișca în același ritm cu ei, pas cu pas, apropiindu-se din ce în ce mai tare de ei, dar fără să se observe, concentrat acum pe deplin numai asupra atacatorului ei. Fața lui, așa cum o dezvălui o rază de lumină, nu avea absolut nici o expresie.

Ochii lui erau ca niște cioburi negre de gheață și nu se dezlipeau de pe fața lui Trent.

– Știi că nu ai cum să scapi. Deja curtea este înconjurată.

Vocea lui Nick suna aproape normal, ca într-o conversație.

Trent izbucni în râs.

– O să fii uimit că nu mă las păcălit atât de ușor de blufuri.

– Nu e nici un bluf. Am pus pe cineva să te urmărească încă de ieri. Acum sunt deja zeci de oameni de-ai mei dincolo de gardul acela viu.

– Mă îndoiesc serios, domnule maior.

– Dă-i drumul Gabriellei și poate ajungem la o înțelegere.

În urechile lui Gabby, tonul lui Nick era mult mai aspru decât înainte, chiar ușor ascuțit, amintindu-i de tăișul unui cuțit. Nu mai părea deloc acel Nick fermecător și ironic pe care îl cunoștea ea. Părea un bărbat... la fel de rece și de necruțător ca și Trent. Gândul acesta o făcu să tremure. Dar îi dădu și speranță.

Dacă exista cineva care putea să-l oprească pe Trent, Nick era acela.

Își dădu seama că Trent o trăsese aproape tot drumul până în colțul estic al grădinii, unde era o gaură în gardul viu.

Gândul că în curând avea să fie singură cu Trent, la mila lui, o făcu să se simtă din nou invadată de o panică îngrozitoare. Pieptul îi înțepeni. Stomacul i se chirci. Simți cum sudoarea rece îi inundă tot corpul...

Dar nu, nu. Trebuia să aibă încredere în Nick.

Inima lui Gabby începu să bată ca un ciocan când își dădu seama că, foarte curând, Nick trebuia să facă o mișcare, altfel unul din ei sau chiar amândoi erau pierduți.

– S-ar putea să mă înșel, dar cred că eu am toate cărțile în mână la runda asta. Nu facem nici o înțelegere, domnule maior.

– Acum, Barnet!

Nick rosti brusc și tare comanda. Lui Gabby i se urcă inima în gât de speranță și teroare, înainte să-și amintească că la fel blufase și cu ea...

Capitolul 43

Nick se aruncă înainte spre Gabriella chiar când pistolul se descărcă. Auzindu-se atât de aproape, zgomotul exploziei fu asurzitor. Glonțul îi trecu vâjâind pe lângă ureche, în timp ce o luă în brațe și o aruncă la pământ, întorcându-se ca să amortizeze violența impactului cu propriul trup. Exact cum se așteptase, Trent trăsese în el, și nu în Gabriella. Slavă Domnului, își calculase prost mișcarea. La gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă Trent nu ar fi reacționat așa cum prevăzuse el, Nick începu să tremure.

Din toate colțurile, oamenii lui alergară să-l înconjoare pe duce. Se mișcau pe tăcute, erau eficienți și bine pregătiți. Trent se luptă, încercă să se elibereze, dar curând fu dovedit și legat. Câțiva oaspeți începură să iasă din casă, atrași fără îndoială de zgomotul împușcăturii. Se uitau în direcția lor, încercând să zărească ce se petrecea. Nick, întins pe pământul rece și tare cu trupul moale și cald al Gabriellei în brațe, îi lăsă pe toți să facă ce trebuiau să facă. Îl căuta pe Trent de luni întregi, din momentul în care îi fusese clar că un spion care avea acces la hârtii guvernamentale strict secrete oferea inamicului detalii privind mișcările armatei lui Wellington. Fusese o ironie a sorții faptul că se dusese după Trent pentru Gabby. Altfel nici nu l-ar fi băgat în seamă. Dar când cercetase mai adânc trecutul lui Trent, descoperise suficiente informații ca să se convingă că ducele era omul pe care îl căuta.

Tot ce-l interesa acum era Gabriella.

Brațele ei goale erau înfășurate în jurul gâtului lui ca și cum nu ar fi vrut să-i mai dea drumul vreodată, sânii ei frumoși erau strâns lipiți de pieptul lui, fața îi era îngropată în umărul lui și, la fel ca și el, și ea tremura.

– O, Nick.

Îi tremura și vocea. Numele lui pe buzele ei era cel mai dulce sunet pe care îl auzise vreodată. O strânse tare în brațe, îi sărută urechea, căci acolo îi ajungea gura și inhală mirosul minunat de vanilie pe care-l răspândea.

– Te simți bine?

Tremurăturile ei păreau să se domolească, gândi el. Ale lui aproape se opriseră. Și, oricum, fuseseră din cauza ei. Îi fusese frică pentru ea în seara aceasta mai mult decât îi fusese vreodată pentru cineva în toată viața lui.

Acum, oare ce însemna asta?

– Da. Dar tu?

– În afară de faptul că mi-am pierdut zece ani din viață când am crezut că o să te împuște înainte să pot eu ajunge la el? Bine.

– Mie mi-a fost teamă că o să te împuște *pe tine*.

Asta suna promițător. Își trecu mâna în jos, peste spatele ei. Rochia de dantelă pe care o purta îi lăsa umerii și cea mai mare parte din omoplați total dezgoliți.

– Gabriella.

– Hmm?

– Uită-te la mine.

Ea tremura în continuare, tremurături lungi care păreau că i se scurg unele după altele prin toate membrele, dar făcu ce îi spuse. Ochii ei păreau ca niște lacuri întunecate în lumina lunii. Buzele îi erau ușor depărtate când ridică privirea spre el. Cu greu reuși să-și desprindă ochii de pe gura ei. Își fixă privirea în ochii ei.

– Mai știi ce am spus înainte ca tu să-mi tragi o palmă în sala de bal?

Expresia i se întunecă și se încruntă la el.

– Da, sigur că mai știu.

– Cum că credeam că te-ai îndrăgostit nebunește de mine?

Căutătura ei deveni și mai întunecată.

– Nu e nevoie să repeți asta, spuse ea cu o vagă trufie.

El zâmbi. Nu se putu abține. Acea demnitate, acea măreție înnăscută a ei fusese cam cel dintâi lucru pe care îl observase la ea. Descoperise, spre surprinderea lui, că îi plăcea și mândria, la fel cum îi plăcea și curajul la o femeie. Mai ales când acestea erau împachetate într-un ambalaj de oase mici și delicate, și piele de porțelan, și ochi de culoarea ploii...

– Zâmbești cumva?

Tonul ei sună amenințător.

–Motivul pentru care am spus asta, continuă el în grabă, înainte ca ea să aibă timp să se supere din nou pe el, este că am descoperit, spre marea şi eterna mea surprindere, că şi eu sunt îndrăgostit nebuneşte de tine.

Şi, spunând asta, îşi dădu seama că în viaţa lui nu crezuse cu mai multă tărie în ceva.

Ea făcu ochii mari. Păru să i se taie respiraţia. Mâinile îi erau în continuare unite în spatele gâtului lui ţeapăn. Îşi ridică faţa spre el.

–O, Nick! Îi zâmbi aproape sfioasă. Deodată, tot sufletul i se citi în ochi. Da, te iubesc, Nick.

Din fericire, spatele lui era întors înspre mulţimea care se aduna din ce în ce mai numeroasă. Erau întinşi pe iarba scurtă şi înţepătoare, în umbra adâncă şi deasă a tufişului de deasupra lor, înlănţuiţi unul în braţele celuilalt. Fusta ei dantelată şi aurie se înfăşurase în jurul picioarelor lui, pieptul ei pe jumătate dezgolit apăsa cu putere pe pieptul lui, iar el nu simţi nici cel mai mic impuls să schimbe ceva din toate astea. Aparent, nici ea nu îl simţi. Gândindu-se la asta, Nick presupuse, cu un zâmbet ce-i înflori pe buze, că prezenţa mulţimii de oameni care continuau încă să se reverse din sala de bal era un motiv suficient să se ridice în picioare şi să o tragă şi pe ea după el: dacă el şi Gabriella erau zăriţi acolo, oaspeţii lor aveau să fie chiar şi mai scandalizaţi decât erau deja. Din câte ştiau ei, ceea ce se vedea era contele de Wickham, întins pe iarbă, sărutându-şi sora, care, în plus, cu mai puţin de treizeci de minute în urmă, în mijlocul unei săli de bal ticsite, deja îl plesnise peste faţă în văzul tuturor.

Nu dădea doi bani pe asta. O sărută oricum.

–Dom' căpitan, dom' căpitan! se auzi vocea lui Barnet chemându-l imperativ.

Nick auzi, se uită rapid în jur şi se ridică în picioare iute ca o mâţă, când zări străinul ce se avânta ameninţător spre el, cu paşi repezi.

Înveşmântat complet în negru, cu o mască pe faţă, omul nu putea fi decât un asasin. Simţurile lui Nick se încordară la maximum. Barnet tropăia în spatele atacatorului, alergând precum

un cal la curse, dar totul se petrecu prea repede. Ghemuindu-se şi înjurând printre dinţi, Nick îl înfruntă pe asasin cu mâinile goale. Slavă Domnului că Gabriella era în spatele lui... Acesta fu ultimul gând logic pe care îl avu. Un pistol explodă şi ceva îl lovi cu putere în piept. Uitându-se în jos, văzu o pată stacojie înflorindu-i pe vestă, chiar în mijlocul pieptului.

Gemu.

În spatele lui, Gabriella scoase un ţipăt sfâşietor.

Se holba în continuare prosteşte la pata ce se lăţea pe vesta sa, când cel puţin patru dintre oamenii lui săriră asupra asasinului şi-l doborâră la pământ. Barnet ajunse lângă el o fracţiune de secundă mai târziu.

–Dom' căpitan! Dom' căpitan!

Nick se uită în sus, la cel care-i era ajutor de atâta amar de vreme, cu o privire neîncrezătoare.

–Nu acum, spuse el nesigur, cu limba împleticindu-i-se deja. Nu sunt gata. Uite-o pe Gabriella...

–Ah, dom' căpitan.

Barnet îl cuprinse în braţe, ţinându-l strâns, chiar când genunchii lui Nick începură să cedeze. Cu privirea înceţoşată, văzu că oamenii lui, luându-i şi pe asasin şi pe Trent cu ei, se făcuseră deja nevăzuţi. Ca nişte umbre în noapte...

–Nu, reuşi el să mai scoată un sunet de protest.

–Nick!

Ţipătul îngrozit al Gabriellei străpunse zumzetul care începuse să îi răsune în urechi.

–Nick! Nick!

–Pleacă de aici, spuse el cu o ultimă răsuflare.

Apoi, când vălul negru îl împresură pe deplin mai trase încă o dată aer în piept şi se prăbuşi.

Cincisprezece minute mai târziu, cu Barnet ţinând-o cu forţa pe Gabriella – care devenise isterică – la o distanţă decentă, cu oamenii lui Nick de mult plecaţi şi cu întreaga lume prezentă la bal adunată acum în jur, un doctor chemat în grabă îl declară pe Marcus Banning, al şaptelea conte de Wickham, mort.

Capitolul 44

Printr-o potrivealã neaşteptatã, anul acela era rece în iunie. Nu conta; Gabby îşi petrecea cât de mult timp putea afarã, înfofolitã bine împotriva frigului, mergând, cutreierând fãrã încetare ţinuturile mlăştinoase. Mergea atât de mult, cã piciorul o durea întruna, şi apoi mergea în continuare. Mergea până devenea complet epuizatã, până ce trebuia sã-şi maseze coapsa dimineaţa, până ce şchiopătatul ei devenea şi mai pronunţat. Mergea pentru cã era singura modalitate prin care putea sã aibã câteva ore de linişte după orele lungi de la miezul nopţii până în zori când era bântuitã de coşmaruri şi vise extrem de vii şi dureroase.

Era recunoscãtoare, într-un fel, cã se întorsese la Hawthorne Hall. Mai avea însã foarte puţin timp de petrecut în casa copilãriei. Vãrul Thomas – acum al optulea conte de Wickham – le îngãduise sã se întoarcã la fostul lor cãmin ca sã-şi împacheteze ceea ce le aparţinea, înainte ca el sã intre pentru totdeauna în posesia moşiei. Trebuiau sã plece de tot peste trei zile.

În ciuda scandalului pe care îl atrãsese Gabby asupra lor, mãtuşa Augusta se oferise sã le primeascã în casa ei din oraş pe ea, pe Claire şi pe Beth. Iar scandalul fusese uriaş. Domnul Jamison îşi retrãsese cererea în cãsãtorie; Gabby fusese atacatã direct de oameni pe care îi considerase prieteni; şi oriunde mergea se gãseau oameni care o priveau cu dispreţ, după care şuşoteau în pumni. Dar nu putea învinovãţi pe nimeni: toatã lumea mondenã a Londrei credea cã fusese martorã la modul în care ea se îndrãgostise de propriul frate şi apoi vãzuse cum acesta fusese ucis de un asasin necunoscut în curtea conacului Wickham. Gabby nu povestise nimãnui, nici mãcar propriilor surori, ceva care sã infirme aceste zvonuri, dar mãcar surorile ei, în ceea ce privea presupusa ei relaţie amoroasã cu fratele lor, pãreau dispuse sã-i acorde prezumţia de nevinovãţie. Barnet venise sã o vadã a doua zi după moartea lui Wickham, împreunã cu un ofiţer cu grad superior din Departamentul de rãzboi. Îi ceruseră, în interesul

siguranţei naţionale, sã nu dezvãluie adevãrata identitate a bãrbatului care murise în noaptea aceea. Ea fusese de acord sã nu o facã vreodatã.

Uneori se întreba, în trecere, dacã ar fi fost şi ea ucisã în cazul în care nu s-ar fi arãtat de acord.

Nick era mort, numai cã nimeni nu ştia asta. Toatã lumea, surorile ei, mãtuşa ei, servitorii, toatã lumea în afarã de Jem, credea cã jelea moartea fratelui ei Marcus, cu care, după cum credea toatã lumea, era vinovatã cã întreţinuse o relaţie amoroasã absolut interzisã. Asta ar fi fost ceva aproape amuzant dacã, după moartea lui Nick, nu s-ar fi simţit atât de îngrozitor de singurã.

Nu putea împãrtãşi durerea pe care o simţea, sentimentul de pierdere profundã pe care îl simţea cu nimeni dintre cei dragi. Aşa cã prefera sã jeleascã cutreierând ţinuturile pline de mlaştini de una singurã.

– Domnişoarã Gabby, se întunecã în curând. Trebuie sã te întorci acasã acum.

Gabby privi peste umãr şi îi zâmbi lui Jem. Îşi fãcea griji pentru ea, ştia asta. Acum vocea îi era plinã de blândeţe ori de câte ori vorbea cu ea, şi ochii lui o priveau cu acea expresie aproape sumbrã pe care o mai vãzuse demult, imediat după ce ea îşi rupsese piciorul şi devenise cât se poate de evident cã nu avea cum sã se mai vindece cum trebuie. Şi începuse sã o urmeze peste tot; nu cã ar fi lãsat-o sã îl vadã prea mult, dar de fiecare datã când se însera sau ajungea aproape de o mocirlã sau un alt loc posibil periculos, pãrea sã iasã din pãmânt, din iarbã verde. Ea ştia ce face el şi aprecia grija pe care i-o arãta.

Claire şi Beth îşi fãceau şi ele griji pentru ea. Gabby ştia asta şi îşi dãdea toatã silinţa sã se comporte ca şi cum se simţea cât de cât bine când se afla în prezenţa lor. Şi ele jeleau moartea bãrbatului pe care îl cunoscuseră drept Marcus, dar nu aşa ca ea.

Ea nu era în doliu după un frate fermecãtor, dar întâlnit abia de curând. Era în doliu după bãrbatul pe care îl iubea.

La momentul respectiv, înmormântarea i se pãruse un adevãrat coşmar. Aproape o mie de oameni veniseră la Westminster Abbey ca sã-şi aducã un ultim omagiu sau ca sã tragã cu ochiul

și să bârfească; ea nu fusese în stare să-și dea seama pentru care dintre motive. Și nici nu-i păsase.

Acum știa că adevăratul coșmar era să-și ducă viața mai departe, după înmormântare. Lumea ei se transformase în scrum, iar oamenii din jurul ei erau niște simple umbre; se simțea ca și cum ceva se sfâșiase în ea – poate că inima ei? – și niciodată nu avea să mai fie la fel.

Și nimeni nu știa asta.

– Nu știu despre dumneavoastră, dar mie a început să mi se facă frig.

Gabby se întoarse, se sili să zâmbească spre Jem, și, pășind lângă bătrân, o luă înapoi spre casă. Un vânt iute aducea cu el un miros de grozamă. Soarele la apus se reflecta în lacul de lângă casă. Hawthorne Hall se proiecta pe cer, părând la fel de întunecos și posomorât pe dinafară, precum se simțea ea pe dinăuntru.

Urcă cele câteva trepte din față și intră în casă. Jem era în spatele ei, dar o luă înspre bucătărie. Claire și Beth o auziră intrând și ieșiră în hol în timp ce-și scotea mantia și mănușile. Fuseseră amândouă în salonul din față, uitându-se pe geam după ea, presupuse Gabby. Un foc bun ardea în cămin.

– Pari complet înghețată, spuse Beth cu falsă veselie când Gabby își atârnă mantia în cuierul de lângă ușă și-și puse mănușile pe masa mare și rotundă din mijlocul holului.

Beth o luă pe Gabby de mână și o trase către foc. Când ajunseră acolo, Gabby îi strânse degetele surorii în mâna ei și-și întinse mâinile reci către flăcări. Adevărul era că, indiferent câte focuri erau aprinse sau cât de puternice erau, lui Gabby i se părea că niciodată nu mai avea cum să se încălzească cu adevărat.

– Nu ar trebui să stai afară atâta timp.

– Și ai și slăbit mult prea mult, Gabby.

Claire, care le urmase în salon, o măsură cu îngrijorare pe Gabby de sus în jos. Toate erau îmbrăcate în negru din nou, în doliu după presupusul lor frate. Gabby știa că arăta ca o stafie în rochia ei dreaptă, strâmtă, cu mâneci lungi, dar nu-i păsa.

Nu-i mai păsa de nimic. Nu, nu era adevărat. Îi păsa de surorile ei. Pentru ele, reuși să schițeze un zâmbet.

– Ați terminat de adunat hainele voastre vechi pentru donații? întrebă Gabby cu ceva ce încerca să sune a vioiciune.

Dacă depindea de ea, nu avea de gând să le deprime pe Claire și pe Beth, lăsându-le să vadă cât de deprimată era ea.

– Ce te face să crezi că le-ar vrea cineva? întrebă Beth mohorâtă. Nu sunt altceva decât niște zdrențe oribile.

Râseră puțin toate. Claire se duse lângă fereastră.

– Știi, spuse ea ridicând o perdea de mătase și ținând-o în lumina slabă ce încă mai intra prin geam. Astea sunt complet putrezite. Poate că ar trebui să le dăm jos și să le punem la donații.

– Lady Maud ne-a instruit în mod specific să ne luăm numai lucrurile personale din casa asta, mai știi? spuse Gabby tăios. Cred că am face bine să lăsăm perdelele exact unde sunt. Cine știe, poate pe urmă o să ne acuze de furt.

– Vine cineva.

Claire lăsase perdeaua să cadă și acum se uita cu interes pe fereastră. Gabby și Beth se apropiară și ele. Vizitatorii la Hawthorne Hall erau suficient de rari ca să le facă pe toate să se uite pe geam cu ochii mari de uimire.

Lumina crepusculară făcea imposibil să distingă altceva în afara siluetei unei trăsuri închise, trase de o pereche de cai mânați de un singur vizitiu.

– Doar nu a venit vărul Thomas mai devreme, nu crezi? întrebă Beth, dând glas gândului absolut groaznic care le trecu prin minte tuturor.

Trăsura încetini în fața casei și toate văzură cum vizitiul își oprește caii. Apoi ușa trăsurii se deschise.

– Este un singur gentleman, spuse Claire, încruntându-se, în timp ce urmăreau silueta coborând.

Aruncă o privire în jur, către surorile ei.

– Oare cine credeți că poate fi?

– Să mergem să vedem.

Fără să mai spună ceva, ieșiră toate în hol. Gabby și Claire nu fură la fel de rapide ca Beth. Abia ajunseseră la ușă, când Beth o deschise larg.

Bărbatul urca scările de afară într-un mod cât se poate de relaxat, ca şi cum ar fi fost stăpânul casei. Purta o mantie groasă şi o pălărie mare căptuşită cu blană de castor trasă bine pe ochi, iar soarele apunea în spatele lui, aşa că era imposibil să-şi dea seama cu siguranţă de ceva în afară de faptul că era înalt.

Dar ceva din modul în care se mişca...

Gabby rămase ţintuită locului, făcând ochii mari. Apoi, când el păşi în hol, în lumină, inima începu să-i bată cu putere în piept.

– Nick.

La început abia şopti acest cuvânt în timp ce-şi înălţa mâinile tremurătoare la piept, parcă pentru a-şi domoli bătăile inimii. Apoi ţipă cu bucurie:

– *Nick!*

Mai înainte chiar să-şi smulgă pălăria de pe cap, ea o luă la goană.

Gemând, plângând, râzând, toate în acelaşi timp, ea se aruncă în braţele lui. Acestea se strânseră în jurul ei ridicând-o de la pământ, tăindu-i respiraţia, învârtind-o într-un cerc larg înainte de a o pune din nou pe picioare.

Ea se uită în ochii aceia albaştri sclipitori pe care crezuse că nu avea să-i mai vadă vreodată şi brusc simţi că leşină.

– Nick, gemu ea, înlănţuindu-i gâtul cu braţele.

Atunci el se aplecă şi o sărută. Fu un sărut lung, plin de pasiune, un sărut de iubiţi, şi când el îşi ridică în cele din urmă capul, Gabby nu se miră să descopere că Claire şi Beth se uitau la ei, şocate. Fără să se desprindă din braţele lui, ea se uită la ele, dar înainte să poată zice ceva, sau chiar să se gândească la ceva de zis, vorbi Nick:

– Claire, Beth, după cum aţi ghicit fără îndoială deja, eu *nu* sunt fratele vostru, aşa că puteţi să nu vă mai uitaţi aşa la sora voastră şi la mine. Numele meu este Nick Devane.

– Slavă Domnului, spuse Claire cu pioşenie, închizând gura.

Beth dădu din cap cu frenezie. Apoi ambele se repeziră la el. Nelăsându-şi braţul jos de pe umerii lui Gabby, el le îmbrăţişă pe rând pe amândouă. Apoi se uită din nou în jos la Gabby. Se sprijinea pe el, cu ambele braţe înfăşurate strâns în jurul mijlocului

lui. Părea că nu-şi poate lua ochii de la el şi ştia că zâmbea tâmp în timp ce el o sorbea din priviri. Înăuntrul ei simţea un val de fericire pură, o fericire minunată, radiantă, care o încălzea până în vârful degetelor de la picioare care mai devreme fuseseră reci ca gheaţa. Miracolul miracolelor se întâmplase, Nick *nu* era mort. Se întorsese la ea.

Nick o sărută din nou, nu aşa de îndelung ca mai devreme, dar suficient de mult, totuşi. Ea-şi încolăci din nou mâinile în jurul gâtului său, agăţându-se de el şi sărutându-l şi ea la rândul ei.

Când îşi ridică în cele din urmă capul, el zâmbea. Îi zâmbi şi ea, fără să-i dea drumul, absolut deloc deranjată de prezenţa curioasă a surorilor ei. Se simţea ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un coşmar lung şi îngrozitor...

– Să înţeleg că ţi-a fost dor de mine, spuse el pe un ton glumeţ, şi în sfârşit reuşi să împingă cu cizma uşa, care rămăsese deschisă şi lăsase să intre pale de vânt care vâjâiau în jurul lor.

Gabby clipi din ochi spre el. Acum că se convinsese că era real, nu o fantomă sau un produs al imaginaţiei marcate de mâhnirea ei, şi nici măcar raze de lună şi abur fierbinte, începea să-şi vină din nou în fire.

– Dacă *mi-a fost dor de tine*, întrebă ea pe un ton neîncrezător când întrebarea lui ajunse în sfârşit la creierul ei.

Furia începu să clocotească în ea.

– *Ticălos* josnic şi mincinos, am crezut că eşti mort.

Se împinse furioasă în umerii lui şi apoi se trase într-o parte, scăpându-i din braţe.

El îi zâmbi.

– Gabriella...

– Ai habar prin ce am trecut?

Acum era de-a dreptul furioasă. Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi simţea cum sângele îi năvălise în obraji.

– Am crezut că *ai murit*.

– Îmi pare rău, am...

– Îţi pare rău.

Ţipă la el atât de supărată acum, încât începuse să tremure. Vedea roşu în faţa ochilor. Respiraţia i se accelerase periculos.

Pieptul i se ridica şi cobora cu viteză. Claire şi Beth, în continuare spectatoare fascinate ale schimbului lor de replici, se dădură instinctiv înapoi din calea ei, când Gabby se uită în jur. O carte mică, îmbrăcată în piele, se afla pe masă, lângă mănuşi, iar Gabby o smuci şi o aruncă spre el. Nick se feri, ascunzându-se în spatele unui scaun, zâmbind, şi cartea se lovi fără a provoca nici o pagubă de un perete din spatele lui.

– *Îţi pare rău.* O, şi asta se presupune că rezolvă totul? Am fost la *înmormântarea* ta!

O cutie din piele pentru cărţi de vizită fu următorul lucru ce zbură spre el. Nick se feri din nou, zâmbind, şi apoi se îndreptă spre ea, ferindu-se de proiectilele trimise de ea şi punând diferite piese de mobilier între ei în timp ce se apropia.

Capitolul 45

– Nu am avut ce face, protestă Nick, reuşind să scape şi de un dispozitiv de stins lumânări aruncat cu precizie. Gabriella, ascultă-mă un moment.

Gabby, care îşi rotea privirea de jur împrejur, dădu cu ochii de Barnet, care tocmai apăruse, împreună cu Jem, şi doamna Bucknell, şi Stivers, şi Twindle, şi o mână de alţi servitori atraşi de zgomot.

– Şi tu! Îndreptă un deget acuzator spre Barnet. M-ai făcut să cred că a murit. Nu, mai mult, mi-ai spus pur şi simplu că a murit. Ai adus pe cineva de la stăpânire să vorbească cu mine. Ai venit la înmormântarea lui şi *ai plâns*.

Barnet se trase înapoi, în cadrul uşii pe care tocmai intrase.

– Aşa am primit ordine, domnişoară, spuse el slab, părând speriat.

– Ordine! ţipă Gabby, uitându-se în jur după altceva de aruncat.

– Acum, nu începe să arunci cu lucruri şi în Barnet, o tachină Nick, de data asta ajungând aproape de ea. E sergentul George

Barnet, apropo, ordonanţa mea care nu făcea altceva decât *să urmeze nişte ordine*. La urma urmei, asta făceam şi eu.

Făcu un pas mare şi îi apucă braţele. Gabby se încruntă.

– Cum ai putut să-mi faci aşa ceva? Ştii cum a fost pentru mine? Am crezut că ai murit.

Şi izbucni în hohote de plâns care-o făcură să o usture gâtul şi să o înţepe ochii. Lui Nick îi pieri zâmbetul. Se uită în jos spre ea, cu o expresie îngrijorată pe chip şi brusc o ridică în braţe ca şi când nu ar fi cântărit nici cât un fulg.

Aproape că uitase cât de puternic era.

Ea-şi strânse braţele în jurul gâtului lui şi-şi îngropă faţa în umărul lui şi plânse de parcă i-ar fi fost sfâşiată inima.

– Gabriella, sssstt. Îmi pare rău, spuse el în urechea ei.

De data asta era evident că vorbeşte serios. Apoi, în timp ce ea continua să suspine şi să geamă incontrolabil, adăugă el spre toţi cei din cameră:

– Cred că avem nevoie de puţină intimitate. De un birou sau ceva de genul ăsta, unde să putem sta de vorbă. O cameră unde e făcut focul.

Ea tremura fără să se poată abţine, în braţele lui.

– Aduceţi-o pe aici, căpitane.

Cel care vorbise fusese Jem, pe un ton numai foarte vag răstit. În timp ce Nick o ducea în braţe de-a lungul holului, Gabby se uită în sus şi dădu cu ochii de Jem care le ţinea deschisă uşa de la camera de lucru. Apoi izbucni din nou în plâns – nu părea absolut deloc capabilă să se controleze – şi-şi îngropă din nou faţa în scobitura umărului său, udându-i haina cu lacrimile ei.

– Mulţumesc, Jem, spuse Nick.

Răspunsul lui Jem sună ca şi cum venea din toată inima:

– Nu am crezut că voi ajunge să spun asta, căpitane, dar cu siguranţă mă bucur foarte tare să vă văd. Niciodată nu am văzut-o pe domnişoara Gabby într-o stare ca aceea în care a fost până azi.

Gabby simţi cum Nick încuviinţează din cap. Apoi o duse în birou. Gabby auzi uşa închizându-se în spatele lor. Un moment mai târziu, el se aşeză în faţa căminului, cu ea în poală.

– Gabriella.

Îi sărută linia maxilarului. Buzele lui erau calde, firele de barbă erau aspre. În mod ciudat, senzațiile familiare o făcură să suspine și mai tare.

– Iubito, nu plânge. Te rog. Îmi pare rău. Trebuiau să facă în așa fel încât să pară că am murit. Știam că avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu, doar că nu mă așteptam să fie chiar atunci. Asasinul era unul fals; era unul dintre oamenii mei. M-a lovit cu o băşică plină cu sânge de porc. Barnet a apăsat un anumit punct de pe gâtul meu și m-a făcut să leșin. Tot restul a fost parte din scenariu.

– M-ai făcut să cred că ai murit!

– Poate că prind eu spioni, dar tot soldat sunt. Am primit ordin să nu spun nimănui, nici măcar ție. Nu am avut de ales. M-am întors cât de repede am putut. Își trecu buzele de-a lungul bărbiei ei, până la ureche, și adăugă convingător: Adevărul este că nu puteam să mă prefac că sunt contele de Wickham tot restul vieții, știi. Dacă aș fi făcut asta, cum Dumnezeu aș fi putut să-ți cer să te măriți cu mine?

Această remarcă, fapt deloc nefiresc, o făcu pe Gabby să se oprească brusc din plâns și să se îndrepte de spate. Își trase nasul de câteva ori și-și șterse cu palmele obrajii uzi. Pe urmă, îi aruncă o privire plină de suspiciune care îl făcu să zâmbească.

– Vrei să spui că *mă ceri de nevastă?*

– Da, exact asta vreau să spun.

Ea se încruntă înspre el.

– Nu vreau să mă mărit cu un soldat.

Zâmbetul lui se lărgi.

– Ai noroc. Tocmai mi-am dat demisia. Și eu și Barnet.

Încruntătura de pe fața ei se transformă într-o mutră disprețuitoare.

– Atunci, te rog să-mi spui, cum îți propui să întreții o familie?

Ochii lui sclipiră către ea.

– Probabil că acesta ar fi un moment bun în care să îți spun că sunt un om foarte bogat. Propun să cumpăr o moșie – poți să o alegi tu dacă vrei – și să te mut pe tine, împreună cu surorile tale

și oricare dintre servitori vrei să îi iei cu tine acolo. Nu am mai avut de foarte mult timp un cămin și cred că e momentul să am din nou unul.

– Mătușa Augusta ne-a oferit deja un cămin, spuse Gabby, ridicând bărbia cu trufie.

– Atunci alegerea e clară: trebuie să te hotărăști între mine și mătușa Augusta.

Gabby se uită în jos, ezită, apoi privi din nou în sus, spre el.

– Și cum rămâne cu Lady Ware?

El se încruntă a mirare.

– Belinda? Ce e cu ea?

– Ar trebui să știi că am găsit din întâmplare unele dintre... scrisorile ei.

Tonul îi era vag ostil. Adevărul era că îi era teamă, atât de teamă că el avea să spună ceva ce ea nu-și dorea. Niciodată, niciodată nu ar fi fost în stare să îl împartă cu o amantă. Îl iubea mult prea mult să facă asta. Deși, se gândi ea, probabil că ar fi preferat chiar și să-l împartă cu o amantă decât să-l facă să plece din nou. Nu credea că mai putea suporta așa ceva.

– Gabriella, spune-mi, ai umblat în sertarul meu și mi-ai citit corespondența?

Tonul lui era sever. Gabby dădu din cap vinovată.

– Mi-a fost teamă că ți s-a întâmplat ceva. Încercam să găsesc ceva care m-ar fi putut ajuta să aflu unde puteai fi.

El o măsură cu privirea, apoi izbucni în râs.

– Ce rău îmi pare că nu ți-am văzut fața! Biletele de la Belinda sunt destul de scabroase.

– Sunt cât se poate de conștientă, crede-mă.

Răspunsul ei sună sec. El se încruntă din nou.

– Deci *de asta* l-ai acceptat pe Jamison. Erai foarte geloasă pe Belinda.

El începu să râdă din nou. Ea se uită crunt la el.

– Ei bine, *tu* ai fost gelos pe domnul Jamison.

– Da, am fost, nu-i așa? Te rog, nu-mi mai aminti.

Îi zâmbi. Mâinile ei se odihneau în poală; el ridică una dintre ele, o duse la gură şi o sărută. Ochii îi deveniră imediat serioşi, când îi lăsă mâna jos şi apoi se uită la ea.

– Bine, Gabriella, recunosc: sunt multe femei în trecutul meu. Dar ai cuvântul meu că, dacă te căsătoreşti cu mine, vei fi singura femeie din viitorul meu.

Ea se uită la el cugetând un moment, în timp ce inima începu să-i bată mai tare şi pulsul îşi mări ritmul. Apoi începu să zâmbească.

– Te iubesc, ştii asta.

– Asta înseamnă *da*?

– Da. O, da.

El o trase aproape de el. Ea-şi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi îl sărută cu toată dragostea şi dorul pe care le strânsese în suflet şi încercase să şi le înăbuşe timp de săptămâni întregi. Când el ridică uşor capul şi în sfârşit ea privi în acei minunaţi ochi albaştri, ştiu că în sfârşit inima ei îşi găsise căminul.

– Te iubesc. Vocea îi era joasă şi uşor răguşită şi îşi puse din nou buzele pe buzele ei. O să-mi petrec tot restul vieţii arătându-ţi cât de mult.

– Nick...

Mişcată până în adâncul sufletului ei, cu inima plesnind de dragostea năvalnică pentru el, Gabby descoperi că nu mai putea rosti nici măcar un cuvânt.

Aşa că, în loc de asta, îl sărută din nou.

Mai târziu, mult mai târziu, stăteau amândoi întinşi pe covorul din faţa căminului. Uşa era încuiată, toţi cei din casă erau de mult în pat, dormind, şi singurul lucru care îi acoperea era mantia lui, pe care el o întinsese peste ei. Sub ea erau amândoi goi şi înlănţuiţi. El stătea pe spate cu un braţ sub cap. Ochii îi erau închişi şi, după toate aparenţele, era adormit. Gabby îi folosea pieptul pe post de pernă, când un trosnet puternic din cămin o făcu să deschidă ochii.

Pentru o clipă, clipi doar, somnoroasă, înspre foc, în timp ce încerca să-şi dea seama ce anume o trezise. Brusc, mai trosni un lemn, şi mai tare, iar ea făcu ochii mari. Apoi zâmbi.

Exact în faţa acestui cămin făcuse ea pactul cu diavolul. Iar acum se afla aici, alături de ea, în carne şi oase şi cât se putea de chipeş.

Îşi trecu o mână peste pieptul lui acoperit cu păr negru şi se uită în sus, pieziş, să vadă dacă se mişca. Nu se mişca.

Focul trosni tare, din nou. Zâmbetul ei se lăţi şi mai mult, şi mâna îi alunecă în jos.

Că tot veni vorba despre diavol, acum nu voia să-l mai dea înapoi. În plus, mai voia şi să se căsătorească cu el.

Dar între timp, nu strica să-l chinuie puţin, se gândi ea cu o licărire răutăcioasă în privire, când mâna ei găsi ceea ce căuta.